

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the book cover is a dark, rich composition. At the top, there are intricate, dark-colored floral and foliate patterns. Below these, a large, soft-focus pink flower is visible. The central area is dominated by the title text. At the bottom, there is a decorative element featuring a large, clear, faceted gemstone, possibly a diamond or onyx, set within a dark, ornate frame. The overall aesthetic is classic and elegant, with a focus on natural elements and fine craftsmanship.

ONİKSİN SAFAĞI

KATE GOLDEN

Arwen Valondale cesur biri olması gerektiğini, kardeşinin hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçmek zorunda kalacağını hiç düşünmemişti. Kitadaki en tehlikeli krallığın esiri olduğunda, zalim Oniks Kralı'nın askerlerini iyileştirmek için büyü güçlerini kullanmaya mecbur bırakılmıştı.

Arwen, kaleyi çevreleyen kadim ve şeytani ormana tek başına girmemesi gerektiğini biliyordu. Özgürlüğüne kavuşması için diğer mahkûmlardan biriyle işbirliği yapmalıydı. Fakat bu mahkûm hem kurnaz hem de sinir bozucu bir adamdı ve Arwen'in en derin korkularıyla oynamaktan zevk alıyordu.

Ancak güven, Oniks Krallığı'nda bulunması imkânsız bir şeydi.

Arwen'in düşman topraklarından çıkabilmesi için hain soylular, karanlık büyüler ve tehlikeli canavarlarla yüzleşmesi gerekiyordu. Diğer yandan içinde harekete geçmeyi bekleyen akıllalmaz bir güç vardı. Bu gücü kullanabilirse canını, hatta belki de kalbini kurtarabilirdi.

KATE GOLDEN

ONİKSİN SAFAĞI

KUTSAL TAŞLAR SERİSİ 1

Kitap Kurdu

KUTSAL TAŞLAR SERİSİ -1

KATE GOLDEN

ONİKSİN ŞAFAĞI

Çeviren: Dügükan Bal

*Jack için.
Ana karakterim olduğun için teşekkür ederim.
Gerçek aşkın ne olduğunu senden öğrendim.*

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

ONİKS
KRALLIĞI

SEĞİTİSBİTİ

KARLANLIK KALT

YILANTASI

Siren Koyu

NEBİT KÜLTÜ

YILANTASI
VİLAYETİ

ALACAKAĞANLIK
GEÇİDİ

OPAL
ÜLKESİ

GÜL
KUVARSI

KEHRİBAR
KRALLIĞI

ABBINGTON

Cevher Okyanusu

EVENDELL

SİTRİN
KRALLIĞI

İNCİ
DAGLARI

YAKUT
ADALARI

ACI
ÇÖLLER

Mineral Denizi

LAL
KRALLIĞI

Semender Körfezi

1

Ryder ve Halden muhtemelen ölmüşlerdi.

Bu gerçeği sonunda kendime itiraf ettiğim için mi, yoksa ağrıyan ve yanan ciğerlerim yüzünden mi hasta hissettiğimi bilmiyordum. İkinci soruna kuşkusuz ben neden olmuştum, sabah koşumun bu kısmı her zaman en acımasız olanıydı. Ancak bugün mektuplar gelmeyi bırakalı tam bir yıl olmuştu. Gerekli bir neden olmadıkça kötü düşünmemeye yemin etmeme rağmen, bir satır bile yazmamış olmaları iyiye işaret değildi.

Kalbim acınası bir şekilde atmaya başladı.

Bu kötü düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken kusmadan açıklığın sonuna ulaşmaya odaklandım. Bacaklarımı savurup dirseklerimi geriye doğru ittiğimde örülü saçımı kürek-kemiklerimin arasında hissettim, bedenime davul gibi ritmik bir şekilde çarpıyordu. Sadece birkaç metre kalmıştı...

Sonunda serin çimenlere ulaştığımda tökezleyerek durdum, ellerimi dizlerime dayayıp derin bir nefes aldım. Kehribar Krallığı hep aynı kokuyordu; sabah çiği, yakındaki bir ocaktan yükselen odun dumanı ve yavaşça çürüyen yaprakların keskin, topraksı kokusu.

Derin nefesler almak gözlerimin karamasını engelleyememişti, bu yüzden sırtüstü yere yığıldım. Bedenimin ağırlığı, altımdaki yaprakları tatmin edici bir çatırtı sesiyle ezdi. Açıklığı dolduran yapraklar kıştan geriye kalan son izlerdi.

KATE GOLDEN

On sekiz ay önce, kasabadaki tüm erkekler krallık adına savaşmak için orduya alınmıştı. Bundan bir gece önce ailemle birlikte evimizin arkasındaki çimenlik tepede toplanmış, Abbington'un üstünde tıpkı bir yara gibi görünen pembemsi günbatımını son kez birlikte izlemiştik. Ardından Halden ile birlikte gizlice bu açıklığa gelmiş, o ve kardeşim Ryder buradan gitmek zorunda değillermiş gibi numara yapmıştık.

Bir gün geri döneceklerine inanmak istemiştik.

Kasabanın merkezindeki çanlar çaldı. Ses uzaktan gelse de beni duygusal anılarımdan çekip alacak kadar netti. Doğrularak oturur pozisyona geçtim, birbirine karışmış saçlarım yapraklar ve dallarla doluydu. Geç kalacaktım. *Yine.*

Kanlı Taşlar:

Daha doğrusu... *siktir.* Ayağa kalkarken yüzümü ekşittim. Kıtanın çekirdeğini oluşturan dokuz Kutsal Cevher'i bir küfür gibi kullanmamaya çalışıyordum. Küfrederek Evendell'in yaratılışındaki kutsallığı lanetliyor olmam umurumda değildi. Ben sadece, taşlara büyük bir bağlılıkla tapan Kehribar Krallığı'nda büyümenin getirdiği bu alışkanlıktan nefret ediyordum.

Açıklıkta koşar adım ilerledim, kulübemizin arkasından uzanan patikaya geçip yeni uyanmakta olan kasabaya döndüm. Farklı yönlerden gelen iki kişinin güçlükle geçebileceği kadar dar sokaklarda ilerlerken aklım depresif bir düşünceyle doldu. *Abbington eskiden çok daha güzel bir yerdi.*

En azından anılarımda güzel bir yerdi. Bir zamanlar sokak müzisyenleri ve aylak tüccarlarla dolup taşan arnavutkaldırım-
lı sokaklar artık çöplerle doluydu, terk edilmişti. Sarmaşıklarla kaplı ve titreyen fenerlerle aydınlanan uyumsuz tuğla binalar tamamen boştu, yanmış ya da yıkılmıştı. Bu üçünden kurtulanlar ise ufalanarak çürümeye bırakılmıştı. Bir elma çöpünün çürümelerini izlemek gibiydi, zaman içinde canlılığını yavaş yavaş kaybediyordu. Ta ki bir gün yok olana kadar.

Hem düşüncelerim hem de hava yüzünden ürperdim. Serin

ONİKSİN ŞAFAĞI

havanın alnımdaki teri biraz kuruttuğunu umuyordum; Nora, çırağının terli olmasından hoşlanmıyordu. Gıcırdayan kapıyı açtığımı sırada burnuma etanol ve buruk ilaç kokusu hücum etti. En sevdiğim kokuydu.

“Arwen, sen misin?” Nora’nın sesi revirin koridorunda yankılandı. “Geç kaldın. Bay Doyle’un kangreni kötüleşiyor. Parmaklarını kaybedebilir.”

Perdenin arkasından yükselen bir erkek sesi, “Neyi kaybedebilirim?” diye inledi.

Nora’ya pis bir bakış attıktan sonra pamuk çarşafı ayrılmış odaya geçtim.

Kanlı Taşlar.

Bay Doyle, sadece geniş bir alınla kulak memesinden ibaretmiş gibi görünen kel ve yaşlı bir adamdı. Yatakta yatıyor, yaralı elini saklamak istediği bir tatlı gibi sıkı sıkı tutuyordu.

“Nora şaka yapıyor,” dedim bir sandalye çekerek. “Çok profesyonel bir komedi anlayışı var. Tüm parmaklarınız yerinde kalacak, söz veriyorum.”

Bay Doyle şüpheli bir şekilde homurdanarak elini bıraktı. ben de çürüyen derinin tabakalarını dikkatle soymaya başladım.

Gücüm parmak uçlarımda titreşiyor, yardım etmek için hevesleniyordu. Normalde bugün ona ihtiyacım olmazdı. Özenli iş yapmayı seviyordum ve kangren rutin bir durumdu.

Ancak huysuz Bay Doyle’a verdiğim sözü tutamazsam kendimi asla affetmezdim.

Yarasının ne kadar kötü olduğunu görmesini istemiyormuş gibi bir elimi diğerinin üzerine kapattım. Güçlerimi hastalara fark ettirmeden kullanmak konusunda giderek daha becerikli olmaya başlamıştım. Bay Doyle gözlerini kapatıp başını arkaya doğru bıraktı. Parmaklarımdan bir damla saf ışığın akmasına izin verdim, limondan akan su gibiydi.

Çürüyen deri ısınarak tekrar pembeleşmeye başladı, gözlerimin önünde iyileşiyordu.

KATE GOLDEN

İyi bir şifacıydım. Ellerim titremiyordu, stresli durumlarda soğukkanlı kalabiliyordum ve birinin iç organlarını gördüğümde midem bulanmıyordu. Sadece bundan ibaret değildi, öğretilmeyen tedavi yöntemlerine de hakimdim. Gücüm nabız gibi atan düzensiz bir ışıktı; ellerimden dökülerek başkalarının damarlarına ve kanlarına karışıyordu. Kırık kemikleri kaynatabiliyor, soğuk algınlığından solmuş bir yüze renk verebiliyordum. Böylece yaraları iğne kullanmadan kapatabiliyordum.

Bu sıradan bir cadılık değildi. Ailemde cadı veya büyücü yoktu. Gerçi olsa bile güçlerimi kullandığımda aniden rüzgâr esmiyor, cızırtı sesi duyulmuyordu. Yeteneğim vücudumdan akıp giderken her seferinde bedenimle zihnimi zayıflatıyordu. Cadılar doğru büyü kitapları ve eğitimle sonsuz sayıda büyü yapabiliyordu. Benim gücüm ise çok kullanıldığında tükeniyor, bedenimin bitkin düşmesine sebep oluyordu. Tam anlamıyla geri gelmesi günler sürebiliyordu.

Güçlerimi ileri derece yanıkları olan bir hastanın üstünde tükettiğim zaman sonsuza dek gittiğini sanmıştım. İçimde rahatlama ve dehşetin tarifsiz bir karışımı oluşmuştu. Büyürken vücudum yaralarla kaplandığında ya da bacaklarım ve kollarım garip açılarla kırıldığında, annemle kardeşlerim üvey babamın ne yaptığını fark etmeden önce kendimi iyileştirebildiğim için minnettardım. Ayrıca bu zor zamanlarda yeteneğim sayesinde iyi para kazanabildiğim için de şükrediyordum.

“Tamamdır, Bay Doyle. Yeni gibi oldu.”

Yaşlı adam bana olmayan dişleriyle gülümseyip gizemli bir tavırla eğilmeden önce, “Teşekkür ederim,” dedi. “Kurtarabileceğini düşünmemiştim.”

“Bana inancınızın olmaması canımı acıttı,” diye takıldım.

Yavaşça odadan çıktı, ben de peşinden koridora doğru ilerledim. Adam ön kapılardan geçer geçmez Nora bana bakıp başını iki yana salladı.

“Ne?”

ONIKSİN ŞAFAĞI

“Fazla neşelisin,” dedi ama dudakları bir gülümsemeyle yuvarı kıvrılmıştı.

“Ölmek üzere olmayan bir hasta görmek içimi rahatlattı,” dedim yüzümü buruşturarak. Aslında Bay Doyle çok yaşlıydı.

Nora homurdanıp elindeki bandaja odaklandı. Ben de hasta yataklarına geçip ameliyat aletlerini dezenfekte etmeye başladım. Bugün az hasta geldiği için sevinmem gerekirdi ama sessizlik midemi düğüm düğüm ediyordu.

Şifacılık yapmak kardeşimi ve Halden’ı düşünmeme engel oluyordu. Yokluklarının içimde yarattığı acıyı bastırmaya yardım ediyordu. Tıpkı koşmak gibi, insanları iyileştirmek de beynimdeki uğultuları bastıran bir özelliğe sahipti.

Sessizlik ise tam tersini yapıyordu.

Bir kangren hastasının beni heyecanlandıracağı hiç aklıma gelmezdi. Ancak son zamanlarda ölümle sonuçlanmayan her şey bir kazanç gibi hissettiriyordu. Hastalarımızın çoğu askerdi. Kan içinde, yara bere kaplı ve savaşmaktan bitkin haldeydiler. Hayatım boyunca hiç tanışmadığım komşuların geldiği de oluyordu. Ellerine geçen bir parça yemek artığındaki parazitler yüzünden eriyip gidiyorlardı. Açlıktan ölmekten çok daha iyiydi. Revirde parazitleri tedavi edebiliyorduk. Sonsuz açlığın ise bir çaresi yoktu.

Bunca acıya ve sefalete, sevenlerini kaybeden ya da evleri yok olan onca insana rağmen Oniks Krallığı’nın bize neden savaş açtığı hâlâ bilinmiyordu. Kralımız Gareth tarihe geçecek türden biri değildi, Kehribar toprakları da sadece hasadıyla ünlüydü. Lal Krallığı gibi krallıklar ise para ve mücevher içinde yüzüyordu. İnci Dağları’nda kadim parşömenler vardı. Kıtanın en çok aranan aydınları oradaydı. İçki imalathaneleri ve el değmemiş topraklarıyla Opal Bölgeleri ya da gizli hazinelerle dolu ısıltılı koylarıyla Yılantaşı bile, Evendell’in tamamından iktidara doğru yavaş yavaş ilerlemeye başlamak için daha iyi yerler olabilirdi. Fakat şimdiye kadar bizden başka hiçbir krallığa dokunulmamıştı. Sadece Kehribar Krallığı bu durumu korumaya çalışıyordu.

KATE GOLDEN

Üstelik hiçbir krallık yanımızda yer almamıştı.

Tüm bunlar olurken Oniks Krallığı zenginlik, mücevherler ve altın içinde yüzüyordu. En büyük topraklar, en göz kamaştırıcı şehirler onlarındı. Daha doğrusu ben öyle duymuştum. Hatta en büyük ordu da onlara aitti. Yine de bunların hiçbirisi yeterli değildi. Oniks Kralı Kane Ravenwood, emperyalist ve doyumsuz bir adamdı. En kötüsü de inanılmaz derecede zalim olmasıydı. Generallerimiz genellikle bacaklarından asılmış bir şekilde bulunuyordu. Bazen derileri yüzülmüş hatta çarpmıha bile gerilmiş oluyorlardı. Her şeyimizi aldıkça alıyor, zavallı krallığımızın savaşacak gücü kalmadığında eğlence olsun diye bize acı çektiyordu. Önce dizlerimizi, ardından dirseklerimizi ve sonra da kulaklarımızı kesip eğleniyordu.

Tek çare iyi tarafından bakmaya devam etmekte. Bu iyi tarafın loş, belirsiz ışığını ortaya çıkarmak içinse çok uğraşmak gerekiyordu. Nora benimle bu yüzden çalıştığını iddia ediyordu.

"Bu işe meyillisin, haddinden fazla iyimfersin ve göğüslerin kasabadaki çocukları kan bağıışı için buraya çekiyor."

Teşekkürler, Nora. Çok tatlısın.

Başımı kaldırıp ona baktım, bandajlar ve merhemlerle dolu bir sepeti yerine koyuyordu.

Nora çok sıcak bir çalışma arkadaşı olmasa da annemin en yakın arkadaşlarındandı. Dışarıdan sert görünmesine rağmen, Ryder gidince aileme bakabilmem için bana iş verecek kadar düşünceli biriydi. Annem, kız kardeşim Leigh'i okula götüremeyecek kadar hasta olduğunda yardımcı bile oluyordu.

Nora'nın nazik yanını düşününce tebessüm ettim, aklıma annem geldiğindeyse gülümsemem yok oldu. Bu sabah gözlerini açacak gücü bile bulamamıştı. Bir şifacı olmama rağmen, annemin kimsenin teşhis edemediği bir hastalıktan ölüyor olmasında ki ironinin fazlasıyla farkındaydım.

Daha da kötüsü -hatta daha ironik olanı- güçlerimin ona işlememesiydi. Parmağında kâğıt kesici olsa dahi işe yaramıyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Sıradan bir cadı gücüne değil de çok daha tuhaf bir şeye sahip olduğumun kanıtı gibiydi.

Annem, ben konuşmaya başladığımdan beri hastaydı ama durumu son birkaç yılda iyice kötüleşmişti. Nora ile yaptığımız küçük ilaçlar dışında hiçbir şey iyi gelmiyordu. Kehribar Krallığı'na özel beyaz kana çiçekleriyle külah çiçeklerinden karışım hazırlayıp, ravenlara* yağı ve sandal ağacıyla birleştiriyorduk. Ne yazık ki bu ilaçların etkisi geçiciydi, ağrıları her geçen gün artıyordu.

Beni huzursuz eden bu düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım.

Şu an buna odaklanamazdım. Ryder gittiğinden beri önemli olan tek şey ona ve kardeşime olabildiğince iyi bakmaktı.

Ryder asla geri gelmeyebilirdi.

Giderek azalan ateşe bir odun daha atan Leigh, “Hayır, yanlış anladın! *Sevimli* olduğunu söylemedim, *akıllı* dedim. Zeki ya da bilgili anlamında,” dedi. Gülmemek için kendimi tutarak dolaptan üç küçük kâse çıkardım.

“Hmm, tabii. Sadece ondan birazcık hoşlanıyorsun, o kadar.”

Leigh soluk mavi gözlerini devirerek arkasını döndü, ardından çatal bıçaklarla bardakları toplamaya başladı. Evimiz küçük ve köhneydi ama burayı tüm kalbimle seviyordum. Ryder’in tütününün, yemek pişirirken kullandığımız vanilya ile beyaz zambakların mis kokusu etrafa yayılmıştı. Leigh’in çizimleri neredeyse tüm duvarlarda asılıydı. Eve her girdiğimde içimden gülümsemek geliyordu. Abington’ın büyük bir kısmını gören bir tepenin üstündeki evimizin üç odası da iyi yalıtımlı ve sıcaktı, kasabamızdaki iyi evlerden biriydi. Babam Powell, kardeş-

* Ravintsara yağı olarak da bilinen, dezenfeksiyon, rahatlatma ve böceklerden korunma gibi özelliklere sahip bitki türünden damıtılarak elde edilen uçucu yağ. (ç.n.)

KATE GOLDEN

lerimle ben doğmadan önce bu evi annem için inşa etmişti. En çok mutfakta oturmayı seviyordum. Powell ile Ryder, mutfaktaki ahşap masayı birlikte yapmıştı. Hepimizin genç, annemin de sağlıklı olduğu bir yaz günüydü.

Powell'ın sert yüzüyle kasılmış çenesini düşündüğümde, aklımdan hiç çıkmayan ve midemi bulandıran anıların evimizin temellerine kadar işleyen sıcak anılarla bu kadar zıt olması çok tuhaftı. Kemerinin sırtımda açtığı yaraları hâlâ hatırlıyordum.

Ürperdim.

Leigh yanıma yaklaşarak annemin ilacı için bir demet kök ile bitki uzattığında, üstü örümcek ağıyla kaplı anılardan beni uzaklaştırdı.

"Al. Biberiye kalmamış."

Sarı saçlarına baktığımda içimde bir sıcaklık oluştu. Her zaman ıslıl ıslıl parlayan bir kızdı. Savaş zamanının sefaleti içindeyken bile neşeli, komik ve cesurdu.

"Ne?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Hiç," deyip gülümsememi bastırdım. Kendini artık yetişkin olarak görmeye başlamıştı ve çocuk muamelesi yapılmasından hoşlanmıyordu. Ablasının ona sevecenlikle bakması artık yasaktı. Onu korumaya çalışmam iyice sinirini bozuyordu.

Güçlkle yutkunup bitkileri ateş üstünde fokurdayan kazanın içine attım.

Son zamanlarda hanlarda ve okullarda hatta pazarlarda bile söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Artık erkek kalmamıştı -Ryder ve Halden muhtemelen can vermişti- buna rağmen hâlâ kuzeydeki zalim krallıkla olan savaşımızı kaybediyorduk.

Sıra kadınlara gelecekti.

Mesele erkeklerin yaptığını yapamayacak olmamız değildi. Oniks Krallığı'nın ordusunda erkeklerle birlikte savaşan acımasız, güçlü kadınlar olduğunu duymuştum. Fakat ben bunu yapamazdım. Krallığımı kurtarmak adına birinin canını alamaz ya da kendi canım için savaşamazdım. Abbington'ı terk etme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

ONIKSİN ŞAFAĞI

Leigh için endişeleniyordum. Fazla korkusuzdu.

Genç olduğu için kendisine bir şey olmayacağını düşünüyordu. İlgiye olan açlığı yüzünden, gürültücü ve risk seven cesur kişiliği gözü karalık seviyesine ulaşmıştı. Altın buklelerinin savaşın ön saflarında savrulduğunu düşünmek midemin düğümlenmesine sebep oluyordu.

Ayrıca, ikimizin de Oniks ile savaşmaya gönderilmesi annemin yalnız kalması anlamına geliyordu. Savaşamayacak kadar yaşlı ve zayıf olduğu için cepheye gönderilmeyebilirdi ama kendine bakacak durumda değildi. Üç çocuğu birden evden giderse bir hafta bile yaşayamazdı.

Böyle bir şey olursa onları nasıl koruyacaktım?

“Jace konusunda çok yanılıyorsun,” dedi Leigh, sahte bir özgüvenle elindeki çatalı bana doğrultmuştu. “Ben hayatım boyunca kimseden hoşlanmadım. Özellikle ondan hiç hoşlanmıyorum.”

“Peki,” dedim dolapta havuç ararken. Leigh bilerek mi dikkatimi dağıtmıştı? Endişelendiğimi anlamış olabilir miydi?

“Gerçekten,” diye devam ederken mutfak masasına oturup ayaklarını altına aldı. “Ne düşündüğün umurumda değil. Zevksizsin bir kere! Halden Brownfield’a âşkınsın.” Yüzünü tiksintiyle buruşturmuştu.

Adını duyunca kalbim hızlandı, tarihi ve sabah yaşadığım gerginliği hatırladım. Leigh’in suçlamasına başımı iki yana sallayarak cevap verdim.

“Ona *âşık değilim*. Seviyorum. İnsan olarak. Aslında sadece arkadaşız.”

“Hmm, tabii.” Jace hakkında söylediklerimi alaycı bir şekilde tekrarlamıştı.

Havuçları akşam yemeği için ayrı bir kazana aldım. Ryder gittiğinden beri, aynı anda birden fazla iş yapma konusunda ustalaşmıştım. Ateşin üstündeki pencereyi açarak kazanlardan çıkan sıcaklığı dışarı verdim. Serin akşam havası yapış yapış olmuş yüzüme vurdu.

KATE GOLDEN

Merakına yenik düşerek, "Halden'in nesi kötü ki?" diye sordum.

"Hiç. Sıkıcıydı. Ayrıca pimpirikliydi ve hiç komik değildi."

"Geçmiş zamanda konuşup durma." Sesim beklediğimden daha sert çıkmıştı. "O iyi. İkisi de iyi."

Yalan değildi. Ancak bazı şeylere iyi tarafından bakmak bazen inkâr etmeye yaklaşılabiliyordu. Leigh masayı dizmek için kalktı, elma şarabını koyduğumuz uyumsuz bardakları yanında götürdü.

"Halden komik ve ilginç biri... ayrıca evet, pimpirikli," diye kabul ettim. "O konuda haklısın. Biraz gergin biri." Leigh gülmüsedti, beni yendiğini anlamıştı.

Kardeşimi süzdüm. Kısa sürede o kadar büyümüşü ki ondan ne saklayıp ne saklamamam gerektiğini bilemiyordum.

Aynı anda iki kazanı da karıştırarak, "Tamam," dedim. "Görüşüyorduk."

Leigh manidar bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Ama aramızda gerçek bir aşk yoktu. Taşlar üstüne yemin ederim."

"Neden? Gideceğini bildiğin için mi?"

Gözlerim ocağa doğru kaydı, sorusunu ciddi ciddi düşünürken zayıf ateşin dans etmesini izledim.

Sığ olduğunu biliyordum fakat adını duyduğumda aklıma gelen ilk şey Halden'in saçları olmuştum. Sarı bukleleri bazen -özellikle ay ışığı altında- o kadar beyaz görünüyordu ki neredeyse parlıyordu. Onu ilgi çekici bulmamın nedeni de buydu. Kasabada saç rengi açık sarı olan tek erkek oydu. Kehribar Krallığı'ndan, genellikle benim gibi çikolata renkli esmerler ya da Leigh ile Ryder gibi kumrallar çıkıyordu.

Buz sarısı saçlarına yedi yaşımıdayken vurulmuştum. O dönemde Halden ve Ryder çok samimi olmuşlardı. Onunla evleneceğimden emin olduğum için her maceralarında peşlerine takılıyordum, dizlerimin yara bere içinde kalmasına neden ola-

ONİKSİN ŞAFAĞI

oyunlarına bile katılmışım. Halden'in gülümsemesi bana kendimi güvende hissettiriyordu. Onun peşinden her yere giderdim. Gülümsemesinin yok olduğunu gördüğüm tek gün, erkeklerin askere alınacağı haberini aldığımız gündü.

Bir de yaralarımı gördüğü ilk gün.

Çocukluğumdan beri Halden'dan hoşlanmama rağmen, neden o da bana aynı gözle bakmaya başladığında birbirimize âşık olduğumuzu hissetmemiştim?

Geçerli bir cevabım yoktu. On yaşındaki bir kıza verebileceğim türden uygun bir cevap ise hiç yoktu. Başta annem olmak üzere, aşkın kimseye mutluluk getirdiğini görmediğim için miydi? Yoksa Halden'a Oniks'in fetih politikası ve bol toprakları hakkında ne düşündüğünü sorduğumda, verdiği kaçamak yanıtlar anlayamadığım bir sebepten dolayı tüylerimi diken diken ettiği için miydi? Belki de çok daha kötüsüydü. Doğru olmadığını umduğum ama olasılığından çok korktuğum bir şeydi. Ya da bu duyguyu hissedecek kapasiteye sahip değildim.

Aşkı Halden'dan daha çok hak eden kimse yoktu. Annem, Ryder ve Powell bana eş olarak başkasını istemezdi.

"Bilmiyorum, Leigh."

Dikkatimi akşam yemeğini hazırlamaya verip sessizce sebzeleri doğradım. Leigh konunun kapandığını anlayarak masayı hazırlamaya döndü. Annemin ilacı kaynamaya başladığında tezgâhın üstüne koyup dinlenmesi için bıraktım. Soğuduktan sonra her zaman yaptığım gibi bir şişeye koyup dolabın yanındaki keşeye koyacaktım.

Belki de bunu yapabilirdim, ikisine birden tek başıma bakabilirdim.

Haşlanan sebzelerin ağız sulandıran kokusu, annemin ilacının tıbbi kokusuyla birleşip evi sardı. Tanıdık, rahatlatıcı bir kokuydu. Kehribar'ın çevresi dağlarla kaplıydı. Bu yüzden vadede sabahlar hep serin, günler ayaz ve geceler ise soğuk olurdu. Ağaçların yaprakları yıl boyu kahverengi kalırdı. Akşam yemek-

KATE GOLDEN

lerinde her zaman mısır, salatalık, balkabağı ve havuç yenirdi. En kara kışlarda bile yalnızca yağmur yağıyor, dallardaki yapraklar dökülüyordu. Hatırladığım en sıcak yaz günlerinde dahi en fazla iki ağaç yeşerirdi. Yılın neredeyse her günü etraf kahverengi ve rüzgârlıydı.

Burada yirmi yıl geçirdikten sonra, bazı günler hayatım boyunca yetecek kadar mısırla salatalık yediğimi düşünüyordum. Hayatımın farklı tatlar, manzaralar ve insanlarla dolu olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Ancak o kadar az şey görmüştüm ki hayallerim bulanık ve belirsizdi. Hayatım boyunca okuduğum kitapların, duyduğum hikâyelerin oluşturduğu karmaşık bir takımıydı gibiydi.

“Harika kokuyor.”

Bakışlarım topallayarak içeri giren anneme kenetlendi. Bugün durumu biraz daha kötüydü, ensesinde örgü yaptığı saçları nemliydi. Daha kırk yaşındaydı ama zayıf bedeni ve çökmüş yanakları onu daha yaşlı gösteriyordu.

Ona doğru ilerledim. “Yardım edeyim.”

Leigh masadan kalktı, arkasında yakmadığı bir mum bırakarak annemin diğer yanına geçti.

“İyiyim, gerçekten,” dedi annem fakat onu duymazdan geldik. Bu durum artık koreografisini ezberlediğimiz bir dansa dönüşmüştü.

Onu masaya oturtuktan sonra, “Güller ve dikenler?” diye sordu.

Sevgili annem kronik yorgunluğuna, acısına ve ağrılarına rağmen günümüzün nasıl geçtiğini her zaman merak ederdi. Çiçeklere karşı duyduğu yoğun sevgi, gecelik rutinimizin bir parçası olmuştu.

Annem ben neredeyse bir yaşımdayken Abbington’a gelmişti. Babamın kim olduğunu bilmiyordum ama Powell, annemle evlenip beni kendi çocuğu olarak büyötmeye gönüllü olmuştu. Bir yıldan kısa bir süre sonra Ryder doğmuştu, yedi sene sonra

ONIKSİN ŞAFAĞI

da Leigh. Kasabamız geleneklerine bağlıydı, biri farklı babadan üç çocuklu bir anne çok nadir görülürdü. Yine de annem, kaba sözlerin her gün etrafına saçtığı ışığı söndürmesine izin vermemiştir. Tüm hayatı boyunca bize başımızı sokabileceğimiz bir çatı vermek, karnımızı doyurmak, çoğu çocuğun hayatı boyunca görmediği mutluluğu ve sevgiyi her gün sunmak için durmadan çabalamıştı.

“Gülüm, Bay Doyle’un parmağını kesilmekten kurtardı,” dediğimde Leigh öğürdü. Dikenimle ilgili herhangi bir şey söylemedim. Erkek kardeşimin bir yıldır mektup göndermediğini henüz fark etmedilerse, bunu söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

“Benimki de Jace’in bana-”

“Jace, Leigh’in tatlı bulduğu çocuk,” diye araya girip anneme imalı bir şekilde başımı salladım. Annem dramatik bir edayla göz kırptı ve Leigh’in gözleri ikimizi hedef alan ince çizgilere dönüştü.

“Kuzeni orduda elçiymiş, Kral Gareth’in planlarını generalere götürüyormuş. Kuzgunların bile gidemediği yerlere gidiyormuş,” dedi Leigh. “Jace’e Oniks başkentinde kanatlı bir adam gördüğünü söylemiş.” Büyüyen gözlerinin mavisini denizler kadar yoğundu.

Bu saçmalığın üzerine anneme baktım. Leigh’e doğru kibarcasına başını salladığında ben de aynısını yapmaya çalıştım. Onunla daha fazla dalga geçmemize gerek yoktu.

“Ne kadar ilginç. İnandın mı peki?” diye sordu annem. Düşünceli bir şekilde başını eline dayamıştı.

Leigh düşündüğü sırada ben de yahnimi yudumladım.

Bir süre sonra konuştu. “Hayır, inanmadım. Perilerin hâlâ yaşaması mümkün olabilir ama bence cadılık falan yapmıştır. Öyle değil mi?”

“Evet,” diye katıldım. Oysaki yanlış olduğunu biliyordum. Perilerin soyu yıllar önce tükenmişti, gerçek bile olmayabilirlerdi. Sadece hayal gücünü yok etmek istememiştim.

KATE GOLDEN

Leigh'e gülümseyip, "Jace'e neden âşık olduğunu anladım. Her şeyden haberi var," dedim.

Annem gülmek için kendini tuttu. Sözde dalga geçmeyecektim. Sanırım bir tür alışkanlık haline gelmişti.

Leigh somurtup, bu çocuğa karşı *hiçbir* romantik duygu beslemediğine ve *asla* da beslemeyeceğine dair nutuk atmaya başladı. Sırıttım çünkü bu olayları çok iyi biliyordum.

Jace'in kuzeninin anlattığına benzer hikâyeler hep ortalıkta dolaşıyordu. Özellikle de Oniks'in gizemli başkenti, Söğütsırı hakkında. Halden yola çıkmadan önceki gece şehrin canavarlarla dolu olduğunu duyduğunu söylemişti. Ejderhalar, goblinler, ogreler... Beni korkutmaya çalıştığını anlamıştım. Kendimi güvende hissetmek için ona sarılıp, krallığımızın sınırları dışındaki şeylerden beni korumasına izin vermeme bekliyordum.

Hiç korkmamıştım çünkü bu hikâyelerin nasıl olduklarını biliyordum. Defalarca anlatılarak korkunç canavarlara dönüşmüş, bilinmeyen güçlere sahip ve tarifi imkânsız işkenceler yapan insanlardan bahsediyordu. Oysaki sadece... insanlardı. Hepsi de kötü, güç manyağı, yozlaşmış ve yolunu kaybetmiş *erkeklerdi*. Ne eksik ne de fazlaydı, hiçbiri evimde yaşayan adamdan farklı değildi. Üvey babam, hikâyelerdeki canavarlardan çok daha acımasız ve zalimdi.

Halden, Ryder ile savaşa gittiği gün bu gerçeği bilse korkusu azalır mıydı, yoksa artar mıydı bilmiyordum. Leigh ve ben bir şekilde yardımcı olmayacağı kesindi.

Aslında Kral Gareth elinden geleni yapıyordu ama Oniks'in çok daha güçlü bir ordusu, daha gelişmiş silahları ve daha güçlü müttefikleri vardı. Benim bilmediğim sayısız avantajları olduğuna da emindim. Oniks'in bu savaşı kazanmasının nedeninin geceleri insanlara korku salan bir yaratık olmadığını nedeninin

Annemin iç çekişi aklımı şeytani ve kanatlı canavarlardan alıp sıcak, ahşap mutfağımıza geri getirdi. Günlük ışığının son kı-

ONİKSİN ŞAFAĞI

rıntıları odaya düşüyor, ocakta dans eden ateşin saçtığı aydınlık annemin çökmüş yüzünü gölgede bırakıyordu.

“Benim gülüm, bu yahniyle önümde oturan iki güzel kızım. Nazik, sorumlu Arwen'im,” deyip Leigh'e döndü. “Cesur, korkusuz Leigh'im.”

Damarlarındaki kan buz kesti. Ne diyeceğini biliyordum.

“Dikenim de çok özlediğim oğlum. En son haber almamızın üzerinden bir sene geçti. Bence...” dedi nefes vererek. “Bence artık kabullenmemiz lazım-”

“İyi,” dedim sözünü keserek. “Ryder iyi. İçinde bulunduğu durumda mektup yollamak çok zordur.”

“Arwen,” dedi annem. Sesi sıcak ve rahatlatıcıydı, tenim samimiyetiyle sızladı.

Hızla konuşarak ona fırsat vermedim. “Balta girmemiş bir ormandan böyle küçük bir kasabaya mektup gönderdiğini düşünabiliyor musun? Ya da... dağlık bir yerden? Okyanusun ortasından? Nerede olduğunu kim bilebilir ki?” Sesim isterik çıkmaya başlıyordu.

“Ben de çok üzülüyorum, Arwen,” dedi Leigh. Kısık sesi söylediklerini daha dayanılmaz kılıyordu. “Ama bence annem haklı.”

Annem elimi elleri arasına alarak, “Bunları konuşmak sağlıklı bir şey,” dedi. “Onu ne kadar özlediğimizden, o olmadan hayatın ne kadar zor olacağından bahsetmemiz lazım.”

Dudağımı ısırdım, yüzlerindeki ciddiyet beni paramparça ediyordu. Haklı olduklarını biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemek...

Dokunuşu beni rahatlatırsa da elimi çekip pencereye döndüm, akşam esintisinin yüzüme vurup kulağıma fısıldamasına izin verdim. Gözlerimi kapatıp serin hisse odaklandım.

Ciğerlerim günbatımının havasıyla doldu.

Bu durumu zorlaştıran kişi ben olamazdım.

Ellerimin titremesine engel olmak için kâsemi tuttum ve ailemden geri kalan kişilere döndüm.

KATE GOLDEN

“Haklısınız. Muhtemelen...”

Ön kapımız sağır edecek kadar yüksek bir sesle açıldığında elimdeki kâse yere düşüp paramparça oldu. Parlak turuncu yahnî, kan gibi her yere saçıldı. Arkamı döndüğümde annemin yüzü yaşadığı şokla çarpılmıştı. Önümüzde duran kişi nefes nefeseydi ve yüzü kanlarla kaplıydı. Burkulmuş koluna destek olmak için kapı eşiğine dayanmıştı.

Kapıdaki kişi, kardeşim Ryder'dı.

2

Bir anlığına kimse kıpırdamadı, sonra hepimiz birden hareket ettik.

Ayağa fırladığımda kalbim boğazımda atıyordu, nabzımı kulaqlarımda hissediyordum. Ryder'ın acı çektiği yüzünden belliydi, annem gözlerinde yaşlarla ona doğru atıldı. Leigh arkamızdan kapıyı kapattığı sırada, anneme ve Ryder'a masaya kadar yardım ettim.

İçim derin ve ezici bir rahatlamayla dolmuştu. Duygularımın ani saldırısı karşısında güçlkle ayakta duruyordum.

Hayattaydı.

Derin bir nefes alıp kardeşimi süzdüm. Kum sarısı, kısa saçlarına baktım. Parlak mavi gözleri yıldız gibi parlıyordu. İnce, uzun bedeniyle küçük evimizde çok yabancı duruyordu. Fazla kirli ve zayıftı.

Leigh, kâseleri kenara itip masanın üstüne çıktı ve Ryder'ın tam önüne oturdu. Ryder'ın gözleri mutlulukla parlıyordu ama başka bir şey daha vardı. Daha karanlık bir şey.

Şokun geçmesini beklemem de kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, göğüs kafesim sarsılıyormuş gibi hissediyordum.

Ryder tek elini koluna bastırmaya devam ederken, "Ne kadar büyümüşsün!" dedi Leigh'e.

Bandaj. Bandaja ihtiyacı vardı.

Bandaj bulana kadar çekmeceleri karıştırdım, ardından bir battaniye ve su da aldım.

"Al bakalım." Örgü kumaşı etrafına kabaca örtüp başının üstünü örperken omzuna dokunmamaya dikkat etmiştim.

"Neyin var? Neden erken döndün?" diye sordu Leigh, hâlâ şaşkıındı. "Arwen, nesi var? Ne oluyor? Anne?"

Annem hiçbir şey söylememişti, sessizce gözyaşı döküyordu. Ryder annemin elini ellerinin arasına aldı.

Ancak Leigh haklıydı. Geri gelmiş olması harika olsa da bir terslik vardı. Ne bölük ne de tören alayı olmadan bu kadar erken eve dönmesi garipti.

Tabii bir de kanayan yarası vardı.

Asker kaçağı olmalıydı.

"Sakin ol," diye homurdandı Ryder. "Çok bağırma."

"Leigh haklı," dedim kendimi zorlayarak. "Nasıl döndün? Ne oldu?"

Cevap vermeyince tuniğindeki kanlı kumaşı koparıp kolundaki yaraya turnike yapmak için kullandım. Derin ve çarpık bir kesikti, oluk oluk kan akıyordu. Elim tenine değdiği anda, avuçlarımda oluşan tanıdık sızlama dışarı akarak yarılmış derisini kapatmaya başladı.

Yarasını kapatmam ikimize de iyi gelmişti. Kalp atışlarım yavaşlamış, sakinleşmişim. Kolunu bandajla sıkıca sardıktan sonra yerinden çıkmış omzunu oturtmaya başladım.

Ryder gözlerini kapatıp acıyla yüzünü buruşturdu. "İyiyim. Aileme kavuştum. Önemli olan tek şey bu."

Eğilip Leigh'i ve annemi alnından öptü. Leigh tiksinişmiş gibi yapıp alnını silecek kadar kendindeydi.

Annem, Ryder'ın sağlam elini hâlâ ellerinin arasında tutuyordu. O kadar sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyazdı.

"Ry." Artık sabrım taşmıştı. "Önemli olan bu değil. Diğer askerler nerede? Neden yaralısın?"

Ryder güçlükle yutkunurken gözleri benimkilerle buluştu.

"Birkaç hafta önce," dedi kısık bir sesle. "Konvoyumuz Kehribar toprağında bir Oniks bölüğüne rastladı. Ağır kayıplar

ONİKSİN ŞAFAĞI

aldıklarını duymuştuk, kolayca kazanabileceğimizi düşündük. Kamplarına sessizce yaklaştık ama yine de..." Sesi boğuk bir hal aldı. "Tuzakmış. Geldiğimizi biliyorlardı. Tüm arkadaşlarım öldürüldü, ben de canımı zor kurtardım."

Aklımda kan dondurucu bir düşünce belirdi, farkındalık bu kadar uzun sürdüğü için midem bulanmıştı.

"Halden?" diye sorduğum sırada sesim güçlkle çıktı. Sanki mideme bir kurşun oturmuştu.

"Hayır! Hayır, Arwen," Ryder'ın gözleri acıyla dolmuştu. "O bizim kabilemizde değildi. Dürüst olmak gerekirse onu aylardır ne gördüm ne de ondan bir haber aldım." Başını eğip kaşlarını çattı. "Oradan çıkabileceğimi düşünmüyordum," dediği sırada son bir *tak* sesiyle omzunu yerine oturttum.

"Ah! Siktir!" Bağıırırken omzunu tuttu.

"Küfretme," dedi annem alışkanlık gereği, hâlâ şokta olduğu için kızacak durumda değildi.

Ryder kolunu çekingen bir şekilde oynatarak test etti. Omzunun düzelmiş olması hoşuna gitmişti. Ayağa kalktığıında küçük evimizin içinde uzun ve zayıf görünüyordu. Önümüzde volta atmaya başladığında ben de bir sandalyeye yığıldım, biraz zayıf düşmüştüm.

"Bir meşe ağacının arkasına saklandım. Her an öleceğimi düşünüyordum, sıranın bana gelmesini ve beni paramparça etmelerini bekliyordum. Askerlerimi kaybetmişim. Yaralıydım. Her şey bitmişti... Bunları düşündüğüm sırada, birden Oniks askerlerinin gittiğini fark ettim. Beni görmemişlerdi."

Onu iyice inceledim. Bakışları fazla neşeliydi. Sadece eve dönmüş olmanın sevinci değildi, başka bir şey daha vardı. İçimde korkunç bir his oluştu.

"Geri geri gitmeye başladığımda ayağım kafamdan daha büyük bir para kesesine takıldı. *Oniks* altını," dedi ve durup bize baktı. Herkes nefesini tutmuştu. *Benim cesur, düşüncesiz kardeşim.*

Korktuğum şeyi yapmamış olmasını umdum.

KATE GOLDEN

“Savaştan sonra kaybetmiş olmalılar. Ben de alıp buraya kadar koştum. Bir buçuk gündür koşuyorum.”

Kanlı Taşlar:

“Ryder, şaka yaptığını söyle,” dedim nefes nefese. Ocakta kömüre dönüşen alevler, odayı dans eden gölgelerle kaplamıştı.

“Kral kelleni alır,” diye fısıldadı annem. “Bölüğünü terk ettiğin için.”

“Önemli değil.”

“Neden?” dedim, kelime ağzımdan zorla çıkmıştı.

İç geçirdi. “Abbington’a birkaç saatlik yolum kalmıştı, o sırada başka bir grup Oniks askeri gördüm. Oniks askeri üniforması görmüş ya da beni şüpheli bulmuş olmalılar, bilmiyorum ama beni takip ettiler. Ben de-”

“Onları buraya mı getirdin?” dedi Leigh, sesi bir oktav yükselmışti.

“Şşş,” diye fısıldadı Ryder. “Bağırmak yok, unuttun mu? Söylediklerimi hemen yaparsanız bizi bulamazlar.”

Arkamı dönüp pencereden dışarı baktım. Kimi -veya neyi- görmeye çalıştığımı bile bilmiyordum. “Neden?” diye sordum. “Nereye gideceğiz?”

Ryder’ın gözleri parladı. “Lal Krallığı’na.”

Sandalyeme daha fazla gömüldüm. Galiba kusacaktım.

Ryder, hepimizin yüzündeki korkuyu görmüş olacaktı ki tekrar oturup daha samimi bir şekilde konuştu. “Durumu ilk elden gördüm. Düşündüğümüzden daha kötü. Krallığımız paramparça oluyor. Bu savaşı kazanamayız.” Nefes alırken çenesi titredi. “Söylentiler doğru. Oniks Krallığı’nın ordusu bizimkinden çok daha büyük. Yakında kadınları da askere alacaklar. Arwen... sen ve Leigh... kaçamayacaksınız.” Anneme doğru dönüp bir kez daha elini tuttu. “Anne, sen de burada tek kalacaksın. Abbington’ın ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyorum. Bir yandan isyancılar, diğer yandan hastalığın...” Cümlesini tamamlamadan bana baktı. Ne ima ettiğini biliyordum.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Mide bulantımı bastırmak için dudağımı ısırdım.

Önce Leigh'e sonra bana baktı. Ardından tekrar anneme dönüp, "Lal Krallığı savaştan etkilenemeyecek kadar uzak ama gemiyle gidebileceğimiz kadar da yakın. Orada baştan başlayabiliriz," dedi manidar tonda. "Hep birlikte. Gittikçe kötüleşen bu savaştan uzaklaşabiliriz."

Annem çekingen bir tavırla cevap verdi. "Ama gemimiz yok." Şaşırmıştım, ben olsam *aklımı kaçırdığımı* söylerdim.

"Bu akşam bir gemide dört kişilik yer bulabilecek kadar Oniks altınımız var. Hemen yola çıkıp limana gitmeliyiz. Birkaç gün içinde Lal'a ulaşmış oluruz ama hızlı hareket etmemiz gerekiyor, anne."

"Neden?" diye fısıldadı Leigh.

"Çünkü Oniks askerleri peşimde. Artık burada güvende değiliz."

Oda sessizliğe gömüldü. Arkamdaki açık pencereden esen, dalları savuran rüzgârdan başka hiçbir şeyin sesi duyulmuyordu. Düşüncelerim de midemle birlikte bulanıyordu, Leigh'e ve anneme bakamıyordum.

Seçeneklerimiz belliydi. Ya olduğumuz yerde kalıp Ryder'ın kendi evimizde kızgın askerler tarafından dövülerek öldürülmesini izleyecektik -ki muhtemelen bizi de öldüreceklerdi- veya tüm eşyalarımızı toplayıp bilmediğimiz bir ülkeye gidecek ve yeni bir sayfa açacaktık. İki türlü de hayatta kalacağımızın garantisi yoktu.

Ancak umut tuhaf bir şeydi.

Abbingdon'daki hayatımızdan daha iyi bir hayat yaşayabileceğimiz düşüncesi bile beni ayağa kaldırmaya yetmişti. Leigh ile orduya alınmaktan kurtulabilir, anneme bakmaya devam edebilir hatta daha iyi bakım ve daha iyi ilaçlar bulabilirdik.

Burayı terk etmek istemiyordum. Bu kasabanın dışındaki dünya çok büyüktü, bilinmezliklerle doluydu.

Ne var ki içimi kaplayan dehşeti görmelerine de izin vermezdim.

KATE GOLDEN

Hayatta uğruna çabaladığım tek şey, onları koruyacak kadar güçlü olmaktır. Bu benim için bir fırsattı.

“Gitmemiz lazım.”

Üçü birden, sanki önceden anlaşmış gibi aynı şaşkın ifadeyle bana baktılar.

Kendini ilk toplayan Ryder oldu. “Teşekkür ederim, Arwen,” dedi. Ardından Leigh ile anneme döndü. “Haklı, hemen harekete geçmeliyiz.”

Annem Ryder’a bakarak, “Emin misin?” diye sordu. Sesi fısıltıdan farksızdı.

“Evet,” dedim onun adına ama emin değildim.

Annem ve Leigh için bu kadarı yeterliydi. Tuniklerle kitapları hızlıca toparlayıp fazlasıyla küçük çantalara koymaya başladılar. Ryder da peşlerinden gitti, sakat kolu gördüğü her şeyi almasına engel oluyordu.

Bu bir lüks, dedim kendi kendime. Bir lütuf. Abbington’da yaşayanların bu yolculuğu yapacak parası ya da gidecek bir yerleri olsaydı, yıllar önce harekete geçerlerdi.

Küçük bahçemizden yolculuk için yiyecek toplamam ve hayvanlarımıza veda etmem gerekiyordu. Dışarı koştuğumda, Leigh’i çoktan orada buldum. Hayvanlarımıza bakıp ağlıyordu. Üç yaşındayken ineğimize Çanlı, atımıza ise Toynaklı adını vermişti. Onları çok seviyor, her gün besliyordu. Özellikle Çanlı ile çok özel bir bağı vardı. Açlıktan ne yapacağımızı bilmesek bile aralarındaki bağı yok etmeyi düşünmezdik.

Leigh’in boğuk hıçkırıkları ahırda yankılandığında kalbim gerçekten sızladı. Benekli ineğe ve karamel rengi kısağa yaklaşırken göğsümde bir ağırlık hissetmek beni şaşırtmıştı. Seveceen yüzleri hayatımda sadık birer dost olmuştu, bir an onlar olmadan uyanamayacağımı düşündüm. İkisini de okşadım, serin akşam havasıyla uyumsuz sıcak nefeslerini yüzümde hissettim.

“Gitmemiz lazım,” dedim Leigh’e, yüzümü Toynaklı’nın sıcak sırtından çekerek. “Annemin ilaç kesesini al. Ben hayvanları bağlarım. Nora onlara iyi bakacak, söz veriyorum.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Leigh başını salladı ve tuniğinin beyaz, pamuklu kumaşıyla burnunu sildi.

Nora'yı düşündüm. Revirde bana ihtiyacı olacak mıydı? Sert bir kadındı ama onu özleyecektim. Belli açılardan bakıldığında tek arkadaşım oydu.

Gözlerimde yaşlar belirdi; hepsi de hayvanlarım, işim, Abington'da yaşadığım hayat için biriken yaşlardı. Ara sıra yeni deneyimlerin hayalini kurardım. Şimdi ise, daha farklı bir tecrübe fırsatı ayağıma geldiği halde korkudan başka bir şey hissetmiyordum.

Tekrar bir üzüntü dalgası geldiğinde, muhtemelen Halden'ı da bir daha göremeyeceğimi fark ettim. Sağ salim eve dönse bile Lal Krallığı'nda bizi bulabilir miydi?

Halden'a not bırakıp nereye gittiğimizi bile söyleyemezdim çünkü Oniks askerleri bulabilirdi.

Aramızda yaşanabilecek ihtimalleri asla öğrenemeyecektim. Ona âşık olup olmayacağımı asla bilemeyecektim. Bu düşünce kalbimi bir kez daha paramparça etti. Ryder'ın sağ salim eve dönmesine çok sevinmişim ama bu yüzden kaç kişiye veda etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Gitmek istemiyordum. Elimde değildi, bu kadar değişimi kaldıramıyordum.

Dışarı çıktığımızda kulübemize son bir kez baktım. Fazlasıyla çıplak görünüyordu. İki saat önce, her gece olduğu gibi yemek yediğimizi düşünmek ne tuhaftı. Şimdi ise yabancı bir krallığa kaçıyorduk.

Kapıyı arkamdan kapattığım sırada, Leigh yürümesi için an-neme patikada yardımcı oldu. Liman diğer kasabadaydı, annem için uzun bir yürüyüş olacaktı. Hâlâ topallayan Ryder'ın yanına gidip onunla birlikte ilerlemeye başladım. Ona yardım teklif etmemem gerektiğini biliyordum.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi arkama bakarak. Ben de arkama baktım, kalbim duracak gibi oldu ama kimse yoktu.

KATE GOLDEN

Güneş dağların üstünde göz alıcı bir şekilde batıyordu. Pembe ve mora boyanmış gökyüzü bulutlarla bezeliydi. Yaprakları savrulan ağaçların arasında tek başına duran bir baykuşun sesi yankılandı.

“Yani,” diye devam ettim. “Savaşa gittin, bizi neredeyse iki sene yalnız bıraktın. Gerçekten öldüğünü düşünmüştüm. Sonra kanlar içinde eve geldin ve yanında başka bir krallıkta hayat kurtacak kadar çalıntı para getirdin. Kimsin sen? Masallardan fırlamış bir halk kahramanı mı?”

“Arwen,” derken durup bana doğru döndü. “Korktuğunu biliyorum.” Zayıf bir şekilde karşı çıkmaya çalıştım ama konuşmaya devam etti. “Ben de korkuyorum fakat elime bir fırsat geçti ve değerlendirdim. Hayatımın geri kalanını Kehribar Krallığı için savaşıarak geçirmek istemiyordum, tıpkı senin de hayatını burada yaşayarak geçirmek istemediğin gibi. Her şeyi değiştirebiliriz. Annem iyileşebilir. Leigh daha iyi bir çocukluk yaşayabilir. Yapılması gereken bu.” Elimi kavrayıp sıktı. “Artık ailemize ben bakarım. Endişelenmene gerek kalmadı.”

Kendi kardeşimin beni tanımaktan ne kadar uzak olduğunu fark ettiğim halde başımı salladım. Hayatımı burada seve seve geçirirdim. “Seve seve” demek doğru olmayabilirdi fakat en azından hayatta olurdum.

Yürümeye devam ettik, batan güneşin ışığı dağların arkasında kaybolup bizi tozlu bir karanlığın içinde bıraktı. Patika gölgele- rin arasında kalmıştı. Ne zaman bir ses duysam ya da herhangi bir çıtırtı yükselse, irkilip arkama göz attım ama kimseyi görmedim.

Bir ara ayak sesi duyduğumu düşünüp çalılara baktığım sırada, Leigh kaskatı kesilip endişeyle bize doğru döndü.

“Ne oldu?” diye fısıldayıp vücudumu onunkine siper ettim.

“Hayır, kese,” diye fısıldadı. Elleri dehşetle kanvas keseyi karıştırıyordu.

“Ne?” diye sordum ama kalbim artık atmıyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Anneme döndü. “İçindeki şişeler boş.” Gözlerinden yaşlar dökülerek evimize doğru yürümeye başladı. “İlaç yok, dönmemiz lazım.”

İçimi korkunç bir ürperti kapladı.

İlacı şişeye koymamıştım. Soğumaya bırakıp yemeği hazırlamıştım. Sonra da Ryder eve gelmişti...

Kargaşa sırasında Leigh’e keseyi almasını söylemiştim ama içindeki şişeleri doldurmamıştım.

Aniden kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki sesini duyabiliyordum. “Benim hatam,” dedim sessizce. “Dönüp almam lazım. Hemen gelirim.”

Annem daha önce hiç duymadığım kadar sert bir sesle karşı çıktı. “Olmaz. Yeterince büyük bir risk aldık. Askerlerin Ryder’a ne kadar yakın olduğunu bilmiyoruz. Bana bir şey olmaz.”

“Anne, ihtiyacın var. Arwen hızlı koşuyor,” dedi Ryder, bana doğru dönmüştü. “Hızlı koş, yoksa gemiyi kaçırabilirsin.” Ne ima ettiğini anlamıştım, onu takip eden askerlere yakalanabilirdim. Leigh artık ciddi ciddi ağlasa da hıçkırıklarını gizlemeye çalışıyordu.

“Hemen döneceğim. Limanda buluşuruz. Söz veriyorum.” Karşı çıkmalarına fırsat vermeden koşmaya başladım.

Böyle bir aptallık yaptığıma inanamıyordum.

Ryder’ın izinden gidip korkusuz olmak, kendime ve aileme bakmak için verdiğim onca uğraştan sonra bunu nasıl yapmıştım?

Patikada hızla ilerledim, birbirlerine iyi geceler dileyip ocaklarını söndüren ailelerle dolu evlerin yanından geçtim. Ay gökyüzünde yükselmeye başlamıştı, soluk akşam ışığının yerini gece yarısı mavisi alıyordu.

Yaptığım hatamın iyi bir yanı da vardı. Eve koşarken rahatlama fırsatım olmuştu. Gergin zihnim sükûnetle dolarken kalp atışlarım ve adımlarım ritmik bir hal almıştı. *Pat, pat, pat.* Eve döndüğümde daha iyi hissediyordum.

KATE GOLDEN

Tek başına duran bir elma ağacının arkasında bir süre saklandım. Evimizin yakınlarında asker, at veya at arabası yoktu. İçeriden ses gelmiyordu, ışıklar da yanmıyordu.

Çanlı ve Toynaklı sakindi, ikisi de tembelce geviş getiriyordu.

Tuttuğum nefesi verdim, koşarken döktüğüm terler yüzümde kurumuştu.

Belki de Ryder yanılmıştı, onu hiç takip etmemişlerdi. Tek bir hırsızın izini sürmeyi bırakmış olabilirlerdi. Bu daha muhtemeldi.

Artık her şeyin yoluna gireceğini anlamıştım.

Birlikte olduğumuz sürece, bu yolculuğa göğüs gerebilirdik. Bunu yapabiliirdim.

Evimizin kapısını hafif bir gıcırtyla açtım ve on bir Oniks askeriyle karşı karşıya geldim. Gölgelelerin içindeydiler, mutfaktaki masanın etrafında oturuyorlardı.

3

“Birileri aceleyle gitmiş.”

Boğuk bir ses sırtım boyunca kör bir bıçak gibi dolaştı. Önümde oturan korkutucu adamdan geliyordu. Çamurlu botlarını, Ryder’in yıllar önce özenle oyduğu masanın üzerine koymuştu.

Dehşet o kadar boğucuydu ki başka bir şey düşünemedim. Ağzım yutkunamayacağım kadar kurumuştı. Önümdeki görüntüyü değerlendirmekle zaman kaybetmek yerine, hemen dönüp canımı kurtarmak için kaçmaya hazırlandım. Fakat yüzünde sivilce izleri olan genç bir asker kolaylıkla uzanıp beni saçımdan geri çekti.

Kafa derim alev alev yandığında acıyla bağırdım.

Asker beni içeri sürükledikten sonra kapıyı arkamdan çarptı, burnuma metalik bir kan kokusu geldi. Gözlerim evimizin içinde dolaşırken kenarda, ahşap zemininin üzerinde kanlar içinde yatan **kel** bir asker vardı. Giydiği Oniks üniformasının iri bedenine **küçük** geldiği belliydi. Göğsünde devasa bir yara vardı, neredeyse ikiye ayrılmıştı. Yanında duran iki asker ağırbaşlı ifadelerle **yarasını** sarmaya çalışıyor ama başarılı olamıyorlardı. İri asker acı içinde inledi, soyuna ve üniformasının rengine rağmen **parmaklarını** ona yardım etme isteğiyle seğiriyordu.

Ne tür bir bölüğün, bir adamını kaybettiği halde altınlarını geri almak için evlere girip genç kızları saçlarından çektiğini düşünmemeye çalıştım.

KATE GOLDEN

Oniks askerleri siyah deriden bir zırh giyyordu, birkaçının üstünde gümüş işlemeler vardı. Bazılarının kafalarına taktıkları miğferler içi oyulmuş tehditkâr kafataslarına benziyordu; mut-fakta hâlâ yanan mum ışığında parlıyorlardı. Diğerlerinin miğferi yoktu. Kanlı ve soğuk yüzlerine baktığımda bunun çok daha korkunç olduğunu düşündüm.

Askerlerin hiçbiri köşedeki kan donduran manzaradan etkililmiş gibi görünmüyordu. Kehribar erkeklerine benzemiyorlardı, onların yanında bizim askerlerimiz küçük çocuk gibi kalıyordu. Aslında, birçoğu zaten öyleydi. Bunlar silah altına alınmış adamlar değildi. Tüm hayatları boyunca yalnızca öldürmek için eğitilmiş, acımasız ve ölümcül savaşçılardı.

Onlardan başka ne beklenirdi ki? Oniks'in acımasız kralı zalimliğiyle ünlüydü, ordusu da kendisine benziyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu ilk konuşan asker. Deri zırhı gümüş işlemeli olanlardan biriydi. Miğferi yoktu ve yüzü kare şeklindeydi. Gözleri küçüktü, dudaklarının kenarında gülmekten oluşan kırışıklar bile yoktu.

Nasıl bir adam olduğunu, görünüşünden çok hırlamasından ve soğukkanlı özgüveninden hemen anlamıştım. Gözlerinin altında alev alev yanan bir öfke vardı.

Ona çok benzeyen biriyle büyümüştüm.

Titrek bir nefes verdim. "Arwen Valondale. Senin?"

Adamlar gülüşürken nefret ve zalim bir acıma hissi dalgalar halinde odaya doldu, istemeden kendi içime kapandım.

"Teğmen Bert diyebilirsin." Dudakları iki yana doğru kıvrıldı. "Nasılsın?"

Bazı askerler liderlerinden cesaret alarak daha da çok gülmeye başladı. Bazıları ise sessiz kaldı. Sıkılmışlardı. Dilimi ısırdım. Yarattıkları izlenimi tam olarak açıklayamıyordum. Güç saçıyor gibi görünüyorlardı. Titredim, dizlerim uyumsuz bir ritimle birbirine çarpmaya başladı. Bu canavarların Ryder'ın bölüğünü

ONİKSİN ŞAFAĞI

kolayca öldürmesi hiç de şaşırtıcı değildi. İçimden Ryder kurtulduğu için Taşlar'a teşekkür ettim.

"Bazı arkadaşlarım hoşlanmasa da hemen sadede geleceğim. Genç bir adamın peşinden bu eve geldik. Bizden çok para çaldı, paramızı geri istiyoruz. Nerede olduğunu söylersen seni acısız öldürürüz. Anlaştık mı?"

Dizlerimi birbirine bastırıp bağımnamak için kendimi tuttum.

"Burada yaşayan adamı tanımıyorum." Güçlkle yutkundum, evde beni Ryder'a bağlayabilecek bir kanıt var mı diye düşünüyordum. "Süt almaya gelmişim. İnekleri olduğunu gördüm."

Bert'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Sonraki hamlesini düşünürken aradan birkaç saniye geçti. Yalan söylediğimi anlamıştı, biliyordum. Bu konuda çok beceriksizdim. Kalbim göğsümde taklalar atıyordu.

Cansız gözleriyle bana bakıp gülümsedikten sonra, örgülü saçlarını tutan yaralı adama başını salladı. "Öldür o zaman. İşimize yaramaz," dedi.

Arkamdaki asker bir an tereddüt etti ama sonra beni ön kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Bekleyin!" diye yalvardım.

Asker bir anda durup bana baktı. Koyu kahve gözleri buz gibi bakıyordu.

Çok hızlı düşünmem gerekiyordu.

"Şuradaki adam," dedim Bert'e. "Yardım edilmezse birkaç dakikaya ölecek."

Bert havlar gibi bir kakhaha attı. "Nasıl anladın? Dışarı çıkan bağırsaklarından mı?"

Sahte bir cesaret takınıp, "Ben şifacıyım," dedim. "Yarasını yanlış sarıyorlar. Kan zehirlenmesi olacak." Doğru söylüyordum. Adam titremeye başlamıştı, karnından akan kırmızı kan evimin ahşabını boyuyordu.

Bert başını iki yana salladı. "Sizin gibilerin bile onu kurtarabileceğini sanmıyorum."

KATE GOLDEN

Yanıliyordu. "Hayatıma karşılık onu kurtarmama izin ver."

Bert yanağının içini çiğnedi. Tüm Taşlar'a dua edip bu iri, solgun ve ölmekte olan adamın değerli biri olmasını umdum.

Dakikalar geçti.

Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

"Herkes çıksın." Bert diğer askerlere bağırdı.

Yavaş, uzun bir nefes verdim. Saçımı tutan adam beni serbest bıraktı. Başımın arkasını ovdum. Şıştiğini hissedebiliyordum fakat endişelerimin arasında en önemsizi buydu.

Askerler teker teker dışarı çıktı. Yaralı adamla ilgilenen askerler bile hiç sorgulamadan ayağa kalkıp kapıdan çıktılar. Yüzlerinde en ufak bir ifade yoktu. Bert, ben ve yerde yatan hasta baş başa kaldık. Teğmen masaya koyduğu ayaklarını indirip iç geçirerek ayağa kalktı. Boynunu çıtlattı, yaşananlardan bıkmış gibiydi. Ardından başıyla ölen adamı işaret etti.

Yürürken bacaklarım kurşun gibi ağırdı, sonunda adamın yanında diz çökmeyi başardım. Annemin ilacının kokusu benimle alay ediyordu, hâlâ birkaç metre ötede soğumak için duruyordu. Bert başımda dikildi.

"Zaten yazık olurdu," dedi. Yanıma doğru eğilip, yüzüme beni rahatsız edecek kadar yaklaşmıştı. "Çok tatlı, yumuşak bir kızsın. Seni tam anlamıyla kullanmadan bu kadar çabuk ölmen yazık olur." Bira gibi kokuyordu, irkilerek geri çekildim ama Bert bundan daha çok zevk almış gibiydi. "Onu iyileştir ve biz de ne kadar cömert olacağımızı görelim."

Yaralı adama döndüm, yüzü dehşet içindeydi.

Anlayabiliyordum. "Sorun yok, efendim."

Adamın iki kaburgası kırılmıştı, tuhaf bir açıda duruyordu. Göğsündeki yaranın etrafı parçalanmıştı. Bir şey içinden geçmiş gibi görünüyordu. Bu bir kılıç ya da ok yarası değildi. Yanık izi olmadığına göre top veya patlama da olamazdı.

"Ne oldu?" diye pek düşünmeden fısıldadım.

ONİKSİN ŞAFAĞI

İri Adam konuşmaya çalıştı, daha çok iğrenç bir inlemeye benziyordu. Bert sözünü kesti. “Dünyada benden daha korkunç şeyler var, kızım. Hayal bile edemeyeceğin şeyler.”

Sesi tıpkı boş içki şişesinin tıkırtısı gibiydi. Bedenimde dolaşıp utanmadan göğüslerime bakan gözlerinden nefret ettim.

“Alkol ve temiz bir kumaş parçası bulmam lazım. Evi gezebilir miyim? Aramak için?”

Bert’in gözleri parlarken başını iki yana salladı. “Beni aptal mı sandın?” Botundan bir şişe çıkarıp bana uzattı. “İşte alkol. Kumaş için de tuniğini kullan. Bana temiz göründü.”

Sahte bir soğukkanlılıkla şişeyi elinden, çamur kaplı parmaklarından alıp yaralı askere baktım.

Tüm hayatım boyunca gücümü saklamıştım. Kimsenin yapabildiğim şeyi görmesine izin vermemiştim. Annem bana yıllar önce, daha savaş yokken güçlerimi istismar etmek isteyen insanlar olacağını söylemişti. Şimdi herkes acı içindeydi ve yeteneklerim daha da değerli olmuştu.

Güçlerimi kullanmadan bu adamı iyileştirmem mümkün değildi. Bir saat içinde ölmüş olacaktı, daha az bile sürebilirdi. Ancak Bert gözünü dikmiş bana bakarken bunu yapamazdım. Büyü yapıyormuş gibi davransam bile yeteneğim bir büyüye benzemiyordu. Toprak kokulu bir rüzgâr esmiyor, cızırtı sesi çıkmıyordu. Sadece parmaklarımdan ışık akıyordu.

Bert bana *bakmıyor* olsa bile, bu adam böyle bir yaradan sonra kalkıp yürümeye başlarsa benim harika cerrahlığım sayesinde olmadığı anlaşılacaktı.

Önümdeki seçenekleri düşündüğümde baştan aşağı ürperdim.

Aslında hiç seçeneğim yoktu, bu adamın ölmesine ya da beni öldürmelerine izin veremezdim.

Kendimi toparladım.

“Canın yanacak,” dedim İri Adam’a.

Sabırlı bir şekilde başını salladı, alkolü kanlı yarasına ve ellerimin üstüne döktüm. Acıyla inlese de hiç kıpırdamadı.

Ellerimi göğsüne koyup derin bir nefes aldım.

KATE GOLDEN

Duyularım sızlayarak askere doğru akarken organlarının birleştğini, nabzının yavaşlayıp kalp atışlarının rahatladığını hissettim. Teni avuçlarımın altında çiçek açan taze, yeni bir dokuya dönüştü

Kendi kalp atışlarım da yavaşladı, damarlarımdaki adrenalin kururken midemdeki düğüm çözüldü. Gözlerimi kırıştıtarak açıp İri Adam'ın gözlerine baktım. Şaşkınlıkla bakıyor, bedeninin kırık bir oyuncak gibi tamir oluşunu izliyordu. Nefesi daha normal bir ritme döndü ve midesindeki derin kesik çirkin, pembe bir yaraya dönüştü.

Biraz cesaret toplamak için gözlerimi kapatarak içimi çektim. Bandaj gerekiyordu, domuz teğmenin beni aşağılamasına izin vermeyecektim. Hızlı bir hareketle tuniğimi başımın üstünden çekip çıkardım. İnce, kolsuz atletimle kalmıştım. Bert'in göğüslerine attığı bariz bakışları görmezden gelmeye çalıştım.

Bluzu İri Adam'ın yarasının etrafına sarıp sıkıca bağladım.

Bert arkamda ayağa kalkıp mutfakta düşünceli bir şekilde volta atmaya başladı. Kaderime karar vermeye çalışıyordu.

Bir an nefesim kesildi. Daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştım. Çenemi, ellerimi ve kemiklerimi tir tir titreten bir korkuydu.

"Teşekkür ederim, Teğmen," diye inledi İri Adam. Bert hâlâ düşünceliydi. Hemen sonra adam zayıf gözlerini bana çevirdi.

"Sana da teşekkür ederim, kızım."

Başımı hafifçe salladım.

"Bunu nasıl yaptın? Cadı mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Nasıl hissediyorsun?" Sesim o kadar alçak çıkmıştı ki konuştuğumdan bile emin değildim.

"Ölümden biraz daha uzak."

"Tamam," diye araya girdi Bert. "Çocuğu bulalım. Kızı yanı-mızda götürüreceğiz."

Hayır, hayır, hayır, hayır...

Konuşamıyordum, nefes bile alamıyordum. Kanıma deh-

ONİKSİN ŞAFAĞI

şet karışmıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse İri Adam'ın üstüne kusacaktım.

Ailemi bulmalarına izin veremezdim. Bert'i, Leigh'e on metreden fazla yaklaştırmazdım. İri Adam'a baktım, gözlerimle ona yalvarıyordum. En azından, ölmek üzere olduğu zamandan daha acılı görünme nezaketine sahipti.

O sırada iki asker çoktan onu taşımaya gelmişti.

Mutfağı inceledim. Bert dışarı çıkmıştı.

Kaçmak için muhtemelen başka fırsatım olmayacaktı.

Kalbim boğazımda atıyordu, ayağa fırlayıp yatak odasına doğru koştum. Pencereden kaçma olasılığım daha yüksekti, kapının önünde zırhlı adamlar bekliyordu. Askerler bağırarak durmamı söylediler, attıkları naralar kemiklerime kadar işledi. Hareket etmeye devam ederek beni yakalamak için uzanan ellerden tek tek kaçtım. Ocağın etrafından dolanıp mutfak masasını geçtim ve annemin yatak odasının kapısını açtım.

Pencere tam karşımdaydı.

Yatağın hemen üstünde duruyordu, çarşafı yorgan hâlâ kırıştı. Annemin kokusunu içime çektim; adaçayı, ter ve zencefil.

Çok yaklaşmıştım.

Çok yakındım...

Ancak çok da yorgundum. Bay Doyle'u, Ryder'in omzunu ve İri Adam'ın karnını iyileştirdikten sonra başım dönmeye başlamıştı. Bitkin düşmüştüm, nefeslerim düzensizdi. Güçsüz kalan bacaklarımı hareket etmeye zorladığımda gözlerim karardı. *Sonunda* parmaklarım pencerenin önündeki kareli perdeye değdi...

Ta ki nasırlı bir el omzumu kavrayıp, beni karşı konulmaz bir kuvvetle kendine çekerek göğsüne yapıştırana kadar.

Hayır. Hayır.

"Oldukça hızlıymış, değil mi?" dedi ocağın etrafında kıl payı kurtulduğum, nefes nefese kalmış askere.

"Taşlar adına, hem de nasıl," dedi adam. Ellerini dizlerine dayamış nefesleniyordu.

KATE GOLDEN

Boğazımdan yükselen öfkeli çığlık, vahşi ve korku doluydu. "Yeter," diye çıkışan asker, pis eliyle ağzımı ve burnumu kapattı.

Nefes alamıyordum.

Tüm gücümle savurduğum kollarımı, yüzümdeki parmaklarını çekerek iki eliyle tuttu.

"Devam edersen seni bayıltırım, kızım. Yapmak istemiyorum ama gerekirse yaparım."

Dilimi canımı yakacak kadar güçlü ısırdım.

Toparlanmam gerekiyordu. Kendime gelmeliydim...

İki asker beni dışarı çıkardı. Geriye kalan Oniks askerleri atlarıyla dönüyordu. *Kanlı Taşlar* adına, atları bile korkutucuydu. Hepsisi katran siyahıydı; yeleleri vahşi ve bakımsızdı, gözbebekleri yoktu.

Çanlı ile Toynaklı'nın olduğu tarafa bakamadım. Bu zalim adamlar onları bıraktı mı bilmek istemiyordum. Leigh ve annemi düşündüm. Ya geri gelirlerse? Yerdeki kan...

Arkamdaki askerden kurtulmak için kıvranıp tekmeler savurdum.

"Hadi ama! Eğlendik, bitti. Yeter artık," dedi arkamdaki asker. Hareketsiz kalana dek beni bedenine bastırdı. O kadar iri ve güçlüydü ki...

Artık gücüm kalmamıştı. Çok korkuyordum, üşüyordum.

Ailemin peşine düşmelerine izin veremezdim.

Yüzümü arkamdaki askerden çevirip, gece yarısı kadar siyah olan atlardan birinin sırtındaki Bert'e seslendim.

"Ailemi rahat bırakırsan sizinle gelirim."

Bert kahkaha attığında iğrenç sesi gece havasında yankılandı.

"Senden korkuyor gibi mi görünüyorum? Kralın önüne çıkınca anlarsın," dedi. Acımasız gülümsemesi, ağaçların arasından süzülen ay ışığında parlıyor ve sararmış dişlerini ortaya çıkarıyordu. "Ayrıca çocuğu tanımıyorum demedin mi?"

Midemdekiler yere boşalmak üzereydi.

ONIKSİN ŞAFAĞI

“O benim kardeşim. Bir sürü paranız var ama kaç tane şifa-
cıya sahipsiniz? Ailemi bırakırsanız size yardım ederim. Seni ve
adamlarını iyileştiririm. Çalıntı paran bunu yapabilir mi?”

Bert cevap vermedi, askerler beklenti içinde ona bakıyordu.
Sessizliği bana cesaret vermişti.

“Ailemin peşine düşersen size asla yardım etmem. İster iş-
kence edin ister öldürün... Canları yanarsa hiçbir şey yapmam.”

Blöf mü yapıyordum, emin değildim.

“İyi.”

Başka bir şey söylemedi.

O kadar ani olmuştu ki neredeyse rahatlamayı unutmuştum.

Ne olduğunu anlayamadan arkamdaki asker bileklerimi
önümde bağladı. İp tenime batıp kaşındırıyordu. Aldığım nefes-
ler ise garip, keskin patlamalar halinde çıkıyordu.

Kapana kısılmaktan hoşlanmamıştım.

Hem başım hem de ruhum dönüyordu. O kadar şaşırmıştım
ki ağlayamıyordum bile. Abbington’ı terk ediyor olmama rağ-
men ailemle Lal’a gitmiyordum.

Oniks’e gidiyordum.

Tek başıma.

Kıtadaki en tehlikeli krallığa doğru yola çıkmıştım. Hem de ha-
yatım boyunca hiç görmediğim kadar ölümcül adamlarla birlikte...

Birden kralın parasının kaybolduğundan haberi var mı diye
merak ettim. Sanmıyordum. Bu kişisel bir görev gibiydi, ağgözlü
teğmenin başının altından çıkmıştı. Şimdi de yeni bir şifacıyla
dönüp böbürlenecekti.

Ağzıma acı bir tat geldi.

Ellerimi bağlayan asker beni arkasından sürükledi ve ölümcül
karavanımız yola çıktı. Bazıları at sırtında giderken, bir kısmı
yürüyordu. Tutunabileceğim tek şey ailemin güvende olacağı bil-
gisiydi. Artık güzel, güvenli ve yeni bir hayat inşa edecek kadar
paraları vardı. Onlar için başka bir şey isteyemezdim. Bunu hak
ediyorlardı.

KATE GOLDEN

Kendimi ne kadar büyük bir şeye teslim ettiğimi fark edip bir kez daha titredim. Bert'in ima ettiği dehşet verici şeyleri düşündüm. Muhtemelen tecavüze uğrayacak, işkence görecekti ya da öldürülecektim. Belki de üçü birden olacaktı. Taşlar aşkına, ben ne yapmıştım?

Serin akşam havası bedenime vurunca üstümdekilerin ne kadar ince olduğunu hatırladım. Yüzüm kızardı ama ellerim önümde bağlı olduğu için bedenimi gizleyemiyordum.

Saatlerdir sessizlik içinde yürüyorduk. Ne zaman birisi nefes alsaydı ya da adamlardan biri bir şey söylese midem bulanıyordu. Her şeye rağmen beni öldürmeye karar verdiklerinden emindim. Arada sırada kendi aralarında konuşuyorlardı ve askerlerin ne dediklerini duymaya çalışıyordum. Genellikle hiç ses çıkarmıyorlar, işlerine odaklanıyorlardı. İyi eğitilmiş hayvanlardan farkları yoktu.

Artık etrafımdaki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu, ağaçlar ve dallar aynı görünmeye başlamıştı. Gece için kamp kuracaklar mı diye düşünmeyi bırakmıştım. Bugüne kadar sadece birkaç defa harita görmüştüm, özellikle de okula gittiğim zamanlarda. Hatırladığım kadarıyla Oniks kıtanın diğer ucundaydı, Mineral Denizi'ni geçmeden gidilebilecek en uzak noktaydı. Aylarca seyahat edeceğimizi düşündüğümde ayaklarım bana karşı çıkmaya başladı.

Adamların yanında ne malzeme ne de at arabaları vardı. Kamp yapacak yerleri de yoktu. Nasıl hayatta kalacaklardı? Ben nasıl hayatta kalacaktım?

İçlerinden biri bile yorgun görünmüyordu. Farklı bir soydan geldikleri açıkça belliydi.

Ellerimi bağlayan asker yorgunluğum arttıkça beni sürüklemeye başlamıştı. Zihinsel olarak bitkindim, fiziksel olarak da

ONIKSİN ŞAFAĞI

aynı noktaya yaklaşıyordum. Ölü dallara takılıp tökezlediğimde bana acımaya benzer bir tiksintiyle baktı. Kemik ve çelikten yapılmış miğferinden ifadesini anlamak zordu.

“Az kaldı,” dedi sadece.

Kendimi daha kötü hissettim.

Vücudumun birkaç dakika içinde çökeceğini düşündüğüm sırada bir açıklığa geldik. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Çamur ve çimenle örtülü açıklık, gecenin hafif sisiyle kaplıydı. Önümü görmek için gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım. Her adımında ayaklarımla kalçalarımla isyan ediyordu. O kadar yorulmuştum ki ayakta durmak bile canımı yakıyordu. Adamlar durup beklenti içinde birbirlerine baktıklarında, tam olarak neyi beklediklerini gördüm.

Dev bir davulun sesi ya da öfkeli bir denizin karaya vurmalarına benzeyen bir gürlleme geceyi böldü. İrkilip açıklıkta bu sesi çıkaran canavarı aradım ama ağaçların arasında hiçbir şey görmedim. Gürlemeler daha çok yükselip kafamın içinde yankılanan sağır edici bir ritme dönüştü.

Rüzgâr etrafımızda şiddetle esmeye, yüzüme ve saçıma toz savurmaya başladı. Ellerim bağlı olduğu için yapabileceğim tek şey gözlerimi kapatıp yükselen sesi kan donduran bir korkuyla dinlemektir. İnsandan çok silahı andıran bu adamların yanında olduğum için neredeyse sevinecektim. Gerçi kimsenin aklına ilk olarak beni kurtarmak gelmezdi, yine de bu adamların yanında hayatta kalma ihtimalim daha yüksekti.

Yer sarsılırken yaratık önümüzdeki açıklığa inip etrafa top-
rak saçtı. Öksürdüğüm sırada zeminden yükselen titreşimler zayıf düşen dizlerimi ve ayak bileklerimi sarstı. Köknarla se-
dirin odunsu karışımı burnumu yakıyordu. Rüzgâr durduğunda
gözlerimi açtım.

Hayatımda gördüğüm en korkunç hayvan önümde duruyordu.

Hayır. Bu bir hayvan değildi, yaratıktı. Bir tür canavardı.

Yetişkin, dikenli ve parlak pullarla kaplı simsiyah bir ejder-

KATE GOLDEN

haydı. Kitaplardan ya da masallardan fırlamış tüm canavarlardan daha korkutucuydu, kadim ve güçlü görünüyordu. Yarasaya benzer dev kanatlarını açarak ucundaki gümüş pençeleri gösterdiğinde, karnının altında gümüş renkli parlak bir bölge olduğunu fark ettim. Dikenli, kara kuyruğunu toprakta hafifçe sallıyordu.

Teğmen canavara hiç korkmadan yaklaşıp devasa yaratıkla konuşmaya başladığında şok oldum.

Öylece bakakalmıştım.

Eğer canavar değilse, o zaman bu bir... evcil hayvandı. Oniks Krallığı'ndaki insanların evcil ejderhaları mı vardı?

Diğer adamlara baktım ama hiçbiri korkmuş görünmüyordu. Şaşkın bile değillerdi. Gerektiğinde grubun iki katını alabilecek kadar uzun olan yaratığın sırtına kolaylıkla bindiler.

Asker beni ileri doğru çektiğinde hafifçe inleyerek ağırlığımı yere verdim. Bunu farkında olmadan yapmıştım. Cesur, ejderhaya binen bir kız olmak istiyordum ama bu gece yaşadıklarım yüzünden cesaretim kalmamıştı. İtirazlarıma rağmen beni canavara doğru çekmeye devam etti. En sonunda hayvanın sağ pençesinin önünde yere düştüm. Dört sivri tırnağının üstündeki koyu leke kan değilmiş gibi yapmaya karar verdim.

Tüm irademi kullanarak gözlerimi başka bir yere diktim.

"Sorun yok. Canını yakmaz," dedi İri Adam. Ejderhanın sırtında yattığı yerden bir elini yarasına bastırıyordu.

Başımı salladım ama ağzımda çirkin bir tat vardı.

Asker tırmanmam için bileklerimi çözdü. "Kaçmaya falan çalışma, kızım."

Zaten kaçamayacak kadar yorgundum. "Gidecek bir yerim yok."

Kendimi yukarı çekerken ejderhanın pulları avuçlarımdan altında serin ve pürüzsüzdü. Sürüngen gözlerine daha yakından baktım; alev turuncusuydu, etrafında gri halkalar vardı. Ejderhanın gözleri bana döndüğünde belli belirsiz bir yumuşama fark ettim. Bir kez göz kırıp hafifçe başını eğdi. Bu basit hareket o

ONIKSİN ŞAFAĞI

kadar masum, o kadar rahatlatıcıydı ki az da olsa sakinleştiğimi hissettim.

Ejderhanın sırtına yerleştikten sonra ipin kesip kanattığı ağ-
nıyan bileklerimi ovuşturdum. Bakışlarım yaratığın sırtından
kuyruğuna doğru kaydı. Çuval bezine sarılmış, kırmızı lekelerle
kaplı bir yığın taşıyordu. Altından Oniks askerlerine ait bir bot
çıktığını gördüm.

Midem gerginlikle düğümlendi.

Canavarın üstünde bizimle birlikte bir ceset de vardı.

Tekrar İri Adam'a baktım. Bu gece korkunç bir şey yaşanmış
olmalıydı. Yarası, ejderhanın pençelerindeki kan, sırtındaki ce-
set... Hepsini birbirine bağlayan bir hikâye vardı ve ben parçala-
rını bir araya getirmek istemiyordum.

Göğsümü delen bir şey olmadığı için minnettar olmaya çalış-
tım. En azından henüz yoktu.

Tüm askerler bindikten sonra kasabama -tüm hayatıma- bak-
ma fırsatı bulamadan canavar havalandı. Havaya yükseldiğimiz
sırada ciğerlerimdeki nefes çekildi. Hava soğuk ve basınçlıydı.
rüzgâr yüzüme vurdukça gözlerim yaşıyordu. Can havliyle ya-
ratığın dikenli pullarına sertçe tutunurken canını yakmadığımı
umdum.

Bakışlarımı gökyüzünden ayırıp askerlere çevirdiğim sırada
rüzgâr gözlerimi yaktı. Rahat görünüyorlardı, bazıları ejderhanın
kanadına uzanmıştı, bazıları ise rahat bir şekilde pençelerini tu-
tuyordu. Gözlerim bu sefer Bert'e takıldığında onu, beni dikkatle
izlerken yakaladım. Sadece cinsellikle dolu bir bakış değildi ama
gözlerinde şehvet de vardı. Ruhumu gördüğünü hissettim, sanki
büyülenmiş gibiydi. Öfke dolu bir ürpertiyle titredim, güçlerimi
görmüştü. Bu gerçek, atlele olduğumdan daha savunmasız his-
setmeme neden oldu.

İçime kapanıp gözlerimi çirkin yüzünden kaçırdım.

Gittikçe yükseliyor, bulutların üstüne çıkıyorduk. Buradan
bakınca dünyam düşündüğümden bile küçük görünüyordu.

KATE GOLDEN

Oniks askerleri kıtanın her yerine bu sayede kolaylıkla ulaşıyor olmalıydı. Kardeşimi nasıl yakalayamadıklarını merak ettim. Onu ve ailemin geri kalanını düşününce kalbim tekledi.

Onları bir daha asla göremeyecektim.

Çenemi sıktığımda dişlerim acıdı, şimdi kendimi bırakamazdım.

Elime fırsat geçene kadar dayanmam gerekiyordu, o zaman kendime tamamen yıkılmak için izin verecektim.

Şu anda, herkesin sahip olduğumu söylediği iyimser yönüme ihtiyacım vardı.

Ancak devasa bir boynuzlu ejderhanın sırtındayken, mahkûm olarak düşman topraklarına uçmanın iyimser bir yanı yoktu. Aşağıda karanlık içinde kalan topraklara baktım, bildiğim tek hayat gözden kaybolmuştu.

4

Sırtımda bir kemer şakladı, ardından yerini hemen ellerim aldı. Göğsümdeki kanlı, devasa yarığın içindeydi. Turuncu, parlak bir göz bana bakıyor ve ruhumu görüyordu. Tanımlayamadığım bir güç, parmak uçlarımda karıncalanıyordu. Onu kemiklerimde hatta hafızamın köşelerinde bile hissedebiliyordum.

İrkilerek uyandım.

Etrafımdaki karanlık kafa karıştırıcıydı. Yaprakların, ağaç gövdelerinin ve sarmaşıkların doğal şekillerini seçebiliyordum. Ancak her şey maviyle siyahın tonlarına bürünmüştü, ay ışığı da neredeyse hiç aydınlık sağlamıyordu. Etrafımda kıpırdayan vücutlar olduğunu fark ettim. Sonra birden nerede olduğumu, neler yaşadığımı hatırladım. Kafa karışıklığım gittikçe artan bir dehşete dönüştü. Korku midemi bulandırırken çenem kasıldı. Kemiklerimde...

Düzenli ve yavaş adımlarla yürüyerek diğer askerleri şaşır-
tan İri Adam, beni ileri doğru ittiğinde hayvanın sırtından indim. Uzuvarların beynim onlara emir vermeden hareket etmişti.

Fark etmeden hayvanın uzun boynuna dokunup titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Tuhaf gözleri bana döndüğünde zayıfça gülümsedim. *Beni yeme*, diye düşünmeden edemedim. Aklıma gelen bir sonraki düşünce muhtemelen şokta olduğumdu.

KATE GOLDEN

Dayanılmaz soğuğu da ancak o sırada fark ettim. kuzeyde hava çok daha soğuktu. Tüm tüylerim diken diken olmuş, dudaklarım ile burnum uyuşmaya başlamıştı.

Askerlerin geri kalanı karanlığın içinde kaybolmuştu, ele geçirdikleri yeni mahkûm kızla ilgilenmemişlerdi. Belki de az da olsa merhamet etmişlerdi. İri Adam, bileklerimi bir kez dahaiple bağladı. Yaralı derimin yine aynı yerden bağlandığını görünce yüzümü acıyla ekşittim.

Şimşek çakmasına benzer bir ses içimde yankılandı. Arkamı döndüğümde yaratık havalanmıştı, ardında bıraktığı toz bulutu gözlerime kaçtı. Gözlerimi tekrar açmayı başardığımda cjdcrhayı karanlıkta seçemiyordum. Sanki hayal gücümünden fırlamış gibi, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu.

Elbette bu kadar rahatsız edici bir şeyi asla hayal edemezdim.

Hayvanın arkasından baktım. Gece, orman ve ağaçların yarattığı yoğun karanlığı izledim.

Eve tek dönüş yolum da yok olmuştu.

İri Adam beni ileri doğru ittiğinde bileklerim acıyla inledi. Yine de adım adım ilerlemeye başladım. Bert'le İri Adam tam önümde yürüyordu. Arkamızdan gelen iki asker ise kumaşa sarılı cesedi taşıyordu.

Görebildiğim tek şey, çarpık ağaçların arasından süzülen ay ışığı ve ilerlediğim sırada bileklerime kadar uzanan yeşillikti.

Oniks Krallığı'nın başkenti Söğürtsirtı'nda olmadığımızı biliydim. Etrafta bir şehir göremiyordum, herhangi bir sese ya da yaşam belirtisine rastlamamıştım. Sadece bir çeşit orman vardı. Nemli yosun, leylak ve akşam açan gardenya kokusu burnuma doldu. Daha önce gördüğüm ormanlara hiç benzemiyordu. Tarçın veya balkabağı yoktu, yere dökülüp çürümeye başlayan tanıdık yapraklar görünmüyordu. Aşına olduğum ormanlar her zaman kahverengi ve altın rengi olanlardı. Bazen yaprakları bile olmuyordu. Bu ıslak, sisli ağaçlık daha önce gördüğüm ya da hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Her yerde meşeyle çam ağaçları vardı. Soğuk, çiçekli ve rüzgârlıydı. Mantığımın kaybolduğu bir saniye boyunca nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi hatırlayamadım.

ONIKSİN ŞAFAĞI

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyordu. Büyük, boğumlu bir söğüt ağacının yanından geçtik. İleride insanı korkutan bir kale yükseliyordu, her yere yüzlerce ışıklı çadır kurulmuştu. Etrafta savaş renklerinden oluşan bir karmaşa hâkimdi, uyumsuz mücevherlere benziyorlardı. Her birinin şekliyle boyutu farklıydı. Birbirlerinin yanına yaz günlerinde yere serilen yorganlar gibi gelişigüzel dikilmişlerdi.

Bu... tam olarak neydi?

Yürümeye devam ettik, sonunda toprağı ezen ayaklarımızın sesi dışında bir şey duydum. Konuşma ve müzik.

İçimde bir korku dalgası yükseldi.

Burası bir kale ya da karargâh değil, şehirdi. Neredeyse kendi kapısı olan bir köy gibiydi.

Kale'nin her tarafı içinden geçtiğimiz çarpık ormanla çevriliydi. Perili ağaçlar, sarmaşıklar ve köklerin arasından geçmeden kaleye giriş çıkış yapmak mümkün değildi. Ormanı geçtikten sonra hiçbir yerde hayat belirtisi yoktu. İçten içe gelirken uyuduğum için kendime lanet okudum. Kuş bakışı görmek etrafı daha çok çözmeme yardımcı olurdu. Ne var ki adrenalin ve gerginliğin sistemimden çıkması, Ryder ile İri Adam üstünde güçlerimi kullanmamla birleşince karşı koyamayacağım bir sakinleştirici etkisi yaratmıştı.

Ağaçların yarattığı labirentin içinde büyük, demir bir kapı belirdi. Yaklaştığımızda gıcırdayarak açıldı. İri Adam'ın beni içeri çekmesine izin verdiğim sırada, karşımda uzanan toprağa ve yükselen kaleye odaklandım.

Grubun önünde yürümeye başlamadan önce, "Karanlık Kale'ye hoş geldin, kızım," dedi Bert.

Ürperdim.

Kale duvarları içindeki kanvas çadırları ikiye bölen yolda yürürken, buranın Oniks ordusunun üssü olduğuna dair bir hisse kapıldım. Demirci masaları, yemek kazanları ve etrafa asılan zırhlar her şeyi kanıtlıyordu. Yaklaştığımız sırada sol tarafımızda

KATE GOLDEN

birkaç küçük kulübe olduğunu fark ettim, sağımızda ise ahırlar vardı.

Çoğu asker uyuyor olmalıydı, ateşin başında ud çalıp içki içen birkaç kişi oturuyordu. Bazıları başını kaldırıp arkamızdaki cesede ya da benim yarı çıplak bedenime baktı ama hepsi gözlemini teğmendenden kaçırmaya özen gösteriyordu.

Dondurucu gece soğukunda ürpererek kollarımı vücuduma sarmaya çalıştım fakat sonra bağılı olduklarımı hatırladım.

Aileme duyduğum özlem, hissettiğim tüm acılardan daha büyüktü. Hatta Powell'ın beni dövmesinden bile daha kötüydü. İçimde büyüyüp duruyordu, her an dizlerimin üzerine yığılacak gibi hissediyordum.

Yığıldığımı görseler ne yaparlardı? Ağlarken beni yerde mi sürüklerlerdi?

Evet. Kesinlikle böyle olurdu.

Çaresizlik neredeyse nefesimi kesiyordu, burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum. Her yer olurdu.

İri Adam beni ileri doğru çekerken ayaklarımı çakılların üzerinde sürükleniyordu. Ayak bileklerimde ince bir toz tabakası oluşmuştu. Bakışlarımı önümde yükselen kaleye diktim.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Hayal edebileceğim en korkunç, en çarpık kaleydi. Ancak bir şekilde hayranlık da uyandırıyordu.

Tamamen taştan yapılmış olan kale, yüksek kuleleri ve güçlü sütunlarıyla tam bir gotik mimari örneği idi. Karanlıkta parıltıyan vitray pencereler, içlerinden yayılan sıcaklıkla garip bir tezat oluşturmuştu; savaş ve vahşet tasvirleri yüzünden ürkütücü görünüyordu. İçerideki ışık, çerçevelerine hayaletler gibi akıcı bir şekilde hareket eden gölgeler düşürüyordu. Kalenin dış cephesi büyük, siyah meşalelerle ve Oniks armasını taşıyan bayraklarla süslüydü. Tüm bunları gördüğümde, buranın Oniks ordusunun üssü olduğuna dair tahminim güçlendi.

Devasa ahşap kapılara geldiğimizde dişlerim takırdadı, ken-

ONIKSİN ŞAFAĞI

dimi toparlamaya çalıştım. İri Adam beni bir kez daha ileri doğru çekiştirdi ve bileklerim acıyla sızlarken, ağzımdan tuhaf bir inilti kaçtı.

Bert'in bana neşçyle baktığını fark ettim, gözlerinde sapkın bir zevk vardı.

"Gel bakalım, bu gece benimle kalabilirsin."

Korkudan gözlerim karardı.

Aklıma kendimi kurtarmak için söyleyebileceğim bir şey gelmiyordu.

"Teğmen, Komutan Griffin döndüğümüzde yanına gelmemizi istiyordu. İsterseniz kızı şimdilik zindana atabilirim?" dedi İri Adam.

Bert bu teklifi düşündü, rahatsız olmuştu. Yine de başını sallayarak onayladı.

Rahatlayarak hafifçe nefes verdim. İri Adam bana yardım mı etmek istiyordu, yoksa şansım yaver mi gitmişti emin değildim. Fakat Bert'in kaleye doğru yürüdüğünü görünce o gün hiç hissetmediğim kadar büyük bir minnet hissettim. İri Adam beni kapıdan uzaklaştırdı, muhafızların önünden geçip spiral şeklindeki taş merdivenden indik.

Göğsümde yeni bir dehşet filizlenirken ağzım kupkuru olmuştu.

"Hayır, hayır..." diye yalvardım, karanlık mahzenden uzaklaşmaya çalıştım ama İri Adam beni duymuyordu.

Veya umursamıyordu.

Zindanın içi karanlık ve havasızdı. Etrafta yosunlu suyla karışık insan pisliği kokusu vardı. Merdivenlerde ısrarla damlayan bir sıvının sesi yankılanıyordu. Duvardaki lambalar altımızda uzanan, demir hücrelerle dolu bir koridoru aydınlatıyordu. Kalbim boğazımda atmaya başlamıştı.

"Hayır. Bekle," diye bir kez daha yalvardım. "Ben buraya giremem."

İri Adam bana tuhaf bir şekilde baktı. "Canını yakmayaca-

KATE GOLDEN

ğım. Sadece teğmen seninle ne yapacağına karar verene kadar burada kalacaksın,” dedi.

Nefesimi kontrol altına almaya çalıştım.

“Kilitli bir yerde kalamam. Lütfen. Şifacılar nerede kalıyor?”

İri Adam homurdanıp beni baş döndürücü merdivenlerden aşağı itti. Cığerlerim pes etmek üzereydi, aşağı indiğimizde güçlkle nefes alıyordum.

Beni arkasından çekerek hücrelerle dolu labirentte ilerledi. Ağzı bozuk mahkûmların bağrışları, kulaklarımda çarpan kalbimin atışlarıyla birleşerek çirkin bir senfoniye dönüştü. Bir kez daha bedenimi gizlemeye çalıştım fakat işe yaramadı.

İri Adam, hücrelerden birinin kapısını açıp beni içeri itti ve bileklerimdeki ipi çözdü. Tökezlediğimde avuçlarım altımdaki kaba, kirli taşa yapıştı. İçerisi görüldüğünden çok daha küçüktü. Arkamı dönüp demir parmaklıklara doğru koştum.

“Bekle!” diye bağırdım ama İri Adam koridoru çoktan yanılmıştı, hücre kilitliydi.

Ağlayarak bir köşeye geçtim, içime kapanıp dizlerimi göğsüme kadar çektim. Başım dönüyordu. Nefesim düzensiz, yoğun hıçkırıklara dönüşmüştü. Annemin yıllar önce paniklediğim zamanlarda yapmam için öğrettiğı şeyi hatırlamaya çalıştım, düşüncelerimi toparlayamıyordum.

Belki de kendimi tuttuğum o yıkılma anı sonunda gelmişti.

Bunların hepsi nasıl olmuştu? Yaşadıklarımı zihnimde tekrarlamaya çalıştığım da canım daha çok yandı. Sonunda tüm gece tuttuğum gözyaşlarıma teslim oldum. İçimden taşarak yanaklarımdan süzölüp yere aktılar. Çığlıklarım tıpkı bir çocuk gibi yüksek ve boğuktu.

Keşke Ryder gibi olsaydım. Hayatım boyunca yalnızca iki kez ağladığını görmüştüm. İlki on beş yaşında çatıdan düşüp dizini kırdığı zamandı. Diğeri ise yedi sene önce babası, yani Powell öldüğündeydi.

Üvey babam felç geçirerek ölmüştü. Annem haberi bize ver-

ONİKSİN ŞAFAĞI

diğinde Ryder günlerce ağlamıştı. Babası, Ryder'ın en iyi arkadaşıydı ve Powell tek oğluna tapıyordu. Aramızda hiç böyle bir ilişki olmamıştı. Bana olan nefreti onun çocuğu olmadığı için miydi, yoksa Ryder gibi güçlü olmadığım için miydi, bilmiyordum. Benden tükenmek bilmeyen bir tiksintiyle iğreniyordu. Kimsenin bunu fark etmiyor olması beni çok şaşırtmıştı.

Ryder'ın aksine ben sürekli ağlardım. Leigh beni çok güldürdüğünde ağlardım. Annemin acı çektiğini gördüğümde, güzel bir kitabı bitirdiğimde ya da hoş bir melodi duyduğumda ağlardım. Revirde bir hastayı kaybettiğimizde veya her şeyin üstüme geldiğini hissettiğimde de ağlardım. Hassas ve korkak olmak, sürekli gözyaşlarıyla dolmak cesarete en uzak olan şeydi.

Yine de şimdi akmalarına izin veriyordum.

Bir daha asla göremeyeceğim ailem için ağladım. Aptalca, düşüncesizce bir karar verip hayatımı onlar için feda etmiş olma ma ağladım. Kararımdan pişman değildim, sadece bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ediyordum. Daha zekice bir şey bulamadığım için kendime kızgındım. Ağlıyordum çünkü burada geleceğim en iyi şartlarda acılı, en kötü şartlarda ise kısa olacaktı. Kendimi çeşitli işkencelere karşı hazırlamaya başladım fakat düşüncelerim iyice birbirine girmişti. Ya bu hücreden çıkmama asla izin vermezlerse? Ya sonsuza dek burada kapalı kalırsam?

Çaresizce acı çeken bir adamın çığlığı zindan duvarlarında yankılandı. Sürüklenerek önünden geçtiğim hücreleri taradım. Neredeyse tüm mahkûmlar uyuyordu.

Yardım çığlığı -*lütfen, kim olursa*- der gibi tekrar duyuldu. Yakınlarda işkence yapılan bir oda olmalıydı.

Ellerimle kulaklarımı sıkıca kapatmama rağmen, çığlıklarını ve yakarışlarını bastıramadım. Sanki bedenini ikiye ayırıyorlarmış gibi bir ses geliyordu.

Yutkunurken nefesim kesildi, panik tüm gücüyle geri gelmişti. Boğuluyordum.

KATE GOLDEN

Belki de ölüyordum. Zihnim korkuyla karışan yoğun bir enerjinin çatışması içindeydi. Düşüncelerim o kadar hızlı değişiyordu ki aklımdan geçenleri takip edemiyordum. Başım dönüyordu ve nefes nefeseydim, altımdaki kirli zeminden destek alıyordum.

Kesinlikle ölecektim.

Dışarı çıkmam lazımdı. *Hem de hemen.*

Annem bana ne yapmamı söylemişti? Neden hatırlayamıyordum? Acaba...

Üç şey.

Böyle demişti. İsmi söyleyebileceğin üç şey bulup onlara odaklan. Bunu yapabiliirdim.

Bir: Örümcek ağları. Gözlerimle hücremin alçak tavanındaki örümcek ağlarını ve küfü takip ettim. İçerisi rutubet kokuyordu, havasız kalmış gibiydi.

İki: Lambalar. Hücremin dışında zayıf, titrek birkaç lamba vardı. Alevlerin sıcaklığını hissedemiyordum ama loş ışıkları belirsiz, ıslak zemine gölge düşürüyordu.

Küçük odaya baktım ve biri boş, diğeri suyla dolu iki kova gördüm.

Üç: Kovalar. İkisinin de temiz olduğunu düşünmüyordum, yine de ayağa kalkıp yüzümü yıkadım. Buz gibi su nefesimi kesmişti ancak şok etkisi iyi hissettirmişti. Oturup biraz daha rahat nefes almaya başladım.

“Kanlı Taşlar,” dedim başımı dizlerimin arasına alarak.

“Çok fazla konuşuyorsun.”

Yanımdaki demir parmaklıkların arasından, hem gök gürültüsü kadar kaba hem de bir kucaklama kadar yumuşak bir ses yükseldi.

Hızla başımı kaldırdım. Buraya kapatılırken yaşadığım dehşetten yanımdaki hücrede biri olduğunu fark etmemiştim, aramızda sadece paslı demir parmaklıklar vardı.

Kıpkırmızı kesildim. Hayatımda yaşadığım en korkunç, en nahoş anda beni izleyen biri vardı. Zindanın bir yerinde işkence

ONKİSİN ŞAFAĞI

gören adamın devam eden çılgınlıklarına bakılırsa, yaşadığım son anlardan biri olacaktı.

“Üzgünüm.” diye mırıldandım.

“Biraz... fazla dramatik değil mi?” dedi karanlık ses.

Tüylerim diken diken oldu.

Titrek gölgelere baktım. Görebildiğim tek şey, duvara yaslanmış bir figürün dış hatlarıydı.

“Özür diledim ya, daha ne istiyorsun?” Hâlâ nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Sert ses tonumdan hemen pişman oldum. Kim bilir ne kadar süre yan yana kapalı kalacağım adamı kendime düşman edemezdim. Muhtemelen hırsızdı. Belki de bir katil.

Ya da çok daha kötü bir şey.

Mahkûm kıkırdamakla yetindi, dağdan düşen taşları andıran bu ses göğsümde yankılandı.

“Ağlamayı bırakıp biraz huzur versen fena olmaz.”

Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim. Yine de bu kadar pislik olmasına gerek yoktu.

Bu sefer sert bakışlarımı gizlemeye çalışmadım. Karanlıkta beni görebiliyor muydu onu bile bilmiyordum.

“Bitti,” dedim derin bir nefes alarak. “İnsan her gün hapse atılmıyor. Belki... senin için normal bir şeydir ama benim için öyle değil.”

Lütfen beni rahat bırak, lütfen beni rahat bırak.

“Bazılarımız burada uyumaya çalışıyor. Dramatik hareketlerin ve göğsünü yırtana kadar bağırman durumunu değiştirmeyecek,” deyip duraksadı. “Gerçi memelerin de bakılmayacak gibi değil.”

Söyledikleri midemi bulandırdı.

Pislik mi demiştim? Piç demek istemiştim. Sapık piç.

Kavga etmek için bir nedenim yoktu, onu kızdırmamam gerekiyordu. Hayatta kalma içgüdülerim bundan daha güçlüydü fakat bu gece çok şey yaşamıştım.

KATE GOLDEN

Bir gram tahammülüm kalmamıştı.

"İğrençsin," derken sesli bir nefes verdim.

"Görüyorum ki aramızda parmaklıklar olduğu için cesur davranıyorsun."

"Hayır," dedim. "Sadece dürtüst oluyorum."

Bu konuşma tuhaf olsa da gerginliğime odaklanmama engel olmuştu. Düşüncelerimle baş başa olmak neredeyse her şeyden daha kötüydü.

İşkence gören adamın çığlıkları sonunda inlemeye dönüşmüştü. Acı çekmemesi için bayılmasını diledim. Yanımdaki figür ayağa kalkıp gerindiğinde, hışırtı seslerinden başka bir şey duyulmadı. Gölgesi bile korkutucuydu, benden en az yarım metre uzundu ve loş ışık yüzünü gizliyordu. Aramızdaki parmaklıklara doğru yürüdü. Geri çekilme içgüdüme karşı koydum, kendime bana ulaşamayacağını hatırlattım. Biraz cesur olmam gerekiyordu. Özellikle de beni bekleyen gelecek buradaysa.

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Cesur bir şekilde konuşmak istesem de sesim kısık ve alçak çıkmıştı.

"Öyle bir şey," diye parmaklıkların arasından fısıldadı. Bunu duyunca kalbim boğazımda attı, yumuşak ama ölümcül sesi tüylerimi diken diken etmişti. Gölgelemin içindeki yüzünü hâlâ seçemiyordum; buna rağmen lambaların titrek ışığı altında parlayan sivri dişlerini görebiliyordum.

"Başaramadın. Korkutmayı yani."

Gülüştü kulağa zalimce geldi. "Ne kadar cesur bir kızsın. Güzel. Belki artık uyuyabilirim."

Ne?

Fakat... Düşüncelerim önceki çılgın karmaşaya kıyasla, şimdi daha sakin ve düzenli bir ritimle akıyordu.

Panik atağım yatışmıştı.

Rutubetli zindan havasını içime çekip, gözlerimi gölgelerin içinde duran mahkûma çevirdim.

Beni sinir ederken ne yaptığını biliyor muydu? Kesinlikle

ONİKSİN ŞAFAĞI

bilmiyordu. Ancak dikkatimi dağıtarak tamamen parçalanmamı engellemiştir.

Ne var ki ona pis pis bakmadan edemedim. “Zalimliğin biraz klişe.”

Kulağa kahkaha gibi gelen bir sesle iç çekerek yere oturdu. Sonunda hücresinin dışındaki lamba yüzünü aydınlattı.

Başta sadece gözlerini görebildim. Delici bakışları gümüş grisiydi. O kadar canlılardı ki neredeyse gümüş rengi gibi duruyorlardı. Kalın, çarpıcı kaşları ve son derece uzun kirpiklerinin altında parlıyorlardı. Koyu saçları rahat bir şekilde alnına düşmüştü. Güçlü, büyük eliyle saçını yüzünden çekti. Çenesi sanki taştan oyulmuş gibi kusursuzdu. Ayrıca dolgun dudaklara sahipti. Bu kadar muhteşem olması fazla uygunsuzdu.

Muhteşem, uygunsuz ve ölümcül.

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Gece boyunca hiç bu kadar korktuğumu hissetmemiştim ki yakın zaman önce bir ejderhanın sırtında uçmuştum. Tüm bedenimi titreten uyarı çanlarına rağmen gözlerimi ondan alamıyordum.

Onu incelediğimi gördü. Gözlerindeki parıltıya bakmadan edemiyordum. Hafifçe sırtıttığında kendime geldim, yanaklarımı kızarmıştı.

“Neden, mahkûm olduğum için mi?”

“Ne?” Zihnimi uyuşturan etkiden kurtulmaya çalışıyordum.

“Klişe olduğumu söylemiştin.”

“Evet,” deyip çenemi kaldırdım. Yeterince kitap okumuştum. “Zalim, karanlık mahkûm. Artık eski tadı yok.”

İncinmiş gibi göğsüne dokundu. “Kalbimi kırıyorsun. Aynı mı senin için de geçerli değil mi?”

Dudaklarımı büzünce hafifçe sırtıttı.

Haklıydı. Yine de onunla üzücü hikâyemi paylaşmak istemiyordum. Bu ölümcül, korkutucu ve inanılmaz derecede yakışıklı mahkûma aslında suçlu olmadığımı söylemek istemiyordum.

KATE GOLDEN

Durumumu anlatmayacağımı fark ettiğinde iç geçirdi.

“Biraz toparlanman lazım, kuşum. Artık Oniks’tesin. Herkes çamur rengi saçlı ve al yanaklı balkabağı çiftçisi değil. Benim gibi piçler endişeleneceğin son şey olmalı.”

Sesindeki sertlik tüm muzipliğini yok ediyordu, içimin ürpermesine engel olamıyordum.

“Kehribar’dan geldiğimi nereden biliyorsun?”

Parmaklıkların arasından bana baktı. Bir anlığına, aptalca da olsa ona nasıl görüldüğümü merak ettim. Pis bir hücreye tıklmıştım, soğuktan titriyordum. Çıplak ayaklarımla bacaklarım toz toprak içindeydi, saçlarım birbirine girmişti ve dudaklarım maviydi. *Kahretsin*. Yarı çıplak olduğumu hatırlayınca kollarımı bedenime sardım. İnce atlet dışında bir şeyim yoktu, ayrıca soğuk göğüslerime ne yaptığının da farkındaydım.

Çenesini hafifçe oynattı. “Giysilerinin geri kalanına ne oldu?”

İsrarcı bakışları altında kıvranırken yüzüm kızardı. “Uzun hikâye.”

Yüz ifadesi sakindi ama gözleri kararmıştı. “Zamanım var.”

İstedğim son şey bu tehlikeli piçin, Oniks teğmeninin beni nasıl utandırdığını öğrenmesiydi. “Bluzumu birine yardım etmek için kullanmam gerekti.”

Şüpheci bir şekilde başını salladı ancak gözlerindeki kararlılık yok olmuştu. Ürperdim, havadaki soğuğa karşı tuhaf bir şekilde titriyordum.

“Üşüyor musun?”

“Evet,” diye itiraf ettim. “Sen üşümüyor musun?”

“Sanırım alıştım.”

Ne zamandır burada olduğunu, neden zindana atıldığını sormak istiyordum. Fakat bu tuhaf, korkutucu adamdan çekiniyordum. Varlığı bile dayanılmaz kadar ağır geliyordu.

“Al.” Üstündeki kürk pelerini çıkarıp parmaklıkların arasından uzattı. “Dişlerinin takırdamasına dayanamıyorum. Sinirimi bozuyor.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Tereddüt etmeme rağmen hayatta kalma içgüdülerim gurun-
rundan önce davrandı. Hızlı bir hareketle pelerini alıp üstüme
geçirdim: üstünde sedir ağacı, viski ve kadifemsi deri kokusu
vardı. Sıcaktı. Çok sıcaktı. Isı, donan bacaklarımla kollarımı sar-
dığında neredeyse inliyordum.

“Teşekkür ederim.”

Pelerinini bedenimi ısıtan ağırlığıyla sakinleşip gözlerim ka-
panırken beni izlemeye devam etti. O sırada bile gözlerini üs-
tümde hissediyordum, bakışları yüzünden tüylerim diken diken
oluyordu.

Garip bir nedenden ötürü sessizliğe dayanamadım.

“Artık ağlamıyorum. Sessiz olmaya çalışırım.”

Ancak uyumak için köşeye geçmedi. Bunun yerine, bir baca-
ğını önüne doğru uzatıp iri eliyle saçlarını tarayarak yüzünden
geriye itti.

“Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Önce kürkümü aldı şimdi de beni postalıyor. Kadınlar...”

Gözlerimi devirdim, ondan etkilenmemem gerektiğini bili-
yordum. Uygunsuz derecede güzel olsun ya da olmasın, bu adam
bir Oniks Krallığı üssünde zindana atılmıştı. Onu kızdırmak ile
gardımı düşürmek arasındaki ince bir çizgide yürümem gereki-
yordu.

“Kendimi korumaya çalışıyorum, o kadar. Tehlikeli olabilirsin.”

“Doğru,” dedi düşünceli bir şekilde. “Olabilirim. Bunu söy-
lemem herhangi bir anlam ifade eder mi bilmiyorum ama sen
tehlikeli olsaydın umurumda olmazdı.”

Şüpheli bir şekilde tek kaşımı kaldırıp kürke daha sıkı sarıl-
dım. “Ne demek istiyorsun?”

Çarpık bir şekilde gülümseyip omuzlarını silkti. “Çok çekici-
sin. Şansımı denerdim. Ve eğer beni öldürseydin...” derken biraz
öne doğru eğildi. “Senin ellerinde ölmek güzel olurdu.”

KATE GOLDEN

Gülmemek için ağzımı omzuma bastırdım. “Bence sen, burada çok uzun süre yalnız kalmış utanmaz bir çapkınsın. Avıyla oynamaktan hoşlanan bir yaratık gibi.”

Ütânarak başımı salladı fakat gözlerinde artık neşe yoktu. Damarına basmış olabileceğimi fark edince kanım dondu ve gölgeli figürden biraz uzaklaştım.

İri elleriyle ikimizi de tutan hücreleri işaret etti. “Ben hayvan-sam sen de öylesin.”

Nedense gözlerimin dolduğunu hissettim. Bu basit hatırlatma bile yetmişti.

Taşlar adına, çok zayıftım.

“Tek ortak noktamız, ikimizi de buraya hapseden Oniks Kralı’na duyduğumuz nefret olabilir.”

“Kralımızın nesi varmış?”

“Bizim” demesi sorularımdan birini cevaplamıştı. Demek Oniks’liydi. Etrafına saçtığı karanlığın nedeni bu olabilirdi.

Dilimi tutmaya çalıştım. Gerçekten. Ne var ki bu, hassas noktalarımdan biriydi.

“Masum bir krallığı katledip ellerindeki azıcık malı alması ve binlerce suçsuz insanın hayatını yok etmesi dışında mı?” diye sordum. “Yoksa askerlerini Evendell’daki en kana susamış, en şiddete düşkün askerlere çevirmesi dışında mı? Peki ya işkenceden, anlamsız ölümden ve mide bulandırıcı iğrençliklerden zevk almasına ne dersin?”

Anlaşılan hücrede kalmak nazik tarafıma pek iyi gelmemişti.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Galiba ondan korkuyorsun.”

“Evet. Sen de korkmalısın,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Seni zincire vuran kralı savunuyorsun... Kral Ravenwood’un askerleri kardeşimin askerlerini öldürdü, canını kurtardığı için şanslı.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Evet, kuşum. Savaş zamanlarında bunlar oluyor.”

“Durumu basitleştirme.”

“Sen de bu kadar saf olma.”

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Bu konu bir diğer hassas noktamdı. Hakaretler havada uçuşmadan önce ağzımı kapattım. Ölümcül bir cambazlığa benzeyen bu konuşmaya son vermenin zamanı gelmişti. Uzaklaşarak diğer taraftaki boş hücreye döndüm.

Arkamdan teslimiyetle iç geçirip, “Anlamamı beklemiyorum, kuşum,” dedi.

Kanlı Taşlar.

Tekrar parmaklıklara döndüm. Uyumak istediğini söylediği halde neden sohbet edip durduğunu sormak üzereyken içimi gören bakışları beni hazırlıksız yakaladı.

Erimiş gümüşle dolu sonsuz bir havuzu andıran gözleri, beklediğimden daha büyük bir yoğunlukla bana bakıyordu.

“Neden bana kuşum deyip duruyorsun?”

Aslında söylemek istediğim bu değildi. Yine de ağzımdan bu çıkmıştı.

İlk defa bocalayarak duraksadı, gözlerindeki yoğunluk ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. “Emin değilim,” derken kendi kendine gülüp bakışlarını botlarına çevirdi. “Uygun geldi.” Ardından tekrar gözlerime baktı. “Belki de hücrede olduğun içindir.”

Ona, *Doğru tabii. Mutlaka bu yüzdendir*, diyen bir bakış attıktan sonra tekrar gözlerimi kapattım. “Konuşmak çok zevkliydi ama buradan nasıl çıkacağımızı bilmiyorsan ben uyuyacağım. Yarın, sonraki gün ve sonsuza dek konuşmaya devam edebiliriz.”

Konuşmam agresifti, can yakıcı cevaplar vermek ya da laf yetiştirmek için enerjim kalmamıştı. Gerçeklik kasvetten daha kötüydü. Yalnızdım, yorgundum ve uzun süre dayanamayacağım

KATE GOLDEN

kadar korkmuştum. Bu gece hiçbir şeye gücüm kalmamıştı. Belki yarın bu kaleden, bu krallıktan ve içine düştüğüm bu pislikten nasıl kurtulacağımı düşünebilirdim.

Bu gece yapabileceğim tek şey, duvara yaslanıp gözlerimin kapanmasına izin vermektir. Uykuya daldığımda, yabancıların biriyle fısıldaştığım duyar gibi oldum. Konuşmalarını anlamak için uyanık kalmaya çalışsam da bedenimin gücü kalmamıştı. Uykuyu beni hızlı ve karşı konulmaz bir şekilde kollarına aldığı anda tartışan adamların seslerinden uzaklaştım.

5

Uyandığımda her yerim kaskatı olmuştu fakat bunun dışında bir şeyim yoktu. Yukarıdaki pencereden içeriye az da olsa güneş ışığı sızıyordu. Birkaç dakika sonra önünü kesen bulutlarla hücre bir kez daha karanlığa gömüldü. Güneş ışığının yüzüme vurduğunu hayal etmeye çalıştım.

Dün yaşananlar hastalıklı bir rüya gibi gelse de nemli taşların arasında uyanmak, yüzüme inen bir tokat gibi her şeyi hatırlamama neden olmuştu. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Daha fazla oyalanamazdım. Artık hiç gözyaşı dökmeye karar vermiştim. Kendimi bugün yaşayacaklarıma hazırladım.

Merakıma yenilerek solumdaki hücreye baktım. Boş olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bedenim kaskatı kesildi. Dün gece konuştuğum adam gitmişti.

Serbest bırakıldığını nasıl duymamıştım? Ne parmaklıklardan ne de ona eşlik eden askerlerden herhangi bir ses çıkmıştı.

Dün geceki tartışma yabancı ile bir asker arasında olabilir miydi? Yaklaşan ayak sesi duymamıştım. Parmaklıkların arasından, yabancının hücresinin diğer ucunu görmeye çalıştım. Acaba hücrede tartışmış olabileceği biri mi vardı? Hiçbir fikrim yoktu.

Kaçmış mıydı? Yoksa...

Bu yeni düşünce kanımı dondurmaya yetmişti. Eğer idam edildiyse hiç ses çıkmamış olabilirdi. Güçlü, uzun bedeninin kalenin içinde bir darağacında sallandığını düşününce içim acıdı. Belki de daha kötüsü olmuştu, kafasını kesip kazığa dikmişlerdi.

KATE GOLDEN

Kazıktaki başının yanında kendiminkini gördüm. Eğer onun başına geldiyse, benim de başıma gelebilirdi... Bu korkunç düşünceleri aklımdan atmak için silkelendim.

Giri. çatlamış taşların oluşturduğu tavana baktım. Rutubetli bir hücrede geçireceğim bu gün için kendimi hazırlıyordum. Ürkütücü düşünceleri ve aklıma başımdan alan paniği dizginlemeye çalıştım.

Bu sırada zindan koridoruna inen ayak sesleri dikkatimi çekti. İri Adam bana doğru yaklaşıyordu. Kürk pelerini çıkarıp titrek ellerle solumdaki bankın altına ittim. Başımı kaldırdığımda hücrenin kapısını açtığını gördüm. Kilit eski ve paslı olduğu için daha fazla yüklenmek zorunda kaldı.

"Günaydın," dedi. Sabaha kadar yüzü biraz renklenmişti. Beni buraya getirdiği zamandan çok daha... canlı görünüyordu.

Yapabildiğim kadar geriye giderek duvara yapıştım. "Ne oluyor?"

"Sana ihtiyaç var."

Bir şifacıya ihtiyaçları olsun diye Taşlar'a dua ettim. Teğmenin *farklı* bir ihtiyaç için çağırmasını istemiyordum. Pozitif olmaya çalıştım. En azından hücreden çıkıyordum.

Bana sade, siyah bir elbise ile koyu kahverengi bir ekmek verdi. Kokusu burnuma dolunca midem guruldadı. Şaşırtıcı bir şekilde, İri Adam giyinmem için arkasını dönmüştü. Bir ağız dolusu ekmek ısırdıktan sonra, şimşek hızıyla Kehribar giysilerimi çıkarıp siyah elbiseyi giydim. Leylak sabunu gibi kokuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim giyindikten sonra. İri Adam dönüp nazik gözlerle beni inceledi. Korkumun birazını bastırıp karnını işaret ettim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu kadar iyi hissedeceğim aklıma gelmezdi, senin sayende." Mahcup bir şekilde gülümsemişti. "Ben Barney. Dün gece için özür dilerim. Bir şeyi değiştirmezdi, biliyorum ama ben seni evinden almak istemedim."

ONİKSİN ŞAFAĞI

Sorun değil. Boş ver, Barney. Olur böyle şeyler, gibi cümleler nedense ağızımdan çıkmadı.

“Sana ne olmuştu ki?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Önce sen. Nasıl bir büyü yaptın?”

Keşke bilseydim.

Ancak Barney’nin gözlerinde sıcak, samimi bir şey vardı. Dudaklarıma hafif bir gülümseme yerleşti. “Sanırım ikimiz de sırlarımızı saklayacağız.”

Zindan çıkarken geçtiğimiz yol, önceki gece girerken geldiğimiz yoldan çok daha kısa görünüyordu. Barney’nin arkasından bahçeye çıktım, yağmur kokan sabahın olağanüstü tazeliğiyle ciğerlerimi doldurdum.

Dışarıdaki hava bulutlu ve buz gibiydi, bir kez daha kuzeyin ne kadar soğuk olduğunu hatırladım. Zindandaki yabancının verdiği tilki kürkü pelerin, deri korseli ve fırfırlı eski tarz kolları olan bu siyah yün elbiseden daha sıcaktı. Yabancının pelerinine artık ihtiyacı olmayacağını fark edince daha fazla ürperdim.

Saat hâlâ erken olduğu için kalenin etrafı sessizdi. Görevli muhafızlar dışında herkes uyuyor olmalıydı. Barney’nin peşinden büyük, dövme demirden yapılmış kapılardan geçtim. Daha yeni uyanmaya başlayan kaleden gelen kokularla sesler etrafımı kuşatmıştı. Mutfakta bir yerlerde taze ekmek pişiyordu, yerler çeşitli lavanta ve vanilya sabunlarıyla siliniyordu. Sabahın erken saatlerinde, çalışanlar her yüzeyin parlayıp her pencerenin ışıldağından emin olmak ister gibi çalışıyordu.

Karanlık Kale’nin akıldan çıkmayan güzelliği beni altüst etmişti. Daha önce hiç kale görmediğim için şaşkınlığıma engel olamıyordum. Gözüme hâlâ korkutucu görünüyordu, tuhaf ve gotik bir yerdi. Sanki her köşede hayaletler saklanıyor, her kapının arkasında bekliyorlarmış gibi hissediyordum. Yine de görkemini inkâr etmek mümkün değildi. Karmaşık ve geniş taş işçiliği, renkli camlardan yapılma eğri büğrü pencerelerden süzülen

yumuşak ışıkla tezat oluşturunuyordu. Barney, ne kadar şaşırdığını anlayarak her yeri görebileyim diye adımlarını yavaşlatmıştı.

Duvar kilimleri kirli mavi ile morun toularındaydı. Kadifemsi yeşil perdeler kaliteliydi, ahşap masalar koyu bir tondaydı. Ayrıca sandalyeler yıllarca kullanılmaktan yıpranmıştı. Hayatında gördüğüm en tuhaf çiçekler, mermer vazoların içinde ana koridoru süslüyordu. Her birinin zayıf, kederli bir görüntüsü vardı. Koyu renkler her yere hâkimdi, birbirine dolanan sarmaşıklar onları Kehribar'da yetişen çiçeklerden ayırıyordu. Annem görse çok beğenirdi.

Tabii onu tekrar görüp bunları anlatacak fırsata sahip olursam...

Kalenin etrafını saran taştan oyma merdiveni tırmandık. Mumla aydınlatılmış birkaç nişin önünden geçtikten sonra ikinci kat koridorunda ilerleyip bir kapının önünde durduk. Üstündeki yıpranmış, yamuk duran ahşap tabelada *Eczane ve Revir* yazıyordu.

Anlık bir rahatlamaıyla kalbimin tekrar göğsüme yerleştiğini hissettim.

İşkence ya da ani bir ölüm yoktu. Sapık teğmen de yoktu.

Bunu yapabilirdim.

"Burada çalışacaksın. Ben dışarıda bekleyip seni izleyeceğim. Teğmeni çağırmanın gerektirecek bir şey yapma sakın," diyerek beni uyardı fakat ifadesinde bir yakarış da vardı. "Günün sonunda seni zindana geri götüreceğim."

Başımı sallasam da hücrenin demir parmaklarının üstüme kapanacağı düşüncesi, tüylerimi diken diken etmişti.

Bu paniği daha sonraya saklamam gerekiyordu.

Barney bir süre düşünüp ekledi. "Kralımız adil bir adamdır. Kardeşini çaldığı mal için cezalandıramazsa, bedelini sana ödetir. Anlaşmanızdan daha fazlasını alması için ona bir sebep verme."

"Teşekkür ederim, Barney."

Barney kapıyı arkamdan kapattığında derin bir nefes alıp eczaneyi gözden geçirdim.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Ahşap zeminli odadaki tezgâhın arkasında devasa pencereler vardı, kaleyi çevreleyen meşe ve karaağaçların oluşturduğu baş döndürücü manzaraya bakıyordu. Güneş ışığı tembelce içeri sızıyor, havada savrulan tozları aydınlatıyordu.

Ararot, limon otu ve diğer merhemlerin kokusunu alabiliyordum. Burnuma dolan bu tatlı, keskin ilaç kokusunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulmuştum. Odanın çoğu çeşitli bitkiler ve merhemlerle dolu raflara ayrılmıştı, kıtanın dört bir yanından getirilmiş tuhaf nesnelerle dolu birkaç niş de vardı. Bunların çoğunu daha önce hiç görmemiştim.

Tabii ki bunu kimseye söylemek gibi bir planım yoktu. Herhangi bir şey hakkında soru sorulursa berbat yalan söyleme becerime başvurmam gerekecekti, yoksa kalede işe yaramayacağımı düşünebilirlerdi. Öyle olsa ne yaparlardı? Beni öldürürler miydi? Tekrar kardeşimin peşine mi düşerlerdi? Oniks askerlerinin ailemin izini bulabileceğini sanmıyordum, özellikle de Lal Krallığı'na ulaşırsalar. Bu ironiyi düşününce yüzümü acıyla ekşittim. Kral Ravenwood ailemi bulamazsa, bu benim de bulamayacağım anlamına geliyordu.

“Merhaba? Buradayım!” diye bağırdı bir adam.

Kaşlarımı çatarken gerginlikten ellerimi yumruk yaptım. Elbisemin kollarını sıyırdıktan sonra sesi takip ederek sağımdaki tezgâha yaklaştım. İçeride daha küçük bir oda vardı, revir burası olmalıydı. Dar hasta yatağında, kızıl pos bıyıklı iri bir adam yatıyordu. Şişip moraran bacağına rağmen yüzünde neşeli bir gülümseme vardı.

“Günaydın,” deyip acıyla yüzünü buruşturdu. “Yaralanmak için harika bir gün, değil mi?”

İçim hafif bir rahatlamayla doldu. Korkutucu bir general ya da bir asker bekliyordum. Tıpkı Bert gibi hemen iyileştirmezsem ölme riskini göze alabileceğim birini...

Adamın morarmış bacağına görmek hızla atan kalbime ve kasılmış çeneme iyi gelmişti. Şifacılık yapmak beni sakinleştiriyordu. Tuhaftı ama ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

“Burada olma sebebiniz nedir?” diye sorduğum sırada eğilip

KATE GOLDEN

daha yakından baktım. Alt bacağındaki damarlar şişip derisine yapışmıştı.

“Kaleye yerleşen askerler için yakacak odun topluyordum. Sabahki bulutlardan akşam havanın soğuk olacağı anlaşılıyordu. Herhalde dikenli bir çalının içinden geçtim, hemen sonra bacağım patlıcana döndü,” dedi. Bacağını kaldırıp kucağıma koyduğum sırada acıdan gözlerini kapattı.

İyi haber, basit bir diken zehirlenmesi olmasıydı. Oldukça kolay bir şekilde tedavi edilebilirdi. Kötü haber ise zehri vücuttan çıkarma işlemi çok acılıydı. Her ne kadar dayanıklı bir adam olsa da kaldırabileceğini düşünmüyordum.

Ona sakın bir şekilde gülümsedim. “Yardımcı olabilirim fakat sizi uyarmam gerekiyor, fazlasıyla acı verici olacak.”

“Bana Owen diyebilirsin. Yeni şifacı sen misin? Eski şifacımız birkaç kilometre ötedeki savaş alanında öldü. Gözüne ok isabet ettiğini duydum.” Yüzündeki neşeli ifadeden bunun komik olduğunu düşündüğünü anladım.

“Evet, şey,” dedim gözüme gelen görüntüden çekinerek. “Ben Arwen.”

“Ne güzel bir isim!”

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde gülümsedim.

Yorgundum hatta bitkin düşmüştüm. Burada olduğum için ruhumu ele geçiren korku dağını tatlı, bıyıklı bir adam yok edemezdi. Ne yazık ki geçmişe dönemezdim. Yapabileceğim tek şey başımın çaresine bakmaya çalışmaktı, bunun için de Owen ve morarmış bacağını iyileştirmem gerekiyordu. Belki iyi bir iş çıkarırsam gerçek bir yatakta yatmama izin verirlerdi.

“Tamam, Owen. Hazırlan.”

“Elinden geleni yap.” Yanakları neşeyle kızarmıştı. Owen tuhaf bir adam gibi görünüyordu, yine de kaledeki tek iyi insanla tanıştığıma dair bir hisse kapıldım.

ONIKSİN ŞAFAĞI

Owen yatağa yattı, ben de merhemler ve cımbızla çalışmaya başladım. Acıdan gözlerini kapattığında zehri parmak uçlarımdan çektim, damarlarındaki şişliğin giderek azaldığını görebiliyordum. Yüzü neredeyse bıyığı kadar kırmızıydı, acıya dayanmaya çalışıyordu. Durmamı söylemesi için ona fırsat vermeden hızla çalışmaya devam ettim.

“Bacağına birkaç saat ağırlık verme, bugün bol bol su iç.”

Owen bana şaşkınlıkla baktı. “Çok hızlı oldu, Arwen. Seni bulduğumuz için şanslıyız.”

Gülümseyip dışarı çıkmasına yardım ederken açık kapıdan Barney’ye el salladım.

İçeri döndüğümde eczanenin duvarlarını süsleyen kitaplara, parşömenlere, iksirlere ve kavanoza konmuş tuhaf hayvanlara baktım. Yeni bilgilerin hepsini sindirdim, tamir etmenin ve iyileştirmenin birçok yolu vardı, bunların hiçbirini Nora ile öğrenmemiştim. Belki içlerinden biri bana nasıl kaçacağım hakkında fikir verirdi. Mahkûm olarak beklediğimden daha fazla özgürlüğüm vardı, bu da bir çeşit fırsat sayılırdı. İşe yarayabilecek bir plan bulmak için sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

Güneş birkaç saat sonra yavaş yavaş batmaya başlamıştı; dakikalar saatlere, saatler ömürlere dönüştü.

İçinde bulunduğum durumun gerçekliğini, üç saatin ardından anladım. Ayrıca eczanedeki hapsimin geri kalanı boyunca hiç aklımdan çıkmadı. Kaçışımda kullanabileceğim hiçbir şey görmemişim, tüm kapı ve pencereler ya kilitliydi ya da başında muhafız vardı. Barney de gölge gibi peşimde dolaşıyordu, ondan kolayca kurtulabileceğimi sanmıyordum.

Kaleden kaçmaktan daha zor olan kısım ormanda hayatta kalmak olacaktı. Her şeye rağmen hayatta kalsam bile, Oniks topraklarında nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Beceriksiz, zayıf ve bu krallıkla ilgili konularda tamamen cahildim. Ailemin güvenliği dışında bir hayat yaşamak için tamamen hazırlıksız-

KATE GOLDEN

dım. Onlar neredeydi? Lal'a ulaşmışlar mıydı? Hangi şehre gitmişlerdi? Hangi köydeydiler?

Tezgâhın üstüne yığıldım. Kaderime karşı koymaya çalışmanın anlamı var mıydı?

Sonra aklıma Ryder geldi. Ne kadar güçlü olduğunu düşündüm.

Benim tam tersimdi. Ben mantıklıydım, o yaratıcıydı, ben utangaçtım, o ise dışadönüktü. Cesur, karizmatik, popüler ve herkes tarafından sevilen biriydi. Birlikte büyüdüğüm insanların beni Kehribar'daki diğer çikolata saçlı kızlardan ayırt edemeyeceğine emindim. Ryder ise güneş gibiydi, herkes etrafında dönüyor ışığından büyüleniyordu. Bu da benim uzak bir gezegen olduğum ve uzayın ıssız boşluğunda gizli kaldığım anlamına geliyordu. Belki de yalnız bir meteordum, var gücümle yörüngeye girmeye çalışıyordum.

Bunlarla birlikte, Ryder'ın en büyük özelliği inanılmayacak derecede cesur olmasıydı.

Oysaki ben öyle değildim. Tüm hayatım boyunca korkuyla hapsolüp kalmıştım.

Belki numara yapabilirdim. Onun cesaretine, kahramanlığına ve özgüvenine sahipmişim gibi yapıp sonucunda neler olduğunu görebilirdim. Ryder kadar doğal bir cesaretim olmasa da henüz yenildiğimi kabul etmeye hazır değildim. Ayağa kalkıp uzun, muhtemelen tehlikeli olacak yolculuğumda işe yarayabilecek bir şeyler aradım. Etrafımdaki çekmecelerden ve dolaplardan merhemler, tıbbi malzemeler, keskin bir makas ile birkaç yenebilir bitki aldım. Bulduğum her şeyi eteğimin ceplerine tıktırdım. Muhafızlara yakalanmadan nasıl ve ne zaman kaçabileceğimi anlamama yardım edecek bir şey var mı diye bakındım ama bir şey bulamadım.

Güneş battığı sırada etrafı temizlerken Barney'den kaleyi gezmem için nasıl izin isteyebileceğimi düşündüm. Sık kullanılmayan kapılar, yollar ya da geçitler arayacaktım. Yamuk bir ka-

ONIKSİN ŞAFAĞI

vanozu düzeltmek için durmuştum, hızla içeri giren alev kırmızı-sı saçları gördüğüm anda çarpıştık. Şaşkınlıktan kalbim yerinden fırlarken, beceriksizce arkamdaki rafa tutunmaya çalıştığım sırada ikimiz de düşürmek üzere olduğum bibloları yakaladık.

“Pardon! Pardon. *Of*, ne kötü bir gün,” dedi kız telaşlı bir şekilde. Dalgalı, iç içe girmiş kızıl saçları narin yüzünü ve çillerle kaplı burnunu çevreliyordu. Üzerinden tarçınla karanfil kokusu yayılıyordu, tanıdık ve sıcak hissettiriyordu.

“Sorun değil,” dedim. Ancak sözümü bitiremeden kız kesesi-ni yere bırakıp odanın ortasında duran keçi derisi sandalyelerden birine yığıldı. Dağınık saçlarını tüy kalemle toplayıp -daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim- terliklerini çıkararak ayaklarını altına aldı.

“Babam buradaydı, çorabını unutmuş. Tek bir çorabın peşine düşecek kadar fakir olmadığımızı söyledim fakat babalar nasıldır bilirsin,” dedi.

Ona anlamayan gözlerle baktım. Babalar nasıldı, bilmiyordum.

“Hep *elindekini değerini bil* falan diyor, ben de ona kütüphaneden dönerken alırım dedim. Ne yazık ki işim günbatımına kadar bitmedi. Kaledeki herkes bana zorluk olsun diye bugün kütüphaneye gelmeye karar vermiş sanırım. O yüzden planladığımdan daha geç gelebildim. Baharın ilk tiyatro oyununu kaçırmak üzereyim, nedeni de aptal bir çorap.”

Oldukça şaşkın görünüyor olmalıydım, gözlerini açarak bana baktıktan sonra hafifçe nefes verip güldü.

“Pardon, ben Mari. Babam hızımı kızıl saçımdan aldığımı söylüyor. Canlı olmamı sağlıyormuş. Sen Arwen olmalısın. Harika bir şifacı olduğunu söyledi. Onu çok hızlı tedavi etmişsin, pek acı da çekmemiş. Teşekkür ederim,” deyip nazikçe gülümsedi.

“Evet. Tabii. Çok iyi biriydi,” derken tezgâha eğilip bahsettiği çorabı çıkardım. “Al bakalım.” Mari’nin gitmesini beklemiştim fakat çorabı alıp sandalyeye iyice yerleşti.

Ne yapacağımı bilmediğim için olduğum yerde kıvrandım.

KATE GOLDEN

Tehlikeli birine benzemiyordu, yine de gergindim. Arkasında duran Barney'ye baktım, bahçeye bakan koridorun koyu granit sütunlarından birine dayanmış uyuyor gibiydi.

Ne korumaydı ama.

"Demek yeni şifacı sensin," dedi Mari. "Karanlık Kale'ye nasıl geldin?"

Kızı da babasına benziyordu. İkisinin de gülümsemesi canlı bir neşeye sahipti. Owen'ın aksine, Mari'nin gülüşünde bir bilmişlik vardı. Benim yaşlarımda gibi duruyordu, biraz vahşiydi. Nefes kesici güzelliği gözümü korkutmuştu. Erkekleri parmağında oynatıyor gibi bir hali vardı. Belki de dışarıda bir yerlerde, bazı adamlar bu durumu çekici buluyor olabilirdi.

Ona mahkûm olduğumu söylemeli miydim, bilemiyordum. Düşman krallıktan geldiğimi bilseler onları iyileştireceğime güvenirler miydi? Yalan söylemeyi düşünürken geçen sefer bunu yapmanın sonuçlarını hatırladım. Ellerimi elbisemin kalın etekleri arasına sokup yumruk yaptım ve kısmen de olsa doğruyu söylemeye karar verdim.

"Buraya dün geldim, açılan boşluğu doldurmak için. Bölgeyi pek tanıyorum."

Mari'nin hevesinden yararlanmayı umuyordum. Belki bana daha fazla bilgi verirdi, böylece kaçışımda işe yarayacak bir şeyler öğrenirdim. Nereli olduğumu sormadığı sürece sorun yoktu. Kehribar dememem gerektiğini biliyordum. Ama günlük hayat konusundaki deneyimsizliğim, bir şeyler uydurmamı imkânsız kılıyordu.

"Ben sana bilmen gerekenleri anlatırım. Açık konuşmak gerekirse buradakilerin çoğu basit ve eğitimsiz. Askerlerle aileleri, komutanlar ve generaller, bazı diplomatlarla soylular kalede kalıyor. Babam gibi insanlar da kalede çalışıyor."

"Neyse," dedi doğrulup dizlerini altına çekerek. "Tüm hayatımı burada geçirdim, bir kere tatil için Söğütsırtı'na gitmiştik, harika bir yer. Tarihi çok zengin ve bir sürü eski kitap var. Karanlık Kale de çok güzel, tabii çok dışarı çıkmazsan. Zaten biliyorsundur, Gölge Orman kimse için güvenli değil... Orayı avucunun

ONİKSİN ŞAFAĞI

içi gibi bilenler için bile. Ormanda çok fazla yaratık var ki ben çok cesur biriyimdir. Övünmek gibi olmasın, pek alçakgönüllü de değilimdir.”

Bir an uzaklara baktı, *gerçekten* alçakgönüllü olup olmadığına karar veriyor gibiydi.

“Ne diyordum? Pardon. Bugün çok yoruldum da.”

Ona sıcak bir şekilde gülümsedim. Tatlı biriydi. “Tüm hayatım boyunca burada yaşadığından bahsediyordun.”

“Evet. Yemek salonunda genelde iyi akşam yemeği çıkıyor. Benim favorim tavşan yahnisi, göğüs eti de hiç fena değildir. İnsanlar içine kapanık fakat eğer doğru insanlarla tanışırsan -mesela benim gibi- iyi olduklarını görürsün. Senin yerinde olsam komutanlar ve askerlerden uzak dururdum. Savaştan önce bile pek arkadaş canlısı değillerdi, şimdi iyice gerginler. Özellikle Teğmen Bert’ten uzak dur. Tam bir hayvan. Babam çocukluğunda kötü bir şey yaşadığını düşünüyor, yoksa bu kadar sapkın olamazmış. Gerçi bu temel bir travma. İlgileniyorsan eğer bununla ilgili birkaç kitabım var. Son zamanlarda iyice kötüleşti. Kral Ravenwood geldiğinden beri hepsi daha gergin.”

Midem aniden kurşun gibi ağırlaştı.

Zalim kral *burada* mıydı? Benimle aynı kalede miydi?

“Kralın buraya neden geldiğini biliyor musun?” diye sordum, sohbet eder gibi konuşmaya çalışıyordum. Kralların başkentten çıkıp ordu üslerini ziyaret etmesi normal bir şeydi ama bunun bizim krallığımız için ne anlama geldiği beni korkutuyordu.

Mari somurttu. “Herhalde Kehribar’a düzenleyeceği saldırıyı planlıyordur. Kralımız harika bir komutan. Sence de öyle değil mi? Kehribar’a savaş açması ilginç bir seçimdi. Lojistik açıdan avantajları var tabii ki. Keşke diploması konusunda da bu kadar başarılı olsa. Hiçbir kral sadist, kadın düşkünü ünüyle başarılı olamaz.”

Gözlerim büyüdü, ben kendi kralım Gareth’dan asla böyle bahsetmezdim. Her ne kadar iyi kralımız Tyden’in -*Taşlar ruhu-na huzur versin*- yarım akıllı oğlu olsa da.

KATE GOLDEN

“Ne demek istiyorsun?” Mari tuhaf bir bakış atınca ekledim. “Çok küçük bir kasabada büyüdüm. Siyaset konusunda pek bilgim yok.”

Aslında doğru söylüyordum. Mari’nin koyu karamel gözleri hayal kırıklığıyla doldu, yeni tanıştığı kızın daha zeki olmasını bekliyor gibiydi. Yine de bana bir şeyler öğretebileceğini fark ederek kendine geldi.

“Öncelikle Ravenwood biraz süttüktür.”

Bu sefer şaşkınlıktan nefesim kesildiğinde Mari neşeli bir kahkaha attı.

“Gerçekten! Krallığın yarısıyla yattığını duydum fakat hâlâ kraliçe seçmedi. Bence gücünü paylaşmak istemiyor. Siyasi açıdan zekice olabilir, tabii bana sorarsan fazla soğuk davranıyor. Gerçi ne bekliyoruz ki? Savaşta istediğini elde etmek için her şeyi yapmaya hazır. Tarih kitapları, onu şimdiden gelmiş geçmiş en sert hükümdarlardan biri olarak tanımlıyor. Sürekli teğmen değiştiriyor. Komutan Griffin dışında hiç kimse ordusunda uzun süre görev yapamıyor. Krallığın soyluları veya lordlarıyla herhangi bir ilişkisi bile yok. Söylediğim gibi, acımasız ve soğuk biri.”

Bu söyledikleri hayatım boyunca Kral Ravenwood hakkında duyduklarım ile uyuşuyordu. Oniks Kralı hakkında Kehribar’da duyduğum hikâyelerin abartılı olmadığını düşünecek kadar saf değildim. Ancak aynı şeyleri krallığın halkından duymak doğruluklarını kanıtlamıştı.

Onun bu kalede olduğunu bilmek kaçma isteğimin daha fazla alevlenmesine neden oldu.

Mari bana baktı, ne tür düşüncelere daldığımı merak ettiği belliydi.

“Özür dilerim. Bu sadece...” Tereddüt ederek duraksadım. “Kralımız hakkında kötü şeyler duymak çok korkunç. Bunları bilmiyordum!” diye bitirdiğimde sesimdeki sahte şaşkınlığı duyunca yüzümü ekşittim. *Yalan söyleme konusunda neden bu*

ONİKSİN ŞAFAĞI

kadar kötüydüm? “Kral Ravenwood’un ejderha beslediğini duydum. doğru mu?” Kaleden kaçarken başka bir ejderhayla karşılaşmak istemiyordum.

Mari güldü. “Sadece bir tane var. Kalenin üstünde bir iki kez uçarken gördüm. Korkunç bir şey,” dedi ürpererek. “Ama ormanda her türlü yaratık var. *Chimeralar,* oğreler,** goblinler.****”

Sessiz bir korkuyla dolarak ürperdim.

Bu yaratıkların gerçek olabileceğini bir an olsun düşünmemiştim, kasabada dolaşan söylentilere hiç kulak asmamıştım. Bir keresinde gezgin bir tüccarın gösterdiği basilisk dişini sahte sanmıştım. “Bunlar gerçek mi?” diye sordum.

“Cidden küçük bir köyden gelmişsin.” Mari şüpheli bir şekilde kaşını kaldırdı. “Neredeyse Lal’daki semenderler ya da İn-ci’deki kar hayaletleri de efsane diyeceksin.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmasın diye elimden geleni yaptım.

“Yemek saati geçti,” dedi Mari, bana kolunu uzatmıştı. “Oyunun sonunu birlikte izleyelim mi?”

Hayır, anlamında başımı iki yana salladım. Kral Ravenwood’dan ne kadar korktuğunu düşünürsek gerçeği öğrendikten sonra benimle arkadaş olmak isteyeceğini sanmıyordum. Ben burada bir mahkûmdum ve hücreme dönmem gerekiyordu. Ayrıca kalenin derinliklerine inmek istemiyordum, o yaratıklar ormanda geziyorsa kim bilir kale duvarları içinde neler vardı?

Barney’ye baktım, uyanmıştı ve eczane kapısının önünde duruyordu.

“Kusura bakma, ilk günüm olduğu için yorgunum. Biraz uyumak istiyorum.”

“Peki,” derken yüzü biraz düşse de hızla kendini topladı.

* Yunan mitolojisinde aslan, keçi ve yılan karışımından oluşan ateş püskürebilen bir canavar. (ç.n.)

** Avrupa folkloründe devlerden kısa, insanlardan uzun olarak betimlenen bir çeşit dev. (e.n.)

*** Mitolojide kötü ruhlu, tuhaf ve çirkin vücutlu, cin ahalisinden bir yaratık türüdür. Yer aldıkları hikâye ve kültüre göre değişik yetenek ve şekillerde tasvir edilirler. (e.n.)

KATE GOLDEN

"Nasıl olsa yine görüşürüz. Yarın gelip Dagan'a bir şeyler soracaktım. Hoşça kal!" deyip odadan fırlayarak çıktı.

"Bekle, Dagan kim?" diye arkasından seslendim ama çoktan koridora çıkıp taş merdivenlere yönelmişti.

Yüksek sesim iri omuzlu, kafatasından miğferi olan bir asker ile siyah dantelli, korseli bir elbise giymiş, mor ve siyah mücevherler takmış soylu bir kadının iğneleyici bakışlarını üzerime çekmişti.

Siktir, siktir, *siktir*.

Yüzümü buruşturarak eczanenin içine kaçıp nefeslendim.

Buradaki herkesten korkuyordum. Hepsi vahşi, gölgeli bir güç ve art niyetle dolup taşıyordu. Sanki ben leziz bir yiyecekmişim de açlıktan ölüyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Owen bunun dışında olabilirdi. Kızıl saçlı kızı da. Belki Barney de... o konuda henüz karar vermemiştim. Bu birkaç istisna dışında, Oniksli insanlardan her ne pahasına olursa olsun uzak durmam gerekiyordu.

Koridorun boşalmasını bekledikten sonra eczaneden çıktım. Barney tüm gün olduğu gibi dışarıda bekliyordu, yorgun bir gülümsemeye beni karşıladı. Sessizlik içinde peşinden merdivenlere yürüdüm. Oniks kraliyet ailesinin soluk ve melankolik yüzleri, dövme demirden yapılmış şamdanlarla avizelerin arasındaki kasvetli portrelerinden bana bakıyordu.

Koridora gelen askerlerin tehditkâr bakışlarından kaçınmaya, uzun bir günün sonunda yemek yemek için buluşan ailelere özlemle bakmamaya çalıştım. Ryder, Leigh ve annemi çok özliyordum. Nerede olduklarını, onların da benim için bu kadar endişelenip endişelenmediklerini merak ediyordum.

Kalenin üzerine çöken geceyle birlikte koridorlar kararıyordu, ana kapılar muhafız dolu olduğu için farklı bir çıkış yolu bulmam gerekecekti. Zindanlara dönmekten önce gölgede kalan köşeye geldiğimizde, koridorun sonundan gelen fısıltılar dikkatimi çekti.

ONIKSİN ŞAFAĞI

Ahşap kaplamanın altından sızan mum ışığını görebiliyordum. hafif açıklık seslerin bana kadar gelmesini sağlıyordu. Kapıda muhafız yoktu, burası bir çıkış yolu olabilir miydi?

Başımı kaldırıp Barney'ye baktım.

"Biraz bu resme bakabilir miyim?" Gizemli odanın en yakınındaki portreyi işaret ediyordum. Resme gerçekten baktığımda yüzümü buruşturdum. Çıplak, iri bir adam vardı ve... aletini tutuyordu.

Barney utançtan bembeyaz kesilerek, "Şey... tabii," dedi.

Yüzümün kızardığını hissetsem de bu fırsatı geri tepemedim. Yağlı portreye cinsel bir ilgi duyduğumu sandığı için hayır diyememişti.

Barney dönüp bakarsa diye hayatımda gördüğüm en itici çıplak erkek resmine odaklanarak kapıya doğru yaklaştım. Kapı koluna dokunmak üzereyken kısık sesle konuşan sert bir ses duydum.

"Tüm saygımla, Majesteleri ama geçen sefer de böyle demiştiniz ve büyük bir hızla askerlerimizi kaybetmeye başladık. Kaybettiğimiz askerlerin yerine yenilerini koyacak kadar hızlı eğitim veremem."

Majesteleri mi? Yoksa konuştuğu...

Başka bir ses araya girdi.

"Ve ben de hiç saygı duymaksızın ya da artık her ne halısa, buna mecbur olduğunu söylüyorum. Teğmenlerinden birini ibret olsun diye cezalandırmak zorunda bırakma beni. Ne kadar zevk aldığımı biliyorsun."

Kaskatı kesildim, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi küt küt atıyordu.

Bu kelimeler öyle bir rahatlıkla söylenmişti ki taş duvarın arkasından duyulmasına rağmen ipek gibi yumuşacıktı.

Kral Ravenwood.

Başkası olamazdı.

"İstediğiniz kişiye işkence edebilirsiniz. Bu aradığımız şeyi zamanında bulmamızı sağlamayacak. Sadece yeni teğmen bulmam gerekecek, o kadar."

"Sana da bunun için tonla para vermiyor muyum?"

"Aramaya bir hafta ara versek? Böylece bu zamanı-"

"Hayır. Kâhinin sözlerini sen de biliyorsun. Zamanımız azalıyor, Komutan. Bir yıldan az kaldı."

Kâhin mi? Bu ne anlama geli...

Barney'nin kaba eli kolumu sardığında irkilerek neredeyse yarım metre geri sıçradım.

"Yeter. Resim bir yere gitmiyor," dedi. Soğuk ve sert ifadesine rağmen gözlerinde daha çok endişe var gibiydi. Gizli konuşmayı o da mı duymuştu? Beni çektiği sırada diğer adam -kralın Komutan diye hitap ettiği- iç geçirdi ve geri çekilen bir sandalyenin sesi duyuldu.

"Eskiden daha eğlenceliydin."

Barney ile serin geceye çıkıp kısık sesle yapılan tartışmadan uzaklaştık. Duyduğum son şey, göğsüme bir dalga gibi çarpan karanlık bir gülüştü.

6

Ertesi sabah Barney beni eczaneye götürdüğünde orada birinin beklediğini görüp şaşırdım. Tezgâhın başında kitap okuyan adamı inceledim; gri saçlarında hâlâ birkaç siyah tel vardı. Sakalı birbirine karışmıştı ve uzun, ince yapılıydı. Sert bakışlarını bana diktiğinde gözlerinin altındaki torbaları fark ettim.

“Sen Arwen olmalısın.”

“Dagan?”

Sert bir şekilde başını salladıktan sonra okumaya devam etti.

“Sen de mi burada çalışıyorsun?”

Onu rahatsız ediyordum gibi baktı ki muhtemelen ediyordum.

Rahatsız olduğunu hissettiğim için yanaklarım kızardı.

“Bazen,” diye mırıldandıktan sonra bir kez daha benimle ilgilenmeye son verdi.

Ne hoş. Kurutulmuş bitkilerin bazılarını düzenleyip yeni bir şifacılık kitabı okuyarak kendimi oyaladım.

Önceki gece hakkında düşünebildiğim tek şey, kulak misafiri olduğum konuşmaydı. Eğer daha zeki olsaydım, kralın özel tartışmasında duyduklarımı kendi çıkarıma kullanabilirdim. Böylece kaçış planımı da güçlendirmiş olurum. Çok kötü düşünülmüş, henüz teknik olarak bile var olmayan kaçış planımı...

Emin olduğum tek şey, kralın bir şey aradığı ve vaktinin azaldığıydı.

KATE GOLDEN

Kâhin hakkında söylediklerinden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum çünkü onların da masaldan ibaret olduğunu sanıyordum. Geleceği gören, Taşlar'ın arzularını biz basit ölümlülere ileten insanlara kâhin deniyordu. Böyle bir şeyin gerçek olması akıl alır gibi değildi.

Gözlerim Dagan'a kaydı. Tehditkâr somurtuşuna ve tezgâhın başındaki rahatlığına bakılırsa tüm hayatını Oniks'te geçirmişti. Belki de belli etmeden ona sorabilirdim...

"Acaba..." dedim tuhaf bir şekilde yutkunarak. "Acaba-"
Kapıya yönelmeden önce konuştu. "Birazdan dönerim."

Ah. Harika.

"Tamam," diye iç geçirdim, kafam karışmıştı. Ardından dünü hatırlayarak ekledim. "Mari seni görmek istiyordu. Sen yokken gelirse beklemesini söyleyeyim mi?"

Dagan, zaten uzun olan hayatından yıllar eksilmiş gibi bir bakış attı. Mari'nin kaotik enerjisine güçlkle katlandığını düşünüyordum.

"Hayır," deyip dışarı çıktı.

Bir saat sonra bitkileri sadece renkleri ya da yetiştikleri bölgeye göre değil, aynı zamanda erkek olsalar ne kadar yakışıklı olurlardı diye ayırmıştım. Kakule kesinlikle birinciydi çünkü sıkıntım acı verici seviyelere ulaşmıştı.

Ayağa kalkıp ellerimi birleştirdim, başımın üstüne kaldırıp öne doğru uzanarak bitkilerin üzerine eğilmekten ağrıyan sırtımı gerdim.

Rahatladığım sırada boğazımdan kaçan zevk dolu inleme, sertçe temizlenen bir boğaz tarafından yarıda kesildi.

"Manzaradan şikâyetçi değilim, kuşum ancak yardımına ihtiyacım var."

Midem uçurumdan atlamış gibi bulandı. Bu sesi tanıyordum. Hızla ona doğru döndüm.

Önümde can sıkacak derecede yakışıklı hücre arkadaşım duruyordu. Demek ölmemişti hatta alakası bile yoktu. Üstünde sa-

ONİKSİN ŞAFAĞI

dece bir pantolon vardı, kalça kısmının bir tarafı yırtılmıştı ve derisi pislik içindeydi. Saçı ter ve kirden alnına yapışmıştı, tek koluyla raftan destek alıyordu.

Bakmak için berbat bir zamandı ama göğsüyle karnı olağanüstü derecede biçimliydi. Kasları terden parlıyordu ve üstlerinde ince, koyu renkli birkaç kıl vardı. Dişlerini sıktı, ayakta durmaya çalışırken kesiklerle dolu kolları şişti. Acı çektiği bariz olmasına rağmen bana kendinden emin bir şekilde gülümsedi, bu hem çok çekici hem de sinir bozucuydu. Beni ona bakarken yakaladığı belliydi.

Bunu fark ettiğimde -tıpkı bir *hanımefendi* gibi- gözlerimi kaçırdım. Diğer elini sağ yanına bastırıyordu. Parmakları arasından çıkan yapışkan kan kaburgalarından aşağı sızıyor, kalçakemiğinin üzerinde birikip pantolonunun beline doğru damlıyordu.

Hemen yanına koştum ama kollarımı iri cüssesine dolamadım, yaralı haliyle bile beni paramparça edebilecek gibi görünüyordu. Ona hafifçe destek olarak yatağa yatırıp kapıyı arkamıdan kapattım. Bedenine dokunduğumda soğuk çeliğe dokunur gibi hissettim. Sıcak olmaması beni endişelendirmişti. Fazla soğuk ve terliydi.

Çok kan kaybetmişti.

Yabancı, acı dolu bir homurtuyla gözlerini kapattı.

“Ne oldu?” diye sorarken bir kâseye sıcak suyla antiseptik doldurdum. Hücrelerinden nasıl çıkmıştı? Her yerde muhafızlar varken ve her köşede nöbet tutulurken ortalıkta nasıl dolaşmıştı?

“Küçük bir boğuşma oldu. Bir şeyim yok.”

Gerginlik boğazıma pençe gibi yapıştı. “Yaraya bakabilir miyim?”

Elini dikkatli bir şekilde yanından çekti ve Abbington’da birkaç yıldır şahit olduğum savaş yaraları için minnet duydum. Medikal deneyim anlamında değil, bağırpı hastamı korkutmamamı bana öğrettikleri için.

Sakin kalmak en az yaralarını dikmek kadar önemliydi.

KATE GOLDEN

Kaburgalarının arasından büyük bir el parçası kopmuştu. Neredeyse kasların altındaki kemikler görünüyordu.

“Gördüğün en kötü yara bu mu, kuşum?”

“Yakın bile değil. Senin dediğin gibi, boğuşma işte. Birazdan bir şeyin kalmaz,” dedim sakın bir sesle. Gözlerini açıp malzemelerimi toplamamı izledi.

Kumaş yarasına dokunduğunda biraz geri çekildi. Kollarıyla gövdesindeki düzinelerce yaradan bunun ilk *boğuşması* olmadığını anlamıştım. Fakat yine irkildiğini görünce dikkatini dağıtmam gerektiğini hissettim, tıpkı zindandaki ilk gecemde onun bana yaptığı gibi.

“Hücreden nasıl çıktın?” diye sordum derin yarayı temizlediğim sırada. “Bir şey oldu sandım...”

“Ah, kuşum. Endişelendin mi yoksa? Başımı kazığa oturtulmuş bulmayı mı bekliyordun?”

Dudaklarım seğirdi ama zekice bir cevap bulamadım. Gerçekten endişelenmiştim, en azından başına gelenlerin benim için ne anlama geldiğini düşünerek tedirgin olmuştum. Kaşları kalktı ve hızla gözlerini kaçırıldı. Yine de gözlerinde bir anlık gördüğüm şaşkınlık beni şaşırtmaya yetmişti.

Ancak sorumu cevaplamamıştı, kaçış yolunu paylaşmak istemiyordu.

Bencil pislik.

“Kaleden çıktığını biliyorlar mı... ya da tekrar girdiğini? Neden buradasın?”

“Bu yarayı aldıktan sonra gidecek başka yerim kalmadı.” Yaranın fazla hasar görmüş bir kısmını temizlediğim sırada yüzünü acıyla ekşitti.

“Yani kaçtığın yere döndün, öyle mi? Senin gibi biri kaçmaya devam eder diye düşünmüştüm.”

“Yani çok aptal biri mi demek istiyorsun?”

“Sen söyledin, ben değil.”

Somurttu. “Fark etmediysen eğer, kuşum, en yakın köyden

ONIKSİN ŞAFAĞI

kilometrelerce uzağız. Böyle bir yarayla kaçmaya devam etsem sence hayatta kalabilir miydim?”

Ancak onu pek dinlemiyordum. Revir kapısını kontrol edip duruyordum. Barney, Bert ya da başka bir asker her an içeri girip onu öldürecek miydi? Ona yardım ettiğim için beni öldürürler miydi? “Askerlerin seni yakalayacağından korkmuyor musun?”

Ben işimi yaparken yüzünü ekşitmeye devam edip sol omzunu silkti. “Askerlerin önceliği ben değilim. Biliyorsun, savaştayız.”

Zorlukla yutkundum, haklı olduğunu umuyordum.

Meraklı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Endişelenmene gerek yok. Beni iyileştirdiğin için seni cezalandırmazlar.”

“Bunu bilemezsin,” diye tısladım, gözlerim bir kez daha ka-
piya yönelmişti.

“O zaman neden yardım ediyorsun? Yani, eğer ölüm fermanı-
nı imzalamış olacaksan?”

Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Haklıydı. Bu berbat bir fikirdi.

“Çünkü yaralısın. Ben de şifacıyım.”

Bakışları yüzümü taradı. “Çok ahlaklı çıktın, kuşum. Senin
gibi birinin Oniks zindanında ne işi var?”

Gönülsüz bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırarak düşün-
düm. Hücrelerinden kaçmayı başarmıştı. Ben de kaçış yolu arı-
yordum, fırsat ayağıma gelmişti. Belki ona sırrımı açarsam o da
aynısını yapardı. Sırlar, böyle bir krallıkta değerli bir takas ürünü
olabilirdi.

“Kardeşim kraldan bir şey çaldı. Ben de hayatını kurtarmak
için anlaşıma yaptım,” dedim gözlerimi yarasından ayırmadan.

Fazla uzun bir sessizliğin ardından başımı kaldırdım ve yüzü-
nün sertleştiğini gördüm. “Neden?” diye sordu.

Hemen gardımı aldım. “Ne demek *neden*? O benim kardeşim.
Oniks piçlerinin onu öldürmesine izin veremezdim.”

Gözleri beni delip geçti. Buz gibi bakışları merakla doluydu.

“*Neden* kendi hayatının onunkinden değersiz olduğunu düşün-
nüyorsun?”

KATE GOLDEN

Böyle bir soru sormasını kesinlikle beklemiyordum. “Ben... Öyle değil.” dedim. Nedense yüzüm kızarmıştı.

Çocukken Ryder’a imrenirdim. Erkekler arkadaşı, kızlar ise sevgilisi olmak isterdi. Powell ve annem ona bayılırdı. Ryder’ın hata yapabileceğini düşünmezlerdi. Bu da ona inanılmaz bir özgüven vermişti, böylece girdiği her işte daha başarılı olmuştu.

Belki de biri fedakârlık yapmalıymış gibi hissetmiştim ve bu kişinin o değil, ben olmam gerektiğini düşünmüştüm. Utanç dilimin tutulmasına neden olurken kulaklarım çınladı, yanaklarım ısınmıştı. Temizlediğim yaraya baktım. Onu buradan ne kadar hızlı gönderirsem o kadar iyiydi. Mahkûm beni dikkatle inceliyordu, meraklı gözlerinden saklanıp işimi bitirdim.

Yarayı temizleyip merhem sürdükten sonra dikiş atmaya başladım. Yabancı hareketsiz yatıyor, derisine iğne soktuğum halde hiç kıpırdamıyordu.

Zamanı gelmişti. İşim neredeyse bitmek üzereydi...

Teğmenin ve kralın kalede bir yerlerde olduğunu düşünerek kelimelerimi özenle seçtim. Tek bir şansım vardı.

“Yardıma ihtiyacım var.”

Kaşları kalksa da devam etmemi bekledi. Gerçeği zihnimde tıttım, tabii ki bu adama güvenemezdim ama sürem azalıyordu. İyileştiği anda gidecekti ve tek özgürlük fırsatım da onunla birlikte yok olacaktı.

Sırtımı açıp açmama konusunda karar vermeye çalıştığımı anlamış gibi, “Bana çok yardımcı oldun, karşılığını vermek isterim,” dedi.

Boğazımı yakan acı suyu yuttum.

“Kaçmama yardım et. Bir kere kaçtığın belli. Beni de yanında götür, lütfen.”

Kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Son dikişi de atıp yarayı sarmaya başladım.

“Yapamam, kusura bakma. Burada işim var.”

İş mi?

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Sen bir kaçaksın,” dedim, o kadar şaşırmıştım ki gülmeden edemedim. “Taşlar’ın unuttuğu bu yerden gitmek dışında ne *işin* olabilir?”

Belki de konuşan egosuydu ya da yardım etmesi için yalvarmam gerekiyordu. Bunu yapabildim. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Sırıtıp yattığı yerden doğruldu, sargıyı elimden alıp kalan kısmı kendisi tamamladı.

“Zeki bir kadınsın, doğru söylüyorsun fakat bunu sana söyleyemem. Karanlık Kale’nin etrafındaki ormanlar tek başına yüzleşmek istemeyeceğin yaratıklarla dolu, söyleyebileceğim tek şey bu.”

“Duydum. Yaranın nedeni bu mu? Kaçarken bir şey mi ısırıldı?”

Kahkaha atıp ardından acıyla yüzünü buruşturdu. “Çok uzak bir tahmin değil.”

Bacaklarını yere indirip dikkatle ayağa kalktı.

“Bekle,” dedim tekrar yatağı göstererek. “İşim bitmedi. Bir merhem daha var.”

Kaşlarını çattı ama eliyle *iyi, acele et*, der gibi bir işaret yaptı.

Şifalı bir merhem alıp yanında durdum. Taşlar adına, çok uzun boyluydu. Aramızda büyük bir fark vardı. Ter kaplı ve kan kaybindan solgun görünmesine rağmen, acı verici derecede güzeldi. İçimi acıtiyordu.

Ayrıca üstüne bir şey giymesi gerekiyordu. Çekingen bir nefes aldım ve merhem sürme bahanesiyle ellerimi sargının altına soktum. Ona dokunduğumda geri çekildi, ben de gücümün birkaç damlasının tenine doğru akmasına, yarılmış derisini birleştirmesine ve dikişleri güçlendirip şişliği hafifletmesine izin verdim.

“Neden yardım etmiyorsun? Sana ayak bağı olmam, söz.”

Ona baktım.

Gözlerinde yumuşak ama yaralı bir ifade vardı. Belki de yarısından dolayı çok acı çekiyordu.

“Kusura bakma, kuşum. Maalesef sana burada ihtiyaç var.”

KATE GOLDEN

Ellerimi çektiğimde bakışları üstümde dolaştı. Yavaş, keyifli ve şaşırtıcı derecede yakındı. Sanki aramızdaki boşluk elektrikle doluydu.

Güçlerimi kullanmak beni hep yoruyordu, hafif bir yorgunluğun oluşmaya başladığını hissettim. Gözleri kısılırken bana daha da yaklaştı, büyüleyici odunsu kokusu duyularımı doldurdu.

“İyi misin?”

“Yorgunum.”

Başını salladı. “Bana da oluyor.”

Kaşlarını çattım. “Sen... yoruluyor musun?”

Yanakları kızarıp gibi oldu ama cevap veremeden yan taraftaki eczane odasının kapısı çarpılarak açılınca o tarafa baktı. Hiç tereddüt etmeden bana özür dilercesine gülümseyip pencereden dışarı çıktı.

“Siktir!” Hafif bir çığlık attım. Masanın etrafından dolaşıp pencere pervazına ulaşmaya çalıştım. Ben onu durduramadan acıyla homurdanarak dışarı çıkmıştı bile. Aşağıdaki toprağa baktığımda gerçek anlamda nefesim kesildi.

Kaybolmuştu.

Nasıl?

Arkamı döndüğüm sırada bal rengi saçlı, su gibi berrak yeşil gözlü ve yakışıklı bir adam odaya girdi.

Nefes almayı hatırlamaya çalışırken göğsüm genişledi. Adrenalin damarlarımı hâlâ terk etmemişti.

“Nerede?” diye sordu adam. İri omuzları vardı, neredeyse mahkûm kadar uzundu ve muhtemelen ondan daha güçlüydü. Oniks üniforması giyiyordu, siyah deri zırhının üzerindeki gümüş işlemeler parlıyordu. Odada daire çizerek etrafı inceledi. Tehditkâr, korku verici bakışları üzerimde geziniyordu.

Güçlkle yutkundum, kırpmadığı gözlerinin önünde kıvrandım. “Ben Arwen, yeni şifacı. Kimi arıyorsun?”

Bana yıkıcı bir bakış atmca korkudan sindim. Hiçbir şey söylemeden arkasına dönüp kapıyı çarparak çıktı.

7

Bu tuhaf pencere olayından bir gün sonra bir mucize yaşandı; çıkış yolumu buldum.

Adı Jaem'di.

Jaem kasabın oğluydu. Ezilmiş iki parmağını iyileştirmem için buradaydı. Domuz eti döverken Lucinda isimli çok güzel genç bir kızla göz göze gelmişti. Kız uzun, sarı saçları ve biçimli burnuyla Jaem'in nefesini kesmişti. O da çekici et yerine parmaklarına indirmişti. Zavallı çocuk... Parmaktan çok kıymaya benzeyen elini sardığım sırada, ertesi gün kasabaya gittiği zaman Lucinda için bir şey almak istediğini söyledi. Haftada bir kez kasabaya inip kaledeki artık et ve derileri satıyordu. Babasına bundan bahsetmemişti, böylece parayı cebine atabiliyordu. Her hafta gece yarısı dışarı çıktığını öğrenmiştim.

Arabasına gizlice binecektim.

Hücreye girdiğim ilk gün kilidin paslı olduğunu anlamıştım. Ama bunu henüz avantajıma kullanacak bir fırsat elime geçmemişti... ta ki şimdiye kadar. Oniks başkentine girdikten sonra bir liman kentine gidip gemiye binebilirdim. Abbington'ı terk etmeye çalıştığımız gün eteğimin cebine koyduğum paralar hâlâ duruyordu. Oniks kıyısından Lal'a gitmek için yeterli olacağını umuyordum. Tabii başkentte yolumu bulabilir, duvarları içinde yaşayan canavarları ya da kötü adamları alt edebilirim. Yine de Söğütsırtı'na gitme korkum, Gölgesi Orman'a duyduğum korkunun yanında hafif kalıyordu. Jaem'in arabasında ormandan gü-

KATE GOLDEN

venli bir şekilde geçebilirsem, şehirde karşılaşacaklarımla başa çıkabilirdim.

Barney. Bert -ya da Taşlar korusun, kralın- önceki gün mahkûmun kaçmasına yardım ettiğimi fark edecekleri korkusu peşimi bırakmıyordu. Her gün bu kaleden gitmem için yeni ve daha acil bir neden çıkıyordu.

Buna rağmen, o yabancıyla olan konuşmamı kendi kendime defalarca tekrarladığımı fark ettim. Hücresinden çıktıktan sonra neden Karanlık Kale'ye dönmüştü? Yere düşmeden nasıl kaybolmuştu? Bir çeşit göz yanıltmasıydı sanırım.

Hücreme kapatıldığım her gece, bununla birlikte kralın komutanıyla yaptığı konuşma aklımdan geçip duruyordu. İçimi kemiren ve gittikçe güçlenen korkudan uzaklaşmamı sağlayan tek şey bunlardı.

Önümdeki bitkilere dönüp, "Mersin yaprağını buraya mı koyayım?" diye Dagan'a sordum.

Yavaşça başımı salladı.

Anlamam gerekirdi. Bu yaşlı adam benimle ancak bu kadar konuşuyordu. Nedense benden nefret ediyor gibi bir hali vardı, onun yanındayken iletişim kurmaktan olabildiğince kaçınıyordum. Günün son saatleri de geçerken sessizlik içinde çalıştık.

Gece yarısı buradan gidebileceğimi bildiğim için gün bitmekte ısrar ediyordu.

"İkinize de selam! Ne kadar da hayat dolusunuz..."

Mari'nin neşeli ve alaycı sesi eczanede yankılanınca monotonluktan kurtulduğum için sevindim.

Selam vermek yerine elindeki kalın deri kitabı işaret ederek, "O nedir?" diye sordum.

"Cadıların kullandığı bir büyü kitabı. Galiba yüz yıl önce yazılmış. Elimden geldiğince çevirmeye çalışıyorum, kalanına yardım edebilir misin, Dagan?"

Dagan homurdandı ama bu isteğin hoşuna gittiğini anlamıştım. Belki de en az benim kadar sıkılmıştı. Bunu düşününce gül-

ONİKSİN ŞAFAĞI

düm. Dagan kitabı Mari'nin elinden alıp dolaba gitti, muhtemelen çeviriye yardımcı olacak bir şey alacaktı.

Dagan bizi duyamayacak kadar uzaklaşıncı Mari'ye fısıldadım. "Bugün toplamda altı kelime konuştu. Pek sohbet etmeyi seven biri değil. O tam olarak kim?"

Mari kıkırdadı. "Kane Ravenwood'dan önce kralın danışmanıymış galiba. Ondan önce de Oniks ordusunda görev yapmış ama artık eczanede çalışıyor. Gençlerin arasında büyücü olduğuna dair söylentiler var, Kral Ravenwood onu bu yüzden eczaneye gönderdi sanırım. Gerçi ben hiç büyü yaptığını görmedim," dedi ve düşünceli bir şekilde parmaklarını tezgâha vurdu. "Sanki sinirini bozuyormuşum gibi davranıyor fakat ben numara yaptığının farkındayım. Eski metinleri incelememe, perileri ve cadıları araştırmama yardımcı olmayı sevdiğini biliyorum. Yalnız, yaşlı bir adam işte. Galiba hiç ailesi olmamış."

Dagan için içim sızladı.

"Kütüphaneye dönmem lazım, bu akşam birlikte yemek yiyelim mi? Sana bahsettiğim ekmekten var."

Mari'ye tekrar hayır dediğim için neden suçlu hissettiğimi bilmiyordum. Çok yakın değildik, en son birinin bana arkadaşılık teklif etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Ayrıca bir haftadır kalede olmama rağmen ana koridordan uzak durmuştum. Bu oda, yan taraftaki revir ve hücrem dışındaki her yerden sakınmışım.

Gölgelerle dolu kalenin diğer kısımlarına adım atacak kadar cesaretli olsam bile, Bamey'nin yeni arkadaşısıyla yemeğe gitme izin vereceğini sanmıyordum.

"Yarın peki?" diye sordu.

Taşlar'ın da izni olursa eğer burada olmayacaktım. Bu akşam başarılı olursam muhtemelen bir daha görüşmeyecektik. Bu düşüncenin içimde yarattığı burukluğa şaşırdım. Mari'nin üstüne alınmayacağını umuyordum.

Yüz ifadesinden bir şeyler gizlediğimi anladığı belliydi. "Ne oldu?"

KATE GOLDEN

“Evimi özledim, o kadar.”

Yine kısmen doğru sayılırdı.

“Peki. Yarın moralin nasıl bakarız,” deyip kolumu sıkarak gitmek için arkasını döndü.

Dagan ile birlikte çalışmaya devam ettik, gün boyunca -hepsi askerdi- birkaç hasta gelmişti. Dagan şifacılığı bana bırakmıştı, ara sıra kontrol edip bariz bir hata yapıp yapmadığıma bakıyordu. Kişisel algılamamaya çalıştım.

Olağandışı kanlı bir mızrak yarasından sonra reviri temizlerken boğuk bir ses duydum ve midem gerginlikten düğümlendi.

“Dagan, dönmene sevindim,” dedi Bert. “Komutan, Yakut Adaları’ndaki olayın sonuçlanmadığını söyledi, yazık.” Bana doğru gelen botların sesi, tıpkı göğsümdeki dehşet gibi yavaş ve kararlıydı. “Kız nerede?”

Siktir. Özgürlüğe bu kadar yaklaşmışken Bert’in eline düşmezdim.

Ellerim titrerken sakin, sessiz ve dikkatli bir şekilde revirin kapısını kapattım. Hemen ardından hasta yatağını kapıya dayadım.

Dagan, Bert’i buraya getirip beni teslim etmeden kaçmam gerekiyordu. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek atıyordu ki düşünemiyordum.

Pencere.

Yabancı yaralı haliyle yapabildiyse ben de yapabilirdim.

Parmaklarım ben ne olduğunu anlamadan cama dokundu, pencereye tamamen yüklendim.

Sürgü açılmıyordu. *Sürgü açılmıyordu* ve kapana kısılmış fare gibi kalmıştım.

Mahkûmun kaçtığı günden sonra mühürlenmiş miydi? Bedenimi pencereye defalarca çarptım, omuzlarımla ön kollarımdaki kaslar acıyla sarsıldı.

Alnım ve saçlarım ter içinde kalmıştı.

Dudaklarımı yalayıp kendimi zorladım, dişlerimi sıktığımı sırada kulaklarım çınlıyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Hadi, hadi, *hadi*.

Sonunda çıkan *tak* sesiyle beraber pencere açıldı.

Taşlar'a şükürler olsun.

Camı kaldırdığımda serin bir esinti yüzüme çarptı. Gözlerimi önümdeki manzaraya diktim. Gezinen askerler, çekicini cellat gibi savuran demirci... Bunları görünce ellerim titredi, ahırlara ulaşmam mümkün değildi. Muhtemelen aşağı bile inemeyecektim. İkinci katta olmamıza rağmen yükseklik beklediğimden daha fazlaydı. Mahkûm bunu nasıl yapmıştı, hâlâ bilmiyordum.

Revirin kapı kolu oynarken pencere pervazına tırmandım.

"Arwen? Kapı neden kilitli?" dedi bir ses.

Nefesim kesildi.

Dagan'ın sesiydi.

Bir ayağım pencereden aşağıya sarkar halde dururken Bert'in sesini duymaya çalıştım. Rüzgâr ayak bileğimi savururken hiçbir şey duyamadım.

"Arwen?"

Gelen ses yine Bert'e ait değildi. Kapı çalınmaya devam etti. Taşlar'a dua ederek doğru kararı vermiş olmayı diledim ve tekrar içeri girdim.

Yatağı kapının önünden çekip kapıyı açtığımda Dagan'ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"İçeride ne yapıyordun?"

Yaralı kolumu tuttum, "Sıkıştım," dedim.

Dagan başını iki yana sallayıp eczanenin içinde kayboldu.

Peşinden gidip, "Teğmenin sesi miydi o?" diye sordum. Öylesine soruyormuş gibi yapmaya çalışsam da sesim iki oktav yüksek çıkmıştı.

"Maalesef," diye homurdandı.

"Onu sevmiyor musun?"

"Seven var mı?"

Dudaklarım gülümser gibi kıpırdadı. "Onu nasıl gönderdin?"

KATE GOLDEN

Dagan bana manidar bir bakış attı. "Aradığı şey burada değildi."

Derin bir nefes verdim, tuttuğumun farkında bile değildim.

Rahatlayarak gözlerimi saate çevirdim... artık gece yarısı olmuştu sanırım. Karanlık Kale'den uzaklaşmaya duyduğum ihtiyaç, kalbimin atma ve ciğerlerimin nefes alma ihtiyacından daha fazlaydı.

Fakat henüz günbatımıydı.

"Dagan... kendimi çok iyi hissetmiyorum. Galiba sabah yediğim yemek bozuktu. Biraz erken çıksam sorun olur mu?" dedim ama karnımı biraz geç tutmuştum, yalanımı yemezdi.

Bana şüpheyle baktı. "Eğer öyleyse..."

"Teşekkür ederim." Neredeyse yarın görüşürüz diyecektim fakat yeterince yalan söylemiştim.

Barney, huzursuz bir sessizlik içinde beni hücreme götürdü. Aklında bir şey olduğu belliydi, pek umurumda olduğu söylemezdi. Bu akşam tek bir görevim vardı. Tüm gün dikiş atıp merhem sürerken bunu düşünmüştüm, Ryder ile büyürken bir şey öğrenip öğrenmediğimi görmenin zamanı gelmişti. Elimden gelen tek şey, başarılı olursam yüzleşeceğim tehlikenin büyüklüğü önünde yıkılmamaya çalışmaktı.

Hücreme geldiğimizde Barney kapıyı arkamdan kapattı, ardından demir anahtarı kilide soktu.

"Barney," dedim demirler arasından elini tutarak. Hafifçe irkildi ama gözlerime bakıp devam etmemi bekledi.

"Sana çok minnettar olduğumu söylemek istiyorum. Nezaketin ve cesaretin için."

Konuştuğum sırada kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Ayağımı kullanarak hücrenin kapısını kendime çekip santim santim oynattım. Kapı tam kapanmadan paslı kilidin oturmayacağını fark etmesin diye çok dikkatli davranıyordum. O kadar az oynamıştı ki kıpırdadığından ben bile emin değildim. O kadar hafif

ONİKSİN ŞAFAĞI

kıpırdatmışım ki sürgü ile kapı arasındaki eşitsizliği fark etmesi mümkün değildi.

“Çok düşüncelisin, burada evimde gibi hissetmemi sağladın. Dürüst olmak gerekirse...” derken mahcup bir şekilde başımı eğmişim. Barney’nin kızardığını hissedebiliyordum. “Sen... bu zor zamanda beni ayakta tutan tek şeysin. Teşekkür etmek istedim sadece.”

Barney acı verici derecede huzursuz bir sessizlik içinde bana baktı, yanakları kızarmıştı. “Şey, tamam.”

Kafa karışıklığıyla başını salladıktan sonra anahtarı çevirdi ve daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde spiral merdivenleri tırmandı.

Gittikten sonra yüzlerce yıldır tutmuşum gibi hissettiğim nefesimi bıraktım. Onu büyülemeyi umut etmişim ama son derece rahatsız etmek de işe yaramıştı. Ellerimi özenle parmaklıklara sardım, çok yavaş bir şekilde hücre kapısını gıcırtyla ileri ittim.

Açıldı.

Kapı açıktı. Kilitli değildi.

Barney, paslı kilide anahtarı sokmuştu ve sürgü, yuvanın yanından geçip gitmişti.

Özgürdüm.

Ama sevinmek için çok erkendi.

Eczanede geçirdiğim birkaç gün içinde topladığım yemek ve erzakları eteğimin cebinden çıkardım. Kalenin bahçesini çizdiğim kâğıdı boş kovaların içinden aldım. İhtiyacım olan her şeyi bulmuştum. Revire boğaz ağrısı için gelen kibirli bir soylu kadından küçük bir çanta bile çalmışım. Bu kadar iyi bir hırsız olduğumu kim bilebilirdi ki? Sanırım aileden geliyordu.

Şimdi planın en zor kısmına gelmişim. İstedğim zaman çıkabileceğimi bildiğim halde hücremde oturup gece yarısını, Jem’i ve çanın çalmasını beklemek zorundaydım.

KATE GOLDEN

Bir inleme sesiyle yarı uyku halimden uyandım.

Dayak yemekten yüzü tıpkı erik gibi morarmış bir mahkûmu, mühürlü odadan sürükleyerek hücrelerine geri götürüyorlardı. Her gece ağlama, hırlama ve çığlık seslerini bastırmak adına başımı tilki kürkünün altına sakladığım için orada neler olduğunu çok iyi biliyordum.

Bir clinin üç parmağı eksikti, kulağının yerinde ise enfekte olmuş bir yara vardı. Ağzımdan korku dolu bir çığlık kaçtı.

Adam kanlar içindeydi ve öğürüyordu. Neredeyse iskelete dönmüştü, adım atacak gücü bile kalmamıştı. Sonunda askerler onu hücrelerine götürüp içeri attılar, derisi taşa çarparak mide bulandırıcı bir ses çıkardı. Benden iki hücre uzaktaydı, yakışıklı yabancının hücresinin yanındaydı. İşkence görmüş bu adamın yabancının ilk gece tartıştığı kişi olduğundan artık emindim.

Günbatımı yerini geceye bırakmıştı, aklımdaki düşünceler hiç durmuyordu. Hücreden çıkarken bir askerın beni görüp ihanetım yüzünden öldürdüğünü hayal edince, yana doğru dönüp yüzümü pelerınime gömdüm ve biriken gerginliğimi atmak için bağırdım.

“Zor bir gün müydü?”

Sesi, kalbimde çok yakından incelemek istemediğim bir etki yaratıyordu. İçim rahatlama, heyecan ve gerçek korkunun tuhaf bir karışımıyla dolmuştu. Arkamı döndüğümde düşündüğüm yabancı hücremin başında duruyordu. Zindanın lambalarla aydınlatılan serin taşlarına yaslanmıştı, yüzü mavi ışıkların altında aydınlanıyordu. Bir ayağını arkasındaki duvara dayamış kollarını göğsünde bağlamıştı, rahatlığın sembolü gibiydi.

Titrememeleri için ellerimle dizlerimi tuttum.

“Burada ne anyorsun?” diye sordum fısıltıdan ibaret bir sesle. Yanımdaki hücrede kimse yoktu, yine de diğer hücredekiler bizi duyabilirdi.

“Ne kadar güzel bir hücren var. Benimkinden çok daha iyi görünüyor. Taburen var, kovan var. O kel piçi nasıl ikna ettin?” dedi tembelce gülümseyip, biraz daha yaklaşmıştı. “Onu güzel, dolgun dudaklarınla mı kandırdın?”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Tiksintimi gizlemeye bile çalışmadım. “Pislik yapma. Çok nazik bir adam. Anlaşılan burada nadir bir özellik.”

Gözleri parlarken hücreme iyice yaklaşıp bana baktı.

Onun hakkındaki içgüdülerim doğruduydu, kaleye kolaylıkla girip çıkabiliyordu. Ayrıca insanı huzursuz eden bir soğukkanlılığı vardı. Tahmin ettiğimden çok daha kurnaz ve tehlikeli olmalıydı.

Ona güvenemiyordum.

Onun da bana güvenmediği açıktı. Kaçışıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Sinirden tüylerim diken diken oldu. Bana yardım etmiyordu ama zindanlarda dolaşp gıcıklık yapmaya zamanı vardı, öyle mi?

“Şifacılıkta üstüne yok, kuşum,” diye mırıldandı. “Tek parça gibi hissediyorum.” Üzerindekini kaldırarak bana göz kamaştırıcı, altın-kahve tonlarındaki mermer gibi gövdesinde oluşan tek çizgiyi gösterdi.

Somurttum. “Sanırım canına susadın. Neden geri döndün?”

Hücremin açık olduğunu hatırlayarak kapıya yaklaştım ve ayağımla bastırarak kapalı tuttum. Bizi ayıran bir şey olmadan bana bu kadar yaklaştığını düşünmek içimde korkunç bir duygu yaratmıştı. Şu anda, revirdeki halinden çok daha korkutucu görünüyordu. Bunun sebebi göğsündeki yaradan kaynaklanan terli, solgun renkli teni miydi merak ettim. Gözlerinde gördüğüm şey ölüm korkusu muydu?

“Söyledim ya, yapmam gereken işler var. Bazıları da bu zindanda,” dedi gözlerini benden ayırıp karanlık koridora bakarak. Tekrar bana doğru dönüp, “Merak etme,” dedi. “Senin başını belaya sokmayacağım.”

Dışarıdaki saat kulesinin çanı çaldı. Bu, Jaem’in Söğütsırtı’na gitmesine ve hücremden çıkmama iki saat kaldığı anlamına geliyordu.

“Tabii,” dedim ama artık pek dinlemiyordum. Her zaman olduğu gibi korku ve özgüvensizlik aklımı ele geçirmeye başlamıştı. Bunu yapamayacaktım. Canımı kurtaramayacaktım. Ben...

KATE GOLDEN

"Ne oldu?" Sesindeki oyunbaz mırıltı kaybolmuştu.

"Ne? Yok bir şey."

Titredim, beklenti ve gerginlik vücudumu sarsıyordu. Kemiklerime kadar hissediyordum. Güneş batıyordu, merdivenlerin başındaki muhafızları geçmek için bir planım yoktu. Ne düşünüyordum ki? Belki ben de canıma susamıştım.

"Hey," dedi daha sert bir şekilde. Ardından eğilip iri elini parmaklıkların arasından geçirerek kolumu tuttu. "Konuş benimle."

Ön kolumu sıkınca acıyla yüzümü ekşittim. Tüm enerjimi, tüm gücümü bu akşama saklamak için kendimi iyileştirmemiştım. Hemen kolumu bıraktı, yüzü dehşetle doldu. "Yaralısın. Neden bir şey söylemedin?"

"Sorun değil, morardı sadece."

Gözleri öfkeyle doluydu. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

"Tam bir aptal gibi kendi kendime yaptım, şey sırasında..." Ne? Ne sırasında? Ona benim de onun gibi candan atlamaya çalıştığımı söyleyemedim.

Devam etmemi bekliyordu.

"Önemli değil. Benimle neden konuşuyorsun? Bana kendinle ya da nasıl kaçtığınla ilgili bir şey söyleyecek misin? Yoksa uygunsuz zamanlarda gelip beni rahatsız mı edeceksin?"

"Gelmemi tercih ettiğin uygun bir zaman var mı?" diye sordu, kaşını oyunbaz bir şekilde kaldırmıştı. "Gecenin bir yarısı mesele? Burada yapayalnız, beni düşündüğün sırada gelsem?"

Bitkinlikle başımı iki yana salladım.

Sessizce kıkırdadı. "Aslına bakarsan kuşum, senin hücren olmam gereken son yer ama..." dedi gülerken. "Senden uzak kalamıyorum."

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü ve ürperdim.

"Şey," dedim söyleyecek bir şey arayarak. "Yapayalnız hissetmemek güzel."

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Senin gibi bir kadının pek yalnız hissettiğini sanmıyorum."

ONİKSİN ŞAFAĞI

Ona pis bir bakış attım. "Pardon?"

"Yanlış oldu," deyip gülümsemesini saklamak için elini yüzüne göttürdü. Kendimi yere bakmaya zorladım. Gamzeleri beni öldürüyordu.

"Sıcak, komik ve sohbet etmesi zevkli biri olduğunu söylemek istemiştım. Ne erkeklerin ne de kadınların seni yalnız bıraktığını düşünmüyorum."

Sözleri göğsümde kabaran bir ekmek somunu gibiydi. Sıcak, yumuşak ve yapış yapış.

Fakat hızla ekşidiler. "Yanlış düşünüyorsun. Hayatımda hiç o kadar arkadaşım olmadı. Herhangi bir *erkek* ise hiç olmadı. Çok küçük bir kasabada büyüdüm, yaşıtımd azdı. Herkes kardeşimle arkadaştı, ben de sadece... yanlarında dolanıyordum."

"O zaman hepsi yarım akıllıymış. Öyle bir yerden kurtulduğün için mutlu olmalısın."

"Belki. Bazen... bilemiyorum."

"Anlat. Bazen ne?"

Neden sözcükler ağzımdan dökölüyordu? Bu kelimeleri o kadar uzun süredir içimde tutuyordum ki neredeyse varlıklarını unutmuştum. Yavaş bir nefesle ciğerlerimi doldurdum.

"Bazen, çok daha fazlasını istiyorum."

Gözlerini kırıştırdı ama devam etmemi bekledi.

"Çocukken pek eğitim almadım, çok insanla da tanışmadım. Bu yüzden yeni şeyler deneyemedim. Açıkçası dünya hakkında o kadar az bilgim var ki utaniyorum," dedim Mari'yi düşünerek. Yirmi yıllık hayatında ne kadar çok şey görmüş, öğrenmişti. Kıtanın gizemli, ücra köşelerinde olanları bile bildiğine emindim. Yakut ve Sitrin gibi benim hiçbir fikrimin olmadığı krallıkları biliyordu. Başımı iki yana salladım. "Birkaç gündür burada gördüğüm insanlar benden çok daha fazla şey yapmış. Kendimi hiç yaşamamış gibi hissediyorum."

"Neden köyünü terk etmedin?"

KATE GOLDEN

Korku. Her gün boğazımdan aşağı yoğun bir şurup gibi damlayan aralıksız, iğrenç korku.

Bunları söylemek yerine, “Çok sorumluluğum vardı, bırakamazdım,” dedim.

“Kulağa tam bir saçmalık gibi geliyor.”

Kaskatı oldum. “Çok kabasın.”

“Sadece dürüstüm.”

Parmaklarımla burun kemerimi sıktım. Bu adam insanı delirtirdi.

“Boş ver. Ben uyuyacağım.”

Köşeme gitmek için döndüm ama parmaklıkların arasından uzanıp güçlü eliyle çıplak ayak bileğimi yakaladı. Gitmemi engelleyecek kadar sıkı tutuyordu, yine de narin tenime zarar verecek kadar sert değildi. Kalçamdan yükselen soğukluk bacaklarımla arasına ulaştığında ürperdim.

“Yapma, kuşum. Bana yalan söylemek için bir nedenin yok. Neden gitmedin?”

“Bırak beni.”

Hiç tereddüt etmeden hemen bıraktı.

“Söyledim ya. Annem hastaydı. Kız kardeşim küçüktü. Kardeşim kralınızın savaşında asker olmaya gitmeden önce bile onlara bakan kimse yoktu.”

Başını iki yana salladı, aramızdaki huzursuz sessizlik uzun ve sonsuz bir deniz gibi büyüdü.

“Değer verdiğim biri de vardı.”

Kaşları ilgiyle yukarı kalktı. “Erkek yok dememiş miydin?”

Halden *erkek* değildi. O... sadece Halden'dı. Yani...

Bu yabancıya açıklama yapmak zorunda değildim. Bunu söylemek üzere ağzımı açtığım sırada başını iki yana sallayarak, “Yok,” dedi.

Kollarımı belime sardım. “Yok derken ne demek istiyorsun?”

Omuzlarını silkti. “O kadar önemli biri değilmiş.”

“Ne?”

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Ondan bahsederken gözlerin ısıt ısıt olmuyor. Onu hiç düşünmediğin belli. Tekrar dene.”

“Ne kadar umursamaz birisin. Bunu nereden biliyorsun?”

“Ben bu tür şeyleri anlarım.” Bakışları benimkileri delip geçiyordu. “Neden *orada kaldın*?”

Off. Bu kadarı yeterliydi. Bunun ne önemi vardı ki? “Çünkü korktum.”

“Neyden?”

“Her şeyden!” dedim öfkeyle. Evendell’daki en tehlikeli kralıkta beni iradem dışında hapseden parmaklıkları işaret ettim. “Küçük, boğucu ama güvenli hayatından bir adım dışarı atınca ne oluyor bir bak!”

Bunu yüksek sesle söylemek bana kendimi neden suçlu hissettirmişti?

“Haklısın, kuşum. Zindana düşmek maceranın ideal sonlarından biri değil, ona bir şey diyemem.”

Sert bir kahkaha attım. Bitkindim, sinirlerim bozulmuştu ve çok yorgundum. Arka taraftaki hücrelerden bir homurtu duyduğumda sessizleştim.

“Evet, bir hücreyi başka bir tanesiyle değiştirdim. Fakat en azından burada sürekli bir şeyler öğreniyorum. Eczanede görmeyi bırak, adını bile duymadığım bitkiler ve ilaçlar var.”

“İyimserliğine şaşıyorum.”

Tek kaşımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım.

“Olaylara bakış açın çok...” derken eli koyu renkli buklelerinin arasında kayboldu. “Ferahlatıcı.”

Onu süzdüm. Mükemmel görünen koyu renkli saçları alnına bukleler halinde dökülüyor, ensesine kadar uzanıyordu. Dağdaki uçurumlarla yarıyacak kadar keskin çenesinde biraz sakal çıkmaya başlamıştı. Parlak gözleri gümüş rengiydi. Kalbim deli gibi atıyordu.

“Ne?” diye haylaz bir gülümsemeyle sordu. Hayır. Dişleri değil, geniş gülümsemesi beni etkilemişti. Baş döndürücü, güçlü ve

KATE GOLDEN

bariz bir şekilde tehlikeliydi. Böyle birinin gülümseme gibi samimi bir şeyi paylaşıyor olması olağanüstüydü. Yalan söylemeye çalışırsam sonuçlarının felaket olacağını biliyordum. Bu yüzden dürüstçe bir şey söyleyerek kendimi kurtarmaya çalıştım.

“Sadece seni anlamaya çalışıyorum.”

Gülümsemesi yok oldu ve bakışlarını düşünceli bir şekilde tavana çevirdi. Hemen ardından ayağa kalktı.

“Gitme vaktim geldi.” dedikten sonra espri yapmaya çalıştı. “Başımı belaya sokmayacağıma dair söz verdim, değil mi?”

Başımı salladım ama söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordum.

Gitmeden önce tekrar bana baktı. “Üzülme, kuşum. Burada yalnız değilsin.”

“Karanlık Kale’de kalmama her ne sebep oluyorsa, o bittikten sonra yine yalnız olacağım.”

Sesim o kadar acınası çıkıyordu ki, ayakkabımın içindeki ayak parmaklarım kıvrılmıştı.

Ama o bana parlayan gözleri ve çekici gülümsemesiyle bakmakla yetindi. “İşimin bitmesine daha çok var.”

Bunu söyledikten sonra koridorda bir gölge gibi kayboldu ve merdivenleri çıkarak geceye karıştı. Neredeyse suçlu hissediyordum. Ona burada kalmayı planlıyor olsa bile benim böyle bir planım olmadığımı söylememiştim.

Köşeye kıvrıldım. Önümdeki yolculuk yaşadığım her şeyden daha tehlikeli ve zorluklarla dolu olacaktı... Tabii *eğer* bu geceden tek parça çıkabilirsem. Yana dönüp dizlerimi göğsüme çekerken bu kadar korkmamayı diledim.

8

Gece yarısı çalan çanları duyunca irkilerek uyandım.

Ya şimdi ya da asla.

Zihnim hâlâ huzursuz uykumun yarattığı sisin etkisindeydi ama adrenalin damarlarımda dolaşmaya, beni ayağa kaldırmaya başlıyordu. Kendimi yabancınn tilki kürkünden pelerinine sardım. Uzun saçımı arkamda gevşek bir örgü yapıp çantamın belime sıkıca bağlı olduğundan emin oldum. Bir şeyden ya da birinden kaçmam gerekirse hiçbir şeyin bana engel olmaması gerekiyordu.

Hücre kapım gıcırdayarak açıldıktan sonra, dikkatimi titrek lambalardan süzölen kesik ışık huzmelerine çevirdim. Koridor her zaman olduğu gibi örkütöcö derecede sessiz ve boştu. Parmak uçlarımda ilerleyerek spiral merdivenlere ulaştım. Merdivenin eteğine geldiğimde derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Korkunç bir plandı. Kıta tarihi boyunca düşünölmüş en kötü plandı. İşe yarayacağını kesinlikle düşünmüyordum ancak başka bir seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes daha aldım ve...

“Yardım edin!” diye bağırdım yukarıya doğru.

Midem düğömlenerek boğazıma doğru yükselmiş gibiydi. Ellerimi yumruk yapıp tekrar açtım.

Sessizlik gecenin üzerindeki hâkimiyetine devam ediyordu.

KATE GOLDEN

“Kimse yok mu? İmdat!” diye bir kez daha bağırdım.

Diğer mahkûmlardan homurtular yükseldi, uykularının bölünmesinden rahatsız olmuşlardı.

Fakat başka bir şey duyulmadı.

Son bir kez daha bağırdıktan sonra merdivenleri koşarak tırmanmaya başladım ve zindanın ahşap, pencereleli kapısına gelene kadar durmadım. Arkasındaki duvara yapışıp nefes almamaya çalıştım.

Ardından beklemeye başladım. Bekledim, biraz daha bekledim. Hatta o kadar uzun bir süre bekledim ki yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Ciğerlerim adeta yanıyordu.

Kalbim tıpkı bir sinekuşunun kanatları kadar hızlı çarpıyordu.

Kapı açılana dek bekledim, duvar ile arasında durmaya devam ettim. Uyku mahmuru bir muhafız, yanımdan geçerek merdivenlerden indi.

Ciğerlerime ne hava giriyor ne de çıkıyordu. Hiç...

“Hey! Kim bağıırıyorsa çenesini kapatsın,” diye bağırdı.

Merdivenlerin spiralini döndükten sonra kapıdan çıkıp aceleyle koşmaya başladım, nefes almak için bile durmadım.

Kale, derin ve sessiz bir uyku içinde donup kalmıştı. Buraya geldiğim ilk gece geçtiğim yoldan ilerleyip açıklıktan, askerlerin boyalı çadırlarının yanından geçtim.

Jaem’in varlığını keşke çok daha önce öğrenseydim. Hücreden çıktıktan sonrası düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Jaem beni Gölgeli Orman’dan Söğütsırtı’na kadar götürebilirse başarılı olabilirdim.

Yüksek sesler geceyi böldüğü sırada olduğum yerde donup kaldım.

Neyse ki bu sesler, sönmeye başlamış dans eden bir ateşin başında birbirlerine hikâyeler anlatan birkaç askerden geliyordu. Göğüs kafesim rahatlamamanın etkisiyle çökecek gibi oldu. Karan-

ONİKSİN ŞAFAĞI

lığa gizlenip, görünmemek için çadırların etrafından dolanarak ilerlemeye devam ettim. Uyuyan askerlerin oluşturduğu labirentte dikkatle ilerledim ve sırtımı çadırların kanvasına yasladım. Her köşeden dönmeden önce etrafı kolaçan ediyordum. Terliklerim soğuk, ıslak çamurda şapırtılar çıkarıyordu. Buz gibi su, ayak parmaklarım arasına girdiğinde acıyla yüzümü ekşittim.

Sonunda Jaem'in arabasını gördüm, önümdeki patikaya çıkıyordu. Atı hafifçe kişnedi, içi kurutulmuş etler ve kürklerle doluydu. Hızla koşarsam Jaem ana kapılara ulaşip kaleden çıkmadan arabaya yetişebilirdim.

İleri doğru bir adım attığımda, ayağımın altında teneke bir bardak takırdadı. İçimden askerlere ve dağınıklıklarına küftettim, birisi duydu mu diye etrafıma baktım. Kimse gelmeyince bir nefes verdim ve arabaya doğru koşmak için hazırlandığım sırada büyük, terli bir bedene çarptım.

Bert.

O da en az benim kadar şaşkındı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu, Bert'in şaşkınlığı sapkın bir zevke dönüşmüştü.

"Bakın ne buldum. Sihirli kız tek başına buralara kadar gelmiş," diye tısladı. "Evendell'daki tüm para üstüne bahse girerim ki, gecenin bir yarısı hücrenin dışında olmaman lazım."

Boğazım sessiz bir çığlıkla kasıldı. Çantamdaki makasa yetince hızlı ulaşamazdım. Ulaştım bile makası kalbine ya da boğazına batıracak kadar gücüm yoktu... Ne zihinsel ne de fiziksel olarak. Ancak ondan daha hızlı koşabilirdim. Sarhoştı ve üstünde ağır bir zırh vardı, ben de hızlı koşuyordum.

Korkuyorken normalden de hızlıydım.

Peki, kaçarsam arkamdan seslenip uyuyan askerleri uyandırır mıydı? Yüz Oniks askerinden kaçabileceğimi düşünmüyordum.

"Yanılıyorsun," dedim sahte bir cesaretle. "Kral burada olduğumu biliyor."

Bert boğuk bir kahkaha attı ama gülümsemesi gözlerine ulaş-

KATE GOLDEN

mamıştı. Bağırsaklarımda bir şey kıpırdarken midem ekşidi. Aniden kaçmam gerektiğini anladım. Arkamı döndüğüm sırada kaba elinin dirseğini kavradığını hissettim.

“O zaman seni ona götürüyüm.” Benden çok kendiyle konuşuyordu, bedenimi geriye doğru sürüklemeye başladı.

Bedenim o kadar şiddetli titriyordu ki kusacak gibi hissediyordum.

Ondan kaçmam gerekiyordu. Yoksa beni çadırına götürecekti. Kaçmalıydım...

“Bırak beni!” Sesimin bu kadar tiz, bu derece korkak çıkmasından nefret etmiştim. Parmaklarını kolumdan çekmeye çalıştım ama beni daha da sıkı tuttu, tırnakları derimi kesip kanattı. “Ben kralın mahkûmuyum!”

Şeytani bir kahkaha attı. “Aynen öyle. *Mahkûm*. Sence bu ne demek?”

“Hemen beni serbest bırak,” dedim ancak kelimelerim boğuk bir fısıltıdan ibaretti, gözlerim dolmuştu. “Bırak, yoksa çılgılık atarım.”

“İstedığın kadar çılgılık at,” diye fısıldadı kulağıma doğru, nefesi sıcaktı ve pis kokuyordu. “Sence diğerleri atmadı mı?”

Şaşkınlığının beni uzun süre sessiz bırakmasına izin vermedim. Bert’in bana yapacaklarına maruz kalmaktansa, tekrar yakalanıp tüm hayatım boyunca o zindanda çürümeyi tercih ederdim. Çılgılık atmak için derin bir nefes aldım ama Bert büyük eliyle ağzımı kapattı. Onu itmeye, üstümden atmaya çalıştım. Korku, tiksinti ve mide bulantısından öğürüyordum çünkü benden çok daha güçlüydü. Biraz kıvranıp nefes almaya çalıştım, beni çadırına doğru sürüklüyordu.

“Dudakların avucumda bile bu kadar yumuşaksa, dizlerinin üstüne çöktüğünde nasıl olacak abaca? Sihirli kız ve sihirli dudakları.”

Gözyaşları yanaklarımdan dökülmeye başlamıştı.

Boğuk bir hıçkırık boğazıma takıldı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Beni çadırının girişine götürdü, içerideki kürkleri ve tahtaları görebiliyordum. Midem bulanmıştı.

Hayır, hayır, *hayır*.

Çırpındım, ittim, kıvrandım... Kaçmak için elimden geleni yaptım.

Oraya giremezdim.

Bana bunu yaptıramazdı. Ona izin veremezdim. Ben...

"Burada ne oluyor?" diye hırladı arkamızdan yükselen bir ses. Ölüm kadar soğuk ve bir o kadar şiddet doluydu.

Bert benimle birlikte adama doğru döndü ama ben çoktan kim olduğunu biliyordum.

Artık sesini nerede duysam tanırdım.

"Hayır." Kelime ağzımdan bir anda çıkmıştı. Bert onu kesinlikle öldürecekti.

Mahkûmun tanıdık ve uzun bedeni, parlayan gümüş gözleri önümüzde duruyordu. Yüzünde hiç görmediğim kadar tehlikeli bir ifade vardı. Bakışları öfkeyle alev alev yanıyordu. Gözleri ölüm vaadiyle doluydu.

Kılıç çekmek ya da teğmene saldırmak için herhangi bir hamlede bulunmadı.

Bert anlamadığım bir nedenden dolayı beni bıraktığında, utanç verici bir şekilde yere düştüm.

Göğsüm kafa karışıklığı ve rahatlamayla şişti, kalbim hâlâ adrenalininden geriye kalanlarla çarpıyordu.

Bert, tökezleyip adamın önünde eğildi.

Hızla atan kalbim bir anda duracak gibi oldu.

Neden...

"Kralım," diye kekeleydi, yüzü önündeki toprağa bakıyordu. Gözlerim karardı, önümde duran mahkûm dışında hiçbir şey görmiyordum. Farkındalığın ağırlığı göğsüme bir kaya gibi indi. Ezici ve dehşet vericiydi.

Hava yoktu.

Hiç hava yoktu. Nefes alamıyordum. Ben...

KATE GOLDEN

Gri gözleri benim şaşkın gözlerime bakmıyordu. Bakışları fazla meşgul, fazla odaklanmıştı. Önünde eğilmiş olan teğmene alev almış bir gümüş gibi öfkeyle bakıyordu.

Bert'in sarsıldığını hissettim, uzun süredir eğildiği için düşmemeye çalışıyordu.

Damarlarım aşağılanmanın soğukluğuyla dolarken hafif bir nefes aldım.

"Sen?" Kelime dudaklarımın arasından çok boğuk çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Sen... Kral Kane Ravenwood musun? Bu nasıl olabilir?"

"Sorularını daha sonra sor," diye hırladı kral. Ancak öfkeli ses tonu bana yöneltilmiş değildi.

Ölümün vücut bulmuş hali gibi ilerlemesini düştüğüm çamurdan izledim. İki elini de Bert'in omuzlarına koydu, ardından dizini yüzüne o kadar şiddetli indirdi ki titreşimlerini yerde bile hissettim.

Bert iğrenç bir katırtı sesiyle geriye uçtu ve mide bulandırıcı bir gülmeyeyle yere düştü. Acıyla inledi, burnu korkunç bir açıyla kırılmıştı. Dudağı yarılmış, gözlerinden biri çoktan şişip kapanmaya başlamıştı. Ay ışığının yerdeki birkaç dişten yansıdığını bile görmüştüm.

İlk defa bir yaralıyı iyileştirmek istemiyordum.

Kral, tepesinde dikilip ona doğru eğildiğinde o kadar kısık bir sesle konuştu ki, neredeyse fısıldıyordu. Sanki gecenin sisıyla yükselen şeytani bir nefes gibiydi. "Seni iğrenç, alçak herif. Hem ordumun hem de erkeklerin yüz karasıdır. Bu noktaya gelene kadar attığın her adımdan pişman olacaksın. Ölmek için *dua edeceksin*."

Bert inleyip çimenlere düştü, bayılmıştı. Kral ayağa kalktı, dizlerine bulaşan çamuru temizleyip bana doğru döndü. Yüzüne özenle örülmüş bir sessizlik maskesi hâkimdi. Bana karşı yumuşarsa ya da öfkesinin derinliklerini gösterirse, isterik hale geleceğimi biliyordu sanki.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Haklıydı da. Korkudan kanım donmuştu, midem bulanıyordu. Kulaklarımda yankılanan ihanet uğultusu yüzünden, aklımdan tek bir mantıklı düşünce bile geçmiyordu.

Birkaç asker gürültüyü duymuştu. Hızla çadırlarından çıktılar. Bazıları parlak kılıçlarını çekmişti, bazıları ise hâlâ uykuluydu ve pantolonlarını giymeye çalışıyorlardı. Ama her biri kralını görünce eğildi.

“Bu şerefsizi zindana götürün,” dedi Kral Ravenwood. “Kömutan Griffin’e söyleyin...” Bert’in mahvolmuş yüzünü başıyla işaret etti. “*Acı çekmesini istiyorum.*”

Askerler hiç tereddüt etmeden Bert’i çamurlu yerden kaldırıp inleyen adamı kaleye doğru sürüklediler.

Diğerleri ise bekledi, hepsi krallarının emirlerini yerine getirmeye hazırды.

Krallarının.

“Rahat,” dedi ve tüm askerler hızla çadırlarına dönüp bizi aydınlık gecenin altında yalnız bıraktılar. Kral Ravenwood’a baktığım sırada dehşet, midemde tıpkı sudaki kan gibi yoğunlaşıyordu.

Bana doğru çekingен bir adım atıp elini uzattı. Gözleri hâlâ buz gibiydi.

Avucuna baktım, sonra elini tutmadan kendi başıma ayağa kalktım.

Çok zayıf nefes alıyordum, bütün bedenim huzursuzca kasılıp titriyordu. Şu anda kimsenin bana dokunmasını istemiyordum, özellikle de onun.

Kral, uzattığı elini sıktıktan sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi cebine soktu. “İyi misin?”

İyi mi?

“Hayır,” derken yüzümdeki soğuk, kurumaya başlamış yaşları siliyordum.

Kral Ravenwood, yanaklarımı silen ellerime baktığında fiziksel anlamda acı çekiyor gibiydi. “Sana yemin ederim, artık başka bir kadına daha dokunamayacak,” dedi.

KATE GOLDEN

Kalbimin içindeki zıt duygular birbiriyle savaşıyordu. Bu kadar kolay kandırıldığımı için duyduğum utanç, kralın ihanetine ve sapkın teğmenine duyduğum öfke, bana zarar vermeye bu kadar yaklaşmış olması, hissettiğim dehşet... Zalimliği efsanelere konu olmuş kralın önümde durduğunu düşününce o kadar korkuyordum ki, bayılmak üzereydim.

Zihnimde toparlaması ve kavraması en kolay olan duygu kazandı. ona öfke dolu pis bir bakış attım.

Uzun süredir eğitemediği bir çocuğa bakan öğretmen gibi elini yüzünde gezdirdi.

“Arwen...”

Homurtu ile haykırmaya arasında bir ses çıkardım. Buradan gitmem gerekiyordu.

Hemen.

Ancak Jaem çoktan gitmişti, bu yüzden ayaklarım beni kaleye doğru götürmeye başladı. Yakışıklı yalancı da peşimden geliyordu.

Önüme geçtiğinde aniden durdum.

Göğüslerimiz arasında bir nefeslik boşluk vardı, geniş bedeninden saklanmak için geri çekildim. Etrafa saçtığı çirkin, tıpkı bir av hayvanınınunkine benzeyen güçten uzaklaşmak istiyordum.

“Söyleyecektim,” dedi beni baştan aşağı süzerek, yaralı mıyım diye kontrol ediyor gibiydi.

Bana ne yapacaktı? Kaçmaya çalıştığım için ne ceza verecekti?

İfademe yayılan korkuyu gördüğünde, yüzündeki somurtmanın yerini buruk bir gülümseme aldı. “Kaçmaya çalıştığın için sana işkence etmeyeceğim, gerçi acımasız bir kral olduğumu sandığın için öyle yapmam gerekir,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim tıpkı bir aptal gibi.

Kral Ravenwood dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi yarattı.

“İyi misin bilmem lazım.” Ses tonu sertti. “Canını yaktı mı?” Kelimeler ağzından bıçak gibi çıkıyordu.

ONIKSİN ŞAFAĞI

“Neden kendi zindanına atılmıştın?” diye sordum. Dudakları-mın arasından çıkan tek şey buydu.

Çenesi kasıldı. “Biriyle konuşmam gerekiyordu. Kendim... olarak yapamazdım.”

İlk geceki tartışmayı hatırladım. O gece hücreye getirilen yarı ölü adamı düşündüm.

“Yaralı mısın?” dedi dişlerini sıkarak.

“Hayır.” Cevap verirken sesim fısıltıdan bile sessizdi.

Başını salladı, gözleri rahatlamayla yumuşadı.

“Neden... revirde bana yalan söylemeye devam ettin?”

Kaşlarını çattı. “Kim olduğumu bilseydin beni iyileştirmeye-bilirdin. Senden aldıklarım yüzünden.”

İyileştirdim ama bunu biliyor mu diye merak etmiştim. Belki de söylediği pek çok yalandan biriydi.

Neden sorduğumu bile bilmiyordum, söylediklerine inanmam mümkün değildi. Korkumun yanında can yakıcı bir aşağılanma da hissediyordum. Bir canavarın bana yalan söylemesine, beni kandırmasına ve en derin gerçeklerimi ağzımdan almasına izin vermiştim. En başından beri alçakça bir numaraydı. Gözlerime inen kırmızı perde daha fazla yoğunlaştı.

Zayıftım. Aptaldım. Önce Bert, şimdi de Kral Ravenwood’un önünde.

“Onu gerçekten öldürecek misin?”

Kralın çenesi kasıldı. “Evet. Öldüreceğim.”

“Tabii ki,” dedim yere bakarak ama ses tonum tiksintimi ele vermişti.

“Seni anlamıyorum. Biraz önce seni tecavüze uğramaktan kurtardım. Şimdi ise canını yaktığı için ceza vermemi mi eleştiriyorsun?”

“O senin kendi teğmenin!” deyip hemen dilim ısırđım. Yanında olmayacak kadar kızgındım. Ağzımdan çıkan bir söz benim de ölümüme sebep olabilirdi.

“Evet, uzun bir süre bunu unutmayacağım, Arwen. Ne tür...

KATE GOLDEN

bir insan olduğunu bilmiyordum,” dedi iç geçirerek. “Bana söylemeleri gerekirdi. Askerlerimin... anlatmaları gerekirdi. Neden yapmadılar bilmiyorum.”

“Belki de Oniks Kralı’ndan korkan sadece başka krallıklar değildir.”

Bana baktığı sırada kaşlarını çatı, yüzündeki ifade utanç mıydı? Her neydiyse zalim, soğuk ve entrikayla dolu bir şeye dönüştü.

“Peki sen, kuşum?”

Sessiz kaldım. Çok kibirliydi. Konu nereye gelecek biliyordum. Yanımızdaki duvara yaslandığı sırada dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı.

“Benden korkuyor musun?”

Dişleri, ay ışığında kurt dişi gibi parlıyordu.

“Evet,” dedim. Yalan söylesem de inandırıcı olmazdı. Korkumun yüzümden apaçık okunduğunu biliyordum.

“Güzel. O zaman senden bir şey istersem yaparsın diye umuyorum.”

Ne isteyebileceğini düşününce midem altüst oldu. Yüzümdeki tiksintiyi görmüş olmalıydı çünkü çenesinde bir kas seğirdi.

“Hayır, kuşum, öyle bir şey istemeyeceğim. Benim tipim değilsin,” dedi. Yüzüm sözlerinin acısıyla kızardı. “Kaçmak tehlikeli olacak demiştim. Yine de kaçmaya çalıştın. Ailene dönmek istediğini biliyorum ama Karanlık Kale’de kalıp şifacılığa devam etmeni istiyorum. Kardeşinin borcunun ödemesi olarak düşün.”

Bunu beklemiyordum.

Bir iki gün önce, burada tedaviye ihtiyacı olan insanların beklediğimden az olduğunu fark etmiştim. Kral, şifacılık yeteneklerimi kullanmayı bu kadar istiyorsa beni cepheye göndermesi daha mantıklı değil miydi? Abbington’da bile daha fazla hastam vardı.

“Neden burada kalmamı istiyorsun? Çok fazla hastanız yok.”

“Belki de yeteneklerin... ilgimi çekmiştir.”

ONIKSİN ŞAFAĞI

Yüzüm kızardı. Onun madalyası olmak istemiyordum. eczanede kavanoza konmuş hayvanlar gibi sergilenmek istemiyordum.

Bu dünyada benim için önemli olan tek şey sonradan aklına gelen önemsiz bir şeymiş gibi, “Oniks’e olan hizmetinin karşılığında aileni bulup güvende olmalarını sağlayacağım,” diye ekledi.

Ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Diğer yandan ailemin güvende olacağı düşüncesiyle yaşadığım rahatlama, göğsüme dökülen serin bir su gibiydi. Kralın onları bulabilecek kadar kaynağı vardı. Casuslar ve mesajcılar, denizleri binlerce gemiden daha hızlı geçebilecek bir ejderha. Benim onları bulmam yıllarca, hatta bir ömür sürebilecekken kral onları birkaç hafta içinde bulabilirdi.

Belki de beni ailemi kullanarak burada tutmadığı sürece kaçmaya çalışacağımı biliyordu.

“Sözünü tutacağını nereden bileceğim?” diye sordum, sesim biraz güç kazanmıştı.

Elini karışmış saçlarında gezdirdiği sırada gözleri neşeyle parladı. “Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım fakat bana güvenmen gerekecek.”

Bu düşünce kanımı dondurdu. Böyle bir şeyin olasılığı bile aptalcaydı. Konuşamadığım için zindana doğru aceleyle yürümeye devam ettim. Kral kolaylıkla bana ayak uydurmuştu. Uzun bacaklarına lanet okudum.

“Yani, evet mi diyorsun?”

Ürperdim. “Hayır.”

“O zaman maalesef yanlış yöne gidiyorsun.”

Heykel gibi kaskatı kesildim. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Acımasız gülümsemesi beni dehşete düşürdü.

“Kaçış hakkındaki uyarılarıma kulak vermedin, teklifimi de kabul etmedin. Sence bu saatten sonra sana hücre lüksünü tanır

KATE GOLDEN

mıyım? Hayır, bence seni daha... rahatsız bir yere götürmek lazım.”

Donup kaldım.

İşkence odası. Çığlık ve ağlama seslerinin doğduğu yer.

Kan kulaklarıma hücum ederken kralın çektiğim acıdan aldığı zevk gözlerine yansdı.

Tıpkı sinirden deliye dönmüş bir çocuk gibi, “Yapmayacağını söyledin,” diye karşı çıktım, kelimeler dilimde küle dönmüştü.

Omuzlarını silkti. “Öyle mi? O zaman fikrimi değiştirdim. Germe masası çok etkili bir alet.”

Dehşet dolu ifademden gereğinden fazla zevk alıyordu. On-
dan ne kadar nefret ettiğimi gördüğünü umuyordum. Kimseden
bu kadar nefret etmemiştim. Powell’dan bile. “Düşündüğüm ka-
dar varmışsın. Hatta söylenenler azmış bile.”

Gümüş gözleri ışıldadı. “Belki. Ancak karar sana ait.”

Hayatımın geri kalanını burada geçirme fikri gerçek anlamda
midemi bulandırmaya yetmişti. Başka ne seçeneğim vardı? Bana
boyun eğdirmek için planladığı işkencelere dayanmak mı? Gö-
zümün önüne işkence aletleri ve kopartılmış tırnaklar geldi. Son-
ra ne olacaktı? Zayıflayacaktım, travma yaşayacaktım ve kaçma
ihtimalim daha çok azalacaktı. Kalıp ailemi bulmasını kabul et-
mek, bir bakıma kötünün iyisi değil miydi? Bunu seçersem daha
avantajlı olmaz mıydım?

“İyi,” derken mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum.
“Ama...” Güçlkle yutkunup devam ettim. “Bir isteğim var.”

Kral bana doğru bir adım atıp merakla yüzüme baktı. Merak
ve... başka bir şey daha. Aç bir şey. Olduğum yerde donup kal-
dım. Ben devam etmeyince, “Söyle bakalım, kuşum,” diye mır-
ıldandı.

“Ailemi hemen bulacaksın. Daha sonra değil. Onlara bir mek-
tup göndereceğim, aldıklarına dair de kanıt istiyorum,” dedim
zorlukla.

Yüzü yumuşadı. “Tamam.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Kardeşıme zarar vermeyeceğine de yemin edeceksin.” Sesim nefes nefese çıkmıştı. “Ben zaten onun yerine ceza çekiyorum.”

“Tabii ki,” dedi fakat somurtarak dudaklarını bükmüştü.

“Ayrıca... zindanlardan çıkmak istiyorum. Burada yaşayacaksam sonsuza dek hücrede kalamam. Kalede gezmem izin verilmeli. Barney başımda dolaşsın istemiyorum.”

Bana ölümcül, affetmek nedir bilmeyen bir bakış attı. “İyi, tüm isteklerini yapacağım. Ancak beni dikkatli dinle, kuşum. Bir daha kaçmayacaksın. Kaçarsan cezasını ailen çeker,” dedi.

Yüzümdeki tüm kan çekilse de hiç sesimi çıkarmadan başımı yukarı aşağı salladım.

“Dışarısı tehlikeli,” diye ekledi. “İnanmayabilirsin ama sana zarar gelsin istemiyorum.”

Yaşanan onca şeye rağmen uzun, yavaş bir nefes verdim. Sözünü tutarsa aileme haber gönderebilecektim. Uslu durursam onları tekrar görmem bile mümkün olabilirdi. Fakat eğer yalan söylüyorsa, bunu yakında anlayacaktım. Ailemin güvende olduğuna dair kanıt gösteremediğinde her şey ortaya çıkacaktı. Onu kaçmak gibi bir niyetim olmadığına ikna ettikten sonra tekrar denemeye çalışabilirdim.

Yine de öfke dilimi ele geçirmişti. Parıldayan ay ışığı altında gözlerimiz buluştuğu sırada, ağzımdan çıkanlara engel olamadım.

“Ormanda sana saldıran şeyin işini bitirmesini çok isterdim.”

Ölümcül bir güçle dolu gözlerini yüzüme dikti.

“Hayır, istemezdin.”

9

“Bugün olması gerekenden daha çok somurtuyorsun.”

Dagan bana baktı, ben de başımı çevirip buruk bir şekilde pencereden görünen ormana baktım. Bu kadar kısa zamanda kaybettiğim onca şeyi düşünüyordum.

Dün gece beni hizmetkârların bulunduğu bölümde bir odaya götürmüşlerdi. Muhteşem bir şey değildi ama Abington'da Leigh ile paylaştığım odadan büyüktü. Bu düşüncenin beni üzmesinin birkaç nedeni vardı. Yine de beyaz çarşaf lar serindi, küçük şömineden hafif bir sıcaklık geliyordu. Gerginliğimden doğan kâbusların tüm gece beni uykusuz bırakacağından korkmuştum fakat öyle olmamıştı. Kararmış ejderha pençeleri, kanlı tımaklar ve umursamaz gri gözlerle dolu düşüncelerimden sonra, hiç rüya görmediğim bir uyku çekmiştim.

Önceki gün bu eczanedeki son günüm olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise burada bir ömür geçirecektim. Dagan'ın gergin havası benim ruh halimle uyum içindeydi, birlikte kalenin soğukluğunu daha iyi vurguluyorduk. Kalenin etkileyici kulelerini, narin şamdanlarını, pahalı kumaşlardan yapılmış mobilyalarını çok beğensem de sabah eczaneye girerken düşünebildiğim tek şey, istemediğim halde tüm hayatımı burada geçirecek olmamdı.

“Gece uyuyamadım,” dedim.

Dagan devam etmemi bekledi. Bu konu hakkında konuşmayı

KATE GOLDEN

hiç istemiyordum ama daha önce benimle sohbet etmek istemişti. Birlikte çalışacaksa ilgisinden yararlanmam gerektiğini düşünüyordum.

“Birinin bana yalan söylediğini öğrendim. Biraz hırpalandım... Teğmen tarafından. Ancak iyiyim.”

Belki de tıpkı kralın yaptığı gibi korumacı, öfkeli bir tavır göstermesini bekliyordum fakat Dagan bana ifadesiz bir şekilde bakmaya devam etti.

“Bana saldırmaya çalıştı,” dedim ve sinirlenmesini beklediğimi fark ettim. Dagan’ın Bert hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Ya da Kral Ravenwood hakkında. Bu durum onu sinirlendirmemiş miydi? Taşlar’ın unuttuğu bu kalede kimse vicdan sahibi değil miydi? “Sonra kral araya girdi... ve onu ölümle cezalandırdı.”

Hâlâ bir şey dememişti.

“İşkence ile,” deyip yaşlı adama pis bir bakış attım.

Dagan homurdandı, kitabını kapattı ve dolabın altına uzandı.

“Endişelendiğin için teşekkür ederim,” dedim mırıldanarak.

Kumaşa sarılı bir paket çıkarıp, tezgâhın etrafından dolanarak kapıya yöneldi. Bugün çok canını sıkmıştım sanırım.

“Geliyor musun?”

Şaşkınlıkla ona baktım.

Gelmek mi? *Onunla* mı?

“Nereye gidiyorsun?”

“Öğrenmenin tek yolu var,” dedi sıkıldığını gösteren bir tavırla.

Eczaneye baktım. Bütün gün burada tıkalı kalırsam bu kale -bu krallık- hakkında bilgi edinemezdim. Dün gece bir şey öğreniysem eğer, o da bilginin güç olduğuydu. Korkumu bir kenara bırakıp bu kalenin tamamını keşfetmediğim sürece güçsüz kalacaktım.

Başka bir şey söylemeden Dagan’ın arkasından koridora çıktım.

Kalede sessizce ilerledik, gölgeli köşelerin ve fısıldaşan as-

ONİKSİN ŞAFAĞI

kerlerin önünden geçtik. Askerlerin meraklı gözlerini üstümde hissettiğimde, yaşlı adama yakın kalabilmek için biraz daha hızlandım.

Barney'nin göz hapsinden kurtulmuş olmak ürkütücü bir his-ti, neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi. Yine de bir umut kıymığının kalbime batmasına izin verdim. Belki de kral verdiği sözleri tutacaktı, kaledeki bağımsızlığım da ilk sözüydü.

Alıştığım yola girmek yerine -geniş merdivenlerden aşağı, yağlı portrelerle dolu koridordan geçip ön kapıdan zindana giden yol- beklenmedik bir şekilde sola döndük ve heykellerle dolu bir koridorda ilerlemeye başladık. Üstü yalnızca bir örtüyle kapalı, zevkin doruklarında bir kadını tasvir eden mermer heykeli gör-rünce yüzüm kızardı. Obsidiyenden yapılmış, dişlerini gösteren kurt ise o kadar canlı duruyordu ki heykel olduğuna inanamadım. Koridorun sonunda ahşap bir kapı vardı, başında bekleyen asker kapıyı bizim için açtı.

Sisli sabah havası ciğerlerimi doldurdu.

Nemli taşlardan oluşan bir merdivenden sessizce indik, so-nunda daha fazla dayanamadım.

“Nereye gidiyoruz?”

Tabii ki cevap vermedi. Anlamalıydım.

Merdivenler kalenin arkasındaki büyük bahçeye iniyordu; devasa büyüklükteydi ve zümrüt yeşiliydi. Bahçenin başında du-rup geniş, açık alana bakarken çiğli havayı ve yeni kesilmiş çi-menlerin kokusunu içime çektim. Aklıma Abbington'daki sabah koşularım gelmişti ama burası çok daha yeşil, ayrıca nemliydi. Dagan'ı açıklıkta takip ederken ayaklarım soğuk çimenlerin üs-tünde ses çıkarıyordu. Sınırları taş duvarla çevrili bahçenin etra-fında ağaçlarla yabani otlar olduğunu fark ettim.

Arena gibi bir yerdi.

Geniş açıklığın renkleri ve görüntüsüne olan ilgim bir anda yok oldu. Dagan'ın tam ortada durup elindeki kumaşa sarılmış paketi önüme bıraktığını neredeyse fark edememiştim. Paket

KATE GOLDEN

metalik bir ses çıkararak yere düştüğünde Dagan eliyle açmamı işaret etti. Bunu görünce kalbim hızla atmaya başladı.

Yavaşça eğilip içindekilere baktığımda ağzım açık kaldı.

İçinde devasa, ısıt ısıt iki gümüş kılıç vardı. Kumaştan içeri sızan sabah güneşinin ışığı kılıçları parlatıyordu. Kabza ve topuz kısımları özenle işlenerek balta girmemiş bir ormandaki sarmaşıklara benzetilmişti.

Dehşetle irkildim.

“Bana ne yapacaksın?”

Dagan kaşlarını çatı. “Ben küçükken dün gece yaşadığın şey birçok kızın başına geldi. Çoğu bir kral tarafından kurtarılacak kadar şanslı değildi,” dedi.

Benim kadar şanslı olmayan kızları düşününce kanım dondu. Bert’in yarım bıraktığı işi mi bitirecekti yoksa?

“Elimden geldiğince kızların birkaçına bu kılıçlarla ders verdim.”

Bir anda korkum eriyerek rahatlamaya dönüştü, ardından kafa karışıklığı başladı.

Bana doğru yaklaşıp iki kılıcı da aldı, küçük ve işlemeleri daha az olanı bana uzattı.

“Önce basit, dikey bir saldırıyla başlayacağız. Vücut ağırlığını ayaklarına eşit olarak böl, öndeki ayağından güç al ve rakibine doğru dön.”

Başımı salladım ama kılıcımı kaldırmadım.

“Bugün olursa iyi olur.”

Bana ders mi verecekti? Kılıç kullanmayı mı öğretecekti?

Ben et kesmeyi bile beceremiyordum.

Ancak gözlerindeki sert ifade yerini öfkeye bırakıyordu, elindeki metal silahı da düşününce yaşlı adamı kızdırmak istemedim. Tıpkı söylediği gibi durmaya çalıştım, dirseğimi hafifçe kaldırdı.

“Kılıcı omuz seviyesinde tut. Güzel. Önce kılıcını bu şekilde ileri savurarak rakibinle aradaki mesafeyi kapat,” dedi ve akan bir suyun rahatlığıyla söylediği hareketi gösterdi. “Sonra rakibine doğru ilerleyip hafifçe sağa kay, böylece karşı saldırı-

ONIKSİN ŞAFAĞI

dan kaçabilirsin. Hemen ardından kılıcını dikey olarak indirerek saldıracaksın.”

Hareketlerini taklit ediyor, ayaklarımın nerede durduğuna dikkat etmeye çalışıyordum. Kılıcı alıp bizi ormandan ayıran duvara doğru koşmanın yüz farklı yolunu düşünürken aniden bana dönüp, “Hızlı düşün,” dedi.

Ben tuttuğum nefesi bırakamadan saldırdı. Yetmişli yaşlarında olmasına rağmen panter gibi hareket ediyordu. Elimdeki kılıcı kızgın bir metale dokunmuş gibi bırakıp ters yönde koşarken çığlık atmış olmalıydım. Dagan’ın ciddi ciddi kahkaha attığını duydum, sonra dönüp kafa karışıklığıyla yüzüne baktım.

“Taşlar aşkına, neden öyle bir şey yaptın?” diye sorduğum sırada nefes nefese kalmıştım.

“Bir kez daha.”

Dagan geri çekilip kılıcımı almamı bekledi. Bu sefer saldırdığında sola çekildim, kılıcımı hâlâ tutuyordum ama arkamda ölü bir ağırlıklı gibi sürüklüyordum. Bana gerçekten ders veriyordu. Biraz dalga geçiyor da olabilirdi.

“Güzel. Kılıcını kaldır. Elindeki bir silah, süpürge sapı değil.”

“Erkek olsam öyle demezdin,” dedim kızıp kılıcı havaya kaldırarak. Ağırlığı yüzünden bileğimle ön kolum acıyordu. Yarın her yerim ağrıyacaktı.

Dagan hareketi tekrarladı, ben tekrar kaçtığımda kılıcı savurdu. Çekilip gerilemeye başladım ama beni takip etti. Kılıcının menzili dışında kalmaya devam edip, kendi kılıcımı tıpkı söylediği gibi savuruyordum. Fakat en sonunda kılıcı omzuma değdi. Canımın acıyacağını düşünerek kendimi hazırlasam da kılıç sadece omzuma dokunmakla yetindi. Bu kadar hızlı ve güçlü bir şekilde kılıç savurup son anda yavaşlatmak için büyük bir beceri gerektiğini düşündüm.

“Güzel,” dedi Dagan sessizce. “Tekrar.”

Kırk dakika kadar devam ettik, saldırıları nasıl engelleyip savuşturacağımı da gösterdi. Duruşumu, dirseklerimi ve ayak-

KATE GOLDEN

larımın baktığı yönleri düzeltti. Kırk dakikanın sonunda kan ter içinde kalmıştım, yüzüm kızarmıştı ve ağzıma tuz tadı geliyordu.

Kaslarımla eklemlerimdeki tanıdık ağrı beklediğimden daha hoştu. Yıllardır koşmaya bu kadar uzun ara vermemiştim, birikmiş enerjimi dışarı atmak neredeyse şifacılık yapmak kadar rahatlatıcıydı.

“Bravo,” dedi Dagan kılıçları tekrar sararken. “Yarın yine burada, aynı saatte. Her sabah eczane açılmadan önce pratik yapacağız.”

“Peki,” dedim. Beni bu kaleye mahkûm eden adamlara karşı savaşmayı öğretmesine itiraz edecek halim yoktu. Ayrıca pratik yapmak beni... mutlu etmişti. Berbattım ama kılıcı elimde tutmanın, onunla hareket etmenin canlandırıcı bir yanı vardı. Kılıcımı Kral Ravenwood’un kendini beğenmiş suratına sapladığımı hayal ettiğimde damarlarım heyecanla kabardı.

Tuhaf derecede huzurlu bir sessizlik içinde kaleye döndüğümüz sırada soluklanmaya çalıştım. Karanlık gökyüzü hoş, yağmurlu bir gün olacağına işaret ediyordu ve ter içindeki bedenim bunu çok istiyordu.

“Dagan?” Soru sorarcasına seslendim. “Becerikli bir savaşçısın. Neden eczane işletiyorsun?”

Tepemizdeki yağmur bulutlarına bakıp gözlerini kıstı. “Oniks ordusundaydım. Birkaç sene önce,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, askerleri gördüm. Sen farklısın. Tam bir ustasın.”

“Babam çok iyi bir öğretmendi,” derken başını öne eğdi.

“Bana ders vermeye çalıştığın için teşekkür ederim. Elimden geleni yapacağım.”

Hafifçe sırtarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Eczaneye döndüğümüzde ilk defa gülümsediğini gördüm.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Usta bir savaşçının kılıç darbelerinden kaçmaya çalıştıktan sonra yürüyecek halim kalmamıştı. Kütüphaneye giden merdivenleri çıktığımda ise her yerim ağrıyordu. Sabah kendime verdiğim sözü tutuyordum; bu kale hakkında daha çok bilgi edinip etrafıma bir bilgi duvarı örecektim. Bu yüzden bana en az korkutucu gelen yere gitmeye karar verdim, Mari'nin işyerini ziyaret edecektim. Kral, kâhin ve kale hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordum. Aslında Mari'yi de sevmiştim.

Neredeyse sonsuz gibi gelen basamakların sonuna ulaştığımda, spirallerle raflara yığılmış yüzlerce kitapla karşılaştım. Hayatımda hiçbir şeyin bu kadar çok olduğunu görmemişim. Kütüphane krem ve kahverenginin sıcak tonlarıyla doluydu, etrafa yıpranmış çalışma masalarıyla antika, kadife sandalyeler yerleştirilmişti. Mari'yi "Cüceler ve Periler" kısmında bulduğumda daha yeni kendime gelmiştim.

"Merhaba," dedim incecik bir sesle, kitapların huzurunu bozacağıma dair mantıksız bir korku içindeydim. İçerisi tapınak gibiydi, sessizliği insanın içini saygıyla dolduruyordu.

"Arwen," dedi neşeyle ve hızla bana doğru yaklaştı. "Buraya geldiğine inanamıyorum. Çok merdiven var, değil mi? Babam hiçbir işin her gün bu kadar merdiven çıkmaya değmeyeceğini söylüyor ama ben çok takılmıyorum."

"Buranın manzarası bu yükseklikten harika olmalı."

Mari, bilmiş bir şekilde gülümseyerek beni aşağıdaki ormana bakan boyalı camlardan birine götürdü. Çam ve meşe ağaçları yukarıdan, renkli camın ardından ürkütücü görünüyordu. Koyu, çarpıcı yeşilliklere eşlik eden kasvetli siyahlar, hektarlarca uzanıyordu. Gök gürültüsünün gumbürtüsünü duyunca irkildiğimde Mari dönüp bana daha yakından baktı.

"Ne oldu sana? Berbat görünüyorsun!"

Cama yaslandım. "Sağ ol."

Daha fazla yaklaşarak yüzümü inceledi. "İğrenç, hem de terlisin!" dedi.

KATE GOLDEN

“Kulağa tuhaf gelecek fakat...” diye söze girsem de cümleyi nasıl bitireceğimi bilmediğimi fark ettim. Bir süre burada yaşayacaksam içimi açabileceğim biri gerekiyordu. Dün gece çok...

Bu duyguları daha fazla içimde saklayamazdım.

“Evet?” diye sorarak kitapları raflara bırakmaya başladı.

Camın başından ayrılarak peşinden gittim ve kütüphaneyi inceledim. Oldukça yaşlı, gözlüklü bir kadın solumuzdaki okuma köşesindeydi, generale benzeyen iki adam da haritalara bakıyordu.

Sesimi kısarak onu test etmek için küçük bir bilgiyle başladım. “Tüm sabah Dagan’dan kılıç dersleri aldım,” dedim.

Mari dönüp bana baktı. “Ne? Neden?” diye sordu.

Zor kısma gelmiştik... Mari’ye güvenilebilir miydim? İçgüdülerim pek güçlü değildi, ona içimi dökmemi söylüyorlardı. Bana karşı hep nazik davranmış, arkadaşım olmaya çalışmıştı ve bu geçiş dönemini -tüm gerçekleri bilmediği halde- benim için kolaylaştırmaya çalışmıştı.

Tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Buraya gelmemin nedeni kardeşimin hırsızlıktan ölüm cezası alacak olmasıydı. Borcunu ödemek için şifacı olarak çalışmayı teklif ettim. İlk gece zindanda kaldım, kral da hemen yanımdaki hücredeydi ve kendi kalesinde mahkûm numarası yapıyordu.” Yüzünün buruştuğunu görünce hızla ekledim. “Nedenini bilsem söylerdim.”

“Kral Kane Ravenwood ile mi tanıştın? Konuştunuz mu? Nasıl biri?”

“Berbat,” diye hızla çıktım. “Ayrıca acı verici derecede yakışıklı. Korkunç bir birleşim.”

Mari güldü. “Kralıktaki insanlar da öyle düşünüyor. Peki, bunun Dagan’dan kılıç dersi almanla ne alakası var?” diye sordu.

Mari’ye her şeyi anlattım. Kral Ravenwood’un yalanlarını, korkunç teğmeni, kaçış girişimimi, berbat anlaşmamızı ve sabah Dagan ile konuştuklarımı. Ona annemle kardeşlerimden, Abbin-

ONİKSİN ŞAFAĞI

gton'daki çocukluğumdan bahsettim. Powell'ın istismarı dışında her şeyi anlattım.

Mari yanımdaki uzun kitaplığa dayandı. Tanıştığımızdan beri ilk defa ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

“Burada mahkûm olmana çok üzıldüm,” dedi bir süre sonra. “Ama Karanlık Kale çok da kötü bir yer değil. Zamanla seveceğine eminim. Annenin hastalığı için üzgünüm. Babam öyle bir durumda olsa ben ne yapardım, hiç bilmiyorum.”

Annemi düşününce içim acıdı. O durumda, ilacı olmadan yolculuğa çıkmak zorunda kalmıştı çünkü o gece ilacını götürememiştim. “Kasabamızdaki şifacılar hastalığının ne olduğunu bulamadılar. Bildiğimiz tüm iksirleri, merhemleri ve hatta terapileri denedik. Nihayetinde iyileştirmeye çalışmanın anlamsız olduğunu, kaçınılmaz son gelene kadar onu rahat ettirmeye çalışmamı söylediler.” Nora'nın bana yaptığı sert konuşmayı hatırladım. Hayatımda hiç bu kadar yenilgiye uğradığımı hissetmemiştim.

“Çok üzıldüm, Arwen. En azından kasabanızda şifacı varmış. Tıbbi yardım için yolculuk yapmak zorunda kalan çok insan var. Yılantaşı sınırındaki Yılan Pınarı çevresinde hiç şifacı yok. Bir keresinde oradaki bir adam değirmene kolunu kaptırmış, ejderha ile Söğüt Sırtı'na uçurmak zorunda kalmışlar. Değirmene neden çıkmış bilmek istemiyorum.”

“Mari, bunu nereden öğrendin?”

“Tıbbi bir metinde okudum,” dedi omuzlarını silkerek.

Bu kadın ayaklı kütüphane gibiydi. O...

Bir anda nefesim kesildi.

Tıbbi metin.

Olabilir miydi?

Etrafımdaki rafları aradım ve sonunda, “Tıp” yazılı kısmı görüp oraya doğru ilerledim. Bizim küçük kasabamızda bu kaledeki kaynaklar yoktu. Burada başkentten, muhtemelen diğer şehirlerden gelen kitaplarla dolu kocaman bir kütüphane vardı.

“Ne kadar aptalım. Bunu neden daha önce düşünmedim?” de-

KATE GOLDEN

dim peşimden gelen Mari'ye. Böyle bir kaleye geldiğimde aklıma gelen ilk şey bu olmalıydı.

Mari arkamdan, "Neyi düşünümedin?" diye seslendiği sırada gözlüklü kadın onu sert bir şekilde susturdu.

Aradığımı çoktan bulmuştum. Çeşitli hastalıklar, rahatsızlıklar ve iyileştirme yöntemleri hakkında bir sürü kitap vardı. Anneme yardım edebilecek bir şey varsa eğer, o da bu sayfalar arasında olmalıydı.

Bu haftaki planlarımdan çok daha iyi bir plandı; burada iyi iş çıkar, askerleri iyileştir ve savaşmayı öğren. Bunları yaparken aynı zamanda annem için tedavi arayacaktım. Bulunca da Kral Ravenwood'dan annemi iyileştirmesini isteyebilirdim, yoksa onun için çalışmayı bırakacağımı söylerdim.

"Mari," dedim ona dönerek. Abbington'ı terk ettiğimden beri ilk defa göğsüm gerçek bir umutla kabarmıştı. "Bana yardım eder misin? Zor olduğunu biliyorum ama..."

"Bu dünyada çok sevdiğim üç şey var. Okumak, üstesinden gelebileceğim bir problem ve başkalarını haksız çıkarmak."

Neşeyle kahkaha attım. "Peki, insanlara yardım etmek?"

"Evet," dedi omuzlarını silkerek. "O da var."

Tıp bölmesindeki kitapların yarısını incelediğimiz sırada öğren artık geceye dönmüştü. Gözlerim tıp terimlerinden o kadar yorulmuştu ki kısık bakışlarla bile okuyamıyordum. İşimize yarayacak bir şey bulamamıştık, titreyen dizlerimin üzerinde ayağa kalkıp Mari'ye yarın eczaneye gitmeden önce geleceğimi söyledim. Ardından tehlikeli taş merdivenlerden inmeye başladım.

Yağlı portrelerle dolu koridora geldiğimde bir anda sağa döndüm, kalenin her tarafını keşfetme kararım bana ilham vermişti. İşime yarayabilecek bilgi avına çıkmak eczanede korkuyla beklemekten çok daha iyiydi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Yeni, karanlık koridor demir şamdanlarla aydınlanıyordu. Cesaretimi topladım, gölgeler bana zarar veremezdi. İşlemeli taşlar ve nişlerden yükselen fısıltılar da öyle.

Bir ayağımı diğerinin önüne atıp yürüyecektim, hepsi buydu.

Dolambaçlı koridorun sonunda yüksek, gece karası kapılar vardı ve başında dört muhafız bekliyordu.

Kapıların ardından yükselen küfür koridorda yankılandı, şaşkınlıktan ciğerlerimdeki nefes çekilmişti. Bu kısık sesi çok iyi tanıyordum, duyduğumda midemde beliren saf dehşete engel olamadım. Deri zırhlı ve kafatası şekilli miğferlerin içindeki askerler bile irkilmişti.

Vücudumdaki tüm hücreler bana ters yöne doğru kaçmamı söylüyordu. Bu ölümcül kükremeden uzaklaşmamı telkin ediyordu. Ancak beklersem kralın ağzından kâhinle ilgili bir şeyler daha duyabilirdim.

Birkaç adım daha yaklaşırsam...

Devasa siyah kapılar açıldığında ağlamaktan mahvolmuş, bir şeyler sayıklayan birisi aniden çıkıp bana çarptı. Geri çekilirken ayak bileğim burkuldu.

“Kana susamış canavar, hepimizi canımızdan edecek.”

İnleyen adamın cüssesinden neredeyse yere kapaklanıyordum, devasa boyutlardaydı. Boyu en az bir metre doksan santimdi, kocamandı ve üzgün bir çocuk gibi ağlıyordu. Kral Ravenwood’un, bu dağ gibi adamı gözyaşlarına boğmak için ne yaptığını öğrenmeye niyetim yoktu.

Arkama döndüğüm sırada kralın sesinin koridorda gürlediğini duydum. “Bakın kimler gelmiş.”

Siktir.

Damarlarımda yanan aside rağmen ondan kaçmamam gerektiğini biliyordum. Beni zindana atmak yapabileceği en hafif şeylerden biriydi.

Dönüp çenemi kaldırdım.

Kral Ravenwood’un taht odasına girmek, yağmur bulutuna

KATE GOLDEN

dalmak gibiydi. Siyah ve gri taşlar yüzünden oda mağaraya benziyordu. üstünde oturduğu çarpık taht ise siyah sarmaşıklardan oyulmuş bir dikilitaştı. Odadaki meşaleler titrek bir ışık saçıyor-
du ama bu acımasız boşlukta saklanacak hiçbir yer yoktu. Kralın yüzündeki karanlık ifade, odanın bıraktığı etkiyi daha çok güçlendiriyordu.

Midemi bulandırmasına rağmen Kral Ravenwood'un önünde basit bir reverans yaptım.

Tek kaşını kaldırdı, her zaman parlayan gözleri bu akşam yorgundu.

"Burada ne arıyorsun? Beni şimdiden özledin mi?"

"Demek çok da bilge bir kral değilsin," diye mırıldandım.

Öfkemi gerçekten kontrol altına almam gerekiyordu ama ne zaman ağzını açsa kan beynime sıcıyordu. Bugün zaten gergindim. Çok güçlü bir duruşu vardı; bacaklarını açmıştı, çenesini kasmıyordu ve gümüş yüzüklerle dolu elini rahat bir şekilde tah-tından aşağı sarkıtıyordu.

Bu kendini beğenmiş pislik resmen sinirlerimin bozulması için uğraşıyordu.

Arkasındaki muhafızlar bir anda ölümcül bir sessizliğe büründü, revirde bana bağırın sarışın askeri hemen tanımıştım. Ölüm vadeden yeşil gözleriyle bana doğru yaklaştı.

Yutkunurken dayanıklı, genç askeri süzdüm. O gün kendi kralını kovalamıştı, Ravenwood mahkûm olmadığı halde... neden peşinden gitmişti?

"Söylediklerine dikkat etsen iyi olur," dedi Kral Ravenwood sıkılmış bir şekilde. "Komutan Griffin bu tarz konuşmalardan hiç hoşlanmaz."

Komutan mı?

Bu adam Oniks ordusunun komutanı olmak için fazla genç görünüyordu. Ravenwood gibi genç birinin kral olmasını anlayabiliyordum, muhtemelen yirmi beş ya da yirmi altı yaşındaydı. Soylular kralların ne zaman ölüp tacı çocuklarına bırakacağını kontrol edemiyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Ancak Komutan Griffin de kralın yaşlarında gibi görünüyordu. Nasıl bu kadar hızlı yükseldiğini merak etmişim.

Bahsi geçen adam gözlerini devirdi ama kralın yanında durmaya devam etti, bana bir tehditmişim gibi bakıyordu. Bu düşünceyle birlikte sırttım.

“Komik bir şey mi var, kuşum?”

“Kesinlikle hayır,” dedim ifademi değiştirerek. “Aslında buradaki atmosfer... biraz kasvetli.”

Kral, siyah gömleğinin işlemeli kollarından birini çekip bacak bacak üstüne attı. Tahtın kenarlarından sarkan kolları güneşten bronzlaşmıştı ve kaslarla doluydu.

“İsrar ediyorsan söyleyeyim, bok gibi bir gündü.”

“Ne yazık,” dedim. Kaba bir şekilde söylememiştim ama ki-barca da değildi.

Cevap olarak yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi, tahtının ahşap kolları ellerinin altında gıcırdadı. Ben ne zaman bu kadar cesur olmuştum?

“Olan bitenden haberin dahi yokken insanları aşağılamak senin için çok kolay, öyle değil mi? Krallarla kraliçelerin kendi halkları için yaptığı fedakârlıkları, kaybolan hayatları ve geri alınamayan kararları bilmiyorsun.”

İçimdeki öfke büyüdü, homurdanmamaya çalıştım. Even-dell'daki en zayıf krallıklardan biriyle savaştaydı. Doğruluk adına savaşan bir kahraman değil, zorbanın tekiydi.

“Sempatî duymakta zorlanıyorum,” diye itiraf edip dişlerimi sıktım. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Ama kralın ifadesi daha da sertleşti. Gür, çatık kaşları altından alev alev yanan gözlerle bakıyordu.

“Durumlar ne kadar tehlikeli bir hal almaya başladı bilmiyorsun. Tanıdığın herkesin hayatı ne kadar büyük bir risk altında hiçbir fikrin yok. Tanıdığın, sevdiğin herkes.”

Beni korkutma girişimlerine karşı yüzümü ekşitsem de vücudumun ürpermesine engel olamamıştım.

“Anlat o zaman,” dedim. “Nedir bu büyük risk, Kral Ra-

KATE GOLDEN

venwood? Yoksa gerçeği bildiğimden mi korkuyorsun? Ağgözlü. lüğünden başka bir şey olmadığını bilmem seni korkutuyor mu?"

İfadesi zalim bir sakinliğe büründü ve ayağa kalkıp bana doğru yürüdü.

Yüzü benimkine yaklaşıncaya geri çekilmemek için kendime engel olmam gerekti. "Öncelikle, bana Kane diyebilirsin. Karşımda dururken senin kadar çok kızaran birinin Kral Ravenwood demesi fazla resmi kaçıyor," diye mırıldandı kulağıma.

Yanaklarım acımasız bir utançla kıpkırmızı kesildi. Kralın arkasındaki muhafızlar kıpırdadı. Bu çılgınca iddiasını yalanlamak için ağızımı açtım fakat konuşmaya devam ettim. "İkinci olarak Arwen, yirmi yıl boyunca 'küçük, boğucu ama güvenli' bir hayat yaşamış, hiçbir şey görmemiş, hiçbir yere gitmemiş ve hiçbir erkekle birlikte olmamış biri olarak... ne biliyor olabilirsin?"

Hiç düşünmeden gerildim ve kendini beğenmiş yüzüne tokadı yapıştırdım.

Sessizce sinirlenmesini bekleyip gazabına hazırlandım.

Ancak Kral Ravenwood, tuhaf bir şekilde mutlu görünecek kadar yüzüzdü. Yüzünde garip bir gülümseme belirmişti.

Tokadın sesi odada yankılandığı anda Komutan Griffin arkamda belirdi ve kollarımı sıkıca kavradı.

Göğsüm panikle sarsıldı, kalbim boğazımda atıyordu.

Kurtulmaya çalışsam da komutan inanılmaz derecede güçlüydü, beni tekrar çekti. Kaba elleri etime batıyordu.

"Bırak onu," diye çıkıştı kral, çenesini ovuştururken tahtına dönüyordu. "Uğraştığına değmez."

Sözleri canımı yakmıştı. Tokadımın da aynısını yapmış olduğunu umdum. Kendi sözlerimi bana karşı kullanmaya nasıl cüret ederdi? Onu başka biri sandığım için sır olarak söylemişim. Benden bir tepki almak için bilerek bel altı vurmuştu.

Komutan söyleneni yaptı ve hiçbir şey söylemeden beni bıraktı.

"Gidebilir miyim?" diye sordum, yemek masasından kalkmak isteyen Leigh gibi konuşmamaya çalışıyordum.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Nasıl istersen,” dedi kral kapıyı işaret ederek.

Hizmetkârlar bölümündeki odama koştum, utanç ve öfke duyguları kalbimde savaşıyordu. Onun seviyesine indiğime inanamıyordum. Yün yorganın altına girdim, sert karyola ağrıyan bedenimin altında hafifçe gevşedi. Günün başlarında Dagan, Mari ve yeni bakış açım sayesinde umutlanmışım. Bu karanlık, dipsiz çukurdaki ilk umut ışığı hayatıma girmişti.

Şimdi ise hepsi bitsin istiyordum. *Yine.*

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da kralın söyledikleri içimde o kadar hassas ve kişisel bir noktaya dokunmuştu ki neredeyse istismara uğramış gibi hissediyordum. Sanki içimi görebiliyordu, uzanıp kaburgalarımın arasından kalbimin derinliklerine sakladığım düşünceleri çekip almıştı.

Abbington’daki evimden *gerçekten* nefret etmeye başlamıştım. Oradaki hayatım bana hiç yetmemişti. Karanlık Kale’den hâlâ nefret ediyordum, tüm hayatımı burada geçireceğimi bilmek nefretimi harlamıştı. Nereye ait olduğum konusunda pek seçeneğim yoktu. Çocukluğumun uzun, boş günlerinde ya da son günlerde rutubetli, taş bir hücrede yatmış olmama rağmen kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

10

Sevgili Anne, Leigh ve Ryder,

Bu mektubu aldıysanız güvende ve muhtemelen sıcak bir yerdesiniz demektir. Belki de etrafınız egzotik yiyecekler ve meyvelerle sarılıdır? Yoksa karnım aç olduğu için mi böyle düşünüyorum? Keşke birlikte olabilseydik ama Oniks'te bana iyi baktıklarını bilmenizi isterim. Uzun bir hikâye, bir gün size bunu yüz yüze anlatmayı umuyorum. O zamana kadar lütfen gönderdiğim parayı kendinize yeni bir hayat kurmak için kullanın. Ryder'ı tanırıysam, o kesedeki altınların yarısı çoktan bitmiştir. Leigh, bu değişikliğin gözünü korkutmasına izin verme. Abbingdon'dan ayrılmanın zor olduğunu biliyorum ama Ryder ve annem ile birlikte olduğun sürece hâlâ evindesin demektir. Anne, bu krallıkta hastalığıyla ilgili yeni bilgiler arıyorum. Umudunu kaybetme! Ryder, lütfen onlara iyi bak. Sana ihtiyaçları var.

Tüm sevgilerimle,

Arwen

En sevdiği yorganını her yere götüren bir çocuk gibi mektubu günlerdir yanımda taşıyordum. O pislikten sözünü tutmasını isteyemezdim, özellikle de son görüşmemizde tam bir manyak gibi davrandıktan sonra. Mektubu Barney'ye vermeyi düşündüm, arada bir koridorda karşılaşıyorduk. Yine de Kral Ravenwood'un sözlerini tutma niyetinde olup olmadığını anlamaya karar verdim. Yalnız konuşabilirsek davranışımı bir şekilde telafi edebilirdim.

KATE GOLDEN

Hayatım boyunca kimseye karşı bu kadar açık konuşmamıştım. Ondan nefret ediyordum, kesinlikle saygı duymuyordum ve ona güvenmiyordum; söylediği tüm o kendini beğenmiş, zalim kelimeler aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Fakat mektubu göndermesini isteyeceksem, öfkemi kontrol altına alıp huyuna gitmeliydim.

Dagan ile sabah dersimden sonra loş ışıklı kütüphaneye gittim. Mari, çeşitli sayfaları açık üç kitabın üstüne yatmış, tıpkı kış uykusundaki bir ayı gibi horluyordu.

"Mari?"

"Ah!" diye bağırıp hızla ayağa fırladı, kızıl saçları yüzünün etrafına dökülmüştü.

"Uyuya mı kaldın?"

"Ah, evet," diye inledi. "En son avukatlık sınavından önce burada uyumuştum."

"Avukatlık sınavına mı girdin? Avukat mı olacaksın?"

"Taşlar aşkına, hayır," dedi başını iki yana sallayıp saçını düzelterek.

"O zaman... neden?"

"Tam puan alabilir miyim diye merak ettim," dedi ve yüzündeki bilmiş gülümsemeden tam puan aldığını hemen anladım.

Başımı salladım. "Tam bir delisin." Gülümsemesi büyüyerek benimkinin de genişlemesine sebep oldu. "Baban iyi ki çorabını revirde unutmuş."

"Bence de. Uzun zamandır yeni bir arkadaşım olmamıştı," dedi kalkıp gerinirken. "Galiba bazen insanların sinirini bozuyorum."

Ben hayır diyemeden sözüne devam etti.

"Neyse, bak ne buldum." Önümüzdeki kitabı işaret etti. Parmaklarını yıpranmış, kum renkli sayfada takip ettim. "Yorgunluk, kas erimesi, baş ağrısı ve kilo kaybı..."

Bu sayfadaki semptomlar annemin hastalığıyla birebir aynıydı. Eklem ağrıları, baş ağrıları ve ani yorgunluklar bile belirtilmişti.

ONİKSİN ŞAFAĞI

İçimde bir şeyler alevlendi. Temkinli bir umutla birlikte az da olsa saf neşeydi.

“Nedir bu?”

“Kitap İnci Dağları’ndan geliyor, yani doğru olduğuna şüphe yok,” diye söze girdi. Bu krallık şehrin kuleleri arasında süzülen yüksek kütüphaneleri ve geniş bilgi kaynaklarıyla ünlüydü.

“Hastalığın Plait Sendromu diye bir şey olduğu yazıyor, tedavisi de şaşırtıcı derecede basitmiş. ‘Bir karışım, her gün bir doz alındığında hastalardaki semptomların çoğunu azaltmış, hem hayat kalitesini hem de yaşam süresini uzatmış.’”

İçimdeki neşe büyüdü. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

“Mari! Sen bir dâhisin.”

Bana neşeyle gülümsedi, hâlâ saçını taraması gerekiyordu. “İyi bir okurum sadece. Kütüphaneyi aramak senin fikrindi.”

Karışım için gerekli malzemeler çok yaygın değildi ama neyse ki kalenin eczanesinde biri hariç hepsi vardı. Çukurotu diye bir şeyi daha önce hiç duymamıştım. Eczanedeki bitkileri her gün en az üç kez düzenlediğim için elimizde olmadığından da emindim.

“Lanet olsun,” diye mınıldandım okurken. “Çukurotu diye bir şey duydu mu?”

Mari başını salladı. “Sadece Oniks Krallığı’nda yetiştiğini biliyorum, muhtemelen buradaki ormanda vardır. Sadece ay tutulmasında açıyor, ona da iki ay var. Ayrıca başlayıp bitmesi aşağı yukarı sekiz dakika sürüyor.”

Hayal kırıklığı başımdan aşağı kaynar su gibi dökülürken yüzümü ekşittim. Çok yaklaşmıştım...

“Tutulma sırasında nasıl bulacağım?”

“Tüm yıl boyunca yetiştiği bölgeye parlak bir kalıntı bırakıyor, ormana girmeye cesaret edebilirsen şu anda arayabilirsin. Sonra ay tutulması sırasında aynı noktaya gitmen gerekiyor,” diyip aklımdan geçenleri anlamış gibi ekledi. “Lütfen aptalca bir şey yapma.”

KATE GOLDEN

“Yapmayacağım,” diye yalan söyledim.
Bu konuda giderek daha iyi oluyordum.

Cesur olmanın ilk adımı hem mektubumu vermek hem de Gölge Orman’da çukurotu kalıntısı aramak için tekrar kralla görüşmem gerektiğini kabul etmektir. İkinci adım ise bu konuda bir şeyler yapmaktır.

Bugün eczanedeki görevimden izinliydim. Mari her gün ziyaretime geldiği için sürekli konuşuyor ve gülüşüyor olmamız Dagan’ı yormuştu sanırım. Taht odasına doğru ilerledim, zalim kraldan yardım isteyecektim. Tıpkı bir aptal gibi.

Koridorlarda gezdiğim sırada kale sessiz ve uykuluydu. Kahvaltı yapan ailelerle askerleri izleyerek ilerledim. Midem guruldadı. Sadece iki hafta geçmesine rağmen Oniks Krallığı’nın karanfilli ekmeğine utanç verici derecede alışmıştım. Koyu kahverengi olan bu ekmeğe, sadece burada yetişen siyah buğdaydan yapıyor, ardından pekmez ve kimyonla karıştırılıyordu. Yoğun, aynı zamanda hafif tatlı dilimlere her sabah tereyağı sürüyordum. Annesiyle birlikte kitap okuyan bir çocuğun annesinin kopardığı sıcacık ekmeği yediğini görmek içimi sıplatmıştı.

Eğer Oniks Krallığı da bu kale gibiyse, dürüst olmak gerekirse bu ülke herkesin iddia ettiği gibi dehşetlerle dolu bir yer değildir. Bu insanların çarpık boynuzları, korkunç pençeleri falan yoktu, kanatları olmadığı da kesindi. Bert dışında kimse bana fazla kaba davranmamıştı. Annem bana hep hiçbir şeyi dış görünüşüne göre yargılamamam gerektiğini söylerdi ama ben tam olarak bunu yapmıştım. Bu insanlar da savaştan Kehribar’daki insanlar kadar nefret ediyor mu diye merak ettim. Onların da evlerini ve sevdiklerini kaybettiklerinden emindim.

Bu düşünce, Kral Ravenwood’a tekrar sinirlenmememe neden oldu. Kral olması bir yana, nasıl bir insan bu kadar masumun

ONİKSİN ŞAFAĞI

ölmesine izin verebilirdi? Amacı neydi? Daha fazla toprak mı? Daha zengin olmak mı?

Kral Ravenwood'a duyduğum tiksinti yanında kendimden de tiksiniyordum. Bu kadar bencil, zalim, kibirli ve şiddet düşkünü bir adama nasıl pozitif bir duygu besleyebilmiştim...

"Arwen?"

Arkamı döndüğüm sırada güçlü, sıcak bir gövdeye yüzümü çarptım. "Ah," diye mırıldanarak çocuk gibi burnumu ovdum.

Kral bana bakıyordu, gözlerinde neşe vardı ama dudakları hiç kıpırdamamıştı. Ona dört askeri eşlik ediyordu, hepsi de avlanmak için hazırlanmıştı.

"Günaydın, Kane," dedim. Komutan Griffin boğazını temizledi. "Yoksa Majesteleri dememi mi tercih edersin?"

Yüzünü ekşitti. "Kane yeterli. Sen Komutan Griffin'e aldırma," dedi.

Griffin şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Kral, koyu saçlarını geriye doğru tarayarak yüzünden çekmişti. Üstünde deri bir ceket ve tunik vardı, ayaklarına av botu geçirmişti, belinde ise bir kılıç asılıydı. Avlanmaya çıktığı belliydi. Fakat arkasında bekleyen askerlerin lamba ışığıyla aydınlanan yüzlerine bariz bir korku hakimdi. Zevk için ava çıkmadıklarını anlamıştım.

Onu karşımda görünce ne diyeceğimi bilemedim. Belki mektubu gönderirdi ama çukurotundan pek emin değildim. Kane'i ikna etmeye çalışabilir, otu getirene kadar kimseyi iyileştirmeyeceğimi söyleyebilirdim. Ancak otun annem için olduğundan bahsetmemem mümkün değildi. Eczanede bulunmamasının geçerli bir nedeni vardı, normalde şifacılıkta kullanılan bir bitki değildi. Neden istediğimi soracaktı, bu piçle en derin arzularımı ve zayıflıklarımı paylaşmak istemiyordum. Tekrar olmazdı.

Aklıma bir fikir geldi.

En çekici gülümsememi takınıp gözlerimi kırıştıtarak yavru köpek gibi baktım. "Aslında ben de seni arıyordum, kralım," de-

dim. İçten içe mahvoluyordum. Muhtemelen tavrım abartılıydı ama Kane'in gözleri parlarken dudakları neşeyle seğirdi.

"Öyle mi?"

"Evet. Önceki günkü davranışım için özür dilemek istiyordum. Akıl alır gibi değildi. Hiç uyuyamamıştım ve galiba hastaydım. Beni affedebilir misin?"

İlgiyle tek kaşını kaldırdı. "Öfken bana ateştenmiş gibi gelmedi, yine de daha iyi hissetmene sevindim."

"Önceki gün bana gösterdiğin nezakete minnettarım, kalende kalmama izin verdin. Aileme göndereceğim mektubu sana teslim edebilirim diye düşündüm, onları bulduğunda verebilirsin," dedim ve elbisemin cebimdeki mektubu çıkarıp ona uzattım.

Zarfı alıp kafa karışıklığıyla tarttı. "Neden bu kadar ağır?"

Kızardım. "Onlara biraz para göndermek istedim. İhtiyaçları varsa diye."

Kral, zarfı iri avucunda bir kez daha tarttı. "Burada çok fazla para var. Tüm paranı mı koydun?"

"Neredeyse hepsi, evet."

"Kardeşin bizden torunlarına yetecek kadar para çalmadı mı?"

Kardeşimden böyle bahsetmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Kötümüz beş yıldır saldırıya uğruyor olmasa, o paraya ihtiyaç duymazdı. Karşılık vermeden dilimi tuttum.

"Onlara yardımcı olmak istiyorum. Tek yolu bu."

Kaşlarını çattı, koridoru süsleyen ışıklar sert yüzünü aydınlatıyordu. Başka bir şey söylemedi.

"Mektubu gönderecek misin?" diye zorladım. "Onları bulduğunda yani? Ayrıldığımızda Lal Krallığı'na gidiyorlardı."

Kral düşünceli bir şekilde yüzüme baktı, gümüş gözlerinde acımaya benzer bir şey vardı.

Sinirim bozuldu.

"Söz verdim, değil mi?"

Evet ama sözüne verdiğim değer yerdeki pislik kadar.

Güçlkle yutkundum. Bu kral hakkında duyduklarım doğru-

ONİKSİN ŞAFAĞI

sa eğer, istediğimi elde etmek için onu pohpohlamalı ve halkı üzerinde gücü olduğunu hissettirmem gerekiyordu.

“Evet tabii ki, kralım.”

Gözlerini kıstı, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. “Bu sevgi sözcüğünü bıraksan daha iyi olur, kuşum.”

Nefesim kesildi, yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Komutan ikinci kez boğazını temizlediğinde tekrar yutkundum. Ağzım neden kupkuru olmuştu? Kane, gülümsemesini saklamak için elini yüzüne götürdü.

“O gün... seni kızdırmak istemedim.”

“Evet, istedin,” dedim ve içimden kendime küfrettim. Kralın arkasındaki adamlar birazcık kıpırdadı. *Huysuzluk yapma, Arwen.*

Kral Ravenwood, düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı.

“Belki de niyetimi benden bile iyi biliyordur. O zaman daha içten bir şekilde söyleyeceğim. Özür dilerim,” dedi kısık bir sesle. Gözlerinde yeni bir duygu belirdi, daha önce hiç görmemiştim.

Şaşkınlıktan öylece kalakaldım. Gerçekten özür mü diliyordu? O mu?

Kral ve askerleri yanımdan geçip gittiler, kale kapılarına doğru ilerledikleri belliydi. Ama planımın ikinci kısmından vazgeçemedim. Çukurotunun yetiştiği yeri bulmam gerekiyordu.

“Aslında, telafi etmek için ne yapabileceğini biliyorum.” Dönüp konuşmama izin verdi. Kafa karıştırıcı özü bir yana, şeref-sizin imalı bir şekilde kaşını kaldırmamak için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

“Bugün sizinle gelebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Griffin.

“Ama...”

“Olur,” dedi Kane gülümseyerek. Griffin kendi kendine bir şeyler mırıldanarak koridorda ilerlemeye başladı.

“Ayak bağı olmam, söz veriyorum.” Onu temin etmeye çalışıyordum. “Çok uyumluyumdur.”

11

“*Cesedimi çiğnemen lazım,*” dedim ve sözlerimi vurgulamak için ayağımı yere çarptım.

Kane gözlerini devirdi. “Nasıl istersen,” deyip ahıra doğru ilerlemeye devam etti.

Askerleri etrafımızdaki atlara biniyordu. Yazın geldiğini işaret eden, nadir güneşli günlerden biriydi. Ormandaki çam ağaçlarının arasından hoş, ılık bir esinti geliyordu; ahırları artık tanıdık gelen, tatlı ve canlandırıcı bir kokuyla dolduruyordu. Her sabah Dagan ile ders yapmama rağmen, çok yoğun çalıştığımız için etrafıma bakma şansım olmuyordu. Haftalardır dışarının keyfini çıkarma fırsatı bulamamıştım. Ayaklarımın altındaki çimeni, yüzümdeki güneşi hissetmek için yanıp tutuşuyordum.

Nasıl olduysa Kane’i beni ormana götürmesi için ikna etmiştim, çukurotu kalıntısını ancak böyle bulabilirdim. Fırsat ayağıma gelmişti, at sırtında rahatsız bir yolculuğun her şeyi berbat etmesine izin veremezdim.

Yukarıdaki Taşlar bana güç versin diye onlara bakıp Kane’i takip ettim.

“İyi!” diye seslendim arkasından. “Tamam. Eskiden birçok defa ata bindiğimi bilmeni isterim. Bana neden çocuk muamelesi yapıyorsun anlamadım.”

Hiçbir şey söylemedi, sabırla ata binmemi bekledi. Atın sırtı-

KATE GOLDEN

na rahatlıkla oturdum, çıkarken neredeyse kralın yüzüne tekme atıyordum. Ata binmeden önce kıkırdadığını duydum ama arkama oturduğu anda aklımdaki tüm düşünceler yok oldu.

Sıcak ve etkileyici bedeni beni arkadan sardı, tıpkı küçük bir taşı saran geniş bir el gibiydi. Köknar, deri ve nanenin karışımından oluşan keskin kokusu burnumu doldururken güçlü, kaslı kolları bedenimi sarıp dizginleri aldı. Kendimi istemsizce etrafıma sardığı kollarına bıraktım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu zaten.

“Rahat mısın, kuşum?” diye kulağıma doğru mırıldandı. Düşünmeden gözlerimi kapattım.

“Hayır,” dedim ama sesim fazla uykulu ve rahat çıkınca hemen gözlerimi açtım. Kane güldü, şehvetli sesi aklıma yatak çarşaflarını ve yumuşak inlemeleri getiriyordu. Atımızı diğer insanların yanına doğru sürdü.

Taşlar aşkına, kendinden çok emindi.

Bundan nefret ediyordum.

Griffin bize bakarak somurttu. “Çok samimi görünüyorsunuz.”

“Tek başıma ata binebileceğimi söylemiştim.” Durumumu neden açıklama ihtiyacı duyduğumu bilmiyordum, hepsi kraldan nefret ettiğimin farkındaydı. Taht odasındaki çıkışımı görmüşlerdi. Yine de zayıf olduğumu düşünmelerini istemiyordum.

Bu eskiden çok fazla düşündüğüm bir şey değildi, şimdi ise aklımdan hiç çıkmıyordu.

“Ben de ona, kendini savunabilirse binebileceğini söyledim. Gidelim.”

Sabahları Dagan’dan ders aldığımı biliyor muydu acaba? Ben daha soramadan Kane atı hızlandırarak Karanlık Kale kapılarına doğru sürmeye başladı, askerler arkamızda sıralanmıştı.

Kendimi Gölge Orman’ın korkunç canavarlarına, ölümcül çıkmazlarına karşı hazırladım ama çarpık ağaçlar gün ışığı altında beklediğim kadar korkunç durmuyordu. Geçen sefer ormanın neden o kadar korkutucu görüldüğünü merak etmiştim. Arkam-

ONİKSİN ŞAFAĞI

da oturan ölümcül adamla ilgili efsanelerle alakası olmadığını umdum. Ona ne zaman öfkelensem kendime planımı hatırlatıyordum; uyumlu ol, çukurotunu bul, günü atlat ve sonra Kane'i ebediyen görmezden gel. Etrafımdaki her şeyi ezberlemeye çalışırken çukurotunun parlayan kalıntısını gözlerimle aradım.

Ay tutulmasının olduğu gece tekrar gelmem gerekecekti, yani eninde sonunda birine planımı anlatmam gerekiyordu. Orman beklediğim kadar korkunç olmasa da Kane ile olan anlaşmamı bozup ailemin güvenliğini tehlikeye atamazdım. Neyse ki bu, iki ay sonrasının problemiydi. Belki o zamana kadar birisi kralı öldürürdü. Benim de hayal kurmaya hakkım vardı...

Yüksek çamlar ve söğütler boğumlu karaağaçlarla birleşerek gizli nişler yaratıyordu; orman zeminini kaplayan yemyeşil çimenler ve yosunlar arasında süt mavisi yabancı otlar yetişiyordu. Ağaçların yanından geçtiğimiz sırada etrafımızda küçük hayvanlar dolaşıyor, geniş ağaç yapraklarının arasından güneş ışığı süzülüyordu.

Kehribar'daki evimin ormanına hiç benzemiyordu, orası bütün yıl boyunca altın ve paslı kırmızı tonlarındaydı. Bizim yapraklarımız her sabah yağmur gibi dökülüyor, her akşam ayaklarımızın altında çatırdıyordu. Daha önce hiç bu kadar yeşillik görmemiştim, neredeyse gözlerimi acıtıyordu.

Kane, yakın duruşumuza rağmen yolculuk boyunca sessiz kalmıştı. Müstehcen şakalar yapıp mide bulandırıcı şekilde dokunmasını beklemiştim. Fakat o neredeyse... rahatsız olarak içine kapanmıştı. Bu gergin sessizliği bozmak istiyordum ama aklıma söyleyecek hoş bir şey gelmiyordu. Nefret ettiğim biriyle bu kadar yakın olmak zorunda kalmak çok tuhaf bir histi.

Özellikle de gövdeme sıkıca sardığı kolların sıcacık birer demir gibi hissettirdiğini düşünürsek. Onları aklımdan atma konusunda çok zorlanıyordum.

"Ormanda öğlen yürüyüşlerine çıkıyor musun?" diye en sonunda sordum.

KATE GOLDEN

“Böyle aktiviteler için fazla meşgulüm.”

Gözlerimi devirdim. “Neyle meşgulsün? Kadınlarla yatıp eğlenince için adam öldürmekle mi?”

Sesi derin, tatmin olmuş bir mırıltı gibi çıktı. “Beni kışkırtma, kuşum.”

Boğazıma kadar yükselen kalp atışlarımı sakinleştirip yutkunmaya çalıştım. Hangisi onu kışkırtıyordu, emin değildim.

Uyumlu olacaktım, doğru.

“Peki, bugün neden çıktık?” demeyi denedim.

“Bilmiyorsan neden gelmek istedin?”

Oldukça yerinde bir soruydu. Kısmen doğruyu söylemeyi denedim. “Kaleden çıkmam gerekiyordu. Biraz kapana kısılmış hissettim.”

“Sık sık öyle hissediyorsun sanırım, değil mi?”

Demek kendini beğenmiş kral dikkatli biriydi. “Bir yere kapanmaktan... hoşlanmıyorum,” dedim sakince.

“Hatırlıyorum, hücredeki ilk geceni unutmadım.”

Bu anı göğsümün kasılmasına neden oldu, titrememeye çalıştım. Kane’in başka biriymiş gibi yaptığını hatırladım. Çok sinir bozucuydu, bana neden bu kadar uzun süre yalan söylemişti anlamıyordum.

Uyumlu, uyumlu, uyumlu.

Ryder on dokuz yıl boyunca çok çekici biri olmuştu. Ben de bir gün öyle olabilirdim.

“Sana teşekkür edemedim. Beni hizmetkârlar bölümüne geçirdiğin ve Barney’yi muhafızlık görevinden kurtardığın için.”

“Kaçma girişimin için zekice bir cezaydı bence,” dedi. Sesindeki buruk gülümsemeyi duyabiliyordum.

“Aslında seni kaçmayı düşündüğüm konusunda uyarmıştım.”

“Hayır,” diye kızdı. “Yardım istiyordun. Bana bunu bir arkadaş olarak söyledin.”

Bu aptallığımı hatırlamak yüzüme çarpan soğuk bir su gibiydi. Sadece bu da değildi, kalbim küçük ve tuhaf bir acıyla sızladı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kaçıp gerçeği öğrendiğim gecedan önce ona hissettiğim yakınlık için üzüldüm.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Neredeyse arkadaş olmuştuk, değil mi?”

“Hımm,” diye mırıldandı. “Arkadaş.”

“Kimliğini saklarken o gece neden hücreme geldin?”

Sesi bir anda keskinleşerek, “Belki de hâlâ kaçmak istiyor musun diye kontrol etmek istemişimdir.”

“Kaçmamı istemesen başıma daha fazla muhafız dikebilirsin,” diye çıkıştım.

“Evet. Kapana kısılmaktan ölümüne korkan birini hücreye tıkmak ne kadar kolaymış.”

Gerginliğimi engellemeye çalıştığını düşününce göğsüm hain bir şaşkınlıkla daraldı. Önümüzde uzanan ormana, zümrüt yapraklar arasından süzülen güneş ışığına baktım. Eğer bu adamda bir nebze de olsa fark etmediğim bir kibarlık varsa, onu kendi çıkarım için kullanmalıydım.

“Zaten pek fark etmedi,” diye devam etti. “Devriyelerime bile ulaşamadın.”

“Devriye mi?”

“Revirdeki itirafından sonra ormanın çevresine devriyeler dikmiştim. Ormana ulaşsan bile seni durdururlardı. Tabii ki ulaşamadın,” dedi. Dizginleri kavrayan elleri bembeyaz kesilmiş, arkamdaki bedeni kaskatı olmuştu.

“Evet.”

Sanki örülmüş gibi iç içe geçmiş yüksek dalların arasından ilerlediğimiz sırada, boğucu bir sessizlik yaşandı.

“Bert’in şu anda nerede olduğunu sorabilir miyim?”

“Ben olsam sormazdım,” dedi. Kısık sesi yanağıma bıçak gibi dokunmuştu. Bana doğru iyice yaklaşıp eliyle karnımı tutarak bedenimi kendine çekti.

Yolculuk uzundu ve ona bu kadar yakın olmaktan yorulmaya başlamıştım. Fakat artık kendimi dimdik tutamayacaktım. Sırtım

KATE GOLDEN

ağrımaya başlamıştı, ayrıca dik durmak için ata yüklenmekten dizlerim acıyordu. Ağırlığımı hafifçe Kane'in vücuduna verip başımı göğsüne dayadım.

İrkildiğinde *ben de senin kadar rahatsızım* demek istedim ama vereceği kendini beğenmiş cevaptan korkmuştum.

Sonunda Griffin'in atı önümüze geçti. Bana sert bir bakış atınca sırtımın ağrısına rağmen utanarak doğruldum.

Kane konuştuğunda sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Ona aldırma."

"Galiba benden nefret ediyor," diye espri yaptım ama ses tonum aksini söylüyordu.

"Kızdığı kişi sen değilsin, kuşum."

Ne demek istediğini soracağım sırada açıklığa ulaştık.

Geniş alan, buraya gelirken geçtiğimiz yoldan çok daha aydınlıktı. Parlak güneş ışığı, esintiyle tembelce süzülen böcekleri ve kanatlı hayvanları öne çıkanyordu.

Ancak Kane kaskatı kesilmişti ve ileri baktığımda nedenini anladım.

Bir çeşit saldırı yaşanmış gibiydi. Toprak ve taşlar etrafa saçılmıştı, birisi etrafta sürüklenmiş gibi görünüyordu. Yaklaştığımızda çimenlerin kanla kaplı olduğu dikkatimden kaçmadı. Yaprakların arasında gördüğüm çamurlu, kanlı şeyin insan kalıntısı olmaması için dua ettim. Ama savaş yaralarıyla uzun süre uğraştığım için bu duanın boşuna olduğunun farkındaydım.

Kane atımızı durdururken Griffin kendi atından indi. Diğer askerler de arkamızda durmuştu.

"Burada ne oldu?" dedim nefes nefese.

"Biz de onu anlamaya çalışıyoruz," dedi Griffin. Yüksek, çamura bulanmış çimenlerin arasından ilerliyordu.

Kane ve askerler atlarından inip daha yakından bakmak için yaklaştı. Peşlerinden gidip olay yerini inceleyerek fısıldaşan adamları dinledim.

Önümüzdeki korkunç görüntüye baktıkça midem daha çok düğümlendi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Mari, bu ormanlardaki yaratıklar hakkında oldukça ciddiymi anlaşılan. Bir insanı bu derece parçalayabilecek, arkasında böyle bir görüntü bırakabilecek bir hayvan bilmiyordum.

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

Askerlerin dikkati dağılmışken çukurotu aramam gerekiyordu. Yolculuk sırasında hiç kalıntı görmemiştim, belki de attan indikten sonra daha kolay bulabilirdim. Ne kadar zor olabilirdi ki? Kalıntıyı bul, yerini hatırla ve ay tutulması sırasında aynı noktaya güvenli bir şekilde dön.

Kolaydı.

Birkaç ağacın arkasına geçip zemini inceledim. Uzun çimenler bakımsızdı. Ölü yaprakların, yoncaların ve küçük tohumlara benzeyen böceklerin arasından etrafı görmek zordu.

Ancak kalın bir meşe ağacının köşesini döndükten sonra güneş ışığını yansıtan bir şey gördüm. Hemen dönüp Kane ne yapıyor diye baktım. Griffin ve askerlerle birlikte olay mahallini incelemeye dalmışlardı, ne olduğunu tartışıyorlardı.

Meşe ağacının arkasına geçip yere eğildim. Ağacın köklerinin üzerinde yapışkan, parlayan bir balçık vardı. Burası tek boynuzlu atların çiftleşme noktası değilse, ay tutulması sırasında çukurotunun yetişeceği yer olmalıydı. Adrenalin dolaşım sistemime karıştı. Bunca yılın ardından annemi iyileştirmeye yarayacak bir şey bulmuştum.

Ayağa kalkıp etrafı ezberlemeye çalıştım. Açıklıktan yirmi adım kadar ilerideydi, en büyük meşe ağacının arkasındaydı. Açıklığa gelmek için at sırtında otuz dakika yolculuk yapmak gerekiyordu, kalenin doğusunda kalıyordu.

Bu noktayı tekrar bulabilirdim.

Kane'in, "İşimiz bitti," dediğini duydum. "Arwen, ne yapıyorsun?"

Kaskatı kesilip hemen meşenin arkasından çıktım. "Çiçeklere bakıyordum."

Askerler emirlere uyarak atlarına bindiler. Karanlık Kale'ye

KATE GOLDEN

döndüğümü fark edince iç geçirdim. Hava çok güzeldi. Orman etkisi kadar korkutucu gelmiyordu. Bir bahar gününü daha odamda geçirmemek için neredeyse her şeyimi verirdim.

Kane bakışlarını benden ayırmadı. "Ne oldu?"

Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Düşündüğüm şeyler ne kadar saçmaydı. "Bir şey yok," dedim ve ata doğru ilerlemeye başladım ama Kane olduğu yerden kıpırdamadı.

"Anlat."

Ona dikkatle baktım. Bugün şaşırtıcı derecede nazikti. Numaara yaptığına emindim, belki de düşük bir ihtimal de olsa onu büyüleme girişimim düşündüğümünden daha etkili olmuştu.

Şansımı denemeye karar verdim. "Biraz... kalmak istedim. Kısa bir süreliğine."

"Kalmak," diye tekrarladı. "Ormanda mı?"

Neşeyle başımı salladım. "Hava çok güzel ve sonunda biraz ısındı. Sence buralarda göl var mıdır?" Etrafa odaklanarak su sesi duymaya çalıştım.

Kane'in dudakları seğirdi. Bir şeyleri düşünüp karar verdikten sonra, "Tamam, bakalım göl var mıymış... Griff, sizinle kaledede buluşuruz," dedi.

Griffin hiç kıpırdamadı.

"Endişelenme, onu güvenli bir şekilde getiririm," dedim gülümseyerek. Aldığım risk işe yaradığı için hissettiğim mutluluğa engel olamıyordum.

"Umarım öyle olur. Yalnızca bir tane kralımız var," dedi. Espri yapmaya çalışmıyordu. Bu komutan her zaman ciddiydi.

Olduğu yerde durarak ikimize de sert bakışlar atmaya devam etti. Ta ki Kane manidar bir şekilde, "Hanımefendiyi duydun. Güvendeyim," diyene kadar.

Griffin'in çekincesi yüzünden anlaşılıyordu. Buna rağmen atını ters yöne çevirip ilerlemeye başladı. Kane ile ormanda yalnız kalmıştım.

Öten kuşların melodik sesleri etrafa yayılırken, ılık bir esinti

ONİKSİN ŞAFAĞI

saçlarımı yüzüme doğru savurdu. Utanarak saçımı kulağımın arkasına ittim.

Kane gözlerini benden ayırmıyordu.

Açık alan bir anda ikimiz için fazla küçük gelmeye başladı.

Bakışları altında kıvranırken ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. Acaba anlamış mıydı?

Bu fikir aniden korkunç gelmeye başladı. Neden böyle bir şey yapmıştım ki?

Atmosferi bozup ağaçların arasındaki bir patikaya yönelirken gülerek, “Hadi,” dedi. Hemen arkasından ilerledim, kalbim hâlâ göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Arkamı döndüğümde atının otlandığını gördüm.

“Atın burada bekleyecek mi?”

“Evet.”

“Ormandaki yaratıklar onu bulursa ne olacak?”

Kane, yerdeki bir ağaç kökünün üstünden geçti ve benim de aynısını yapmamı işaret etti. “Bir şey olmaz. Çok hızlıdır.”

“Ya bizi bulurlarsa?”

Aniden durup bana doğru döndü. “Birdenbire çok soru sormaya başladın. Gergin misin?”

Evet. “Hayır, neden gergin olayım ki?”

“Benden korktuğunu sanıyordum,” derken gözleri parladı.

Korkuyorum. Yine de... “Canımı yakacak olsaydın bence şimdiye kadar bunu yapardın,” dedim. Bu kelimelerdeki gerçeklik beni şaşırtmıştı.

Bilmiş bir gülümsemeyle arkasını dönüp ilerlemeye devam etti.

Çok yakışıklıydı. Ne talihsiz bir durumdu ama...

Konuyu değiştirme vakti gelmişti. “Açıklıkta ne olmuş?” diye sordum.

Enerjisinin yaz güneşinin önüne geçen yağmur bulutu gibi değiştiğini hissettim. Adımları yavaşladı ama konuşurken bana bakmıyordu.

KATE GOLDEN

“İki adamımız onları gönderdiğim yerden dönmedi. Muhafızlardan biri, bu sabah kalıntılarını buldu.”

Midem korkudan düğüm düğüm olmuştu. *Islak, kaygan hır düğüm.*

“Sence onları burada yaşayan bir şey mi öldürdü? Ya da bir hayvan olabilir mi?” *Yoksa bir canavar mı?*

“Karmaşık bir olay.”

Yine cevap vermemişti. Ne beklediğimi bilmiyordum. Dar patikada arkasından yürürken yüzünü görebilmeyi diledim. Hışırdayan yapraklar ve öten kuşlar dışında ormana sakın bir sessizlik hâkimdi. Griffin ile askerleri gittiğinden beri sistemimde dolaşan gerginlik daha fazla güçlendi.

Burnumdan derin bir nefes aldım. Artık geri dönmemizi istemeyezdim, bu beni çok zayıf gösterirdi.

“Üzüldüm,” dedim. “Askerlerin için.”

Cevap vermedi.

Sessizlik içinde yürümeye devam ettik, ta ki yapraklarla çevrili patikada açık bir alana çıkana kadar. Önümüzde pembe devediken ve lavantayla dolu uzun, geniş bir alan vardı. Uzakta, dağların taşlı etekleri altında parıltıdayan, turkuaz renkli bir göl görünüyordu.

Kalbim duracak gibi oldu, gerginliğimi bir anlığına unuttum. Abington’da gördüğüm manzaralardan çok daha güzeldi. Aslında hayatımda gördüğüm her şeyden daha güzeldi.

Yürümekten terlemiş Kane’e baktım. Kendiğini beğenmiş ifadesini yok etmeyi her şeyden çok istiyordum. “Yarışalım mı?” dedim.

Kane’in gözleri büyürken güldü; ağzından çıkan gür kahkaha onu bile şaşırtmış gibiydi. “Bahse girelim mi?” diye sordu.

Sözlerini duyunca kalbim duracak gibi oldu ama oyunbaz bir şekilde dudaklarıma dokunarak düşündüm. Gözleri parmaklarımı takip ederek dudaklarıma odaklandı. “Ben kazanırsam sordüğüm bir soruya tamamen dürüstçe cevap vereceksin.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Gömleğini başının üstünden çekti, botlarını çıkardı. İri göğsü. revirde gördüğüm halinden çok daha büyüleyiciydi. Gözlerimiz kenetlendiğinde midem taklalar attı.

Kötü, kötü, kötü.

Başımı eğip ağır, koyu giysilerime baktım ve korsemi çözdüm.

“Kararlılığına hayranım,” dedi başını kaldırıp mavi gökyüzüne bakarak. “Tamam. Ben kazanırsam...” Gözlerini bana çevirdi. “Neden buraya gelmek istediğini söyleyeceksin.”

Botumu çıkarırken donup kaldım ve şaşkınlıkla ona baktım.

“Sandığın kadar saf değilim,” dedi sırtarak.

Siktir.

“Gerçeğe karşılık gerçek,” dedim. “Bence adil.”

Kane çok neşeli görünüyordu, ona özgüvenli bir bakış attım. Kendini beğenmişliğine aynı şekilde karşı vermek beni heyecanlandırmıştı. Aptal gibi birbirimize bakıp sırtıyorduk.

Önce o konuşmaya başladı. “Üçte başlıyoruz. Suya ilk giren kazanır, tamam mı?”

Başımı salladım.

“Bir. İki. Ü-”

“Dur!” diye onu durdurdum. Bu kalın, yün elbisenin içinde koşamazdım, ayrıca iddia yüzünden cesaretim artmıştı. Onu bir şekilde yenmek, teslim olduğunu görmek istiyordum. Ağır elbiseyi çıkardım, üstümde kolsuz bir atlet ve ince iç çamaşırlarından başka bir şey kalmamıştı.

Hafif bir esinti tenimi yaladı, güneş görmüş kedi gibi gerindim.

Kane’in bakışlarını üstümde hissettiğimde yüzüne baktım. Gölgeli gözleri çıplak ayak parmaklarımdan başlayarak kalçalarımın çıplak kısmına tırmandı, ipekle örtülü karnım ve göğüslerimde gezinip en sonunda yüzümde durdu.

Acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

“İyi misin?”

Başını iki yana sallayarak. “Seni yaramaz kuş...” dedi.

KATE GOLDEN

Gülümsememi gizlemeye çalıştım.

Ne olduğunu pek anlamamıştım. Kane hep çekici biriydi. Mahkûmken, revirde hastayken hatta zalim bir kralken bile. Ancak alev alev yanan nefretim bir kısmı elimden kayıp gitmeye başlamıştı...

Boğazını temizledi. "Tamam, sen beni öldürmeden başla. lım. Bir. İki. Üç."

İkimiz de son hız koşmaya başladık. Topuklarım yosunlu çimenlere hafifçe değdiği sırada kollarımı piston gibi salladım. Bulutlar üstünde koşuyor gibi hissediyordum. Rüzgâr saçımı geriye doğru savuruyor, güneş ışığıyla ısınan kollarımı serinletiyordu. Çok uzun zaman olmuştu, son hız koşmak eve dönmüş gibi hissetmeme neden oldu. Taze, çam ağacı kokulu havayı içime çektim.

Mest olmuştum, dalga gibi bedenime çarpan bu his beni daha da hızlandırdı.

Sağımda koşan Kane bana ayak uyduruyordu. Güçlü kollarını her salladığında kasları geriliyordu ve en az benim kadar mutlu görünüyordu.

Fakat hızlanmaya başlamıştı.

Kendimi daha çok zorladım, hızımı arttırıp ileri doğru atıldım. Çok iyi olduğumu bildiğim tek konu buydu. Ne zaman köşeye sıkışmış yalnız ya da zayıf hissetsem, koşmak bana güçlü olabileceğimi hatırlatmıştı. Ayaklarımın beni her yere taşıyabileceğini göstermişti. Kane'i rahatlıkla geçtiğim sırada yüzündeki şok ifadesini gördüm.

Çok lezzetliydi.

Suya sadece birkaç metre kalmıştı, neredeyse hâlâ başa baş gidiyorduk. Ciğerlerim sızlayana, dizlerim acıyana ve kalbim kulaklarımda çarpana kadar kendimi zorladım. Soyunduğumu gördüğünde Kane'in yüzündeki ifadeyi düşünerek kendini daha güçlü hissettim. Ondan bir saniye önce zıplayıp etrafa sıçratmışım soğuk suyla buluştum.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Aha!” diye bağırdım yüzeye çıkıp yüzümdeki suyu silerek.
“Kazandım.”

Kane, köpek gibi silkinerek saçlarını salladı ve kulağına giren suyu çıkarmaya çalıştı. “Evet, gördüm,” dedi soluklanırken.

Sırtıp kendimi göle bırakarak serin suyun saç derime değmesine izin verdim.

Neşeli bir tavırla beni inceledi. “Hızlıymışsın. Tıpkı bir geyik gibisin.”

“Teşekkür ederim.”

“Minyon olduğun için sanırım. Bacakların daha az yük taşıyor,” derken iri göğsünü işaret etti.

Gözlerimi devirdim. “Böbürleniyor musun, Kral Ravenwood? Kaslı vücudunla?” Sahte bir hayal kırıklığıyla dilimi şaklat-tım.

“Fark etmene sevindim.”

Flört ettiğimizi biliyordum. Bu iyi değildi fakat çok eğleniyordum. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım.

Beni inceledi, parıltıyan su gözlerine yansıyor. “Ne düşünüyorsun?”

Gerçekleri yarım yamalak anlatmaktan bıkmıştım. “Eğlendiğimi düşünüyordum. Artık her nasıl olduysa...”

Kane’in yüzündeki ifade bunun beklediğinden çok daha iyi bir cevap olduğunu gösteriyordu.

Gölde yüzdüm, kollarımı açıp kayalar ve küçük, turuncu balıklardan kaçındım.

“Senin her zaman eğlendiğine eminim, diğer yandan ben uzun bir süredir eğlenmiyordum. Savaşın kullanıp mendil gibi kenara attığı bir kasabada yapacak pek bir şey yok. Ya da yabancı bir krallıkta sevdiklerin olmadan hapsedildiğin bir hücrede...”

Bu kadar saldırgan olmak istememiştim ama gerçeğin kapıları açıldıktan sonra kapatması zor oluyordu.

Kane, şüpheli bir ilgiyle beni incelerken yüzünde acıma benzer bir ifade oluştu.

KATE GOLDEN

“Verdiğim kararlar hakkında ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum,” dedi ve yüzerek bana yaklaştı, gümüş gözlerindeki bakışlar giderek yoğunlaşıyordu. ‘Aslında hayal etmeye çalışmama gerek yok’ tam olarak böyle söylemiştin, değil mi?” dedi. Güçlkle yutkunup ondan uzaklaştım. “Ancak bilmeni isterim ki... bu kararlar, yapılan fedakârlıkları bilmeden yapılmıyor. Taht odasında da söylediğim gibi, kayıpların farkındayım. Düşündüğün kadar çok eğlenmiyorum.”

Tüylerimi diken diken eden şey soğuk su olmalıydı. Bakışlarımı ondan kaçırdım, gözlerindeki samimiyet çok gerçekçiydi. Fazla yoğundu.

“Küçükken nasıl eğleniyordun peki?” diye sordum. Daha birkaç dakika önceki hislerimi, hafif ve umursamaz sohbetimizi özlemiştim.

“Ud çalışıyordum, annem öğretmişti. Birlikte çalardık.” Mutlu bir hayal gibiydi ama bakışlarını ona diktiğimde kıpırdamadığını gördüm, ifadesi neredeyse korku doluydu.

Ne hafif ve umursamaz bir sohbetti ama.

“Yarışı kazandığına göre, ne soracaksın?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Gösterdiğin doyumsuz merakını gidermek için bu fırsatı kaçırma.”

Bana yaklaştı, iri göğsü attığı her kulaçla şişiyordu, saçlarından yüzüne parıldayan su damlaları akıyordu. Onları geriye itip bana baktı.

“Hayır, ben...”

Ona bu kadar yakın olamazdım. Çok güzel, çekici ve tehditkârdı. Ancak bana doğru geliyordu, gölün suyu karnındaki v şeklini vurguluyordu. Geriye doğru gittim, ayaklarım gölün yosunlu tabanında kaydı ve en sonunda sırtım arkamdaki kayaya yapıştı. Yukandaki kayadan dökülen şelale, yağmur gibi sırtıma yağıyordu. Kane ellerini başımın iki yanına koyup öne doğru eğildi, elleriyle kollarından dökülen su damlaları etrafımızda kayan yıldızlar gibi parlıyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Büyüycü gözbebekleri bakışlarını ele geçirmişti. Birkaç dakıka önceki samimiyetiyle kederinin yerini, dudaklarından başka hiçbir şey görmeyen dikkatli bakışları almıştı. Boynumda atan nabzımı görebildiğinden emindim. Neredeyse titreyecektim. Hem korkudan hem de...

Ayağım yere bastı. Biraz gerilemek, dengemi bulmak için suyun içinde dik durdum.

Ama göl, kayalıkların olduğu tarafta daha sığıdı. Atletimin göğüslerime yapıştığını hissettim, sıırsıklam olmuştu ve bedenimle birleşmişti. Kollarımı birleştirip sertleşmiş göğüs uçlarını saklarken Kane'e baktım. Çenesi kasılırken gümüş grisi gözlerini üstümüzdeki şelaleye dikti.

"Merak etme, kuşum. Bakmıyorum."

Bir kez daha hakaret, iğneleme ve zalimlik beklerken düşünceli bir hareketle karşılaşmıştım. Hatta nezaketle...

Ben daha engel olamadan kelimeler ağzımdan döküldü.

"Beni özgür bırak," dedim nefes nefese.

"Ne?" Gözlerini tekrar bana çevirdi.

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordum. Ne var ki artık söylemiştim.

"Lütfen," diye yalvardım. "Ben buraya ait değilim. Bana ihtiyacın bile yok. Bırak aileme döneyim."

Kane'in çenesi kaskatı olmuştu, gümüş rengi gözleri alev alevdi. Kayalardan çekilip benden uzaklaştı.

"Yapamam," dedi sinirle.

"Neden?" Yüzerek peşine düştüm. Kendimi hiç bu kadar mahcup hissetmemiştim. Çok zayıftım. En son çocukluğumda böyle hissetmişim.

Yine de hayatta kalmak için yalvarabilirdim. Bugün bana nazik davranmıştı. Belki de empati kurabilen bir yanı vardı... Kendimi var olduğuna dair inandırabileceğim bir yanı.

"Lütfen," dedim tekrar.

Konuşmak için ağzını açsa da vazgeçip tekrar kapattı.

KATE GOLDEN

Gözlerime yaşlar dolmaya başlamıştı.

Koşunun, yalvarışımın ve diğer şeylerin yarattığı adrenalinin etkisi geçmeye başladığında, güneşin ağaçların arkasında kaybolmak üzere olduğunu fark ettim. Soğuk suyun içindeki tüyle-
rim diken diken olmuştu.

“Dönelim,” dedi sonunda titreyen omuzlarıma bakarak. “Sorunu dönerken sorabilirsin.”

12

Dönüş yolculuğu, gelirken yaptığımız yolculuktan bin kat daha kötüydü. Kane, ıslak saçımı kurutmam için bana gömleğini verdi. Ardından ikimiz de hızla giyindik, böylece öncekinden daha az giyinik bir halde ormanda hızla ilerledik.

Asla akıllanmayan bir piçti. Oyunbaz, çekici ve istediği zaman şaşırtıcı derecede ilgiliydi ama son derece de bencildi. Özgürlüğüm için ona yalvardığımı düşündükçe içten içe kendime kızıyordum.

Daha da kötüsü, piçin sırtına dayanan göğsünü düşünmeden edemiyordum, atletim kurusun diye elbisemi karnıma kadar indirmiştim. Ellerini önümde masum bir şekilde tutuyordu fakat deri kayışları kavramasını izlemek o kadar şehvetliydi ki içim kıpır kıpır oluyordu. Enseme vuran düzenli nefeslerinin farkındaydım, kürekkemiğimde kalp atışlarını hissettiğime yemin edebilirdim. Eyerin iki yanından sarkan bacaklarımız aklıma rahatsız edici derecede erotik fikirler getiriyordu ve sürekli gözümün önüne gelen pis görüntüleri uzaklaştırmak zorunda hissediyordum.

Ona kızgındım. Çok ama çok kızgındım. Aynı zamanda boyununu yalamak da istiyordum. Karmaşık bir durumdu.

Atımız, yerdeki bir kütükten kaçmak için yana döndü ve Kane elini karnıma sıkıca sararak düşmemi engelledi. Serçe parmağı karnımın hemen altına dokunmuştu, bıraktığı hissi ilikleri-

KATE GOLDEN

me kadar yaşadım ve içimde derin bir ihtiyaç doğmaya başladı. Kane'in göğsü genişledi, titrek bir nefes verdikten sonra ince, sırlıslıkla olmuş atletim sanki onu yakıyormuş gibi elini çekti.

Neyse ki kısa süre sonra kaleye ulaştık. Kane hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde attan indi, üstelik daha biraz önce koşuyor olmamıza rağmen. İndiği sırada pantolonunu düzelttiğini görür gibi olsam da gözlerimi kaçırdım.

"Teşekkürler," deyip kaleye doğru ilerlemeye başladım.

"Arwen," diye seslendi arkamdan. "Bekle!"

Yanaklarımdaki kızarıklığı tüm irademi kullanarak yok etmeye çalıştıktan sonra arkama baktım ve botlarımı getirdiğini gördüm. Gözlerim çıplak ayaklarıma yöneldi.

"İçeri botların olmadan girmek istemezsin diye düşündüm ama sana ne yapacağını söylememeyi artık öğrendim."

"Teşekkürler," dedim ve yolculuk boyunca aklımı meşgul eden şey yok olduğu için bir şey hatırladım. "Sorumu sormadım."

Gümüş gözleri neşeyle parlarken, "Unuttun sanmıştım. Sor bakalım," dedi.

Sorabileceğim o kadar çok şey vardı ki? *Neden savaş açtın? Griffin bugün sana neden kızgındı? İlk gece zindanda kiminle konuşuyordun? Koskoca bir krallıktan sorumlu olan birine göre çok bencilsin.* Galiba sonuncusu soru değildi.

Gerçekten bilmek istediğim şey, tıpkı dağdan düşen kayalar gibi dudaklarımdan arasından döküldü.

"Neden herkesin -halkının ve Evendell'daki her varlığın- bir canavar olduğunu düşünmesine izin veriyorsun?"

Kane'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sen artık öyle düşünmüyor musun?" diye sordu.

Dürüstçe cevap verdim. "Emin değilim ama bu rolü kabullen-diğin belli."

Çenesi kasılırken gözleri öfkeli değil, düşünceliydi. İç geçirdi, üzerimizdeki kapalı gökyüzüne baktı. Sonra gözleri tekrar bana döndü.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Hakkımda duyduğun söylentilerin çoğu muhtemelen doğrudur. Zayıflığın görevimi engellemesine izin vermem.”

Nedense sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. “Yani anlamayı, merhameti, sevgiyi... zayıflık olarak mı görüyorsun? Güçsüzlük olarak mı?” diye sordum.

Gözlerini devirmemek için çok çaballıyor gibiydi. Çenesi kasıldı. “Evet. Duygularına yenik düşen kralların aldıkları kararlar halklarına zarar verir. Benim tek görevim krallığının güvenliğini sağlamak.”

“Kral Gareth, nazik ve adil bir kral,” dedim çenemi kaldırarak. “Halkını güvende tutup onlara hep merhamet gösteriyor. Herkese bir seçim hakkı sunuyor.”

Kane’in çenesi sertleşti. “Ben kimseyi orduma katılmaya zorlamadım.”

İtirazım ağzımda kuruyup kalırken Kane devam etti, aramızda tek nefeslik bir mesafe kalana kadar yaklaştı.

“Halkını güvende tutuyor öyle mi?” dedi alev alev gözlerle bana bakarak. “Sen burada değil misin? En büyük düşmanın tutsağsın. Gareth zavallı bir *böcek*.”

Yumruklarımı sıktım. “Gereksiz derecede zalimsin,” dedim.

Geri çekildi, boğazından nahoş bir kahkaha yükseldi. “Bilmediğin o kadar çok şey var ki.”

“Söyle o zaman.”

İç geçirdi ama gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse yaralı görünüyordu. “Kaç kez diyeceğim, *söyleyemem*.”

Çenem kasıldı. “Herhâlde güven de sevmediğin zayıflıklar arasında.”

Kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu. Ne yapıyordum? Neden onunla bir kez daha tartışıyordum? Gizliliğini neden kişisel algılıyordum? Bana açıklama borçlu değildi.

Gerçekten yardıma ihtiyacım vardı.

Kaleye doğru ilerledim ve arkamdan seslenmeyince uygulamama hâkim olmaya çalıştım.

KATE GOLDEN

Koridorda Mari ile buluşmak için merdivenleri ikişer ikişer tırmanırken midem gurulduyordu. Kale geceleri ürkütücü bir güzelliğe sahipti, koridorda kısık sesli müzik ve akşam yemeği sohbetlerinin uğultusu yankılanıyordu. Önceki gece, Gölge Orman'dan döndüğümünden beri hiçbir şey yememiştim. Bunun yerine yatağıma yatıp düşüncelerimi bastırmak için huzursuz bir uykuya dalmayı tercih etmiştim. Sabah gergin uyanmışım. Öğleden sonra da huzursuzdum.

Artık akşam olmuştu ve açlıktan ölüyordum.

Mari, akşam yemeği sırasında onu yakaladığımda, "Sonunda periler hakkında bir kitap buldum ama hepsi çocuklar için yazılmış masallardı," diye yakındı. Yüzüne düşen kızıl saçına üfleyip uzaklaştırmaya çalıştı. Periler hakkındaki bilgiler ona çok çekici geliyordu fakat bu varlıklar hakkında pek eser bulunmuyordu. Bazı kitaplar bu yaratıkların tamamen efsane olduğunu bile iddia ediyordu. Mari henüz emin değildi.

"Cadılar hakkındaki araştırmana dönsene? Hoşuna gidiyor sanmıştım. Dagan yakında kitabı çevirmiş olur, değil mi?" Belki de ay tutulmasının olduğu gece çukurotu bulmama yardım edebilirdi. Mari'ye yardımcı oluyordu, bana kılıç kullanmayı öğretecek kadar da düşünceliydi.

Yana çekilip yakışıklı bir grup askerin yanımdan geçmesine izin verdim. Mari, mavi elbisesi ve siyah Oniks kurdelesıyla çok hoş görünüyordu. Erkeklerin hepsi onu baştan aşağı süzdü ama Mari pek farkında değil gibiydi.

Bana gözlerini devirmekle yetindi. "Cadılar o kadar ilginç değil. Periler hakkında bildiğimizi sandıklarımız -kanatları, sivri kulakları, pençeleri- doğru bile olmayabilir. Bir tane bile kaynak bulamamak beni delirtiyor. Cadılar birkaç büyü yapabilen kadınlardan ibaret. Açıkçası sıkıcı bir konu," dedi dudaklarını düşünceli bir şekilde ısırarak.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey!” dedi ama sesinin sağır edici yüksekliği tam aksini işaret ediyordu. Nadir bir sessizlik içinde beklerken sıra bize geldi ve göğüs etlerimizi aldık. Yumuşacık, karamelize edilmiş etlerden baharatlı tatlı bir koku geliyordu, yemek için sabırsızlanıyordum. Hem lambalar hem de ara sıra bahçeden gelen ateş böceklerinin aydınlattığı bir köşeye oturduk. Titrek ışıklar, Mari'nin düşünceli gözlerinde dans ediyordu.

Gerçekten kafam karışmış gibi yapıp etten büyük bir ısırık aldığım sırada, “Sen başına gelenleri anlatmadıysan ben dün kralla geçirdiğim berbat günü nasıl anlatacağım?” dedim.

“Ne? Ne zaman?”

Lokmamı çiğnerken başımı iki yana salladım.

“Tamam,” diyerek teslim oldu. “Birkaç büyü denedim ve pek... işe yaramadı.”

Ağzım açık kaldı. Mari cadı mıydı?

Çok barizmiş gibi söylemişti ama soylarında cadı ya da büyücü olmayanlar büyü yapamazdı. Büyü çok nadir bir şey değildi, hayatımda sadece birkaç cadı görmüştüm. Büyülerini zanaat veya yemek pişirmek için kullanıyorlardı. Bazen uyku iksirleri ve şans tonikleri yapıyorlardı fakat çoğu zaman işe yaramıyordu. Gerçi Mari'yi tanıyorsam bu kadar sıradan büyüler yapmazdı, çok daha etkileyici bir şey yapardı. Çok daha güçlü bir şey.

“Sonunda sorunu nasıl çözeceğimi buldum ancak biraz karmaşık.”

Yenilgiyi kabul etmenin gerçek anlamda acı çekmesine neden olduğunu düşündüm.

Diğer yandan hâlâ büyü kısmına takılmıştım. “Büyü mü? Cadı soyundan mı geliyorsun?” diye sordum.

Başını salladı. “Annem cadıydı.”

Mari daha önce annesinden pek bahsetmemişti. Onun kadar konuşan biri için, bu konunun bu kadar hassas olmasının haklı bir sebebi olmalıydı. Ne sakladığını bilmek istiyordum ama me-

KATE GOLDEN

rakımı bastırdım. Ona Powell'dan bahsetmeye hazır değildim, bu yüzden zorlamaya hakkım yoktu.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sormayı tercih ettim.

Mari başını iki yana salladı. "Yapabileceğin bir şey yok," dedi.

"Yapma, seve seve kobay olurum. Üstümde uyanık kalma büyüğü denemek ister misin? Çok yorgunum."

Güldükten sonra dudağını ısırdı, beklersem içini dökme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Mari'nin uzun süre sır saklayamadığını hissetmiştim.

Sonunda umduğum gibi pes etti. "Tamam. Briar'ın tılsımı lazım. Gelmiş geçmiş en ünlü cadılardan biri olan Briar Creighton'a ait. Yüzlerce yıl önce doğdu ama hâlâ hayatta, eskisi kadar güzel ve genç. En azından öyle duydum. Büyüsünün büyük bir kısmını bu tılsıma koymuş ardından birine hediye etmiş... kim olduğunu tahmin edebilirsin," dedi.

Cevap vermekten korkmaya başlamıştım bile. "Kral Kane Ravenwood mu?"

"Evet! Gençken sevgililerim."

"Tabii ki," dedim burun kemerimi sıkarak. Kane'i benim kadar genç görünen ama yüzlerce yıldır yaşayan bir cadıyla yattığı için yargılamıyordum. Yine de aniden başım ağrımaya başlamıştı. "Tılsımı isteyeyim mi?"

Mari'nin gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. "Hayır! Kut-sal Taşlar adına, Arwen, tabii ki olmaz. Ne sana ne de bana vermez."

Rahatlayarak iç geçirdim. Taşlar'a şükürler olsun çünkü artık bu adamla ilgili hiçbir şey...

"Çalışma odasından çalmak istiyorum."

Bu sefer benim gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oldu.

"Ciddi olamazsın."

"Dürüst olmamı istedin," dedi omuzlarını silkerek.

Şakaklarımı ovdum. Baş ağrım migrene dönüşüyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Çok tehlikeli,” dedim. “Kral Ravenwood daha basit şeyler için kelle alıyor.”

“Haberini olmayacak. Bugün ormana gitmiş, sabah demirciden duydum. Mükemmel bir fırsat,” dedi ve dudağını ısırarak bana yalvaran bir bakış attı. “Tek fırsat.”

Midem suçlulukla kasıldı. Mari’yi bana karşı dürüst olmaya zorlamıştım. Daha birkaç haftadır arkadaş olmamıza rağmen ben olayım ya da olmayayım, bu aptalca planı hayata geçirmek için elinden geleni yapacağını biliyordum. Açık konuşmak gerekirse, artık hiç hissetmediğim kadar cesur hissediyordum. Bir çalışma odasına sızdıktan çok daha kötü şeyler yaşamış ve hayatta kalmıştım.

“Sen olmasan da yapacağım,” dedi Mari düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

“İyi, tamam,” dedim teslim olarak. “Planın nedir?”

Mari’nin yüzündeki gülümseme o kadar saf, o kadar neşeliydi ki yorgunluğuma, sonumuzun felaket olacağına dair korkuma rağmen ben de gönulsüzce gülümsedim.

“Kolay olacak,” dedi neşeyle. “Sonra bana kralla geçirdiğin günü anlatırsın. Gel benimle.”

“Şimdi mi?” dedim ama çoktan ayağa kalkıp odadan çıkınaya başlamıştı. Mırıldanarak küfredip yemeğimden bir çatal daha aldıktan sonra peşinden gittim.

Geniş, taş basamakları hızla çıktık. Bahçenin üstündeki koridordan geçip gün bittikten sonra kilitlenen eczaneyi geride bıraktık.

Aceleyle yürürken aldığım nefesleri yavaşlatmaya çalışıyordum.

Hemen girip çıkacaktık.

“Tılsımın çalışma odasında olması haricinde, gerçek olduğunu nereden biliyorsun?”

“Tüm hayatımı burada geçirdim, Arven. Kalenin tüm sırlarını biliyorum, kralın bile bilmediği birkaç şey biliyorum.”

Paniğimi ve gerginliğimi bastırarak bir köşeyi daha döndüğümde, daha önce hiç görmediğim bir koridora girdik. Kalenin diğer odalarında kullanılan işlemeli taşlarla gölgeli nişler burada da mevcuttu ama daha dar bir koridordu, lamba sayısı azdı. Misafirlere, *bu koridor yasak* demek ister gibiydi.

Koridorun sonunda simsiyah, demir kabartmalarla kaplı iki büyük kapı vardı, önünde heykel gibi duran iki muhafız duruyordu. Mari yanlarından hızla geçip gitti, köşeyi dönüp tek başına duran bir vitrine yaklaştı. İçinde hayal bile edemeyeceğim hazineler vardı, örneğin Oniks'in ilk kralına ait savaş zırhı. Elmaslarla ve ametistlerle kaplıydı, dişlerle dolu bir ağzı andırıyordu. Altında ise narin, zardan kanatları olan ince, hem suda hem de karada yaşayabilen bir yaratık vardı ve bir çeşit koruyucu sıvının içinde duruyordu. Daha aşağıda ise devasa bir harpy* pençesi bulunuyordu, benden daha uzun aynı zamanda daha genişti.

Bu krallıkta geçirdiğim her gün, dünyayı daha iyi anlıyordum.

"Hadi," diye fısıldayıp beni büyüleyici hazinelerin önünden çekti.

Dönüp etrafıma baktım. "Burada bir şey yok," dedim.

Mari bir şeyler mırıldandı ve kemiklerime kadar hissettiğim bir sarsıntı oldu, antika hazineleri sergileyen vitrin inleyerek yana kayıp küçük bir nişi ortaya çıkardı.

"O neydi?"

"Gizli şifre," dedi Mari kısık bir sesle. "Kapının üstünde büyü var, şifreyi söylemeden açılmıyor."

Kane ne kadar gizli kapaklı işler yapıyordu? Çalışma odasına gizli bir giriş olduğunu tahmin etmezdim. Sırlara her şeyden çok değer veren bir adamdan böyle bir şeyi beklemem gerekirdi.

Mari içeri girerken ben de peşinden gittim, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu.

Bir mücevher kutusu içine girmiş gibi hissediyordum. İşlemeli bir halı -özenli detaylara bakılırsa Lal ya da Gül'den gelmiş

* Yunan mitolojisinde kadın yüzlü, kartal vücutlu olan bir yaratık. (ç.n.)

ONİKSİN ŞAFAĞI

olmalıydı- ayaklarımızın altında uzanıp kitaplıkların, heykellerin ve iki kişilik deri koltuğun altına giriyordu. Koltuğun üstünde dikişle işlenmiş küçük ama kalın minderler vardı. Taş kaplı şöminenin yanına kütükler dizilmişti, şöminenin içinde ise hâlâ soğumakta olan korlar cevher gibi parlıyordu. Vazolar, çok sevmeye başladığım Oniks zambakları ve menekşelerle dolup taşıyordu. Tavandaki cam kubbe sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, ay ışığının içeri süzülmesine izin veriyordu. Bu oda, kalenin spiralinin en üst noktası olmalıydı. Bulutları delip geçen uzun, sivri kulenin zirvesiydi.

Göz kamaştırıcı nişin ortasında ise büyük bir çalışma masası vardı. Bakır renkli bir ahşaptan yapılmıştı, neredeyse onun kadar da parlaktı. Ayakları dört adet pençeye benzeyen davetkâr, siyah deri koltuk ise üstüne oturmam için yalvarıyor gibi görünüyordu. Masanın üstü parıltılı kitaplarla, yıpranmış parşömenlerle ve tüy kalemle doluydu, yana itilmiş kadehin üstünde ise şarap lekesi vardı.

“Vay be.”

“Evet, ben de ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm.”

“Buraya daha önce geldin mi?” diye sordum. Mari’nin bu kadar asi olacağını hiç tahmin etmemiştim.

“Bir iki kez,” diye cevap verip çekmeceleri ve rafları karıştırmaya başladı. “Belki birkaç kez daha... Çocukken mutfak çalışanlarından biri parolayı ağzından kaçırdı, ben de ara sıra içeri girdim. Kralın topladığı hazineleri görmek için geliyordum. Ya da zorbalardan saklanmak için.”

Son kısmı o kadar normal söylemişti ki neredeyse fark edemedim. Daha çok soru sormak istiyordum ama yıpranmış metinlerle dolu bir rafın başına geçip incelemeye başladı.

“İçeri bu kadar kolay girebiliyorsan neden benden yardım istedin?”

“Son zamanlarda evcil hayvanını buraya aldığına dair söylentiler var. Yardımın gerekebilir, diye düşündüm. Gerçi görünüşe göre yalnızız, o yüzden sorun olmaz.”

KATE GOLDEN

Evcil hayvan mı? Kane'in boncuk gözlü, tüylü bir köpek yavrusunun peşinden koştuğunu düşününce içim eridi. Bu görüntüyü aklımdan çıkardım ve gözlerimi köşedeki küçük, sıradan ahşap kapıya diktim.

"Bu kapı nereye açılıyor?"

"Kralın odasına. Tabii oraya nasıl giriliyor bilmiyorum."

Anladığımı söylemek için mırıldandım ama aklım başka yerdeydi. Kane'in yatak odasını düşünmenin şaşırtıcı derecede erotik bir yanı vardı. Özellikle de yalnızken orada ne yaptığını düşünmenin. Nasıl uyuduğunu, kimi düşündüğünü... Ürpermeye çalıştım.

İçerisi muhtemelen zindanlara ya da taht odasına benziyordu. Her yer taş ve çelik olmalıydı. Tam da ona uygun karanlık, soğuk bir oda.

Mari'nin sesinden gözlerini devirdiği belliydi. "Kral için deli oluyorsun."

Kapıya özlemle baktığımı fark edince kıpkırmızı kesildim.

"Tamam," dedi masaya yaklaşarak. "Briar'ın tilsimi, neredesin?"

Yanına gidemeden, dul bir kadının çılgınlığına benzeyen dehşet verici bir ses odada yankılandı.

Bunu duyunca çılgık atmamak için kendimi zor tuttum, İkimiz de arkamızı döndük. Yakalanmıştık.

Koltuğun arkasında tüylü bir yaratık belirdi, henüz uykudan uyanmış gibi geriniyordu. Tuhaf, zayıf bir şeydi. İlk bakışta büyük bir baykuş olduğunu düşündüm. Ama daha dikkatli baktığımda boncuk boncuk, insana benzeyen gözlerini ve siyah tüylü kanatlarının altındaki kemikli omuzlarını görüp irkildim. Haylaz bir zevkle bize doğru yaklaştı. Zayıf bacakları üstünde ilerliyor, başını yana yatırarak bize bakıyordu. Bir baykuş ile aç, şeytani bir çocuğun karışımı gibiydi.

Durdu, bize tuhaf bir şekilde baktıktan sonra tekrar cıyaklayarak sıra sıra dizilmiş sivri dişlerini gösterdi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Mari. Kane’in ‘evcil hayvanı’ bu mu?” dedim. Sesim bana ait değil gibiydi.

“Evet, dikkatini dağıtır mısın? İşim bitmek üzere.” dedi masadaki tüm çekmeceleri açıp tılsımı arayarak. Baykuşa benzeyen şey tekrar cıyakladı ve pençeli ayaklarını gerdi. Hiç kırpmadığı gözleriyle beni takip ediyor, her hareketimi izliyordu.

“Dikkatini mi dağıtayım? Mari!” diye hırladım.

“*Strix* * işte. Bizi yiyecek olsa şimdiye yerdı.”

Kilitlenmiş dizlerimle kasılmış çenem biraz rahatladı. “Hımm. Yani insan yemiyorlar, öyle mi?”

Çekmecenin içine başını soktuğundan sesi yankılanıyordu. “Hayır, hayır. Kesinlikle yiyorlar. Ama bizi yemediğine göre...”

Titrek bir nefes aldım.

Bu kız aklını kaçırmıştı.

“Uslu baykuş canavar. Dişlerin ne güzel.” Dikkatini dağıtıyor muydum? Canlı ve Toynaklı ile konuşur gibi sevecen konuşmaya çalıştım. Sözlerim gergin, hezeyanlı çıkıyordu.

Yaratık biraz daha yaklaştı. Bakışları yırtıcıydı, iğrenç pençelerindeki üç kemikli parmak ileriye doğru uzanmaya başladı. Nefes alışverişim düzensiz dalgalara dönmüştü.

“Mari, hadi. *Hemen.*”

“Neredeyse... buldum...” diye homurdandı, sesi kısık çıkıyordu.

Ruhumun derinliklerine bakan *strix* kanatlarını açtı, simsiyah tüyleri katrana bulanmış gibi kapkaraydı. Bu görüntü karşısında geriye doğru sıçradım.

“Ah! Buldum.”

Mari’nin bağırması üzerine baykuşa benzeyen yaratık dişlerini bir kez daha gösterdi ve bana saldırdı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu, gizli kapıya doğru koşup duvara yapıştım. Arkamdaki Mari’nin kısık mırıltısını güçlkle du-

* Yunan mitolojisinde insan ve baykuşun karışımından oluşan, insan eti yiyen ve uğursuzluk getirdiği söylenen bir yaratık. (ç.n.)

KATE GOLDEN

yabiliyordum. Güçlü bir rüzgâr esince döndüm ve *strix*'in boğuk bir ses çıkararak yükseldiğini gördüm. Havada duruyor, kıvranıyordu.

Kanlı Taşlar:

Rahatlayarak gizli kapıya yaslandım ve çalışma odasının tozlu havasını içime çektim.

“Bunu sen mi yapıyorsun?” Havada asılı kaldığı yerden inmeye çalışan *strix*'i işaret ettim.

“Evet!” diye bağırdı Mari bana doğru koşarak. Boynundaki deri kayışın ucunda mor bir cevher vardı. “Yüce Taşlar! Gücünü hissedebiliyorum. İnanılır gibi değil.”

“Harika. Senin adına çok sevindim. Ama,” derken havada duran canavara baktım. Bize saldırmak için aşağı inmeye çalışsa da kıpırdayamıyordu. “Onu ne yapacağız? Böylece bırakamayız.”

“Tabii ki bırakabiliriz.”

Ona sert bir bakış attım. “Hayır, bırakamayız.”

Her ne kadar gözlerimi yemek ve etimle ziyafet çekmek istemiş olsa da bunu ne Kane'e ne de yaratığa yapamazdım. “Aşağı indir, bize saldırmadan dışarı çıkarız,” dedim.

Mari somurtsa da tılsımı kararlılıkla tuttu. Cıyaklayan baykuşa odaklandı ve kan donduran bir büyü mırıldanmaya başladı.

Büyü yapıldığını görmek her zaman hayret uyandırıcıydı, titremekten çenem acırken bile. Durgun rüzgâr, havadaki hafif uğultu, kasabamızdaki terzinin üst raftaki boyayı almak için yaptığı küçük büyü; barmenin sarhoşları eve olaysız göndermek için yaptığı basit sihir...

Bunlar Mari'nin yaptığı kadar vahşi ya da sert görünmüyordu.

Mari büyüye devam etti, yaratık kıpırdamıyordu.

Mari ile birbirimize endişeli bakışlar attık. *Strix* de endişeli görünüyor, tüylü başını eğmiş bize bakıyordu.

Kane'in yatak odasına açılan ahşap kapının ardından sesler geliyordu. Üçümüz birden o tarafa doğru döndük, yan odaya giren adamların sesi duyuluyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

"Eryx de teklifimizden memnun kalmış gibi," dedi Kane'in derin, kendine has sesi. "*Müttefikimiz olabilir. Tam da zamanında.*"

"Biraz abartıyorsun," dedi Griffin'in sesi.

"Taşlar aşkına, Mari! Tekrar dene!" diye hırladım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Kane'e yakalanmak, *strix* tarafından öldürülmekten daha korkutucuydu.

"Ne kadar da zor beğenen birisin, Komutan. Bir tane başarılarımız olmasın mı?"

Griffin'in homurtusu duvarın diğer tarafından duyuldu. "*İyi. Peki, Amelia ne olacak?*"

Kane'in rahat kahkahası kapıdan geçip kemiklerime kadar işledi.

Yüzüm ısınıyordu.

Bu konuşmayı dinlemek istemiyordum. Mari yüzünü buruşturarak büyüye devam etti, boynundaki tılsımı sıkıca kavramıştı.

"*Griff, sence risk bu kadar büyükken gerçekten de...*"

Strix yüksek sesle öttü, titreyen tüylerini büyüden gelen kuvvete karşı savurdu.

Taşlar aşkına, kalbim boğazımda atıyordu. Boğuluyordum.

Hemen gitmemiz gerekiyordu.

"O neydi?" Kralın odasından gelen muhafızların ayak sesleri düzenli bir ritimle yaklaşmaya başladı.

"Mari!" diye tısladım.

Mari'nin *strix* üstündeki gücü aniden yok oldu ve yaratık kubbeli tavanın yakınlarında bir yere düştü. Yere çakılmasına birkaç santim kala kendini toparladı, gözlerinde ölümcül bir öfkeyle kanatlarını açtı. Mari ile nişten içeri girdik, muhafızlar bizi bulmadan ya da baykuş yaratık bizi yemeden önce kaçmayı başarmıştık.

Koridora çıkınca ikimiz de rahatlayarak nefes verdik ve doğal görünmeye yetecek bir hızla ters yönde yürümeye başladık. Köşeyi döndüğümüzde öfkeden tir tir titriyordum.

"Mari. Sen..."

"Çok özür dilerim, Arwen." Kestane rengi gözleriyle bana

KATE GOLDEN

baktı. "Çok tehlikeli ve aptalcaydı. Açıkçası yardımcı olmayı kabul etmene bile şaşırdım."

Tanıdık baş ağrımın geri geldiğini hissettim.

"Az kalsın ölüyorduk," diye çıkıştım. "Nasıl olur da..."

Lambaların aydınlatığı koridorda iki muhafızın *yanından* geçerken sustum. Mari ile gülümsüyorduk. Sıcak, geniş bir gülümsemeydi ve en az şarlatanlarınkı kadar sahteydi.

Muhafızlar geçip gitti. Tam ona kızmak için hazırlanıyordum ki büyük koridorda yavaşlayıp aşağıya, bahçede gezinen insanlara baktı.

Bir derdi var gibi görünüyordu.

Strix onu bu kadar korkutmuş olabilir miydi?

"Tılsımı almam lazımdı," dedi. "Başarısız olamazdım." Dönüp bana ciddiyetle baktı. "Bir şeylerde iyi olmak, her konuda bilgili olmak... Bilmiyorum. Başka bir değerim yok gibi."

Öfkeden tüylerim diken diken olurken söyledikleri içimin sızlamasına sebep oldu.

"Öyle bir şey olmadığını sen de biliyorsun, Mari. Nasıl böyle dersin?"

"Çocukken hiç arkadaşım olmadı. Taşlar aşkına, burası askeri karargâh. Çok az çocuk vardı, kızları Söğütsırtı'nda okula yolluyorlardı ve erkekler de dövüşmeyi öğreniyordu. Galiba babam yalnız kalmak istemediği için beni okula göndermedi."

Mari'yi küçük, yalnız bir kız çocuğu olarak hayal ettim. Yüzünün yarısını kaplayan kırmızı buklelerini gözümün önüne getirdim; asker çocukların ona zorbalık yaptığını, Mari'nin de Kane'in lüks çalışma odasında saklandığını hayal edince ona sarılasım geldi.

"Annem beni doğururken ölmüş. Onu hiç tanımadım ama babamın söylediğine göre harika bir cadıymış, her işte başarılıymış. Babam onu o kadar seviyordu ki bana her gün anneme ne kadar benzediğimi söylerdi.

"Ben de onun gibi okumayı seviyordum. Gurur duyabilece-

OVİKSİN ŞAFAĞI

ğim bir şey olması çok hoşuma gitmişti. O zaman başkalarının ne düşündüğü önemli değildi. Annem gibi benim de zihnim vardı. başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Bu büyüler yapamamaktan çok korkuyordum. Arwen. Annemin becerikli olduğu. aklıma koyduğum bir şeyi yapamamaktan... Neredeyse ikimizi de öldürtecektim. Gerçekten çok üzgünüm. Cadılığı deneyip başarısız olursam bana ne olacak bilemiyordum.”

Tüm öfkem sönmüş bir mum gibi kayboldu.

Ne demek istediğini biliyordum.

Kendi üstüne yüklediği büyük ağırlığı bilmiyor olabilirdim ama benim de çocukluğumda çektiğim yalnızlık, yetişkinliğimde kötü seçimler yapmama neden olmuştu. Açıkçası küçükken Mari gibi iyi olduğum bir şeyi keşfetsem, onun sahip olduğu benlik ve özgüvenin bir kısmına sahip olabilirdim.

Onu tutup kendime çevirdim.

“Mari, bir daha hiç durduk yerde bir bilgi vermesen. hiç duymadığım bir metinden alıntı yapmasan, yeni bir büyü ya da çeviri yapmasan da gözümdeki değerin değişmez. Zekân ve ısrarlı kararlılığın seninle arkadaş olmamın birçok nedeninden sadece ikisi.”

Gözleri aydınlandı. “Teşekkür ederim.”

“Doğru söylüyorum. Ben berbat bir yalancıyım.”

Yürüyüşümüze devam ettik ama bu sefer aramızdaki sessizlik hoştu, bir şekilde ölmeden atlattığımız sıcak geceye koyulan bir noktaydı.

“Peki,” dedi birkaç dakika sonra. “Duyduklarımızı konuşacak mıyız?”

Yanaklarını kızardı. *Amelia*.

“Kane’in krallığın yarısıyla ve yüzlerce yaşındaki cadılarla yatmış olmasına rağmen bana ilgi göstermemesini hâlâ atlatamadım,” dedim. Espri yapıyordum fakat sesim öyle çıkmamıştı.

Mari kolumu sıkıca tutup beni kendine çevirdi.

“Öyle düşünme,” dedi yüzünü ekşiterek. “Öyle bir adam ta-

rafından beğenilmek istemezsin. Ondan nefret ediyorsun, çok da haklısın.” Sesi sıcak olsa da sertti. “Sen parlak bir alevsin, Arwen. O sana layık değil.”

Başımı salladım, kalbim göğsüme sığmıyor gibiydi.

Mari’nin kendine doğru açıdan bakmadığını düşünüyordum ama aynısı benim için de geçerli olabilirdi.

13

Ağaca tüm gücümle vurmama rağmen kabuğunda bir kesik bile açamadım. Kane'in kendini beğenmiş yüzünü ya da *Amelia* isimli birini hayal ettiğimde bile baltamın darbeleri ağaca zarar vermiyordu. Çelik kılıcı taşıyarak geçirdiğim onca sabaha rağmen, gücümün arttığını hissetmiyordum.

Gözümün içine akan terleri silip Dagan'a baktım.

"Bu alıştırma değil. Bedava işçi çalıştırıyorsun. Yakacak lazımsa Owen yardımcı olur."

Dagan kıkırdadı, gülüşü hâlâ tuhaf geliyordu. Bu huysuz adam, sabah derslerimizden başka hiçbir şeyden zevk almıyor gibiydi. İlerlemem içten içe hoşuna mı gidiyordu, yoksa sadist miydi anlayamıyordum. Muhtemelen ikisi birdendi.

"Dört kez daha vur, sonra bitirelim."

Omuzlarımı geriye doğru ittim, baltayı üç dört kez daha savurdum. Ağaçta sığ bir kesik açıldı.

"İşte," diyerek beni övdü. "Hiç yoktan iyidir. Bir gün düşecek."

"Bunun kılıç kullanmakla ne alakası var, hâlâ anlamadım."

Dagan, elimdeki baltayı alıp kendi kılıcını bana uzattı. Kılıcı elime aldığımda kolum yere yapışacak gibi oldu.

"Dagan!" diye nefes nefese haykırdım. "Kılıcın tuğladan falan mı?" Tek elle tutmak bir yana, iki elimle bile kaldıramıyordum.

KATE GOLDEN

"Şu ana kadar kullandığım kılıç çocuklar için. Beş ya da altı yaşa uygun," dedi. Ağzım açık kalmıştı. "Güçlenmen lazım, yakında gerçek bir kılıç kullanacaksın."

Bana verdiği dersler konusunda ciddi olması hoşuma gitmişti fakat bu kadar acele etmesi huzurumu kaçırmıştı. Yakın gelecekte başımın belaya gireceğini mi düşünüyordu?

Ürperdim. Yine de burada çok rahat olmamam gerektiğini hatırlatması iyiydi. Oniks hâlâ tehlikeli bir yerdi.

"Özür dilerim, şikâyet etmek istemedim. Biraz yorgunum sadece."

Önceki gece geç saatlerde görevden dönen, ciddi bıçak yaraları almış iki askeri iyileştirmiştim. Bu yüzden neredeyse hiç gücüm kalmamıştı.

Kılıcı bırakıp kesilen ağaca yaslandım. Dagan bana bakıyordu, yüzündeki ifade sempati ve merakın bir karışımıydı.

"Eczanede çalışmak seni yoruyor mu?"

Yüzümde bariz bir kafa karışıklığı olduğunun farkındaydım. "Bazen çok uzun çalışıyoruz... Neden?"

"Onu demiyorum," dedi Dagan kılıcını alıp avucunu keserek.

"Dagan! Ne yapı..." diyerek kılıca uzandım ama beni itti.

"Yaramı iyileştir."

Gözlerimi kısarak ona baksam da söylediğini yaptım. Nasırlı elini ellerimin arasına aldım, gözlerimi kapattım ve parmaklarımdaki tanıdık sızlamayı hissettim.

"Şimdi farklı bir şey denemeni istiyorum. Gücü kendi içinden çekme, etraftan toplamaya çalış."

"Etrafımdan mı?" dedim ve gözlerimi açıp çevreye baktım. "Sen mi? Kılıç mı?"

"Tam değil. Bazen su oluyor. Bazen toprak. Senin atmosferi kullandığını tahmin ediyorum. Etrafındaki havayı avucuma çekmeye çalış."

"Dagan," dedim ama göğsümde şüpheli bir umut belirtmeye başlamıştı. "Bu güçlerin ne olduğunu biliyor musun? Hayatımı boyunca anlamak istedim. Bildiğin bir şey varsa lütfen söyle."

ONİKSİN ŞAFAĞI

Abbingdon'da kütüphane veya bilim insanları yoktu, bu yüzden tüm araştırmalarımı bitirdikten sonra bu yanıma anlamaya çalışmaktan vazgeçmek zorunda kalmıştım. Birkaç hafta önce Karanlık Kale'nin kütüphanesini de araştırmama rağmen pek bir şey bulamamıştım. Kendi kendime böylesinin daha iyi olduğunu söylemiştim, bilmeyi tercih etmiyordum.

Ama Dagan'ın gözleri etrafımızdaki açıklığı inceliyordu. "Bu teknik, daha önce başkalarının cadılık yeteneklerini geliştirme-sinde yardımcı oldu sadece. Denemeye değer diye düşündüm."

Benden bir şey sakladığını biliyordum. Benim kadar kötü bir yalancı olmasa da yakındık. Cadıların güçlerini hava, su veya topraktan çekmediğini biliyordum. Mari, tüm araştırmasını açıklarken cadıların gücünün soylarından geldiğini söylemişti.

Dagan tekrar konuşmayınca pes edip söylediğini denemeye karar verdim. Etrafımdaki havayı avucuna doğru çektiğimi, akan küçük kan pınarını kapattığımı hayal ettim. Parmaklarım seğirdi ve şaşkınlıkla yaranın tekrar kapanmasını izledim. Ne yorulmuş-tum ne de başım dönmüştü.

"Nasıl?"

Dagan, bilmiş bir tavırla dudaklarını büzüp gülümsedi. "Güzel. Yardımı olabilir. Sonra anlattırın," dedi.

Ardından dönüp kaleye ilerledi.

Her yerim o kadar ağrıyordu ki odama güçlükle gidebildim. Kaslarımı gevşetmek için eczaneden aldığım tuzlarla sıcak bir banyo yapacaktım. Güçlerimin diğer özelliklerinden biri de hızlı iyileşmemi sağlıyor olmalarıydı. Hastalıklarım uzun sürmüyordu, bir yerim kesildiğinde bir gecede yaraya dönüşüyordu. Uzun bir banyo yaparsam ertesi güne yeni gibi olurum.

Yaz yaklaştığı halde tuhaf derecede bulutlu bir gündü, özel banyom loş ve sessizdi. İçeriye aydınlatmak için iki lamba ile bir-

KATE GOLDEN

likte birkaç mum yaktım, ardından suyu kaynatmaya başladım. Pençe ayaklı küvetin porseleni çatlamış, bazı yerleri paslanmıştı ama onu çok seviyordum. Abington'da herkese açık banyolar vardı, yalnızca aileleri görmeden sevişmek isteyen gençler tarafından kullanılıyordu.

Dagan ile alıştırma yaparken hissettiğim anlık felaket hissi, ni hatırlamaya çalıştım. Bana gardımı düşürmemem gerektiğini hatırlatmıştı. Diğer yandan Karanlık Kale'deki hayatım hayal edebileceğimden bile güzeldi. Kendimi kaçış yolunu düşünmeyi unutturken, Mari ve Dagan'ın yanında keyifli vakit geçirirken hatta koridorda karşılaştığımda Barney ile sohbet etmekten bile hoşlanırken yakalıyordum.

Kalbimi sızlatan suçluluğa dayanabilmek için duvara yaslandım.

Hayatta kalıyordum.

Yapabileceğim tek şey buydu. Briar'ın tılsımını çaldığımızdan beri zihnim suçlulukla doluydu. Kane'in fark etmeyeceğini, Mari'nin peşine düşmeyeceğini umuyordum.

Küçük bir yanımda Kane'in ihanete uğramış gibi hissetmeyeceğini umuyordu.

O kadar saçma bir ironiydi ki neredeyse başım ağrıyacaktı.

Su yakıcı bir seviyeye ulaştığında küvete döküp terli ve kirli deri giysilerimi çıkardım. Nasırlı ayak parmaklarımdan birini dumanı tüten suya batırdım. Sabahları yaptığımız alıştırma yüzünden her yerim ağrıyordu.

Dagan kesinlikle bir sadistti.

Berrak suya tuzu eklediğimde süt gibi bembeyaz bir renge büründü. Burnuma okalıptüs ve zambak kokusu geldi. Vücudumu yavaş yavaş suya bıraktığımda, gerginliğimin en az yarısı kış havasındaki bir bardak çayın dumanı gibi uçup gitti. Küvete tamamen gömülüp ayaklarımı çıkardım, topuklarımı küvetin kenarına koyarak kraliçelere layık bir şekilde dinlendim.

Kane ile yarıştıktan sonra da bu kadar yorulmuştum. Kasları-

ONİKSİN ŞAFAĞI

mı bu derece kullanalı uzun zaman olmuştu ama o sırada ağrıyan bacaklarım, alıştırmadan sonra ağrıyan kaslarımın aksine hoşuma gitmişti. Kane ile geçirdiğim günü düşününce içimde bir sürü zıt duygu oluşuyordu. Sinir bozucu kibri, tartışmamız... Sevgi ve güvene bakış açısı, dışarı çıkmaya ihtiyacım olduğu için beni ormana götürmesi, oyunbaz iddiamız ve gölde yüzmemiz.

Kaleye dönüş yolculuğumuz...

Arkamda duran, batan güneş ile parlayan vücudunu düşünmek ve bedenime dokunduğunda sertleşmiş bile olabileceğini hayal etmek... Ona karşı bir şey hissetmek istemiyordum ama elimde değildi. Bu anı içimin sızlamasına neden oldu, göğüs uçlarım sıcak suya rağmen sertleşmişti. Yalnızdım, banyonun sağladığı mahremiyetin içinde elimi karnıma doğru indirdim, sonra bacaklarımın arasına soktum. Halden yerine Kane'i düşünmek çok farklıydı; o kadar saf ve ısrarcı bir ihtiyaçtı ki bu ihtiyacı karşılamamak mümkün değildi. Kane'in şeytani sırtıtmasını, derin, boğuk kahkahasını ve gölde beni neredeyse kayalara yapıştırmasını düşündüm.

Kaçmaya bu kadar odaklanmasam ne olurdu diye merak ediyordum. Atletimi de çıkarsaydım? Kendini tutabilir miydi? Yoksa beni mahveder, ikimiz birleşip tek olana kadar tüketir miydi?

Ellerinin beni kavradığını hayal edince dudaklarımdan bir inleme yükseldi, kulağıma çıkardığım seslerin ona nasıl hissettirdiğini fısıldıyordu. Parmaklarımla daireler çizdim, zevkin tüm vücuduma yayıldığını ve arzunun karnımın altında biriktiğini hissettim.

Onu arzuluyordum.

Bana dokunmasını o kadar istiyordum ki başka bir şey düşünemiyordum. Diğer elimi göğüslerime götürüp yavaşça masaj yaptım. Gücünü, kaba ellerinin nasıl bir his yaratacağını düşündüm. Çok tehlikeliydi, çok ölümcüldü. Bundan büyük bir zevk almaya başlamış olmam utanç ve dehşet vericiydi.

Kane'i hayal ettiğim sırada ismi ağzımdan hafif bir inlemeyle

KATE GOLDEN

birlikte kaçtı. Suyun içinde olmama rağmen bacaklarımın arasında biriken ıslaklığı hissedebiliyordum, yavaşça bir parmağımı içeri soktum. İnledim, aldığım zevk yüzünden gözlerimi kapattığımda arzum giderek arttı. Parmağımı neredeyse sonuna kadar çektikten sonra tekrar içeri soktum; bu hareketi Kane'in yaptığı-nı hayal ettim. Beni kullanıyor, bedenimle oynuyor, boğazımdan inlemeyle karışık çığlıkların ve gözlerimden zevk dolu yaşların dökülmesine sebep oluyordu. Hareketleri sert mi olurdu? Çeneksi kasılır mıydı? Elleri sert bir şekilde inlemeler ve çığlıklar mı talep ederdi... Yoksa zalim kral şaşırtıcı derecede nazik mi davranırdı? Fazla sert davranmaya korkar, kendini kontrol edebilme ihtiyacıyla titrer miydi? Fantezilerim kontrolden çıkmıştı. Çok yaklaşmıştım, neredeyse dilini boynumda hissedebiliyordum. Üzerimdeyken çıkardığı iniltileri, dokunuşlarını...

Yatak odamdan gelen ağır ayak sesleri beni kirli hayallerimden çekip aldı.

İçim korkuyla doldu.

Ayağa kalktığımda her yere sular saçıldı, kendimi kapıdan girmek üzere olan şeye karşı hazırladım. Etrafta silah aradım ve en yakınimdaki şamdanı aldım.

"Arwen? İyi mi..." dedi Kane aniden içeri girerek. Tek eli kınındaki kılıcına gitmişti ama ıslak, çıplak bedenimi görünce durdu. Mınlıya benzeyen boğuk bir ses çıkarıp hemen arkasını döndü.

"Siktir," derken sesi çatladı ve boğazını temizledi. "Pardon."

Bedenimi saklamak için hiç de zarif olmayan bir şekilde su sıçratarak tekrar küvete girdim. "Burada ne işin var? Kapı çalmak nedir bilmiyor musun?" diye sordum ama sesim çığlık gibi çıkıyordu.

"Sana bir soru sormaya gelmiştim, sonra sesi duyunca canın yandı sandım," dedi duvara doğru, hâlâ sırtı bana dönüktü. "Şey... neyse."

Kıvrandım. Hâlâ sıcacıktım; banyodan, utançtan... Kane'in şehvet dolu gözleriyle aralıklı, nefes nefese dudaklarını aklımdan çıkardım.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“İyiym. Artık dönebilirsin.”

Kane yavaşça bana döndü. Kollarımı göğsümde birleştirmiştim, kuvet de bedenimin geri kalanını saklıyordu. Tuzlar, banyo suyunu opak hale getirmişti, beyaz sıvıdan bir örtü gibiydi. Nedense Kane de en az benim kadar utanmış görünüyordu.

Aklıma korkunç bir düşünce geldi ve diğer her şey bir anda yok oldu.

“Neden yaralandığımı düşündün?” Fazla isterik konuşmama-ya çalışıyordum.

“Şey duydum sandım...” Yanakları gerçekten kıpkırmızı oldu. Şehvetten mi, yoksa utançtan mı anlamamıştım. Belki de ikisi birdendi.

Hızla toparlandım. “Kabalaşma, Kane. Kaslarım ağrıyor o kadar. Dagan bana kılıç kullanmayı öğretiyor. Senin kasların hiç yorulmadı mı? Yoksa annenin karnından Taşlar tarafından biçimlendirilmiş halde mi çıktın?”

Of. Fazla abartıyordum.

Biraz rahatladı ve haylaz gülümsemesi geri geldi. Duvara yaslanıp, “Birilerinin keyfi yerinde,” dedi.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kapatarak küvete yaslandım. Sıcak suyun boynuma kadar çıkıp beni rahatlatmasına izin verdikten sonra tekrar ona baktım.

“Güzel kokuyor,” dedi biraz daha yaklaşıp. Yine de saygılı bir mesafede duruyordu. Bunu çok mu sevmiştim, yoksa nefret mi etmiştim emin değildim.

“Beyaz zambak kokulu tuz kullandım. En sevdiğim çiçek.”

Yeniden gülümsedi, yüzünde nadiren gördüğüm rahat ve hoş bir ifade vardı. Nefesim kesildi.

“Oniks’te pek bulunmuyorlar.”

“Biliyorum,” dedim. “Annem bana sadece Kehribar’da yetiştiklerini söylemişti. Bu yüzden göbek adımı öyle koymuş, onların içinde doğduğumu söyledi.”

KATE GOLDEN

"Arwen Lily Valondale," dedi düşünceli bir şekilde. Adım dudaklarından bir dua gibi çıkmıştı... Şehvetli dua diye bir şey varsa tabii. Neredeyse inleyecektim.

Boğazımı temizledim.

"Soyadımı nereden biliyorsun?"

Dilini şaklatıp başını azarlarcaasına oyunbaz bir şekilde iki yana salladığında cevap olarak göğüslerim sertleşti. *Lanet herif.* Dudaklarına bakmama neden olacak şeyler yapmaması lazımdı.

"Sence araştırma yapmadan mahkûmları serbest bırakır mıyım?"

Yanıma yaklaştığında kasıklarım kasıldı. *Hâlâ tamamen çıplaktım.*

Gitmesi gerekiyordu.

"Benim bildiğim küvet kişiye özel bir yer, halka açık değil. Ayrıca neden odama geldin ki?"

Kane bana doğru iyice yaklaştı ve küvetin içini görmemek için dizlerinin üstüne çöktü. Göz hizama geldiğinde bana bakıp, "Sormak istediğim bir şey var..." diyerek çenesini kaşdı.

Çok kötü bir düşünce aklıma geldi fakat artık çok geçti. Çalışma odasına girenlerin Mari ve ben olduğumu biliyor muydu? O yüzden mi gelmişti? Briar'ın tılsımının kaybolduğunu fark etmiş miydi? Yüzüme ilgisiz bir ifade takınmaya çalıştım.

İç geçirdi. "Yarın akşam bana katılır mısın diye soracaktım. Bu krallığı anlamana yardımcı olabilir diye düşündüm."

Şaşırdım demek yeterli olmazdı. Zaman kazanmak için suya biraz daha battım.

"Neden geleyim?"

"Çünkü ben öyle söylüyorum?"

Somurttum.

Çok komik bir hareket yapmışım gibi samimi bir kahkaha attı. "Evet, ben de işe yarayacağını düşünmemiştim. Ben ve bu krallıkla ilgili bilgi toplamak, hakkında pek çok fikre sahip olduğun savaşı öğrenmek için gelmeye ne dersin?"

*(İng.) Zambak. (ç.n.)

ONİKSİN ŞAFAĞI

“İyi,” dedim neredeyse gülümseyerek. Beni iyi yakalamıştı.

“Güzel,” derken sırtıttı. “Barney seni alır.”

Arkamdaki bornoza ulaşmak için döndüm ve sert bir şekilde nefes aldığını duydum. Ona döndüğümde her ne diyecekse konuşmasını bekledim ama ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Kanı çekilmiş gibi görünüyordu.

“Yaraların var,” dedi yumruğuyla demir kırmaya hazır mış gibi.

Sıcak suya rağmen ürperdim.

“Evet,” dışında başka bir şey söyleyemedim. Hayatımın bu kısmını kimseyle paylaşmak istemiyordum, özellikle de onunla.

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordu. Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

Powell ve sırtıma vurduğu kernerı gözümün önüne geldi.

Kızardım. “Uzun zaman önceydi.”

Anıların üstümdeki etkisini görüyormuş gibi ısrarcı olmadı. bunun için minnettardım. Yutkunup gözlerimin içine baktı.

Gözlerimi kaçırmadığımı görünce hafifçe yaklaştı, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. Çenesi hâlâ granit kadar sertti.

Aramızdaki boşluk yavaş, acı verici bir enerjiyle dolup taşıyordu.

İçim hâlâ sızlıyordu.

Ben çırılcıplakken yüzlerimiz bu kadar yakın olmamalıydı. Birkaç saniye önce boşalmama ramak kalmıştı. Üstündeki odunsu deri kokusunu alabiliyordum ve başım dönüyordu.

Dilimi altdudağında gezdirdim. Hareketimi yüzünü ekşiterek izlediğinin farkındaydım, canı yanıyor gibiydi. Gözleri simsiyah olmuştu, sadece gözbebekleri görünüyordu. Normalde bana bakan gümüş grisinden eser yoktu. Bakışları boynumdan aşağı inip köprücük kemiğime geldi, kollarımın altında birbirine yapışmış göğüslerime baktı. Dudakları hafifçe aralandı.

Ancak daha aşağı inmedi, rahatlama ve hayal kırıklığını aynı anda hissediyordum.

KATE GOLDEN

Yüzümü ona doğru kaldırdım. Beni öpmesini istiyordum. Bunu itiraf edebilirdim, dudaklarını hissetmeye sonraki nefesimden bile daha çok ihtiyaç duyuyordum.

Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı, ardından boğazını temizleyip ayağa kalktı.

“Pardon,” dedi ve hiçbir şey söylemeden banyodan çıkarak nefesimi kesti.

14

Barney'nin peşinden çadırlardan oluşan labirente girdim. Işıltılı hasat dolunayı serin akşam havasında yükseliyor. Barney'nin yumuşak, tanıdık yüzünü aydınlatıyordu. Bu tatlı, iri adamı özlediğimi fark etmek beni şaşırtmıştı.

Mari'den bir elbise ve Oniksli kadınların sık sık saçlarına taktıkları siyah kurdelelerden ödünç almıştım. Kane'in ne görmemi istediğini bilmiyordum, Mari'nin de hiçbir fikri yoktu. Beni cepheye götürüp savaşın gerçeklerini göstermek isteyebileceğini tahmin etmişti, böylece neden zalimce hüküm sürdüğünü anlayabilirdim. Oysaki ben bundan daha korkunç bir şey hayal edemiyordum.

Bu sabah Dagan'm pek yardımı dokunmamıştı. Kralın akşam ona katılmamı istediğini söylemiştim. Elbette arzulu halimden ya da son birkaç gündür aramızdaki agresif göz temasından bahsetmemiştim. Dagan'ın bir şeyler bildiğini hissediyordum. Kane'den ne zaman bahsetsem yanaklarını kızarıyordu. Dagan'a kralın beni neden çağırmış olabileceğini sorduğumda gözlerini devirip beni bütün gün eczanede yalnız bırakmıştı. *Kendime not: Dagan'dan ilişki tavsiyesi isteme.*

Kulağıma harlanan bir ateşin sesi geldi, Barney ile yahni pişiren, kart dağıtan ve bira içen askerlerin yanından geçtik. Birkaç hafta önce çok korkunç görünen bu askerler, artık gözüme Ryder ile arkadaşları gibi geliyordu; oyunbaz, çocuksu ve fazlasıyla genç.

KATE GOLDEN

Süslü bir köşeyi döndüğümüzde uzun, kapkara bir çadırın önüne geldik. Daha çok köşke benziyordu; girişin etrafı gümüş işlemlerle doluydu, iki yanındaki flamalarda ise Oniks amblemi vardı.

Bu bölgeyi hatırladığımda aniden midem bulandı.

Bert hemen arkamdaydı, bana saldırmaya çalışmıştı. Kane o gece çırpındığımı duyduğunda bu çadırdaki olmalıydı. Ürperdim, gelmeseydi olabilecekleri düşünemiyordum. Kılıç eğitimime karşı gönülsüz bir minnet duymaya başladım. O gün yanımda kılıç olsaydı ve kullanmayı bilseydim, en azından kendimi savunabilirdim.

Çadırın içi hiç beklediğim gibi değildi. Odanın ortasında Evendell'in büyükçe bir haritası vardı, kralın bölüklerini temsil eden piyonlar haritanın üstüne dizilmişti. Kum ve çikolata tonları arasında gidip gelen deri koltuklarla kürkler, odanın geri kalanını dolduruyordu. Gotik lambalarla siyah mumlar ise etrafı koyu bir turuncu renge boyuyordu.

Etrafta bakır kadehler tutan, karanfilli ekmekle tavuk yiyerek sohbet eden erkeklerle kadınlar vardı. Havaya zencefil, narenciye, rom ve karanfil kokusu hâkimdi, gardenya ile zambak kokularıyla karışıyorlardı; Oniks'teki en yaygın iki çiçeğin bunlar olduğunu öğrenmiştim. Parlayan ışıklar sıcak, hoş bir ambiyans yaratmıştı.

Geç de olsa elimi şaşkınlık ve heyecanla kalbime bastırdığımı fark ettim.

Barney beni Kane'e götürdü, kadife bir tahtta oturuyordu. Yanında esmer, biçimli çeneye sahip bir adam duruyordu. Kim olduğunu bilmiyordum.

"Leydi Arwen, Majesteleri."

Kane beni karşılamak için ayağa kalktı. Gerçek bir kral gibi giyinmişti; siyah bir pelerin, birkaç gümüş yüzük, geriye doğru taranmış saçlarının üstüne taktığı narin, oniksten bir taç. Görüntüsü nefes kesiciydi.

Dün banyoda neredeyse öpüşecek olmamızın üzerimde bi-

ONİKSİN ŞAFAĞI

raktığı utancı bastırdım, basit bir reverans yaparak onu selamladım. Kane, botlarımdan başlayıp siyah kurdelelerime kadar beni süzdü, gözlerinde ışıklar dans ediyordu. Onlar gibi giyindiğimi anlamış mıydı acaba?

Ama bu akşam her zamanki çekiciliğiyle oyunbazlığı yoktu. Flört etmedi, bana laf sokmaya çalışmadı.

“Gelebilmene sevindim,” dedi. “Birazdan sana katılacağım. Lütfen otur.” Yanındaki mor, kadife sandalyeyi gösterdikten sonra sağındaki adamla hararetli konuşmasına devam etti.

Çadırı dolduran soylu denizine bakma içgüdümüne karşı koymaya çalıştım. Hepsinin gözlerinde meraklı ama korumacı bakışlar vardı, bakışları yüzlerce hançer gibi sırtıma saplanıyordu. Bunun yerine diğer tarafa, en büyük hayranım Griffin’in oturduğu yere baktım. Ona ya da Kane’e burada ne yaptığımızı sormak istiyordum ancak o da hararetli bir konuşma içindeydi, bölmeye çekindim. İçimden Barney keşke gitmeseydi diye geçiriyordum.

Ellerime bakıp etrafımdaki konuşmaları dinlemeye başladım. Kane, Opal Ülkesi’nin barış anlaşmasını tartışıyordu ama bir iki kelime dışında bir şey duyamıyordum. Odada gürültü artıyor, herkes buzursuzlanıyordu.

Sol tarafımdaki Griffin güzel, sarışın bir kadınla şaşırtıcı derecede neşeli bir sohbet içindeydi. Bana karşı bu kadar soğuk olan bu adamın güldüğünü görmek tuhaftı. Demek göstermek istediğinde ortaya çıkan sıcak, arkadaş canlısı bir gülümsemesi de vardı.

“İnanılmaz, değil mi?”

Kane’e döndüm. “Galiba dişlerini ilk defa görüyorum. Yani bana bakıp dişlerini sıkacağı zamanları saymazsak.”

Kane sırtıttı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. Aklını kurcalayan bir şeyler olduğu belliydi. “Söylediğim gibi, sorun sen değilsin... benim.”

Anladığımı belirtmek için homurdansam da başka bir şey söylemedim. Griffin ile Kane kardeş olmayabilirdi, yine de arala-

KATE GOLDEN

rında köklü, ailevi bir gerginlik olduğu belliydi. Buna bulaşmaya hiç niyetim yoktu.

Bahsi geçen komutan ayağa kalktı ve konuşan soylular sessizleşerek ona döndü. “Bu akşamın forum konusu Opal Ülkeleri,” dedi. “Kehribar, askerlerini Opal’deki Gece Yarısı Vadisi’nden izinsiz geçiriyor. Bu nedenle askerlerimize daha hızlı ulaşıyorlar.”

Kalbim bir anda mideme indi.

Olamaz.

Bakışlarım Kane’e kaydı ama o komutana bakıyordu.

Gece Yarısı Vadisi hakkında, barış anlaşmasıyla ilgili bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Çocukken okulda öğretilen şeylerdi. Opal Ülkesi özgür bir topraktı, hiçbir yöneticinin hükmünde değildi. Birçok grubun ve topluluğun bulunduğu vahşi, kayalıklı bir alandı. Doğru hatırlıyorsam bu topluluklar yıllar önce diğer sekiz krallıkla bir barış anlaşması imzalamış, her türlü savaşta tarafsız kalacaklarını bildirmişlerdi.

Maalesef Opal ve Yılantaşı, Kehribar ile Oniks’in savaşının ortasında kalmıştı. İki tarafın da askerleri Mineral Denizi’ni ve Gül Kuvarısı’nı kullanarak diğer tarafa geçmek zorunda kalıyordu, Opal’in içinden geçmek ise çok daha kısaydı.

Foruma katıldığım için duyduğum heyecan bir anda midemde ekşimiş, ciddi bir endişeye dönüşmüştü. Kehribar askerlerine ne yapacaklardı? Ne kadar acımasız davranacaklardı?

Yoksa umurlarında değil miydi? Belki de bu problemi Opal’in halletmesi gerekiyordu.

“Katıldığınız için teşekkür ederiz,” diye bitirdi Griffin. “Forum başlamıştır.”

Etkileyici bir sakalı olan, iri bir adam hemen söze girdi. “Kralım, daha önce de söyledim, seve seve tekrarlıyorum. Kehribar, ülkelerin sınırlarına saygı göstermiyorsa biz de göstermek zorunda değiliz. Askerlerimizi bu akşam Opal sınırlarına sokalım. Eşit şartlarda savaşalım. Alternatifleri konuşacak vaktimiz yok.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Griffin'in yanında oturan sarışın kadın homurdandı, ardından ayağa kalkıp yalvaran gözlerle Kane'e baktı. "Majesteleri. Sör Phylip'e saygısızlık etmek istemem fakat Kehribar'ın yaptıkları yanlarına kalmadı. Casuslarımın duyduğuna göre Opal Ülkesi, topraklarını kestirme olarak kullanan ve barış anlaşmasına uymayan Kral Gareth'a karşı bir saldırı düzenlemeye hazırlanıyor. Bu da bizim işimize gelir. Opal Ülkesi ile aramızı bozmak gereksiz."

Sör Phylip elini yüzünde gezdirdi. Anlaşılan bu ikili daha önce de tartışmıştı.

"Topraklarına girsek..." diye devam etti kadın. "...krallığı tehlikeye atar, Opal'de daha fazla kan dökülmesine neden oluruz."

Kane ilk defa konuştu. "Leydi Kleio haklı, Opal'e girmememizin nedeni korku değil, saygı. Kehribar'dakiler birer piç olabilir ama biz öyle değiliz."

Opal, topraklarının ve halkının güvenliğini garanti altına almak için barış anlaşması imzalamıştı, Gareth bu anlaşmaya kendi çıkarı için saygısızlık etmezdi. Açıkçası bu hareketi Kane'den beklerdim.

Kane'in yanında oturan adam ayağa kalktı, bariton sesi forumda gürleyerek herkesin dikkatini üstüne çekti. "Kralımıza çeşitli kabile ve topluluk liderleriyle görüşüp, yalnızca Oniks'in geçmesine izin verecek bir anlaşma ayarlamasını önerdim. Kehribar askerlerinin önünü kesmek için bölük göndereceksek Opal Ülkesi'nin yardımına ihtiyacımız var," dedi.

Sör Phylip ile Leydi Kleio aynı anda gözlerini devirdi. Önce Kleio konuştu. "Teğmen Eardley, en iyi keşifçilerimizi göndersek bile her bir liderin yerini bulmamız aylar sürer. O kadar zamanımız yok."

Midem huzursuzlukla düğümlendi. Krallığıma zarar vermek istemiyordum ama daha fazla kan dökülmesini engellemek istiyordum. Phylip'in katliam planına karşı çıkanların bu kadar az

KATE GOLDEN

olması beni endişelendirmişti. Onun planı uygulanırsa birkaç gün içinde binlerce Oniks, Opal ve Kehribar askeri yok olacaktı.

Ancak bu durum aklıma bir şey getirmişti.

Biraz zorlamaydı fakat bir ilacın sinir sistemine çok hızlı etki etmesini istemediğim zaman, karşıma engelleyici birkaç bitki katıyordum. Böylece ilaçlar bedende farklı yollar bularak ilerlemek zorunda kalıyordu ve etki daha uzun süreli oluyordu.

Oniks'in ihtiyacı olan da buydu. Kehribar askerlerini bloke edecek, vadiyi kullanmalarını engelleyecek bir şey olmalıydı. Opal topraklarından geçmek diğer yollar kadar uzun sürerse, kestirme olmadığını anlayıp ülkeden çıkarlardı.

Gözlerim Kane'e ilişti. Arkasına yaslanmış, ayak bileğini dizinin üstüne koyarak bacak bacak üstüne atmıştı. Parmaklarını kucığında birleştirmişti, sakinliğin zirvesindeydi. Hüküm sürme biçimi konusunda yanıldığımı itiraf etmem gerekiyordu. Sarayındaki her soylu, teğmen ve yetkiliye fikirlerini belirtme fırsatı veriyor, onlarla birlikte karar alıyordu. Şaşırtıcı derecede adil bir davranıştı.

Kane ona baktığımı fark etmiş gibi bana döndü. Parmaklarını oynatarak kibirli bir şekilde el salladı. Gülümsememe rağmen başımı iki yana salladım, merhaba demiyordum. Grubu gösterdikten sonra kendimi işaret ettim. Tek kaşını kaldırdı ama şüpheli bir şekilde başını bir kez sallayarak onayladı.

Midem gerginlikten bulanacak gibi oldu, ellerim titremesin diye onları elbiseme gizleyip yumruk yaptım.

Kıvırcık saçlı, yaşlıca bir kadın Opal ve Kehribar sınırlarına asker yerleştirilmesini söylemişti. Ancak Griffin bu fikrin askerleri boşuna harcamak olduğunu söyleyerek itiraz etmişti. Konuşmaları bittikten sonra derin bir nefes daha alıp ayağa kalktım.

"İyi akşamlar," diye başladım. Oda sessizdi. Herkes onay için Kane'e döndü. Ben de ona döndüm. Tüm forum boyunca takındığı ilgisiz tavırla bana baktı ama beni durdurmak için bir şey yapmadı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

"Askeri eğitimim yok." dedim tekrar küçük gruba dönerek "Soylu değilim ve hayatım boyunca kıtanın haritasını iki kez gördüm." Yanımda oturan Griffin başını ellerinin arasına aldı. Kane, komutanına gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"O zaman burada ne arıyorsun?" diye sordu çadının diğer tarafından yükselen sert bir ses. Kıkırtılar yükseldi, kim söyledi diye bakmaya çalışsam da sesin nereden geldiğini anlayamadım. Yanaklarım kızarıırken saç diplerim terledi.

Kane, adama nefret dolu bir bakış attı. "Leydinin sözü bitmedi. Onun karşısında laflarına dikkat etsen iyi olur," dedi.

İçeriye ölümcül bir sessizlik çöktü.

Ama sözleri beni cesaretlendirmişti, titremesi azalan sesimle konuşmaya devam ettim. "Gece Yarısı Vadisi'ni etkisiz kılmak işe yarayabilir," dedim.

Ağzımda ya da boğazımda sıvı olmamasına rağmen yutkunmaya çalışıp başarısız oldum. Yüksелеceğini bildiğim itirazları bekledim fakat tüm gözler üstümdeydi, devam etmemi bekliyorlardı. Kane'e bakarsam zayıflık göstermiş olacağım kesindi.

Bakmama gerek yoktu.

İyi bir fikirdi. Öyle olduğunu biliyordum.

"Sadece Kehribar askerlerinin sınırlarımıza daha hızlı ulaşmasını engellemekle kalmayız, aynı zamanda Opal Ülkesi'ne de iyilik yapmış oluruz. Hiçbir karşılık beklemeden savaşı topraklarından uzaklaştırırız, daha sonra bu iyiliğimizin karşılığını verebilirler."

"Ejderhayı ve Hydraları* kullanabiliriz," diye ekledi sağ tarafımdaki soylulardan biri. "Bölük gönderip geçidi kapamaktan daha hızlı ve daha gizli olur."

"Madenlerimizi kullanarak blokaj oluşturabiliriz. Yolu açacak kadar adamları yok," diye ekledi Griffin düşünceli bir şekilde.

Otur... sırada içim gururla ısıniyordu. Kane'e bakmadan

*... içinde sekiz başı olan dev bir yılan. Kesilen başları hızla yenilenmektedir. (ç.n.)

KATE GOLDEN

edemedim. Tartışmanın devamını izliyordu ama bana hafifçe başını salladı, gözlerinde bir ışıltı vardı.

Sonra Kleio ayağa kalktı. “Teşekkürler...?”

“Arwen,” dedim.

“Teşekkürler, Arwen,” diye gülümsedi. “Fena bir fikir değil. Şu anda Opal’de birkaç casusum var. Onlardan bilgi toplama...”

Çadıra doğru yaklaşan ağır botların sesi Kleio’nun sözünü yarıda kesti.

Forum endişeli fısıltılarla dolarken midemin dehşetle büzüldüğünü hissettim.

Baştan aşağı zırhlı, yedi Oniks askeri çadırdan içeri girip doğrudan Kane’e doğru ilerlemeye başladı.

Kral yerinden fırladı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı; saf korku.

Boğazım kasılmıştı, yutkunmaya çalışsam da beceremiyordum.

Zırhlı gümüş işlemeli olan asker, kısık bir sesle Kane ile konuştu. Zırhlı tanımıştım ama adamı tanıımıyordum, Teğmen Bert’in yerine gelmiş olduğunu fark ettim.

Bekledim. Bekledim. Bekledim.

Atmosfer korkunç bir beklentiyle dolup taşıyordu.

Birkaç kelime konuşur konuşmaz Kane’in omuzları rahatladı. Benimkiler de ona eşlik etti. Korktuğu şey her neyse, gerçekleşmediği belliydi. Kane’in anlık rahatlaması gelip geçti ve foruma döndü.

“Bu akşamlik bu kadar yeter. Leydi Kleio, casuslarınız vadiyi temizlesin. Gerekirse Eryx’i kullanın. Adamlarım madenleri çıkarıp taşımaya hazırlayacak,” dedi. Bunun üstüne tüm çadır birkaç dakika içinde dışarı çıktı, geriye sadece Kane, Griffin, Teğmen Eardley ve askerler kaldı.

Bir de ben.

Griffin, askerlerine haritayı kaldırmalarını emretti. Birinin bana ne yapmam ya da nereye gitmem gerektiğini söylemesini bekle-

ONİKSİN ŞAFAĞI

dım ama kimse bir şey söylemedi. Kane, başıyla teğmene işaret verdi ve teğmen çadırdan çıkıp üç Oniks askeriyle geri geldi.

Önümdeki görüntü midemi bulandırıyordu, tırnaklarımı sandalyemin ahşap kollarına bastırdım. Her asker, kolları ve ayaklarını zincirlenmiş bir adam taşıyordu, kafalarına çuval geçirilmişti.

Aniden hızlı bir nefes aldım; bunlar esirdi.

Esir düşmüş askerlerdi.

Kane, önünde diz çöktürülen adamlara baktı.

Teğmen boğazını temizledi. “Bu üç Kehribar askerini kaleimizde bulduk, hazine odasına girmeye çalışıyorlardı. Altı askerimizi ve üç sivil öldürdüler. Kral Gareth’in özel bir timi olduklarını düşünüyorum. Ne yapmamızı istersiniz, kralım?”

Kane’in yüzü çelik gibiydi. Soğukkanlı, sakin bir öfkeyle ışılıyordu. Tanıdığım adamdan eser kalmamıştı. Ölüm ve şiddetin vücut bulmuş hali gibiydi, içim korkuyla ürperdi. Kendi adıma değil, önünde diz çöken adamlar adına korkuyordum.

“Çıkarın,” diye emretti ve askerler, esirlerin kafalarındaki çuvaları çıkardı.

Neredeyse bayılacaktım.

Önümdeki kirlenmiş, burnu kanamış ve acıyla kıvranan kişi Halden’di.

15

Düşünmeden ona doğru ilerleyip ellerimi uzattım.

Olamaz, olamaz, olamaz...

Olamaz.

Griffin beni kolumdan tutup geri çekti.

“Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı.

Paniğim zirve yapmıştı. Çadırın içi çok sıcaktı, mumlar beni boğuyordu.

“Onu tanıyorum!” diye fısıldadım. “Arkadaşım. Bir karışıklık olmuştur.”

Hayatta olduğuna inanamıyordum. Ayrıca Oniks'teydi. Ve esirdi. Ayrıca...

Griffin kolumu daha da sıkı kavradı. “Buradan hemen gitmen lazım,” dedi önüme geçip vücuduyla beni kapatarak ama çok geç kalmıştı.

“Arwen?” diye inledi Halden. Saçı kirli bir bez gibi kafasına yapışmıştı, kan yüzünden kırmızıya boyanmıştı. Bunu şişmiş, yanağı morarmıştı fakat kahverengi gözleri savaşa gitmeden önceki günle aynıydı. Yuvarlak, içten ve acılı.

Arkasındaki asker Halden'in kafasına vurup, “Kes sesini,” dedi.

“Yapma!” dedim. Onu böyle görmeye dayanamıyordum. Yine ileri doğru atıldım.

Kane bana döndü. “Bu çocuğu tanıyor musun?”

KATE GOLDEN

Ben ağzımı açamadan Halden konuştu. "Eşim olacaktı."

Donup kaldım.

Tüm çadır donup kaldı.

Halden! Seni salak. Aptallığını *Taşlar lanettesin*.

Kane öfkeden kudurmuş gibiydi, Griffin bile bembeyaz ke-silmişti.

"Hayır, öyle değil. Yani tam olarak..." dedim ama beynim yeterince hızlı kelime üretemiyordu.

Kane sözümü bitirmemi bile beklemedi. Ürkütücü bir sakinlikle Halden'a doğru ilerleyip, "Bu kadını seviyor musun?" diye sordu.

Halden bana büyük bir hevesle baktı. "Her şeyden çok."

Kanlı. Taşlar.

Kane başını sertçe salladı. "Güzel." Halden'ın arkasında du-ran askerlere baktı. "Öldürün onu."

"Hayır!" diye bağırdım.

Herkesin kulakları çınlıyor muydu acaba? Şu anda ne yaşı-nyordu?

"Aklını mı kaçırdın?" diye yalvardım.

Ancak Kane bana bakmıyordu. Deri koltuğuna geçip koyu bir sıvıyla dolu bardağını aldı ve yavaşça yudumlamaya başladı. Ben nefes alamazken keyifli bir şekilde oturuyordu.

Askerler, Halden ve diğer iki genç esiri dışarı sürüklemeye başladı.

"Durun!" dedim öfkeyle. "Hemen durun!"

Griffin'in eli, kolumu kelepçe gibi sarmıştı. Bana engel ol-mak onu zorlamıyordu bile.

Kane yüzüme baktı, gözlerimde biriken yaşlara soğuk, duy-gusuz bir ifadeyle karşılık verdi. Halden'ın sağındaki çocuk yal-varmaya, soldaki çocuk ise titremeye başladı ve bacağından idrar aktı. Ben çığlık atarken Kane sessizce bekliyordu.

Hayır, hayır, hayır. Lütfen, olamaz bu...

Sonunda Griffin araya girdi. "Kralım. Bu pisliklerden en azı-

ONİKSİN ŞAFAĞI

dan birini öldürmesek işimize yaramaz mı? Değerli bilgiler edinebiliriz. Karar verene kadar zindanda çürümeye bırakalım mı?”

Kane gözlerini devirip çenesini sıkı, içkisinden bir yudum daha aldıktan bir süre sonra teğmene başını salladı. “Komutanın dediğini yapın. Şimdilik zindana atılınsınlar.”

Üç esir de aynı anda nefes verdi. Halden’in gözleri benimkilerden hiç ayrılmamıştı. Çadırdan çıkarılmadan önce bana sessizce bir şey söyledi ama tuzlu gözyaşlarının yarattığı bulanıklıktan ne dediğini anlayamadım. Kane söylediğini anlamış gibiydi, tiksintiyle güldü.

“Herkes dışarı,” diye hırladı. Oda hızla boşaldıktan sonra geriye sadece Kane, Griffin ve ben kaldık.

Kane’in zalim, canı sıkın yüzünü parçalayacaktım.

Griffin beni bıraktığında Kane’in üstüne atıldım.

“Canavarın tekisin. Derdin ne senin?” dedim öfkeyle. “O çocukları öldürecek miydin? Daha yetişkin bile sayılmazlar! Hem de onu tanıdığımı ve sevdiğimi bilirken yapacaktın, öyle mi? Yüzünü bile görmek istemiyorum.” Yumruğumu çenesine indirmemek için *çok* çabaladım. Yine onun seviyesine inmeyecektim.

Kane umursamaz bir şekilde yüzüme baktı. Öfkesinin tek işareti yumruk yaptığı elleriydi, parmakları bembeyaz kesilmişti.

“Adamlarımı öldürdüler. Masumları katlettiler. Bu seni rahat-sız etmiyor mu?” diye sordu kısık ama nefret dolu bir sesle.

Başımı iki yana salladım. “Kesin olarak bilmiyorsun. Hiç düşünmeden hepsini ölümle cezalandırdın. Bir kral nasıl bu kadar fevri olabilir?”

“Şifacı haklı,” diye araya girdi Griffin. “Çok aptalca bir hareketti, dostum.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Teşekkür ederim!” dedim ve krala dönüp içtenlikle devam ettim. “Canımız istediği zaman insan öldüremeyiz, Kane.”

Griffin başını iki yana salladı. “Hayır, artık öldürmek zorundayız.”

KATE GOLDEN

"Aynen öyle. Bir dakika ne?" dedim Griffin'e dönerek. "Neden?"

Griffin iç geçirip kendine bir bardak viski koydu. "Kane ellerine koz verdi. Sevgilin onu test etti ve Kane geçemedi. Artık üç esir de Oniks Kralı'nın şifacısına önem verdiğini biliyor, bu da Kane için zayıflık yaratır. Bu bilgiyi öğrendikten sonra yaşamaları mümkün değil. Kusura bakma."

Başım dönüyordu. Her şey üst üste gelmişti. Griffin haklı mıydı? Kane'in, Halden'in sözlerine şiddetle cevap vermesinin nedeni Abbington'da Halden'ı seviyor olmam mıydı? Halden bunu bilerek mi yapmıştı? Canını kurtarmaya mı çalışmıştı? İçeri alındığı birkaç dakika içinde, Kane'in bana değer verdiğini anlamış mıydı?

Tam bir aptaldım! Tabii ki anlamıştı. Yoksa neden kralın ordusundaki bir çadırda, kralın hemen yanında olabiliyordum ki? Üzerimde Oniks elbisesi, saçlarımda siyah kurdeleler vardı. Onlarla birlikte lavanta viskisi içiyordum... Kane bana değer vermese bu mümkün olur muydu?

Alçak bir haındım.

Deri koltuğa yığılıp yere baktım.

Kane, Griffin'e döndü. "Zaten öleceklerdi. Hazine odasına girdilerse Gareth'a dönmelerine izin veremeyiz."

Ağlamaya başladım.

Engel olamıyordum. Uzun bir süredir Halden'ı hiç düşünmemiştim ama bu ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Hayatının sona ereceğini düşünmek akıl almayacak kadar korkunçtu. Ayrıca bu bir bakıma benim yüzümdendi.

Kane, sessiz bir öfkeyle bana baktı. "Özür dilerim, Arwen. Sevdiğin adama yaptıklarım için."

Göz yaşlarıyla ona baktım, sinirliydim. "Onu *seviyorum* demedim. Çocukluktan beri arkadaşız, en eski arkadaşlarımdan biri. Kardeşimin en yakın arkadaşı."

"Onun da hırsız olmasına şaşmamak lazım," diye mırıldandı Griffin. Onu duymazdan geldim.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“*Ailemden sayılır.*” diye devam ettim. “*Senin başlattığın saçma, anlamsız savaşta senin askerlerine karşı savaşmak için gittiğinden beri onu hiç görmemiştim!*”

Ruh halim histerik bir hal alıyordu, kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı.

“Ama sana âşıktı ve seninle evlenmeyi planlıyordu, öyle mi?” diye zorladı Kane.

“Konu o değil!”

“Merak ediyorum.”

Çok yazık, diye düşünüp derin bir nefes aldım. Kane’in en iyi yanını, göldeki halini ortaya çıkarmak için bir fırsat varsa eğer o da şimdiydi.

“Peki, tamam. Aramızda romantik anlamda bir şeyler vardı. Ama sonra savaşa gitti, onu bir daha görmeyeceğim sandım. Benimle eğleniyor sandım, *o şekilde* düşündüğünü bilmiyordum.”

Kane azıcık da olsa yumuşadı. “Düşünmemesi mümkün mü?”

“Lütfen,” diye yalvardım. “Onu öldürme.”

Griffin’in midesi bulanmış gibiydi. “Bence şifacı artık odasına dönsün.”

Huzursuz bir uykuyla geçen geceden sonra, gün doğmadan uyanıp merdivenlerden indim. Pelerinim sabah soğuğuna karşı savaşmaya çalışıyordu, ellerimi birleştirip avuçlarıma sıcak hava üfledim. Birkaç dilim ekmek, biraz kurutulmuş et, bir iğne ve biraz sargı bezi aşırmayı başarmıştım, hepsini etrafıma sardığımı kürke sakladım.

Halden’ı görmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu, gerçeğe olabildiğince yakın şeyler söylemenin en olası yol olduğuna karar verdim.

“Günaydın,” dedim nöbetteki genç muhafıza. “Mahkûmu ziyarete geldim.”

KATE GOLDEN

"Hangi mahkûm?"

Kafam karışmış gibi yaptım. "Mathis. Hani yarası enfeksiyon kapan." Bir yalancının yönettiği bu ülkede kalmaktan yalan söyleme becerim geliyordu.

"Sen kimsin?"

"Arwen. Şifacıyım. Komutan Griffin beni Mathis'in yarasını dikeyim diye gönderdi," dedim ve tıbbi malzemeleri muhafaza gösterdim.

Kaşları çatıldı, dudaklarını düşünceli bir şekilde büküyordu.

"Peki, sen bilirsin," dedim iç geçirerek. "Bu saatte çalışmak istemiyordum zaten." Arkamı döndüm, sonra tekrar muhafaza baktım. "Mathis bildiklerini anlatmadan ölürse Komutan Griffin'e şifacıyı tanımadığını söylersin. Anlayışla karşılar. Ne de olsa çok nazik, anlayışlı bir adam."

Yürümeye başlayıp nefesimi tuttum. Bir dizi homurtudan sonra muhafız sonunda arkamdan seslendi. "Tamam ama hızlı ol."

Sevinmişim, dönmeden önce yüzüme sıkıntı dolu bir ifade takındım. "Teşekkürler, çok uzun sürmez."

İçeri girdiğimde hücrelerin hatırladığım kadar rutubetli ve acınası olduğunu fark ettim. Halden için çok üzüliyordum, bu duvarlar arasındayken hayatımda hiç olmadığım kadar çaresiz hissetmişim.

Hücrelerini umduğumdan daha hızlı buldum. Beyaz-sarı saçları gri renkler arasında dikkat çekiyordu. Yere yığılmış uyurken bedeni titriyordu ve giysileri kanla kaplıydı. İrkilip uyanana kadar adını fısıldadım.

"Arwen, burada ne arıyorsun?" dedi. Korkunç görünüyordu. Gözü şişip kapanmıştı, çenesinde ise mandalina büyüklüğünde bir yara vardı.

"Sana bir şeyler getirdim."

Aşırdığım şeyleri çıkarıp parmaklıkların arasından uzattım, tıpkı bir süre önce Kane'in bana yaptığı gibi. Parmaklarım sızlıyor, ona dokunmak ve rahatlatmak istiyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Teşekkür ederim.” Verdiklerime bakıp hepsini kovanın arkasına sakladı. “Aslında zindanda ne arıyorsun diye sormak istemedim. Oniks Krallığı’nın karargâhına nasıl geldin?”

“Uzun hikâye. Ama güvendedeyim. Daha geniş bir zamanda anlatırım.”

“Benim pek zamanım kalmadı.”

“Öyle düşünme. Bir çaresine bakacağız.”

Beni merakla inceledi. “Farklı görünüyorsun.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Nasıl yani?” diye sordum.

Huzursuz görünüyordu. “Emin değilim. Sana ne yaptılar?”

İçimde savunmacı bir his oluştu. Halden arada sırada bana Powell’ı hatırlatıyordu. Bana kendimi önemsiz hissettiriyordu. “Hiçbir şey. Şaşırtıcı derecede düşünceli davranıyorlar.” Doğruydum.

“Evet, gördüm,” dedi gözlerini kısarak. “Belki kralı ikna edebilirsin. Seni seviyor. Sana eşim dediğimde yüzünü görmem lazımdı. Köpeğini öldürmüşüm gibi baktı.”

Nedense aklıma *strix* geldi. Kane’in o iğrenç hayvanla olan ilişkisini düşününce neredeyse gülecektim. Hayvana çağırınca gelmeyi, numaralar yapmayı öğrettiğini hayal ettim. *Kanlı Taşlar!* O adama karşı hâlâ sıcak, içten bir şeyler hissetmem nasıl mümkün olabiliyordu?

Halden. Halden’a odaklanmam gerekiyordu.

“Neden eşin olacağımı söyledin? Böyle bir şeyi hiç konuşmadık.”

Halden düşünceli bir şekilde tırnağını ısırdı. “Döndüğümde evleniriz diye umuyordum.” Devam etmesini bekledim. “Ama seni orada zincirsiz bir halde kralın yanında otururken görünce hizmetkâr olmadığını, güçlü bir konumda olduğunu anladım. Kendimi sana bağlarsam canımı bağışlayabilirler diye düşündüm.”

İçimi huzursuzluğa benzer bir his kapladı, ağır ve rahatsız

KATE GOLDEN

ediciydi. Demek Griffin haklıydı. Halden düşündüğümünden daha manipülatifti. Böyle bir yanı olduğunu bilmiyordum. Hayatta kalmak için elinden geleni yapıyor diye düşünmüştüm.

"Belki..." Cümleyi nasıl bitireceğimden emin olmadığım için öylece durdum. Halden'in haklı olmasını istediğimden emin değildim. Artık Kane'in bana böyle duygular beslemesini istiyordum, bilemiyordum.

"Güven bana. Seni sevmiyor olsa şu anda ölü olurum."

Bu kadar emin olması yüzümün solmasına neden oldu.

"Neden? Ne yaptın?"

Halden tokat yemiş gibi geri çekildi. "*Ben* mi ne yaptım? Ülkem için savaştım."

Yine de içimden bir ses, sözlerinin altında gizlemek istediği anlamlar olduğunu söylüyordu. "Dün gece üç masumu öldürdü. gününü söylediler. Doğru mu?"

"Arwen," dedi incinmiş gözlerle. "Tabii ki hayır. Onlara nasıl inanabilirsin? Hem de benim hakkımda söylediklerine?"

Utançtan yüzüm kızardı. "Bilmiyorum. Neden yalan söyledinler ki?"

Halden yine tırnağını ısırdı. "Neden mi? Çünkü hepsi şeytan, Arwen. Aklına girdikleri belli. Neden buradasın bilmiyorum ama söz veriyorum, seni kurtaracağım. Dün gece seni kurtaracağımı söyledim ya," dedi bana içtenlikle bakarak. Pozitif bir şeyler hissetmeye çalıştım. Umut, aşk, rahatlatma. Ancak hissettiğim tek şey tiksintiydi.

"Planımız var." Sağındaki hücrede uyuyan diğer iki Kehribar askerini işaret etti. "Bize sadece dikkat dağıtacak bir olay lazım. Muhafızların dağılmasına neden olacak bir şeyler bulabilir misin?"

Düşündüm ama aklıma bir şey gelmedi. "Burası çok izole bir yer. Planın nedir?"

Paniklemiş düşüncelerini sakinleştirmek ister gibi başını iki yana salladı. "İşe yarayabilecek bir şey bulunca söyle, tamam mı? O zaman açıklarım. Sonra ikimiz de kaçırız," dedi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Merdivenin tepesinden gelen ayak sesleri zindanların içinde yankılandı.

“Tamam. Bir fırsat bulmaya çalışırım. O zamana kadar sen de hayatta kalmaya bak,” dedim ve kaçmak için arkamı döndüm.

“Arwen!” diye tısladı. Ona doğru döndüğümde ellerini parmaklıklara sardığını gördüm. “Seni çok özledim.”

Bu sözlerinin *üzerine* kalbimin hızlanmasını bekledim fakat öyle olmadı.

Ona kısmen gülümsedim ve aceleyle dışarı çıktım, rutubetli merdivenleri tırmanıp genç muhafızın yanından geçtim.

“Hallettin mi?” diye sordu.

“Ne?” Halden ile konuşmamı hâlâ sindirememiştim. Hiç beklediğim gibi olmamıştı... “Ah! Evet, Martin’i iyileştirdim. Te-sekkürler.”

“Martin mi?”

Siktir. “Mathis? Of. Saat çok erken, ben yatmaya gidiyorum!” dedim ve yüzündeki şüpheli ifade başka bir şeye dönüşmeden kaçtım.

Odaman yolunu yarıladıktan sonra nefeslenmek için durdum.

Halden farklı biri gibiydi. Gerçi o da benim için aynısını söylememiş miydi? Onu yargılamaya hakkım var mıydı? Kim bilir cephede ne dehşet verici şeyler görmüştü. İçim sızladı, yaşadığı onca şey için üzülüyordum.

Taş bahçeden geçtiğim sırada güneşin kulelerin üstüne tırmandığını gördüm. Yumuşak, zambak kokulu bir esinti yüzüme düşen saçlarımı savurdu. Son birkaç saat korkunç geçmiş olsa da bu sessiz gün doğumu bana tuhaf bir huzur vermişti.

“Bu saatleri çok seviyorum,” dedi arkamdan yükselen derin bir ses. “Güneşin kalenin üstünde yükselmesi yeni bir başlangıç gibi. Sanki yeniden doğmak gibi.”

Gözlerimi kapattım. Şu anda bu adamla uğraşacak zihinsel enerjiye sahip değildim.

“Lütfen,” diye fısıldadım. “Beni yalnız bırak.”

KATE GOLDEN

"Dün gece korkunç şeyler yaptım. öfkeme yenik düştüm. Bir krala yakışan davranışlar değildi. Bir erkeğe de."

Tereddüt ettim ve arkamı dönüp Kane'in yüzüne baktım.

Kalbim onu görmeyi neredeyse kaldıramıyordu.

Bütün gece uyumamış gibi bir hali vardı, saçları dağınıktı ve gözleri kızarmıştı.

Yine de neredeyse göz kamaştıracak kadar yakışıklıydı.

Bana bakan yüzü bitkindi. "Çok üzgünüm," dedi yorgun bir sesle. "Ayrıca bilmeni isterim ki forumda harikaydın. Güzel ol. duğun kadar zekisin de."

Hain kalbim kanatlandı uçmaya çalıştı ama onu yakalayıp yerine bastırdım. Tatlı dilli krala karşı iyi bir şey hissetmeyecektim. Kesinlikle böyle bir şey olamazdı. "Beni takip mi ettin?" diye sordum.

"Hayır," deyip duraksadı. "Ama çocuğu görmeye gittiğini biliyorum. Arwen, o senin düşündüğün gibi biri değil."

Bilmediğim birçok şey olmasından yorulmuştum. "Öyle mi? Anlat o zaman."

Kane kaşlarını çatı, endişeli görünüyordu. Sözlerini dikkatle tarttıktan sonra cevap verdi, "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum, kuşum."

Gözlerimi daha sert devirseydim eğer yuvalarından çıkacaklardı. "Sen şimdi bana güvenmiyor musun?" diye sordum.

Acıyla güldü. "Geçmişimizin farkındayım. Diğer yandan sana hiç yalan söylemedim," dedi.

"Ne? Ben de mahkûmum olayı neydi peki?"

"Soylu olduğumdan bahsetmedim fakat hiç yalan da söylemedim."

"Ben de sana yalan söylemedim, Kane."

Bana yaklaşıncı refleks olarak geri çekildim. Yüzü düştü. "Dün gece, foruma Oniks renkleri içinde geldin. Halkıma bizim halkımız dedin ve krallığa biz diye hitap ettin."

Midem düğümlendi. Haklıydı. Halden yakalanmadan önce bu

ONİKSİN ŞAFAĞI

ülkenin bir parçası gibi hissetmek üzereydim. Burası beklenmedik bir şekilde evim olmaya başlamıştı. Kane, tavrımdaki değişikliği fark ederek sözüne devam etti, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

“Sonra sevgilin evime geldi, halkımı öldürdü ve benim olanı almaya çalıştı. Onun için mücadele edip hırsızlık yaptın, kaçmasına yardımcı olmak için plan tasarladın ve bir de sana yalan söyledim mi diyorsun?”

Midem boğazıma fırladı. “Beni takip etmediğini söylemiştin.”

“Kalenin her yerinde gözlerim var. Tersini düşünmüş olamazsın herhalde?”

Kane, etrafına öfke saçarak yanımdan geçip gitti.

Yüzüm kıpkırmızı kesildi. Beni tek başıma bırakmayacağını bilmem gerekirdi. Sinirden dişlerimi sıktım.

“Ayrıca, ben ‘senin’ değilim,” dedim. Bunu neden söyledikten emin değildim. Onun da canı yansın istiyordum.

Bana döndü ama yüz ifadesi hiç değişmemişti. “Tabii ki değilsin,” dedi.

“Biraz önce ‘benim olanı almak’ dedin.”

Kane bana zalimce gülümsedi. “Ne kadar kendini beğenmişsin. Senden bahsetmiyordum. Bahsetmemi mi tercih ederdin?”

Bu sözleri canımı beklediğimden daha fazla yakmıştı.

“Hayır. Tabii ki hayır.” Sözlerimi desteklemek için başımı şiddetle iki yana salladım. “Seni tanımıyorum bile.”

Dudağının tek kenarı kıvrılarak kurnaz bir sırıtmaya dönüştü. “Öfkelendiğim için beni affettiğinde, o problemi de çözeriz,” dedi.

Halden’i ölümle cezalandırdığı için onu asla affetmeyecektim. “Yani Griffin’in söylediklerine rağmen onları öldürmeyecek misin?”

“Henüz değil.”

KATE GOLDEN

Büyük koridordaki akşam yemeği gürültülü ve hayat doluydu ama ben başımı patlıcanlı ve biberli yahnimden kaldıramıyordum. Mari, tüm gün olduğu gibi beni dikkatle izliyordu. En sonunda dayanamayıp konuştu.

“Tamam, Arwen. Yeter. Ne derdin var senin?”

Başımı serin ahşabın üstüne koyup masaya karşı homurdandım.

“Kusura bakma, *zavallica* bilmiyorum. Konuş.”

Mari’ye baktım. Çilli yüzü sertti ama altında empati ve sıcaklık dışında hiçbir şey yoktu. Derin bir şekilde iç geçirdim. “Uzun bir hikâye.”

Mari rahatlamış görünüyordu. “Dinliyorum.”

Mari’ye her şeyi anlattım. Fark etmeden kraldan hoşlanmaya başlamış olabileceğimden bahsettim. Savaş forumunu ne kadar beğendiğimi, hüküm sürecini desteklediğimi anlattım. Tam ona ve buraya alışmaya başlamışken Halden’in yakalandığını söyledim. Artık kraldan öncekinden bile çok nefret ettiğimi anlattım. Kane’in şimdilik Halden’in hayatını bağışlamayı kabul ettiğini söyledim. Fikrini değiştirmeden Halden’in kaçmasına yardım etmem gerektiğinden bahsettim.

“Başka yolu yok. Bir şekilde kaçmasına yardım etmezsem ölecek.”

Mari yemeğini yavaş yavaş çiğneyerek anlattıklarımı düşündü. “Kral haftalardır bir kadınla görülmedi. Tüm kale çalkalanıyor. Acaba senin yüzünden mi?”

“Tabii, mutlaka öyledir,” diye kızdım. “Ben öyle bir şey duymadım.”

“Evet çünkü benim dışımda kimseyle konuşmuyorsun. Söylemedi deme, Oniks Kraliçesi olmaya gönüllü birçok güzel kadın var. Ya da kral ile yatmak isteyen. Kaleye geldiğinden beri kendilerini krala göstermek için her şeyi yapıyorlar. Kralın ününü herkes biliyor ve hepsi hayal kırıklığına uğramış durumda.”

Hiçbir şey hissetmemek için vücudumdaki tüm gücü kullandım.

ONİKSİN ŞARABI

“Önemli kısım orası değil, Mari, Kane’i bırak. Halden’a ne olacak?”

Mari gözlerini devirdi. “Kralın savaş taktikleri hatalı dedim mi? Şimdi kendi halkından biri...” dedi teatral bir şekilde kendini işaret ederek. “...bir çocuğun hayatını kurtarmak için vatan hainliği yapacak. Onu kurtaracağız. Merak etme.”

Tek kaşını kaldırdım. “Anlat lütfen.”

Bana klasik Mari bakışını attı, bir yanı soğukkanlı bir özgüvenle doluydu, diğer yanı ise heyecandan kıpır kıpırdı. “Bütün gün bunu anlatmak için bekliyordum ama keyfin yoktu. Arwen heyecanı zirveye gelene kadar beklemek istedim. Ay tutulmasından önceki gün Yılantaşı Kralı Eryx, kızıyla birlikte buraya gelecek. Kral Ravenwood, gelişlerini kutlamak için ziyafet veriyor. Yemek, şarap ve tabii ki alkol. Herkes ya kutlamaya dalmış olacak ya da sarhoş olacak!”

Sanırım anlamadığım bir şey vardı. Mari beni hevesle izliyor, ‘heyecanımın zirveye gelmesini’ bekliyordu. Olmadığını görünce sabırsızca devam etti. “Herkes diyorum, zindan muhafızları da dahil! Ormanın ortasındayız, burada festival veya kutlama olmuyor. Eğlenceye dalmış olacaklar, Halden da o sırada kaçabilir.”

Ona sert bir bakış atıp çevremizdeki insanlar bizi duydu mu diye etrafıma baktım ama yemeğin uğultusu, etraftaki masaların bizi duymasını engelliyordu.

“Pardon,” dedi mahcup bir şekilde.

“Şimdi bunu Halden’a nasıl ileteceğimi bulmam lazım.”

“O konuda da yardımcı olabilirim.”

“Mari, kahramanımsın.”

“Her anlamda, değil mi?” diye güldü fakat henüz ona katılacak kadar umutlu değildim.

16

Son zamanlarda tüm kale gergin gibiydi. Hizmetkârlar aceleyle koşturup fısıldaşıyordu, askerler eskisinden bile daha kaba ve kavgacı davranıyorlardı. Tüm bunların tek nedeninin kutlama hazırlıkları olduğunu umuyordum. Tehlikeli bir şey olmadığını düşünerek endişelenmemeye çalışmaktan başka bir şey yapamazdım.

Kane'e ne olduğunu soracak durumda değildim. Mari'nin cesaretlendirmesi ile krala duyduğum karmaşık duyguları bir kenara bırakmaya karar vermiştim. Çekici, güçlü bir adamdı. Komikti ve çarpık gülümsemesi içimi eritiyordu ama aynı zamanda öfkesini kontrol edemiyordu, insanları manipüle ediyor ve yalan söylüyordu. Ahlak ya da merhametten yoksundu. Bence eksileri, artılarından fazlaydı.

Diğer yandan kalbim bu şartları henüz kabul etmemişti, bu yüzden ondan kaçıyordum. Koridordan geçtiği zaman sütunların arkasına saklanma seviyesine gelmiştim. Çok olgun bir tavır olduğu söylenemezdi ama daha önemli meseleler vardı.

Önemli olan tek şey, Halden'a yardım etmekte.

Yalan söyleyerek zindana ikinci kez giremezdim, özellikle de Kane'in söylediği gibi kalenin her yerinde gözleri olduğunu düşünürsem eğer. Bu yüzden aradan haftalar geçti, artık Halden'dan haber alamıyordum. Yine de kaçmasına yardımcı olmakta karar-

KATE GOLDEN

lydım. Oturup Kane'in onu Kral Gareth'a karşı koz olarak kullanmasına veya tekrar kıskanıp öldürmesine izin veremezdim. Bunların çoktan gerçekleşmediğini umuyordum.

Mari, planı olduğunu söylüyordu ama işe yaraması için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Aklımı dağıtmak için sabahları kılıç eğitimime odaklanıyor, öğleden sonraları askerleri iyileştiriyor ve çoğu akşam Mari ile kütüphaneye gidiyordum. Sonunda yaz gelmişti, ilk defa mevsim değişikliği görüyordum. Oniks'in baharı, Kehribar'da bütün yıl süren soğuk havaya benziyordu ama yazları ısı banyosu gibiydi. Yumuşak, esintili hava beraberinde kararmak bilmeyen bir gökyüzü, çançiçekleri ve menekşeler getirmişti. Bu çiçekleri çalıp yatak odamdaki cam vazoya koymaya başlamıştım. Solduklarında bile bu olağanüstü çiçekleri bırakmak istemediğim için kitaplarım arasına koyuyordum. Bir zamanlar oldukları narin tohumcuklara dönüşene kadar da kurutuyordum. Son zamanlarda benim ruh halim için de iyi bir benzetmeydi, her gün eczane ile yatağım arasında rüyadaymış gibi gidip geliyordum.

Pozitif Arwen'a çok ihtiyacım vardı. Nereye gitmişti?

Eczanede sargı bezlerini katlarken öğleden sonranın loş ışığı, dışardaki meşe ağaçlarının arkasında kayboluyordu. Annem yanımdaymış gibi gül ve diken oynamaya çalıştım.

Gül: sonunda yetişkin kılıcı kullanmaya başlamıştım ama hâlâ Dagan'ınki gibi bir şey kullanamıyordum.

Diken...

Homurtu ve eczane zeminine sürten ayakların sesini duyunca sargı bezlerinden başımı kaldırıp kapıya döndüm. Zırhlı birkaç asker terlemiş, titreyen bir adamı taşıyordu. Rengi olması gerekenden çok daha solgundu.

"Şuraya," dedim reviri göstererek. "Yatağa yatırabilirsiniz."

"Teşekkürler," dedi adamın arkasından gece yarısı gibi yükselen bir ses. Sessiz, yumuşak ve zifiri karanlık.

Kanlı Taşlar.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kane, adamların arkasından çıkıp eczaneye girdi. Üstünde sade, düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek vardı. Parmağına birkaç gümüş yüzük takmış, gömleğin altına siyah bir pantolon giymişti. Bedeninden, pencereden akan yağmur damlaları gibi çekicilik akıyordu. Onca olaya rağmen, varlığı hâlâ üzerimde çok büyük bir etki yaratmaya devam ediyordu.

“Ne istiyorsun? İlgilenmem gereken bir hasta var,” dedim. Nefes nefese çıkan sesimi yaşadığım şoka yormasını umuyordum.

“Benden kaçıyorsun.”

Kulaklarımdan buhar çıktığına yemin edebilirdim. “Dünya senin etrafında dönmüyor, farkında mısın? Bu adam *ölmek üzere*.”

“Biliyorum, ben de yardıma geldim,” dedi. “Lance en iyi askerlerimden.”

Ne kadar arsız bir yalancıydı. “Beni rahatsız etmek için askerinin hastalığını kullanman çok ayıp,” dedim askerlerin arkasından revire girerken.

İki asker bizim dışımızda her yere bakıyordu. Kane öfkeyle onlara döndü. “Bizi yalnız bırakın. *Hemen*.”

Hiç tereddüt etmeden odadan çıktılar, hatta birisi aceleden bitkilere çarpıp yere adaçayı ve gelincik tohumları saçtı.

Islak, boğuk bir öksürük dikkatimi dökülen kavanozlardan çekip aldı.

Lance’in durumu iyi değildi.

Üstüne örttüğüm battaniyeye rağmen titriyordu ve kan ter içindeydi. Soğuk aldığını ya da ateşinin çıktığını düşünmüştüm fakat bileğinin yakınlarında iki diş izi dikkatimi çekti, üstü kuru kanla kaplıydı.

“Ne oldu?”

“Isırıldı. Hayvanın zehri onu yavaş yavaş öldürüyor gibi. Gerçi pek de yavaş denemez.”

“Ne kadar merhametlisin,” dedim somurarak. “Ne ısırıldı?”

Lance anlamsız bir şeyler inledi, Kane gözlerini ürperen

KATE GOLDEN

adamdan ayırmadan konuşmaya devam etti. “Emin değilim. İyi-leştirmen için bilmen gerekiyor mu?”

“İşime yarardı,” dedim eczaneye girip raflarda panzehir ara-yarak. “Huni yuvalı örümcek, taş goblini, boynuzlu kızıl yılan... bunlardan biri olabilir mi?”

Kane, Lance’i yalnız bırakıp peşimden geldi. “Merhemlerinin işe yarayacağı türden bir şey değil. Sana ihtiyacı var.” Ondan hiç beklenmeyecek kadar içtendi. “Güçlerine ihtiyacı var.”

“İyi,” dedim yanından geçip revire dönerek. Avuçlarımı Lan-ce’in yapış yapış olmuş suratına koydum. Kıvranıp titremeye başladı. Pencereyi açıp zambak kokulu akşam havasını içeri al-dım. Hızlı olmam gerekiyordu.

Dagan bana atmosferden güç almayı öğrettiğinden beri, du-rumu ciddi olan hastalarda ya da revirin meşgul olduğu günlerde ufak dozlarda kullanıyordum. Kaynayan bir tencereden yükse-len buhar gibi içeri giren hafif esintiyi avuçlarıma yönlendirdim. Hemen sonra esinti Lance’in başına doğru ilerledi. Derisinden süzülüp içine girdi, acısını dindiren güçlü bir ilaç gibiydi. Hafifçe inledi. Hava, zehri kemiklerinden, akciğerlerinden ve teninden temizledi. Lance ürpererek derin bir nefes verdiğinde solan rengi geri gelmeye başladı.

Derin bir nefes verdim, ciğerlerimdeki hava patlar gibi dışarı çıktı. Etrafımdaki elementleri kullanmak gittikçe kolaylaşıyordu. Önceki gibi kendimi uyumak zorunda da hissetmiyordum. Örgü battaniyeyi Lance’in vücuduna sardığımda uykuya daldı.

“Artık iyileşir ama ben birkaç saat izleyip durumunu takip ederim.”

“Tebrik ederim, kuşum,” diye mırıldandı Kane.

“Senden değerlendirme istemedim.”

Lance’in kafasına soğuk kompres yapıp uyandığında içmesi için bir bardak su koyarken Kane güldü.

“Pratik yapıyorum,” diye itiraf ettim. Kane revirden çıkıp eczanede volta atmaya başlamıştı. “Çok merak ettiysen eğer.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Peşinden eczaneye geçtiğim sırada eteğimle oynuyordum, en sonunda huzursuz ellerimi arkamda birleştirdim.

Gitmesi gerekiyordu.

“Etkilendim,” dedi Kane parlayan gözlerle. “Kalemde bu kadar becerikli bir şifacı olduğu için gururluyum,” diyerek etrafı yavaşça gezmeye devam etti. Koridordan gelen krem rengi mum ışığı gözlerini aydınlatıyordu. Parmaklarındaki yüzüklerden ve gümüş grisi gözlerinden yansıyor. Hep ışıltılı bir hali vardı.

“Yapacak başka işin yok mu?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. “Tüm gece zavallı Lance’in başında duracaksın. Yalnız kalma diye eşlik etmeyi teklif ediyorum sadece.”

Homurdandım. “Ben iyiyim. Yine de teklif ettiğin için teşekkürler.”

Bana döndü, alev alev yanan gözleri benimkilere odaklandı. “Belki de önümde kıvrınmanı izlemek hoşuma gidiyordur.”

Kaşlarımı çattım. Gücüm kalmamıştı. “Neden böylesin?” diye sordum, sesime sızan bıkkınlığı saklama gereği duymamıştım.

Kane bana yan yan gülümsedi. “Bu sorunun cevabını bilmeyi hiç istemezsin, kuşum.”

Muhtemelen haklıydı.

“Ailemi buldun mu?”

“Henüz değil.” Eczanede dolaşp çekmeceleri ve kavanozları karıştırdı. “Ama bulacağım.”

“Sana inanmıyorum,” diye çıktım.

Bana döndü. “Samanlıkta iğne aramak gibi. Daha doğrusu üç iğne aramak gibi... Biraz zaman tanı.”

Dişlerimi sıktım, sinirimi kusmak üzereydim ki midemden utanç verici bir gürültü yükseldi. Sesi bastırmak için elimi karnıma koydum. Bütün günüm eczanede geçmişti ve sabah gelirken yediğim şeftali dışında ağzıma tek bir lokma girmemişti. Midem yine isyan ettiğinde yüzümü ekşittim.

Kane, meraklı bir şekilde tek kaşını kaldırıp bana bakınca utançtan ensemde hafif bir sızı hissettim.

KATE GOLDEN

"Ne?" diye sordum, farkında değilmış gibi davranıyordum.

Ama bana cevap vermek yerine eczane kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açarak ahşap tabelanın sallanmasına neden oldu.

"Barney." diye seslendi koridora. "Leydi Arwen'in akşam yemeğini eczaneye yollamalarını söyler misin?"

Ah. Taşlar adına.

Utanc sızısı tam teşekküllü bir saldırıya dönüşmüştü.

"Tabii ki. Majesteleri." Barney'nin tanıdık, tatlı sesi koridordan yükselip yankılanmıştı.

Kane tam kapıyı kapatacakken durup tekrar açtı. "Fazladan karanfilli ekmek de yollasınlar," dedi. "İki somun. Teşekkürler."

Kapıyı kapatıp bana döndüğünde halinden çok memnun görünüyordu.

"Gerek yoktu," deyip düşmüş bitkileri toplayarak çöp kutusuna attım.

"Tabii ki vardı. Sen kendine bakmıyorsan başka birinin bakması lazım."

Ona sert bir bakış attım. "Ne yani, bana baktığını mı sanıyorsun? Beni burada zorla tutmak ve arkadaşlarımı öldürmekle tehdit etmek bana bakmak mı?"

Oyunbaz tavrı yok olmuş, yerine çok daha soğuk bir ifade gelmişti. Çok daha korkutucu bir duyguydu. Güçlkle yutkundum.

"O çocuk senin arkadaşın değil."

Başımı iki yana salladım. Onunla bunu konuşmak istemiyordum.

Bu akşam olmazdı.

Muhtemelen asla olmazdı.

İç geçirdi ve bıkkınlıkla elini saçında gezdirdikten sonra dönüp eczanede dolaşmaya başladı. Güneş sonunda batmıştı, odaya uykulu bir gece karanlığı hakimdi.

En yakınımıdaki çekmeceyi açıp lambaları yakmak için kibrit aramaya başladım.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kane önünde duran cam vitrine vurdu ve gözlerim ona kayd.

“Bu nedir?” diye sordu.

Sinirden burun deliklerim büyüdü. “Seni ilgilendirmez.”

“Yapma, baksana ne kadar ince. Çok ilginç.”

İç geçirdim. “Kurutulmuş denizanası. Dokularında şifalı enzimler var. Kurutulmuş zarları da yaraların ve kesiklerin üstüne ikinci bir deri gibi konabiliyor,” dedim.

“Tıbbi prosedürleri anlatmanı dinlemeye bayılıyorum,” diye mınıldandı.

“Ben de uçurumdan düşmeni izlemeye bayılırdım.”

Görünür bir şekilde titredi, kahkaha atmamak için kendini tuttuğu belliydi.

Çok gıcıktı. Yanıma gelip sinirimi bozuyor, beni yiyeceklerle satın almaya çalışıyordu.

Onca şeyden sonra Halden hakkında kötü konuşuyordu.

Kehribar Krallığı’na saldırımasaydı, Halden ve adamları hazine odasına girmeye çalışmazdı. Şakaklarımı ovdum. Tek istediğim sorularımın cevaplarını öğrenmekti.

“Neden Kehribar’a saldırdın?” dedim tezgâhın etrafından dolanıp ona yaklaşılarak. “Bana *bir şey* söyle.”

“Söyledim ya,” dedi gözlerini denizanasından ayırmadan. “Gareth şerefsizin teki, kendi krallığı olmasını hak etmiyor.”

“Bu, savaş açarak binlerce insanı öldürmek için geçerli bir neden değil. Sen de biliyorsun.”

Gözleri sertleşti ama vitrinden ayrılmadı. “Ancak bu kadar söyleyebilirim.”

Kulaklarımdaki uğultu o kadar yükselmişti ki kendi sesimi bile zor duydum. “O zaman eczanemden çık.”

“Arwen,” dedi sonunda gözlerime bakarak. “Bu alevli kişiliğini büyüleyici buluyor olabilirim fakat beni eninde sonunda affetmek zorundasın.”

Dışlerimi sıktım. “Hayır, kesinlikle ama *kesinlikle* etmeyeceğim.”

KATE GOLDEN

Bana yaklaştı, neredeyse vücudunu hissedebiliyordum. Ona dokunabilirdim. Kokusunu da alabiliyordum. Kaşları çatıldı. “Benden sonsuza kadar nefret etmeni kaldıramam.” Gözleri doğrudan benimkilerin içine bakıyordu.

Kendime engel olamadım. “Onu Halden’ı ölümle cezalandırmadan önce düşünecektin.”

“İyi. Nasıl istersen öyle olsun.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” dedim, sesime sızan korkuya engel olamamıştım.

Bana sert bir bakış attı ve bir süre sonra teslim olarak iç geçirdi. “Tehdit ediyor olsam anlardın. İyi akşamlar.”

17

Yaz rüzgârı olduğunu öğrendiğim ılık, güzel kokulu akşam esintisini çok seviyor olsam da şu anda beni rahatlatmıyordu. Mari'yi sonunda *planını* açıklamaya ikna etmiştim. Hataya hiç yer olmayan karmaşık bir büyü yapmak istiyordu.

Artık denemeye hazırdı.

“Tamam. Bir kez daha anlat lütfen,” dedim kısık bir sesle, terli ellerimle eteğimi kavradım. Zindana inen merdivenlerin yakınındaki bir çalının arkasına saklanmıştık, burayı buluşma noktamız olarak belirlemiştik.

“Sakin ol. Çok pratik yaptım. Artık elim alıştı,” dedi Mari özgüvenli bir şekilde. Ona inanmak istiyordum. Haftalardır bu büyüyle uğraşıyordu ve sonunda bir sincap üstündeki denemesi başarılı olduğunda çok sevinmişti. Önünde duran cevizi saatlerce görememişti.

Mor tılsımı tuttu. “Basit bir gizleme büyüğü. Muhafıza yapacağım, bir süre onun için görünmez olacaksın.”

“Peki bu ‘bir süre’ ne kadar?”

Mari boş gözlerle bakıp başını kaldırdı. “Bilmiyorum.”

“Ne!”

“Şşş!” diye tısladı. “Sorun yok! İçeri girip çıkman ne kadar uzun sürebilir ki? Ben de burada bekleyeceğim.”

“Mari,” dedim. “İlk denemende kusursuz yapamasan da sorun değil, biliyorsun. Başka bir şey deneyebiliriz.”

Bana *sakın devam etme* diyen bir bakış attı, ben de başımı tamam anlamında salladım ama yanında kıvranmadan duramıyordum.

"Hareket etme, dikkatimi dağıtırsan hata yapabilirim," dedi Mari gözlerini kapatarak. Ellerini uzatıp bekleyen muhafıza dokunuyor gibi yaptı. Kısık bir ritim mırıldandı ve anlayamadığım, antik bir dilde bir şeyler fısıldadı. Ayaklarımızın altındaki uzun çimenler aniden yükselen rüzgârda savrulmaya başladı. Hava güneşli olmasına rağmen rüzgâr yağmur ve toprak kokuyordu. Uzun saçlarından birkaç tutam yavaş yavaş yükseldi, başının etrafını aleve benzeyen kızıl çizgilerle sardı. Uzattığı parmaklarını sıkıtiğinde boğumları çıkırdadı.

Sonra durdu.

Gözlerini açtı, biraz sersemlemiş görünüyordu. Benden destek almak için elini uzattığında onu sıkıca tuttum. "İyi misin?"

Sersemlemiş bir halde bana baktı. "Sen kimsin?"

Kalbim duracak gibi oldu.

Yüzünde geniş bir gülümserme belirdi. "Ciddi misin!"

Öyle bir nefes verdim ki neredeyse kahkaha gibiydi. *Neredeyse*. "Çok kötüsün."

"Hadi," dedi.

Sakallı muhafıza doğru aceleyle ilerlesem de hiç koşmadım. Başka biri fark ederse şüpheli görünebilirdi.

Muhafız benim yaşlarındaydı. Pembe yanakları, kirli sarı sakalı ve kaşları vardı. Önünde durduğumda ensemden aşağı inen ürkütücü bir şey hissettim. Gözlerimin içine bakıyordu ama beni görmüyordu. Çekingen bir şekilde elimi gözünün önünde salladım, sıkılgan bir şekilde burnunu ovup etrafa bakmaya devam etti. Daha fazla bekleyip şansımı zorlamayacaktım.

Yanımdan geçip bir kez daha spiral merdivenlerden indim. Şansım yaver giderse eğer, buraya bir daha gelmem gerekmeyecek diye düşündüm.

Halden'in hücresinin parmaklıklarına vurdum. "Pişt! Halden!" diye seslendim. Ona verdiğim kürkün altına girmiş, yaralı

ONİKSİN ŞAFAĞI

hayvan gibi köşeye kıvrılmış uyuyordu. Beyaz sarı saçları kir ve pislikten neredeyse gri olmuştu.

“Geri döndün,” dedi uykulu bir sesle. Sesi neredeyse hürmet doluydu.

“Evet ama hızlı olmamız lazım,” dedim ona getirdiğim yemekleri vererek. “Bir hafta sonra ay tutulmasından önceki gece, günbatımında ziyafet olacak. Kaçman için en uygun zaman.”

Halden başını salladı. “Neden ziyafet veriyorlar?”

“Yılantaşı Kralı Eryx için. Müttefik olmaya çalışacaklar sanırım.”

Tırnağını ısırp kopan kısmı soluna doğru tükürdü. İğrenç bir alışkanlıktı ama nedense eskiden bu yaptığını çekici buluyordum.

“Karanlık Kale’de hiç melez gördün mü?”

Kaşlarımı çattım. Perilere inanmaya mı başlamıştı? Melezler, perilerin soyundan gelmiyor muydu?

“Ne? Bildiğim kadarıyla hayır.” Ancak düşününce, yanından geçtiğim ya da iyileştirdiğim bazı askerlerin çok güçlü ve tehditkâr göründüğünü hatırladım... Gerçi bu bilgiyi Halden ile paylaşmaya değmezdi. “Melezleri ölümlülerden nasıl ayırıyorsun, onu bile bilmiyorum,” dedim.

Halden iç geçirdi ve topuklarının üzerine oturdu. “Ayıramazsın zaten. Karşındaki kişinin soyunu bilmeden anlaşılmıyor. Oniks’in melezlerle dolu olduğunu söylüyorlar.”

“Neden soruyorsun ki?”

Bana hafifçe sırttı. “Merakıma engel olamadım galiba. Kral sana ne aradığıyla ilgili bir şey söyledi mi? Bir çeşit kadim yadigar mı arıyormuş?”

Midem huzursuzluktan düğümlendi. “Halden, beni neden soruya çekiyorsun? Kaçmana yardımcı olacak her şeyi anlatacağımı biliyorsun.”

“Tabii ki. Bölüğümdeki askerlerin anlattığı şeylerden biri, ben de merak ettim. Burada düşünmek için çok zamanım oldu, o yüzden.”

KATE GOLDEN

Aklıma Kane'in Griffin ile konuştuğu gece geldi, bir kâhinden ve aradıkları bir şeyden bahsediyorlardı. Üstünden bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Halden da aynı şeyden bahsediyor olabilir miydi?

"Oniks ve sırları ne zamandan beri umurunda? Abbington'daki kimse askere gitmeye senin kadar karşı değildi."

İki yıldan uzun bir süre önce, kuzeydeki zalim krallığa karşı savaşmak istemediğinde hissettiğim rahatsızlığı hatırladım. Umursamazlığı sinirimi bozmuş, kendimi yalnız hissetmeme neden olmuştu.

Kısa bir sürede her şey o kadar değişmişti ki...

Başını iki yana salladı. "O zamanlar çocuktum, Arwen. Kral Gareth ve uğruna savaştığı şeyleri öğrendim. Anlayamayacağın bir sürü şey var."

Romantik duygular beslediğim erkeklerin bana bunu söylemesinden bıkmıştım. Bu yüzden somurttum.

"Peki ya sen? Artık krallığımız umurunda değil mi?"

"Hayır, tabii ki umurumda," dedim yüzümün ısındığını hissederek. "Toprak ve altına duyulan anlamsız açlıktan dolayı ölen insanlara üzülüyorum."

"Tartışmak istemiyorum. Ziyafet gecesi nerede buluşacağız?" diye sordu Halden.

Korktuğum soru da buydu. Ay tutulmasından önceki geceydi. O gece ormana girip çukurotu almam gerekiyordu. Açık konuşmak gerekirse, Halden ile kaçarsam ailemi bulma olasılığımın daha yüksek olduğunu düşünmüyordum.

"Kral ailemi bulmaya çalışıyor. Ailemi bulursa ve benim kalede olmadığımı fark ederse..." dedim, bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Kane öfkeden delirip onlara zarar verir miydi?

"Seni koruyabilirim, Arwen. Kral Gareth'in casusları en az Oniks kadar iyi. Hatta belki çok daha iyi. Aileni birlikte bulabiliriz."

ONİKSİN ŞAFAĞI

Bir yanım hâlâ içimi rahatlatan bu sözlerini duyunca yumuşuyordu. Parmaklıklar ardında bile olsa özgüvenli gülümsemesini görmek bana iyi geliyordu. “Hücreden nasıl çıkacaksın? Muhafızların çoğu kendini kutlamaya kaptırmış olsa bile, ormandan nasıl geçeceksin?”

Halden homurdandı. “Orman sana söyledikleri kadar tehlikeli değil. Güven bana. Ziyafetin olduğu gece bir patlama duyacaksın, sonrasında birkaç dakika içinde kuzeydeki kapıya gelmen gerekiyor. Yapabilir misin?”

Şoktan göğüs kafesinde çılgına dönen kalbim cevap vermemi zorlaştırmıştı.

“*Patlama* mı? Taşlar adına, ne yapacaksın?”

“Ne kadar az bilersen o kadar iyi,” dedi içtenlikle.

“Bu kadarıyla yetinemem. Kaledeki insanlara zarar veremezsin. Onlar masum.”

Başını iki yana salladı. “Tabii ki vermeyeceğim. Cidden öyle yapacağımı mı düşünüyorsun?”

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Suçluluk duygusu, beyaz elbiseye dökülen şarap gibi içimi kapladı. Yapışkan, gittikçe büyüyen ve görmezden gelmesi imkânsız bir duyguydu.

Halden bir nefes verdi, sonra tekrar tımağını ısırdı. “Adamlarımdan birisi büyücü. Hücre kapısını istediği zaman patlatabilir. Patlama sayesinde buradan çıkabiliriz, üst taraftaki büyük koridorda duyulmaz,” dedi yukarıyı göstererek. “Ama buradan çık-sak bile kuzey kapısındaki muhafızları geçemeyiz. Ziyafet gecesi hazırlıksız olurlar, her yerde insan olacak. En iyi fırsatımız o zaman. Söz veriyorum, kimsenin canı yanmayacak.”

İyi bir plan gibi görünüyordu. Kusursuz değildi ancak bu kadar kısa sürede daha iyisini bulamazlardı.

“Gitmem lazım. Çok zamanım yok,” deyip ayağa kalktığımda, Halden parmaklıkların arasından uzanıp elimi tuttu.

“Bekle,” dedi ve beni zindana yapışana kadar çekti, kaba el-

KATE GOLDEN

lerini parmaklıkların arasından geçirip benimkilerin üzerine koydu. "Tipsy Boar hanının çatısından kayan yıldızları izlediğimiz geceyi hatırlıyor musun?"

Serin akşamı hatırladım, köyün hanının çatısındaydık. kollarını bana sarmıştı. Yıldızların kaydığını görüp daha yakından bakmak istemişti. Nasıl olduysa beni çatıya çıkmaya ikna etmişti. Neredeyse binanın her an yıkılacağından, kendimizi bira ve cam kırıklarının üzerinde bulacağımızdan emindim.

"Tabii ki," dedim.

Kızıl kahve tonlarındaki gözleri ağırlaşmıştı, şehvetle doluydu. "Son yıldız da kayıp gökyüzünden kaybolduktan sonra ne yaptığımızı da hatırlıyor musun?" diye sordu daha dumanlı bir sesle, yanaklarım ısınıyordu.

"Tabii ki," diye tekrarladım.

"O gece aklımdan hiç çıkmıyor... Bir şeyler ters giderse seni öpmediğim için çok pişman olurum."

Yapmak istediği şeyi anlamama fırsat vermeden beni kendine doğru çekti. Soğuk demirler yanaklarıma yapışırken dudakları benimkilere dokundu. Çekingen bir öpücüktü. Güvenli ve tanıdık. Gittiğinden beri onu çok özlemiştim, hep böyle bir anın hayalini kurmuştum. Tabii hayalimde zindan yoktu. Ama şimdi... tam olarak ne hissettiğimi bilemiyordum. Ona tekrar bu kadar yakın olmak rahatlatıcıydı. Bana dokunduğunda hâlâ içimde bir kıpırtı oluşuyordu... yine de bir şeyler eksikti.

Uzaklaştı, gözlerini benimkilerden ayırmadan elimi sıkıca kavradı. "Kuzey kapısında benimle buluşacaksın, değil mi?"

Buluşacak mıydım?

Halden, ormanda çukurotu bulmama yardım edebilirdi. Kendi başıma bulma ihtimalimden daha yüksekti. Bana önem veriyordu, her zaman da verecekti. Kane'in gerçek yüzünü tekrar tekrar gördükten sonra burada kalamazdım. Ailemi bulmayı planladığından bile şüpheliydim. Yalancının tekiydi, en başından beri yalan söylüyordu. Karanlık Kale'de nasıl bir geleceğim olacaktı?

ONİKSİN ŞAFAĞI

Tanımadığım bir kralın tarafında olmaktansa, tanıdığım bir adamın yanında olmak daha iyiydi.

“Evet,” diye cevap verdim sonunda. “İyi şanslar.”

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve önceki muhafızın hâlâ nöbette olduğunu gördüğümde, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım. Yanından geçip giderek, Mari ile eczaneye dönene kadar yavaşlamadım.

Başımın hemen yanından hızla geçen kılıç beni biraz huzursuz etmişti.

“Dikkat et!” dedim son anda çekilerek.

Dagan saldırısına devam etti, daha önce hiç görmediğim bir acımasızlıkla saldırıyordu fakat korkmuyordum. Tüm hamlelerini savuşturdum, kısa boyumu ve çevikliğimi avantaja çevirdim. Dagan daha yaşlıydı, benden daha uzun, daha yavaştı. Bu da etrafında kolaylıkla dönebileceğim anlamına geliyordu. Bir saniye kala nefesimi tutup kılıcımı savurdum ve deri zırhına vurmayı başardım.

Durup kesiğe bakarak alındaki teri sildi. Dudaklarında bir gülümseme belirse de hiçbir şey söylemedi. Böbürlenmek veya zıplayarak bu küçük zaferimi kutlamayı çok istiyordum. Ancak yorgunluktan dolayı ellerimi dizlerime koyup nefeslenmek zorunda kaldım.

“Bugünün son dersi,” dedi.

Taşlar’a şükürler olsun. Daha sabah olmasına rağmen bu hafta çok hızlı geçmişti ve akşamki ziyafetten önce yapmam gereken çok iş vardı. Dagan, giysilerinin üstüne giydiği zırhın kayışlarını çözerek gösterişsiz bir şekilde çimene düşmesine izin verdi. Yere çöküp bana karşısına oturmamı işaret etti. Avuçlarım serin çimenlere değdi, filizlenen gardenyanın kokusunu içime çektim. Bahçedeki sabahlar hakkında değerini bilmediğim çok şey vardı. Bu son sabahım olduğu için çok özleyeceğimi fark etmiştim.

KATE GOLDEN

“Ne yapıyoruz?” diye sordum.

“Farklı bir çeşit silah kullanıyoruz. Gözlerini kapat.”

Söylediğini yaptım. Dagan’ı sorgulamamayı öğrenmiştim. Kendini savunma konusunda her şeyi biliyordu.

“En güçlü yanını düşün. Bana ne hissettiğini söyle.”

Kaşlarımı çattım. En güçlü yanı mı? Aklıma bir şey gelmiyordu. İnsanları iyileştirme gücümle gurur duyuyordum fakat bu bir güçten çok beceri gibiydi. Belki de bir yetenektir. Koştuğumda güçlü hissediyordum ama bu güç sayılır mıydı? Hiç o açıdan bakmamıştım. Aklıma ailem geldi, onlara bakmanın kendimi güçlü hissetmeme sebep olduğunu hatırladım. Ne var ki o konuda da hiçbir zaman Ryder kadar iyi olamamıştım.

“Aklıma bir şey gelmiyor,” diye itiraf ettim. Beklediğimden çok daha utanç vericiydi.

“Onu sormadım. Ne hissediyorsun?”

İnatçı bir şekilde hiç kıpırdamadım. Gözlerimi kapatmak, farkında olmadığım duyguların yüzeye çıkmasını sağlamıştı. “Üzgün. Ve yalnız. O yüzden de korkuyorum.”

“Bu duyguyu takip et. Korku sana ne hissettiriyor?”

İç geçirdim. “Kapana kısılmışım gibi. Bazen zor geliyor. Her gün uyanıp hayatımın büyük bir kısmını korkuyla yaşayacağımı, onun hükmü altında olacağımı bilmek...”

“Kalbinin hızla çarptığı, göğsünün sıkıştığı ve ağzının kuruduğu zaman hissettiğin şey var ya. Onun ne olduğunu biliyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım. “Dehşet,” dedim.

“Hayır, Arwen. Bu güç.”

Söylediklerini anlamaya çalışıyordum ama bana pek mantıklı gelmemişti.

“Dagan, bence işe yaramıyor. Ne yaptığımızı bile anlamadım. Bugünlük dursak olur mu?” dedim tek gözümü açarak.

Hemen cevap verdi. “Gözlerini kapat.”

“Nasıl...”

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Gözlerini. Kapat.”

Rüzgâr, alıştırma yaptığımız bahçedeki ağaçların arasından uğuldayarak geçiyordu. Gözlerimi kapattığımda bu akşam için yapılan hazırlıkların sesi arttı; uzaktan yüklenen arabaların, taşınan mobilyaların sesi geliyordu.

“Korktuğunda,” diye devam etti Dagan, “Vücudun kaçmak ya da savaşmak için güç toplar. Kendini ikisinden birini yaparak koruman için güç verir. Harika bir koşucusun. Şimdi harika bir savaşçı da olmaya başladın. Korku hissin yok olacak diyemem. Diğer yandan, bu hissi kullanabilirsin. Onu avantaja çevirebilirsin. Korkunu cesarete dönüştürebilirsin. Ne de olsa bu iki duygu birbirinin aynısı.”

Söylediklerinde gerçeklik payı vardı. Yaşadığım panik ataklar, medikal açıdan bakıldığında sonu gelmeyen bir adrenalin selinden ibaretti. Ama bu ataklara yakalandığımda neredeyse hiçbir şey yapamıyordum. Bunu işlenmemiş bir güç olarak görmek çok zordu.

Sırtım ağrıyana, kuyruk sokumum uyuşana kadar söylediğini yaparak sessizlik içinde oturmaya devam ettim. İsteddiği şey olmayınca beni durdurdu.

“Yarın tekrar deneriz.”

İnleyerek ayağa kalktım. “Galiba kılıç eğitimini özleyeceğim,” dedim fakat sesim umduğum gibi şakacı çıkmamıştı.

Dagan beni süzdü.

“Sence savaşa giden askerlerden hangisi daha cesur? Korkacak hiçbir şeyi olmayan, etrafı yüzlerce asker ve kıtanın tüm silahlarıyla çevrili bir şövalye mi? Yoksa yanında kimse olmayan, yumrukları hariç hiç silahı olmayan, her şeyini kaybetme riskini alan yalnız bir şövalye mi?”

Anlayamadığım bir nedenden dolayı bu soruyu duyunca ağlayasım gelmişti. “İkincisi,” dedim.

“Neden?” diye sordu.

KATE GOLDEN

“Çünkü kazanamayacağını biliyor ama yine de savaşmayı seçiyor.”

“Gerçek cesaret seni korkutan şeyle yüzleşmektir. Korku adını verdiğimiz şey aslında güçtür, bunu iyilik için kullanabilirsin.”
Sorgulayan bakışlarından kaçmak için başımı eğdim.

Onu hayal kinklığına uğratmış gibi hissettim. İçimde olduğunu umduğu şeye sahip olmadığımdan emindim.

“Bana kızımı hatırlıyorsun... Büyüyüp senin gibi biri olduğunu görmek beni çok gururlandırır, Arwen.”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ağzından çıkan en nazik cümleydi. Belki de annem dışında birinden duyduğum en nazik şeydi.

“Ne oldu ona?” diye sordum çekinerek. Bilmek istediğimden emin değildim.

Dagan eğilip kılıçları aldı ve sarmaya başladı. “Eşimle daha bebek olan kızım, Kane’in savaştığı adam tarafından öldürüldü,” dedi. Sözlerinin içimde yarattığı dehşetle irkildim. “Bu keder, bu öfke. Her sabah yataktan kalkıp her akşam tekrar yatmak için bu duyguları güce çevirecek bir yöntem bulmaya çalışıyorum. Hepimizin acıları var. Olduğumuz kişiyi belirleyen şey, onlarla yüzleşme şeklimiz.”

Kalbim sızladı ve içim paramparça oldu.

“Çok üzgünüm,” dışında bir şey söyleyemedim.

Başını sallayıp, “Teşekkür ederim,” dedi ve her zamanki sessizliğimizin içine geri döndük.

Midemin bulandığını hissettim. Hem Dagan adına hem de bu akşam gitmeyi planladığım için. Kaybından sorumlu olan krallığa mı dönecektim? Bir anda her şey yanlış gelmeye başlamıştı.

Duzenleme

Ny.Ozlem

18

Altın varaklı aynadaki yansımam bana hiç benzemiyordu. Hayatımda hiç bu kadar odun kömürü görmemiştim. Mari bu dumanlı şeyi gözlerime sürmüş, dudaklarımı da koyu bir kırmızıya boyamıştı.

“Yeter. Cidden, Mari. Korsana benzedim. Ya da hayat kadınlarına.”

“Ya da ikisine de! Güzel bir korsan sürtüğü,” dedi Mari, bir yandan göz kapaklarına daha fazla siyah pudra sürüyordu.

Üstüme geçirdiği simsiyah, omuz dekolteli elbise de bu görüntüyü tamamlıyordu.

“Hiç adil değil. Neden senin gibi bir şey giyemiyorum?”

“Çünkü,” dedi Mari, uzun boyunlu ve meşe rengi elbisesini okşayarak. “Ben bu akşam eski sevgilimle buluşmayacağım.”

“Eski sevgilim falan değil. O ülkenin kralı, birbirimizi göreceğimizi de hiç sanmıyorum.”

Mari beni duymazdan gelip saçımı taradı, çikolata renkli buklelerimi tutam tutam sırtımdan aşağı bıraktı.

“Bu akşam...” diye başladım ama cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

“Biliyorum,” dedi. Aynadan yüzünü göremediğim için ona döndüm.

Ancak kelimeleri bir türlü söyleyemiyordum. Beklemediğim bir duygu tarafından boğuluyor gibiydim.

KATE GOLDEN

“Anlıyorum. Arwen.” dedi elimi tutarak. “Halden kaçabilir-
se, sen de onunla gideceksin. Eminim ben olsam ben de aynısını
yapardım.”

“Evet. Gerçi bu düşük bir olasılık.”

“Hayır, değil. Ölmek istemiyor. Bir çıkış yolu bulacaktır.”
Gözlerimin dolduğunu hissettim.

“Arwen, ağlama. Ona bir şey olmayacak.”

İçim suçlulukla doldu, Halden için ağlamıyordum. “Seni öz-
leyeceğim.”

Mari’nin gözleri ıslak cama dönüştü ve beni kendine çekip
sarıldı.

“Ben de.”

Beni bırakıp yanaklarımı sildi, yüzümden akan kararmış göz-
yaşlarını temizledi. “Ama bana mektup göndermenin bir yolunu
bulursun. Tekrar görüşeceğimizi biliyorum. Makyajını düzelte-
yim. *Üzgün* korsan sürtüğü görüntüsü yaratmak istemeyiz.”

Büyük koridor çok şık ve kutlamaya yakışır bir haldeydi, her
türden mumlar vardı. Etraf Oniks çiçeklerinden yapılmış çelenk-
lerle süslenmişti. Gölgeci lambalardan gelen sıcaklık, dumanı
tüten yiyecekler ve kalabalık tenimi ısıtıyordu. Dört farklı telli
çalğıdan yükselen, unutulması imkânsız bir melodi koridorda
yankılanarak beni dansa davet ediyordu. Dışarıda, Yılantaşı’nın
beyaz, şık atlarıyla Oniks’in vahşi, şeytani görünen atları yan
yana duruyordu. Güneşten bronzlaşmış tenleriyle sarışın Yılanta-
şı soyluları, üstlerindeki sıcak renklerle içeri girmeye başlamıştı.

Mari’yi bir süre önce kaybetmiştim. Yılantaşı’ndan gelen
kütüphaneciyle bir köşede saklanmışlardı, huş ağacı şarabından
sarhoş olmuş eski bir peri metnini inceliyorlardı. Kutlamada tek

ONİKSİN ŞAFAĞI

başıma dolaşmaktan çekinmiyordum. Önceki şikâyetlerime rağmen ipek işlemeli elbisemin içinde kendimi güzel hissediyordum. Kıvrımlarımı sarması, bedenimin üstünde balmumu gibi erimesi çok hoşuma gitmişti.

Bir kadeh şarap alıp yudumladım. Bu acı tat bana yabancıydı. Kehribar şarabı, tatlı olması ve karamel rengiyle ünlüydü. Bu içki frenküzümü rengindeydi, iki yudum alır almaz kemiklerime kadar işlediğini hissetmiştim. Terli, neşeli yabancıların arasından geçip dans pistine ilerledim. Normalde partilerden hoşlanmazdım fakat bu partideki tanınmazlığım bana daha önce hissetmediğim bir özgürlük vermişti. Kendimi eğlencenin içine atmadan bir şey gözüme ilişti. Hayır, birisi.

Nefes kesici derecede güzel, zayıf ve süt beyazı saçlarına yapraklardan yapılma narin bir taç takmış bir kadındı. Çok tanıdık, karanlık bir kralın sözlerine abartılı kahkahalarla gülüyordu.

Kane, tek koluyla kadının arkasındaki duvara dayanıyor, birasına bakıp sırtıyordu. Kadının kahkahası çan sesi gibi hafif ve melodikti. Kane anlattığı hikâyeye devam ederken gizemli kadın onu büyük bir ilgiyle dinledi, gözleri Kane'in dudaklarından çıkan her kelimeyi takip ediyordu. Çok komik bir kısımdan sonra kadın narin elini uzatıp Kane'in kolunu tuttu ve zihnim ne olduğunu kavrayamadan ayaklarım hareket etmeye başladı.

"İyi akşamlar," dedim biraz abartılı bir şekilde rastlamış gibi yaparak.

Kane beni süzdü, gözleri bedenimde lezzetli, yavaş bir şekilde dolaştı. Ancak asıl nefesimi kesen, yüzüme baktığında yüzünün aldığı ifadeydi.

"Arwen. Çok... çok güzel olmuşsun."

Birbirimizin gözlerine gereğinden uzun baktık. Yüzünde neredeyse hayranlığa benzeyen bir gülümseme belirdi.

Ama sonra nerede olduğunu hatırlamış gibi boğazını temizledi ve yanındaki kadını işaret etti. "Arwen, bu Prenses Amelia. Prenses, bu Leydi Arwen. Kalemizin şifacısı," dedi.

KATE GOLDEN

Amelia. Oniks'in sınır komşusu olan, yemyeşil ormanlarla dolu Yılantaşı'nın prensesi ve ziyafetin onur konuğu Kral Eryx'in kızıydı.

Yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu.

"Majesteleri," dedim reverans yaparak.

Prenses bir şey söylemedi ama gözlerini kısarak konuşmalarını bölmemden hoşlanmadığını belli etti.

Üçümüz birlikte boş boş durduk, ta ki ben gerginliği kaldıramayana kadar. Önemli bir anı böldüğüm belliydi. Zaten yanlarına neden gelmişim ki? Kane'in gecesini mahvetmek için mi? Beni rahat bırakmasını ondan isteyen ben değil miydim? Bu akşam kaçmayı planlamamış mıydım? Huş ağacı şarabı başımı döndürüyordu.

"Peki o halde, ziyafetin tadını çıkarın! Kuzu eti şahane," dedim fazlasıyla neşeli bir şekilde. Gitmek için arkamı döndüğüm sırada yüzümü ekşittim.

Kane'in sıcak eli kolumu kavradı ve beni kolayca kendine çekti. "Majesteleri," deyip prensese baktı. "Leydi Arwen ile kısa bir görüşme yapmam lazım. Birazdan yanınıza gelsem olur mu?"

"Gelsen iyi olur," dedi çok ciddi bir şekilde. Baş döndürücü olduğu kadar sertti de.

Kane beni uzaklaştırdığı sırada *benimle bir ilgisi yok* anlamında omuzlarımı silktim.

Hızla büyük koridoru geride bıraktık. Beni ziyafetten uzaklaştırdığını fark ettiğimde kıvranmaya başladım. "Beni nereye götürüyorsun? Bırak. Bir daha rahatsız etmeyeceğim. Dans etmek istiyorum," dedim.

Kane beni ya görmezden geliyordu ya da müzik ve kutlama seslerinden söylediklerimi duymuyordu. Gizli bir koridordan çıktık, kısa merdivenlerden inip yakındaki şarap mahzenlerinden birine girdik.

Kane, ağır taş kapıyı arkamızdan kapatarak ziyafetin sesini kestiğinde sessizliğe boğulduk. Kulaklarıma pamuk dolmuş gibi hissediyordum.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Küçük oda rutubetli ve kuruydu, şarap şişeleri tavana kadar dizilmişti. İkimizin yan yana durması için yer bile yoktu. Kane'in etkileyici derecede uzun olması da durumu çok daha kötü bir hale getiriyordu. Kendimi her anlamda küçücük hissediyordum.

"*Kanlı Taşlar*, Kane. Saçmalıyorsun."

"Dudaklarından ne kadar çok edepsiz kelime dökülüyor," deyip gülerek kapıya yaslandı.

"Dudaklarımı düşünme."

Gözleri bir anda oyunbazdan ölümcüle döndü. "Keşke yapabilseydim, kuşum," dedi.

Homurdandım. "Sen iflah olmazsın."

"Sen de kıskançsın," dedi kurt gibi gülümseyerek.

"Saçmalama. Senden öğreniyorum. Ben..." derken durdum, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ben ne? "Prensesle olan konuşmanı böldüğüm için üzgünüm. Kabalık ettim," dedim kollarımı bağlayarak. Sonra tekrar serbest bıraktım, gardımı almış gibi görünmek istemi-yordum.

Gözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Savaşta-yız. Müttefik bulmaya çalışıyorum. Sence eğlence için mi yapıyorum? Sence ziyafetlere düşkün birine mi benziyorum?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Politik savaşın bu kadar samimi olabileceğini kim bilebilirdi?"

Kane'in dudağının kenarı yukarı kalktı. "Ah, kuşum. Başka bir kadınla olduğumu düşününce öfkeden kudurdun mu?"

"Saçmalama. Ben sana engel olmayayım. Gerçi, o kız senin için biraz küçük değil mi?"

Kane ciddi anlamda alınmış gibi görünüyordu. "Sence kaç yaşındayım?"

"Neyse. Önemli değil," deyip yanından geçmeye çalıştım ama önüme geçti.

"Umarım önemli değildir. Birkaç metre aşağıda, parmaklıklar arkasında kocan olmayı bekleyen bir adam var."

KATE GOLDEN

"Tabii ki. Halden. Canını bağışladığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Beni taklit ederken gözleri parlıyordu. "Demek çok da zalim bir kral değilmişim."

"Dönmem lazım. Mari beni arar..."

Bedenim bir şok dalgası ile sarsıldı ve karşı konulmaz bir kuvvetle beni Kane'e doğru itti. Çenem onun göğsüne çarpıp acıyla sızladı. Kane kollarını etrafıma sarıp sarsıntının kuvveti bizi yere savururken bedenimi kendine bastırdı.

Şişeler birbirlerine çarpıp kırıldı, etrafa şarap saçıldı. Üstümüzdeki büyük koridordan hafif çılgık uğultuları duyuldu. Gözlerimi kapattım. Yer sarsılmaya devam ediyordu.

"Tutuyorum seni," diye homurdandı Kane. Şarap fıçıları raflardan aşağı dökülüp sırtına düştü. Bedenimdeki tüm kaslar yay gibi gerilmişti, sarsıntının bitmesi için dua ediyordum.

Yeter, yeter, yeter.

Sarsıntılar geçtikten sonra Kane'in yüzüyle benimki arasında sadece birkaç santim vardı, bedenini üstüme bastırıyordu. Onu her yerimde hissetmek dayanılır gibi değildi. Kaslı göğsünü benimkine bastırıyordu, kalçalarımız birbirine geçmişti ve kuvvetli kolları başımı koruyordu. Eliyle boynumu hâlâ nazikçe -çok nazikçe- tutuyordu. Olması gerekenden çok daha kibardı. Aldığım ilk nefeste yıldırım hızıyla benden ayrıldı.

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu, etraftaki hasara baktım.

Şarap mahzeni mahvolmuştu.

Her yer toz, moloz içindeydi. İkimizin de üstü koyu kırmızıya boyanmıştı. Kane vücudumu incelerken gözleri dehşetle doldu.

"Yaralandın mı?"

"Hayır, sadece şarap," dedim. Elimi dudağıma götürdüm ve çarpıştığımız sırada dudağımı ısırığımı fark ettim.

Çenemi o kadar nazik bir şekilde tuttu ki neredeyse inliyordum. Başparmağıyla alt dudağımı dikkatli bir şekilde çekip yarayı inceledi. Dokunuşundaki yakınlıktan tüm vücudumun kızardığını hissettim.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Üzgünüm, kuşum. Şundan biraz iç, yarayı temizler,” dedi ve başparmağı dudağını bıraktı. Kırılmayan şişelerden birine uzandı, üstündeki pislği temizleyip bana uzattı. Gözlerimi ondan ayırmadan yavaşça bir yudum aldım.

Şişeden büyük bir yudum alıp yanıma koymamı izlerken titrek bir nefes aldı.

“Ne oldu?” diye sordum çeneme masaj yaparak.

Ama anlamakta geç kalmıştım. Halden’in patlaması. Her ne yaptıysa, söylediğinden çok daha büyük bir patlama olmuştu.

Bu yüzden birilerinin canı yandıysa ben...

“Belki de depremdir,” dedi Kane, ayağa kalkıp kapıya ulaşmak için molozların arasından geçmeye başladı. “Burada kal. Barney’yi gönderip seni aldırırım.”

Ben karşı çıkamadan kapıyı itti. Ancak kapı kıpırdamadı. Bir anda mideme taş oturdu.

“Kane.”

Göğsüm titremeye başladı. Kane kapıyı bir kez daha, tüm vücudunu kullanarak zorladı. Gömleğinin altındaki sırt kasları şişti, boynundaki kaslar kasıldı.

“Kane.”

Avuçlarım terliyordu. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Kane kapıyı bıraktı, yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti ve parmaklarını çıtlattı. Bir kez daha ileri atıldı ama hiçbir şey olmadı.

“Kane!”

“Ne?” diyerek döndü. Dizlerimin üstüne çökmüştüm, nefes almakta zorlanıyordum. Yanıma koşup beni sakinleştirmek için elini sırtıma koydu. “Siktir. İyisin, küçük kuşum. Güven bana. İnsan korkudan ölmez. Burada yeteri kadar hava var,” dedi.

Söyledikleri doğrudu. Kendime binlerce kez söylediğim şeylerdi. Nora’nın bana öğretmeye çalıştığı, küçükken annemin söylediği kelimelerdi. Ancak şu an fark etmiyordu. Göğüs kafesim çökecek gibi hissediyordum. Adrenalin tüm bedenimi sarsıyor, düşüncelerime hâkim olamıyordum. Dışarı çıkmam lazımdı.

KATE GOLDEN

Hemen, hemen, *hemen*.

"Burada kalamam," dedim derin bir nefes daha alarak.

"Dik oturmaya çalış." Düzeliş sırtımı duvara verdim ve gözlerimi kapattım.

"Güzel. Yavaşça nefes al. Burundan al, ağızdan ver."

Odada bol bol hava vardı. Sonsuza kadar burada kalmayacaktım.

Kane'in elini sıkıca kavradım ve ciğerimi doldurana kadar nefes alma içgüdümüne karşı koymaya çalıştım.

"Ne kadar sıkı tutuyorsun. Dagan ile derslerin iyi gidiyor sanırım."

Gözlerimi açmadan başımı salladım. "O kadar güçlüyüm ki seni boğabilirim," dedim.

Kane kıkırdadığında bu ses beni biraz daha rahatlattı.

"Güçlüsün. Çok iyi gidiyorsun." Cesaret veren sözlerini duyunca gözlerim doldu. "Beni nasıl boğardın, anlat."

"Ne?" dedim gözlerinin içine bakarak.

"Duydun işte. Bilmek istiyorum, saldırıya karşı hazırlıklı olurum."

Ne yaptığını anlamıştım. Dikkatimin dağılması gerekiyordu.

"Griffin'i gülümsetirdim. Sırf onu gülerken görmenin şoku bile dikkatini dağıtırdı. Sonra kalın boynunu sıkıp canını alırdım."

Kane sert bir kahkaha attı. Bağımlılık yapan o içten kahkahalarından biriydi.

Gülüşünü yiyip yutmak istiyordum. Başka kimse duyanasın diye ağzıma tıkmak istiyordum.

"Devam et. Yeni hobim artık bu, minik bir kuş tarafından öldürülmek."

Gözlerimi kapatıp bir kez daha arkama yaslandım.

Nefes al, nefes ver.

"O zamana ölmüş olursun. Ben de Oniks Krallığı'nın başına geçip Barney ile hüküm sürerdim."

ONİKSİN ŞAFAĞI

Hırıltılı bir ses çıkarınca tek gözümü açtım. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Benim de dudaklarım aralandı, kahkahası bulaşıcıydı.

Bir kez daha yavaş bir nefes aldım ve sonunda adrenalin durdu. Hâlâ gergindim ama kalp atışlarım yavaşlamıştı, tekrar yutkunabiliyordum. Aldığım nefesi verdim.

“Teşekkür ederim.”

Çarpık gülümsemesiyle bana bakarak gözlerinde biriken yaşları sildi.

“Hayır, *ben* teşekkür ederim.” Başparmağıyla avucumun içinde yavaşça halkalar çizdi. Bunu beni rahatlatmak için yapıyordu ama bu hafif dokunuşun bana hissettirdiği tek şey, bedenime yayılan saf sıcaklıktı. Elimi geri çektim.

“Endişelenme, kuşum. Uzun beklemeyiz. Bizi ararlar. Kralın kayıp olduğunu eninde sonunda fark edecekler.”

Alnımı göğsüme çektiğim dizlerime dayadım ve ürpererek iç geçirdim. Ayağa kalktığını duydum, başımı kaldırdığımda huş ağacı şarabını kafasına diktğini gördüm. İçtiği sırada uzun, sütuna benzeyen boynu loş mahzen ışığında terle parlıyordu. Bir yudum daha alıp şişeyi bana doğru uzattı.

“İçki ikram edebilir miyim?”

“Kapıyı gerçekten açamıyor musun?”

Yanıma oturup şişeyi uzattı. Yüzünde bir anlığına beliren endişe, ortaya çıktığı kadar hızla yok olmuştu. “Maalesef hayır.”

Dilime değen şarap acı ve yoğundu. İçtikçe içtim, şarabın bedenimi sarsan gerginliği bir nebze de olsa azaltmasını umuyordum. Bir kez daha onunla eğlendiğim için hissettiğim suçluluğu hafifletmesini... Her ne kadar saf, durmak bilmeyen bir panikle başa çıkmaya çalışıyor olsam da.

“Tamam, yeter,” dedi Kane şarabı işaret ederek. Şişe bitene kadar içmeye devam ettim. Burada, onunla birlikte kapalı kalırsam her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

“Dikkatini başka bir şekilde dağıtalım.” Şişeyi elimden zorla aldı.

KATE GOLDEN

Vücudum alkolün etkilerini hemen hissetti, gevşeyerek hafif bir çakırkeyiflik haline geçip sızlamaya başladı. Kane'e baktım. burada sıkıştığımızdan beri ona ilk defa bakıyormuş gibi hissediyordum. Terden ve muhtemelen dökülen şaraptan ıslanmış saçlarını kulağının arkasına atmıştı. Tacı hafif yamuk duruyordu. Ne yaptığımın farkına varmadan uzanıp dikkatli bir şekilde düzelttim. Büyüleyici gümüş grisi gözleri yüzümü inceledi. Elimi geri çekip kucağıma düşmesine izin verdim.

"Kıta hakkında bilmediğim her şeyi anlatıp neden acınası olduğunu söylemek ister misin?"

"Kendine bu kadar haksızlık etme, kuşum. Ben sana hiçbir zaman hakaret etmek istemedim. Ne kadar olağanüstü olduğunu düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

Homurdandım. "Tabii, mutlaka öyledir. İnan bana, benim özel bir yanımdır."

Boğazını temizledi ve bilinmeyen bir varlıktan sabır diliyormuş gibi tavana baktı. İçinde bulunduğumuz durum onu da umutsuzluğa düşürmüş olmalıydı.

"Aklında ne vardı? Kafamızı dağıtmak için?" diye sordum.

"Emin değilim. Güzel, kızıl arkadaşınla eğlenmek için neler yapıyorsunuz?"

Nedenini anlamadığım halde içten bir kahkaha attım. Başımın üstünden bir şişe daha alıp tıpasını açtım.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu Kane. "Kalenin en pahalı şarabını su gibi içmen dışında tabii."

Daha şiddetli gülüp bir yudum şışeden bir yudum aldım. "Bilmiyorum," diye kıkırdadım. "Nasıl eğlenildiğini bilmemen komik."

Kane bana sahte bir sinirle baktı. O kadar tatlıydı ki içim sızladı. "Göldeki itirafımı bana karşı kullanıyorsun demek. Eskiden çok eğlenirdim. Hatta bununla ünlüydüm."

Homurdandım. "Mari ile ben o tür bir 'eğlence' yapmıyoruz."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Nedense kendime hâkim olamadım. Gülmekten iki büklüm oldum. "Pantolonunu kapalı tut, Kane. Onun tipi değilsin."

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Ben herkesin tipiyim.”

Öğürüyor gibi yaptığımda bu sefer Kane güldü. Göğsünden derin bir kahkaha yükselirken gülüşü gözlerinin içinde parlıyordu.

“Biliyorum. Çok kötü,” dedim.

“Zavallı, kıskanç kuşum. Söyledim ya, artık prensesle ilgilenmiyorum.”

Başımı iki yana salladım. Yanlış anlamıştı, prensesten bahsetmiyordum. Kendimden bah...

Sonra beynim durdu.

“Artık mı?” diye sordum, içimi kaplayan dehşete güçlkle engel oluyordum.

Yüzünü buruşturdu. “Birlikte zaman geçirdik. Yakındık. Yıllar önce,” dedi.

Kötü bir tiyatro oyuncusu gibi homurdandım ve Kane daha yüksek bir kahkaha attı. Onunla birlikte gülmeye çalıştım ama beraber olduklarını düşündükçe kendimi ateşe atmak istiyordum. Uzun, beyaz saçlarının Kane’in parmakları arasından geçtiğini düşündüm. Kane’in zevkli homurtular çıkarak kendini onun...

“Arwen.” Neyse ki iğrenç düşüncelerimi yarıda keserek merhamet göstermişti. “Önemli bir şey değildi. Ona karşı bir şey hissetmiyordum.”

“Hımm, demek onu kullandın?”

Başını geriye attığında, arkamızdaki şarap fiçilerine çarpınca yüzünü ekşitti.

“Ne kadar zor birisin. Karşılıklıydı. Eski dostlar arasında yapılmış bir anlaşmaydı. Bunlar... şeyden önceydi.”

“Neyden önceydi?” diye sordum, şüpheli bir umutla kelimelerim hararetlenmişti.

Dudaklarıma bakarak gözlerini kıstı ama cevap vermedi.

Bir süre boyunca duyabildiğim tek şey, taşların üstüne dökülen şarabın çıkardığı düzenli şapırtı sesiydi.

“Ayrıca kıskanmaya hakkın yok,” dedi diğer şeyi de bitirerek. “Sen de aşağıdaki hücrede yatan insan müsveddesine karşı bir şeyler hissediyorsun.”

KATE GOLDEN

Halden'in öldürüleceğini düşününce neşeli. çakırkeyif halim bir anda neredeyse tamamen yok oldu.

Ellerime baktım. "Artık aşağıda olduğunu sanmıyorum."

"Yani deprem değildi, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Biliyor muydun?"

Başımı kaldırıp bu ihanetime karşı hissettiği öfkeyle yüzleşemedim. Sadece sustum.

"Umarım kaçmıştır. Askerlerime yakalandıysa sabahı göremez."

Kane ifademi göremesin diye yüzümü diğer tarafa çevirdim. Halden'in ölümünü düşünmenin içimde yarattığı acıyı göstermesini istemiyordum.

"Ne istiyorlardı? Yani hazine odasından?" diye sordum.

"Uzun süredir orada olmayan bir şey."

Kane ayağa kalkıp küçük odada volta atmaya başladı. Onu görünce aklıma kafese kapatılmış bir hayvan geldi, etrafına güç saçıyordu. Bu rutubetli mahzen ve alçak tavan onu tutamayacak kadar küçüktü.

Mırıldanarak küfredip bana döndü. "Yarın yola çıkmam lazım. Olabildiğince çabuk dönerim. Fakat Arwen, ben yokken peşinden gideyim deme," deyip önümde diz çöktü. "Bu duvarların ötesinde bekleyen bir kötülük var. Pusuda yatmış ve yanlış bir hamle yapmanı bekliyor."

Ricasını düşündüm. Bu uyarıları daha önce de duymuştum ama Halden'in sesi kulaklarımda yankılandı. "*Orman sana söyledikleri kadar tehlikeli değil.*"

Onu inanmadığımı anlamıştı. Gözlerinden belli oluyordu. Akıl almayacak derecede zor bir karar vermek üzere gibiydi.

"Sana bir şey açıklamam gerekiyor."

Ona devam etmesini söylemek istiyordum, sorularıma cevap almak için her şeyi yapardım. Ancak her an fikrini değiştirebilecek gibi bir hali vardı.

"Arwen," dedi ve durup bıkkınlıkla ellerini saçında gezdirdi. "O bir katil."

19

Mide bulandırıcı bir ürperti vücudumu sarstı.

Bu da ne demekti? Başımı iki yana salladım. “Hayır, sen bir katilsin.”

Kane bıkkınlıkla etrafına bakarak, “Olabilir ama ben göz kırpmadan masumları öldürmüyorum,” dedi.

Bedenim kaskatı kesildi. “Halden da öldürmüyor.”

“Kehribar Kralı’nın suikastçılarından biri. O...”

“Senin de suikastçıların vardır,” dedim. Sesimin bir ton yükseldiğini fark etmiştim.

Kane’in yüzü sertleşti.

Sahip olduğu saf gücü hatırlayarak yavaşça geri çekildim.

“Neden bizi karşılaştırıp duruyorsun? Ben olmadığım bir şeyi iddia etmiyorum.” Benden cevap alamadığında yumuşadı. “Çok sevdiğin Kral Gareth, Halden’in bölüğünü perileri öldürmeleri için Oniks’e gönderdi,” dedi ama sesi hâlâ sertti.

Tüm bedenim taşa döndü. Kıpırdayamıyordum, nefes alamıyordum. Ellerimi soğuk taşlara dayayarak destek aldım.

“Söylemek istemedim çünkü ne kadar büyük bir risk olduğunu anlatarak omuzlarına yük bindirmek istemiyordum. Canını yakmak istemedim. Fakat o korkak ve şerefsiz herif hakkında böyle şeyler söylemen... sinirimi bozuyor.”

KATE GOLDEN

Oda etrafımda dönmeye başladı. Kalbim göğsümde taklalar atıyordu.

“Yani onlar...” dedim boğazımdaki yumruyu yutarak. “Gerçek mi?”

“Periler hakkında ne biliyorsun?”

“Pek bir şey bilmiyorum,” diye itiraf ettim, hâlâ toparlanamamıştım. “Antik, şiddet düşkünü varlıklar. Çok korkunçlar, çok eskiler ve... ölümler.”

“Yüzyıllar önce, onlara ait koca bir diyar vardı. Ölümlüler de vardı ama perilerin soyu tükeniyordu, en sonunda kralları yaşıyan son gerçek peri oldu.”

Donup kalmıştım. Gözlerim denizler kadar büyümüş gibi hissediyordum. Nefesimi ve vahşice dağılan düşüncelerimi kontrol altına almaya çalıştım. Şarap duruma pek yardımcı olmuyordu.

“Gerçek peri ne demek oluyor?”

“Safkandı. Ölümlü kanına sahip değildi. Ama sonuncuydu. Çocukları bile safkan değildi çünkü kraliçenin büyük annesi cadıydı. Yaşadıkları yer, Periler Âlemi, kaynaklarını tüketiyordu. Peri çocukları nadirdi, ölümlüler doğurgandı. Ölümlü çocuklar doğdukça yiyecek ihtiyacı arttı, daha fazla ev yapmak gerekti ve savaşlar çıktı.

“Periler Âlemi, ısıltı adı verilen özel bir peri gücüyle işliyordu. Her peri bu güçle doğardı. Şişelenip satılıyordu, her şeyi çalıştırmakta kullanılabiliyordu. Şifa verebiliyor, inşa edebiliyor, yok edebiliyordu. Ama bu güç Periler Âleminin derinliklerinden geliyordu ve sonsuz değildi. Bu yüzden periler Evendell’da doğmuyordu.

“Perilerin sayısı azaldıkça ısıltı da nadirleşti ve daha da değerilendi. Kısa süre sonra topraklar çoğalan insan nüfusunu kaldıramaz hale geldi, bir zamanlar büyümlü olan dünya çorak bir çöle dönüştü. Gökyüzünden kül yağdı, yemyeşil kırlar çatlamış, kurumuş çorak topraklara döndü. Depremler, ateş yağmurları ve bunlardan beslenen iblislerin doğumu âlemi etkisi altına aldı. İn-

ONİKSİN ŞAFAĞI

sanlar açlıktan ölüyor, hayatta kalmakta zorlanıyordu. Peri kralı Lazarus'a âleme daha nazik davranması, ısıltıyı eşit bir şekilde dağıtması ve başka kaynaklar bulması için yalvardılar fakat o dinlemedi."

"Ben bunları neden bilmiyorum?" diye sordum. Bu hikâye çocuklara anlatılan eğitici öykülere benziyordu. Sorumu tekrar düşündüm. "Daha doğrusu, Mari gibi aydınlar ve kitap kurtları bunu nasıl bilmiyor?"

"Gerçeği sadece yüksek makamlı soylularla Oniks'in ileri gelenleri biliyor. Bir de sen." Yüzünde sıcak bir ifade belirdiğinde kalbim pır pır etti.

"Neden sadece Oniks?" diye sordum.

"Peri Âlemi'nden gelen mülteciler, Evendell'a ulaştıklarında en yakındaki krallık Oniks'di. Bazıları ısıltı ya da büyü kullanarak yolun tamamını çabucak geldiler. Diğerleri ise yasaklı topraklar ve denizler üzerinden uzun bir yolculuk yapmaya hazırlandı. Çok azı hayatta kaldı. Lazarus halkının âlemi terk ettiğini fark ettiğinde, insanların gitmesini engellemek için bir sur inşa ettirdi. Suru, ısıltıyı çalmak isteyenlere karşı inşa ettiğini söyleyerek halkını ikna etti.

"Bir kâhin, yani gücüyle geleceği görebilen bir çeşit peri, bir gece uykusundan uyanıp bir kehanette bulundu."

Kâhin *periydi*... Kane'in aylar önce bahsettiği o kehanet Peri kralıyla ilgiliydi. Peki onunla ne ilgisi vardı? Ya da Halden ile?

"Küçük ama güçlü bir grup, kâhinin öngörüsünü kullanarak âlemi kurtarmak için bir isyan çıkardı. Tabii başarısız oldular," dedi çenesini kasarak. "Binlerce insan öldü. Geri çekildiler ve Oniks'e sadece birkaç yüz peri ulaşabildi. Burada temiz bir sayfa açtılar. Günümüzde bile krallığımda perilerle melezlerin olmasının nedeni bu."

Sözleri üstüne duyduğum dehşet göğsümün kasılmasına neden oldu.

"Nasıl kaçtılar?" diye sordum.

KATE GOLDEN

Gözlerinde kederli bir ifade belirmişti. “Çok büyük bir kişisel fedakârlık sayesinde.”

Beynim dönüyordu. Periler en başından beri gerçekte ve bazıları günümüzde bile burada, Oniks’te yaşıyordu.

Başımı salladım, yaşadığım şoku ifade edecek kelime bulamıyordum.

“Yüzlerce sorum var,” dedim önümdeki şarap fıçılarına bakarak. Kane’in yüzündeki gülümseme, *ne kadar şaşırdım bilemezsin* der gibiydi.

“Peki, bu tarih dersinin Halden ile ilgisi nedir?”

Gözbebekleri bir anda büyüdü. “Üç yıl kadar önce, casuslarım bana Kral Gareth’ın Kral Lazarus ile anlaşma yaptığını söyledi,” dedi.

Başumdan aşağı kaynar sular döküldü.

“Hâlâ hayatta mı?”

“Damarındaki kanın yarısından fazlası peri kanı olan tüm periler uzun bir süre yaşayabilir. Lazarus muhtemelen bin yaşına yaklaşmıştır. Gareth ile önde gelen yetkililerine inanılmaz bir güç, zenginlik ve ısıltı teklif etti. Karşılığında ise insan bulunmayan, taze topraklar istedi.”

“Nasıl...” dedim, cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. İçimi tarifsiz bir dehşet kaplamıştı. Bir şişe şarap daha aldım.

“Lazarus, krallığında kalan perilerin yeni bir başlangıç yapması için ölümlü bir krallığı seve seve yok eder,” dedi Kane. Dökülen şarabın tozlu mahzen zemininde yavaş yavaş yayılmasını izliyordu.

“Yani, açgözlülüğü kendi dünyasını yok etti. Şimdi o dünya işine yaramadığı için bizim dünyamızı mı ele geçirmek istiyor?”

Kane’in çenesi kasıldı. “Aynen öyle. Gareth’a, Lazarus’a güvenmemesini söyledim, istediği zenginlikleri vermeyi teklif ettim. Ama embesil, beni dinlemedi. Lazarus ve Gareth, Evendell’a karşı başlattıkları savaşta başka müttefik arıyorlar.”

“Gareth ve Lazarus neden perileri öldürmek istiyor hâlâ anla-

ONİKSİN ŞAFAĞI

madım. Onlar Lazarus'un halkından değil mi? Kendi türü değil mi?"

Kane sert bir şekilde iç geçirdi. "Onlar *sığınmacı*. Oniks ya da başka bir yerde yaşayan tüm periler, Lazarus'un ülkesinden kaçtıklarının canlı kanıtı," deyip düşünceli bir şekilde çenesini ovdu. "Çok kindar bir kral. Muhtemelen eskiden benim hakkımda düşündüklerin onun yanında hafif kalıyordur."

Suçluluk içimi tıpkı bir balon gibi şişirdi.

"Oniks bu yüzden mi Kehribar'a saldırdı? Gareth krallığındaki peri soyundan gelenleri öldürdüğü için mi?" diye sordum. Halden da buna benzer bir şey söylememiş miydi? Düşünceleirim yatak çarşafı gibi birbirine dolanmıştı. Halden'in bana yalan söylediğine inanamıyordum. Yüzüne yumruk atmak istiyordum.

"Kısmen. Daha karmaşık bir durum."

Hep öyleydi. "O zaman neden buradasın? Neden Söğütsırtı'nda halkını korumuyorsun?"

Kane elini yüzünde gezdirdi, bunları benimle paylaştığına pişman olduğu belliydi. "Peri kralı beni istiyor. Gözünde sığınmacılardan bile önemliyim. Karargâhta kalarak, şehirden uzaklaşarak halkımın güvenliğini sağlıyorum."

Hiç beklemediğim bir korku ruhumu sızdı. Kendi kralım Gareth'a karşı, ordusu kaleyi ele geçirirse olacakların korkusuydu. "Burada güvende miyiz?"

"Şimdilik. O yarım akıllı Gareth'a burada olduğumu söylemezse."

Çok iç rahatlatıcı bir cevap değildi.

"Harika," dedim ironi dolu bir sesle. "Masumları öldüren bir katilin kaçmasına yardımcı oldum ve bu yüzden Peri kralı tarafından yok edilecek bir kalede mahkûmum. Harika gidiyorum."

Kane homurdandı. "İkimiz de uzun süredir mahkûm olmadığımızı biliyoruz. Ancak hâlâ buradasın."

Fazlasıyla tanıdık suçluluk duygusu bir kez daha göğsümü sıkıştırdı.

KATE GOLDEN

Ona söylememem gerekiyordu.

Ona bir şey söylemek zorunda *değildim*.

Yine de bana sakın bir merakla baktığını görünce kelimeler dilimin ucuna geldi.

Hayır. Benden çok şey saklamıştı, ona borcum yoktu. O zaman neden zorunda hissediyordum?

"Gidecektim," dedim bir anda. "Bu akşam." *Lanet şarap*.

Kane'in ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi.

"Ama buraya sıkışıp kaldım. Halden bensiz gitmiştir." Kane'in ellerine bakmasam sinirlendiğini anlamazdım. Parmakları kaskatı kesilmişti, yumruklarını sıkıp bırakıyordu, elleri bembeyaz olmuştu. "Neden bu kadar önem veriyorsun anlamıyorum. Senin malın değilim."

"Biliyorum," dedi bıkkın bir şekilde.

"Ailemi bulmaya çalıştığın için sana minnettarım, burada olacağımı düşündüğüm kadar acınası bir durumda da değilim. Ancak beni anlayan lazım. Halden ailemden sayılırdı. Onunla gitme fırsatını değerlendirmem gerekiyordu."

"Biliyorum."

"Ve ayrıca..."

"Arwen," dedi bana dönerek. Yüzündeki ifade öfkeli değil, sinirinin bozuk olduğuna işaret ediyordu. "Gitmeyi planladığın için kızgın değilim. O embesil seni burada bıraktığı için kızgıyım."

Kafam tamamen karışmıştı, üstelik bu sefer suçlusu şarap da değildi.

"Ne? Peri katiliyle birlikte gitmemi mi istiyordun?"

Kane'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hayır," dedi sabırlı olmayarak. "Boş ver."

Başımı iki yana salladım.

Moralini bozan şey... onurumdu.

Neredeyse gülüyordum.

Onca şeye rağmen aslında bir canavar değildi. Hem de hiç alakası yoktu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Yani senin hakkında düşündüğüm -tüm kıtanın düşündüğü- şeyler... başlattığın bu savaş, hepsi Peri kralına karşı koymak için miydi?”

“Evet,” dedi pişmanlıkla ve yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Hepsi erdemli olduğum için değil tabii. Yine de piçin tekiyimdir.”

Söylediklerine gülümseyemedim bile. Hâlâ tüm parçaları birleştirmeye çalışıyordum.

Periler, yaklaşan savaş, *daha da* zalim bir kral. Kehanet...

Karanlık Kale’de gecelerce uyumamı engelleyen sözleri düşündüm.

“Kâhinin sözlerini sen de biliyorsun. Zamanımız azalıyor, kometan. Bir yıldan az kaldı.”

“Kehanet ne söylüyor?”

“Onu başka bir gün konuşuruz,” dedi. Yorgun bakışları boyunumdan aşağı doğru iniyordu. “Daha ayık olduğumuz bir gün.”

Başımı tamam anlamında salladım. Yeterince bilgi almıştım, daha fazlasını kaldırabileceğimden emin değildim.

Huş şarabından bir şişe daha içti ve yanıma oturup duvara yaslanarak gözlerini kapattı. Zihnim yanlış anladığım tüm bilgileri sindirmeye çalışırken ıslak bardaktan akan su damlaları gibi uzun dakikalar geçti. Sonunda sessizliğe dayanamadım.

Kane’in dinlenmesini izleyerek, “Buraya kapanalı yüz yıl olmuş mudur?” diye sordum. Yüzü olağanüstüydü, Taşlar tarafından bizzat oyulmuş gibiydi.

Bunları benimle paylaştığı için rahatlamış mıydı, yoksa bu samimiyetten korkmuş muydu? Eskisi gibi zayıf hissetmesine mi neden olmuştu?

“Evet,” dedi gözlerini açmadan. “Neden bana bakıyorsun?”

Hemen gözlerimi kaçırdım. “Bakmıyorum.”

“Buna hakkın var. Ben de sana baktım. Çoğunlukla senden başka bir şeye bakamıyorum.”

Tekrar gözlerimi yüzüne diktim ve söylediği gibi bana bak-

tığımı gördüm. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Geri çekilmem gerekiyordu ama açıklayamadığımı bir nedenden dolayı ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Huzursuz bakışları beni inceledi. Gümüş grisi gözleri, benim zeytin yeşili gözlerimle buluştu ve kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu.

Elini beni korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça yüzüme götürdü. Başparmağıyla yanağımı okşadığında istemsizce inledim.

Kane'in yüz ifadesi değişmişti. Gözlerindeki şeyin arzu olduğunu biliyordum, benim gözlerimdeki arzuyu yansıtıyordu. Bunu daha fazla inkâr edemezdim. Ona karşı hissettiğim çekim, bedenimi asla terk etmeyen bir sızı gibiydi. İstedğim şeyi anlatmak amacıyla altdudağımı yaladım. Biraz daha cesur olsam -ya da bir yudum daha şarap içmiş olsam- kendim alabilirdim. Ancak beni hâlâ korkutan bir yanı vardı, gerçi bu sefer nedeni farklıydı.

Dilimin altdudağında gezinmesini izledi, eli saçlarıma dolandı ve yüzümün yanını tuttu. Yalnızca içimi sızlatacak kadar sıkı. Sanırım inlemiştim çünkü beni kendine çekti, nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyordum. Şarap, deri ve nane kokuyordu. Gözlerimi kapatıp kendimi kollarına bıraktım.

"Yok artık," dedi bir erkek sesi, zorlanarak açılan kapının eşliğinden geliyordu.

Olduğum yerde neredeyse yarım metre sıçrayıp öylece duran Kane'den uzaklaştım. Griffin ve birkaç asker kapı eşliğinde duruyordu.

"Komutan," diye selam verdi Kane, hiçbir şey olmamış gibi rahattı. "Sonunda."

Şarap mahzeninden çıktıktan sonra Kane, Griffin ile hasar kontrolü yapmaya gidip beni de eczaneye gönderdi. Neyse ki patlamada çok az insan yaralanmıştı. Sarsıntı geçirmiş Yılantaşı ve Oniks davetlilerini, Halden'in patlamasından en çok zarar gören iki zindan muhafızını tedavi ettim. Oldukça sarhoş olduğum için harika bir iş çıkaramamış olabilirdim ama neyse ki şifacı

ONİKSİN ŞAFAĞI

güçlerim refleks haline gelmişti. Sabahın erken saatlerine kadar kendi daireme dönemedim.

Odanın kapısını açtığımda ayaklarım ağrıyordu.

Onun burada, loş ışıklı odamda olduğunu hemen hissettim. Kane tek elini başının altına koymuş, yatağında uzanıyordu. Rahatlığın resmi gibiydi.

“Seni olmaman gereken bir yerde her gördüğümde bir altın verseler şu an çok zengin olurdum.”

Boğazından rahat bir kahkaha yükseldi. “Revir nasıldı?”

Ağrıyan ayaklarımı ayakkabılardan kurtardım ve giysilerimi çıkarmadan yanına uzandım.

“Yorucu. Bazı askerlerin ameliyatlarını yaparken sarhoştum sanırım. Ama güçlü adamlar. Beş parmakla ne yapabilirler ki?”

Bana şok olmuş bir ifadeyle bakınca dayanamayıp kahkaha attım. “Şaka yapıyorum. Herkes iyi gibi, tabii biraz şoktalar.”

İç geçirerek üstümüzdeki ahşap tavanın boğumlarını inceledim. O da aynısını yapıyordu.

“Duyduğuma sevindim.”

Ona döndüm. “Şimdi ne olacak?”

“En iyi casuslarım şu anda Kehribar askerlerinin peşinde. Yaran Griffin ile elde ettiğimiz bilgilerin üstünden geçeceğiz. Gareth ve Lazarus’a, benimle ya da Karanlık Kale hakkında öğrendiklerini iletmeden onları yakalamamız lazım. Kaledeki sivillerle ziyarete gelen Yılantaşı yetkilileri, patlamanın mutlak kazası olduğunu sanıyor. Bu akşam yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

“Peki, başım ne kadar belada?” diye sordum, kendimi en kötü olasılığa hazırlıyordum.

“Açık konuşmak gerekirse, kuşum, sadece kendimi suçluyorum. Önem verdiğin birini tehdit etmemem gerektiğini bilmeliydim. Çok tutkulu seviyorsun.”

Halden’ı sevmediğimi söyleyeceğim sırada romantik bir sevgiden bahsetmediğini anladım. İhanetime gösterdiği tolerans şaşırtıcıydı.

KATE GOLDEN

“Şey, bu işte parmağım olduğu için özür dilerim. Bilseydim...” dedim ama cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum.

Kane başını sallayıp bir kez daha tavandaki ahşap boğumları incelemeye başladı.

“Anlattıkların hakkında bir sürü sorum var. Özellikle de perilerin geçmişi hakkında. Mari olsa meraklanırdı.”

Kane’in dudakları kıvrılsa da bir şey söylemedi, ben de sormadım. Halden’in kaçmasına yardım ettikten sonra onu sorgulamaya hakkım olmadığını hissediyordum.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde uzandık. Kanımdaki şaraptan mı, yoksa yanımdaki adamı sonunda anlamış olmanın verdiği rahatlıktan mıydı bilmiyordum ama artık Kane’den nefret etmediğimi fark etmiştim. Belki de saat çok geç olduğu için böyle hissediyordum.

Aslında ona olan nefretim ormanda geçirdiğimiz gün yok olmuştu.

“Bana Abbington’ı anlat.”

Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı, bir nebze kasıldım. “Anlattım ya. Ne demiştin? ‘Kulübe topluluğu’ mu?”

Başını iki yana sallayıp bana baktı. “Hayır, iyi yanlarını anlat, çocukluğunu orada geçirmenin nesi güzeldi onu anlat.”

Evimin dışındaki ormana, kaldırım taşlarıyla döşenmiş sokaklara, küçük kulübelere ve çiftlik evlerine dönmek beklediğimden kolay olmuştu. Soğuk havayı, tüm yıl süren mısır hasadını, yaban mersinli elmalı çayımın yükselen ve serin mutfak ısıtan dumanı içime çekebiliyordum.

“Göz kamaştırıcı bir hayat değildi. Ormanın ortasındaki bu kalede olan lükslerimiz bile yoktu. Ama herkes nazikti, birbirine yardım etmeye çalışıyordu. Hanlar sıcak ve doluydu, her gece dağların üstünde batan güneş olağanüstüydü. Bilmiyorum... orası benim evimdi.”

“Peki ya ailen? Onlar nasıldı?”

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Küçük kardeşim Leigh tam bir baş belasıdır. Ayrıca yaşına göre fazla zeki, düşüncesini söylemekten hiç çekinmez. Aynı zamanda çok sivri zekâlı, çok komik bir çocuk. Beni çok güldürüyor. Seni çok severdi. Ryder da çok karizmatiktir. O kadar özgüvenlidir ki dolandırıcılar bile ona inanır. Ona bayılmayan kimseyi görmedim. Ebeveynlerimiz bile. Ve annem...” dedim Kane’e dönerek. Yüzünde buruk bir ifade vardı. Kalbim sızlayarak beni cümleyi yarım bırakmaya zorladı.

“Annen?”

Boğazımı temizledim. “Yemek yaparken şarkı söylerdi, yani sağlığı yerindeyken. Hep şarkı uydururdu ama kulağa hep yanlış gelirdi. “Kereviz” ile “arkadaşız” gibi kelimelerden kafiye yapmaya çalışırdı, o tür şeyler,” dedim ve boğazım düğümlendiği halde gülümsedim. “Her şeyi güzelleştiriyordu. Okulda geçen tüm kötü günlerim, batan tüm kıymıklar, korkudan nefes alamadığım onca zaman... Tüm hayatım boyunca hastaydı, yine de hiç şikâyet etmedi. Hem de bir kez bile.”

“Üzüldüm,” dedi Kane, gözlerinde neredeyse yaralı bir ifade vardı. “Bu savaşın evine, ailene yaptıkları için üzgünüm. Yemin ederim aileni bulacağım.” Başımı salladım çünkü ona inanıyordum. “Bir gün, Lazarus yenildikten sonra seninki gibi yok olan tüm şehir ve köyleri yeniden inşa edeceğim. Evleri yerine koyacağım, yaralıları iyileştireceğim.”

“Sonuncusunda yardım edebilirim,” deyip hemen sonra ne kadar acınası bir şey söylediğimi fark ettim. Resmen beni yanına tutması için yalvarıyordum. Beni yanında götürmesi için...

Gözleri yeni bir duyguyla ılık ılık oldu. Tam olarak anlam veremediğim bir şey belirdi ve aniden yok oldu. “Yapmayı en çok sevdiğin şey şifacılık mı, kuşum? Yoksa yeteneğin olduğu için mi yapıyorsun?”

“İnsanları iyileştirmeyi gerçekten seviyorum. Bu konuda becerikli olmayı da seviyorum. Bu kendini beğenmişlik mi oluyor?”

Dudakları genişleyip gülümsedi. “Tabii ki hayır.”

KATE GOLDEN

“Ama en sevdiğim şey... Koşmayı çok seviyorum. Yapabilsem her sabah ve her akşam koşarım. O zaman bebek gibi uyurdum. Çiçekleri de çok seviyorum. Bence çiçekçi olmak hoşuma giderdi. Mari beni okumaya alıştırdı. Aşk hikâyelerini ve korsanlar ile fatihlerin epik, fantastik anlatılarını seviyorum.”

Homurtuya benzeyen bir kahkaha attı.

“Sen okumayı sevmiyor musun?” diye sordum.

“Seviyorum,” deyip yüzüme düşen kahverengi saçımı kulağımın arkasına attı. Bütün bedenim kibrit gibi alev aldı. Kendimi sakın kalmaya zorladım fakat ayak parmaklarım seğirdi, Kane’in bunu gördüğünden emindim. “Gerçi senin de söylediğin gibi, yaşlı ve sıkıcıyım. Ben siyasi eserleri seviyorum.”

Sıkıntıdan yavaş yavaş ölüyor gibi yaptım ve karşılığında çok güzel bir gülümseme ile ödüllendirildim.

“Peki. Başka ne seviyorsun?” diye sordum, daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Kane’in zalim olmayan kral tarafı dışında nasıl biri olduğunu öğrenmeyi çok seviyordum. Onu başka bir hayat yaşarken hayal ettim. Deniz kenarında küçük bir kulübede karanfilli ekmeğine yağ sürüyor, büyük ve sıkıcı bir kitap okuyordu. Hemen yan odada ise bebekler uyuyordu. O evde ben de var mıydım, sabunlu bir banyo mu yapıyordum düşünmemeye çalıştım.

“Çocukken ud çalmayı sevdiğimi biliyorsun. Griffin ile satranç oynamayı seviyorum. Beni yenebilen tek kişi.”

“Ne alçakgönüllü bir kralsın,” diye takıldım.

“Açıkcası artık pek eğlenceli şeyler yapmıyorum.”

Bu düşünce içimde dayanılmaz bir üzüntü yarattı. “Bu durumu değiştirmemiz lazım. Savaş bittiğinde, krallık görevlerinden zaman ayırabildiğinde seni Kehribar’daki evimin yanındaki sevdiğim tepeye götürürüm. Bir kadeh elma şarabı ve Abbington meydanında günbatımını izlemenin çözemeyeceği bir şey yok.”

“Bu konuda çok iyisin.”

“Hangi konuda?”

“Hiç bitmeyen pozitiflik.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Dudaklarım seğirdi. “Kulağa iyi bir şey gibi gelmiyor.” dedim.

“Bu kadar karanlık bir dünyada bundan daha değerli bir özellik yok.”

İkimiz de yatağın bir kenarında yatıyor, birbirimize bakıyoruz. Aramızda hem çok az hem de çok fazla boşluk vardı. İşkence gibiydi. Gerginliği yok etmek için soracak başka bir soru düşünmeye çalıştım.

“Bana en son sürpriz yaptığında mahkûm olduğunu sanıyordum. O gece neden ziyaretime geldin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İlk tanışmamızda zindandaki birinden bilgi almak için mahkûm numarası yapıyordun. İkincisinde tıbbi yardıma ihtiyacın vardı. Tek şifacı benim, kral olduğunu itiraf edersen yardım etmeyeceğimi düşünmüş olabilirsin. Mantıklı, kabul ediyorum. Ama üçüncü seferde hücremin önünde beni bekliyordun. Kaçmayı düşünüyor muyum diye kontrole geldiğini söyledin. Buna o zaman da inanmamıştım, şimdi de kesinlikle inanmıyorum. Neden geldin?”

Düşünceli bir şekilde çenesini ovdu. “O gece söylediklerim doğrudu. Pek de hoş olmayan bir durumla ilgilenmem gerekmişti. Sonrasında... seni görmek istedim sanırım.”

Kalbim hızla atmaya başladı ve daha fazla konuşması için bekledim. Daha fazla, daha fazla... *Çok daha fazla.*

“Nefret ettiğini bildiğim kral olarak değil, sevmeye başladığın adam olarak,” dedi başını sallayıp iç geçirerek. “Benim de sevmeye başladığım bir adam olarak.”

Demek göle kadar koştüğümüz gün haklıydım.

Bilerek canavar numarası yapıyordu, başkalarının onun hakkındaki düşüncelerine göre hareket ediyordu. Sözlerimi özenle seçtim. “Bir süre önce kendime çok değer vermediğimi söylemiştin.” Bu itiraf üstüne yanaklarım alev alev oldu ama konuşmaya devam ettim. “Kendi hayatımın kardeşim kadar değerli

KATE GOLDEN

olmadığını düşündüğümü söylemiştim. Sen öyle dedikten sonra yıllarca kendi hakkımı neredeyse hiç savunmadığımı, kendimi hiç düşünmediğimi fark ettim. Sen de benzer bir durumda olabilir misin?”

Kane, elimi kendi eline alıp parmaklarımızı kenetledi. Avucu kaba ve sıcaktı, benim avucumun iki katından büyüktü.

“Ne kadar dikkatli bir kuşsun. Korkarım benim durumum çok daha kötü. Etrafın hep sana böyle şeyler söyleyen insanlarla doluymuş. Hepsi yarım akıllı.”

Aklındakini söyleyip söylememe konusunda kendisiyle çatıştığı belliydi. Sabırla bekledim.

“Çok insanın canını yaktım, Arwen. Gittiğim her yere acı götürüyorum. İnsanların canını yakıyorum. Genellikle de en çok değer verdiklerimin canını yakıyorum.”

Doğru olduğunu biliyordum ama bunu itiraf ettiğini duymak daha kötüydü.

“Bunun yarını da var, Kane. Durumu düzeltebilirsin.”

“Hayır, düzeltemem.”

Gözleri mum ışığında parlamınca ciddi bakışları ortaya çıktı, yavaşça nefes verdim.

“Bu biraz... katı değil mi? Herkes hatalarını telafi edebilir.”

“Öldüler, Arwen. Benim yüzümden,” dedi. Sözlerinin şiddeti üstüne şaşkınca baktım. Bakışları saf bir nefret ve acıyla örülmüdü; canavar olduğunu düşünmesine şaşmamak gerekiyordu. “Telafi etmem mümkün değil,” dedi elimi bırakarak. “Sadece intikam almak mümkün.”

“Çok yalnız bir hayat gibi görünüyor.”

“Öyle,” dedi, böyle bir şeyi hak ediyormuş gibi konuşuyordu.

“Bu yüzden mi...” Bu soruyu nazikçe sormam gerekiyordu, uzun süredir aklımdan çıkmıyordu. “Hiç kraliçe seçmedin?”

“Kimsenin böyle bir cezayı hak ettiğini düşünmüyorum,” dedi acı bir kahkahayla. “Benim standartlarıma ve senin deyinle ‘işkence dolu sevgime’ rağmen. Kimse benim eşim olarak sonsuza dek acı çekmeyi hak etmiyor.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kendini sevmeyen Kane, bu yeniydi.

Belki de değildi. Bu akşama kadar onu pek tanımadığımı fark ettim.

Yatakta biraz doğruldu. “Bil diye söylüyorum, sevdiğimi düşündüğün taktikleri aslında Griffin çok seviyor. Ailesi çok sert askerlerdi. Bir keresinde seni de öyle konuşturmayı teklif etti.” dedi ve gözleri acımasız bir siyaha dönüştü, kalbim hızla attı.

“Konuşturmak mı? Ne söylemem için?”

“Yıllar önce hazine odamdan bir bıçak çalındı. Griffin bir şeyler bilebileceğini düşünüyordu çünkü o sırada ipuçlarını Kehribar’a kadar takip etmiştik. Beyinsiz *sevgilin* onu arıyordu.” Sevgilin kelimesini yüzünü ekşiterek vurgulamıştı.

Halden ile aramızda bir şey olmadığı halde, Kane’in olduğunu düşünmesinden çok sıkılmışım. Özellikle de Halden’in yaptıklarını öğrendikten sonra.

“Hiçbir zaman sevgilim olmadı. Yani şey yapmadık...” dedim tuhaf bir şekilde nefes alarak.

“Ne?”

“Yapmadım. Kimseyle.” Taht odasında söyledikleri doğrudu. Gecenin bu geç saati, kendimize ait bir zaman dilimi gibiydi. Yataktaki yakınlığımızla birleşerek müstehcen itiraflarda bulunmama neden oluyordu. Belki de hâlâ sarhoştum.

Yüz ifadesini anlamak mümkün değildi ama gereksiz itirafların üstünde durmama nezaketini gösterdi.

“Ona karşı bir şeyler hissediyordun.”

“Emin değilim. Galiba benden beklenen onunla olmamdı, ben de ailemin istediği kişi olmayı çok istiyordum. Zindandayken öpüştüğümüzde bir şey hissetmedim,” *Siktir*. Kesinlikle hâlâ sarhoştum.

Kane’in gözleri üstümde jilet gibi dolaştı. Çenesi kasılmıştı. Yüzümü ekşittim. “Ne?”

“Siktir.” İç geçirip elini gergin yüzünde gezdirdi. “Bırak öpmeyi, sana dokunduğu için bile onu öldürmek istiyorum. Resmen

KATE GOLDEN

midem bulanıyor,” dedi yüzünü tekrar eline bastırarak. “Ne zaman kıskanç bir çocuğa dönüştüm?”

Kalbim takla attı, gülümsemek için kendimi zor tuttum. İtirafı bağımlılık yapmaya başlamıştı.

“Yanlış hatırlamıyorsam ben *tipin değildim*?”

Yüzünü buruşturdu, koyu kaşları çatıldı. “Neden öyle dedim bilmiyorum.”

“Galiba sana hakaret etmişim.”

“Evet, yapmayı çok iyi bildiğin ve seni çekici gösteren şeylerden biri.”

Dudaklarından dökülen “çekici” kelimesi beynime mühür gibi işlendiğinde kızardım. Odanın biraz daha karanlık olmasını diledim. Ona bu kadar yakinken yüzümü saklamam mümkün değildi. Altın teni, yumuşak mum ışığında parlıyordu. Güzelliği bu kadar yakından neredeyse korkutucuydu.

Bana samimiyetle baktı. “Çok kaba bir lafı ve muhtemelen... kendimi korumak için söyledim. Affet beni, Arwen. Hayatım boyunca söylediğim hiçbir şey, gerçeğe bu kadar uzak değildi.”

Belki de ona karşı hissettiklerimi söylemeliydim. Diğer yandan duygularım paylaşamayacağım kadar büyüktü. Benden büyüktü. Hatta ondan bile.

Açıkcası, hissettiklerim beni korkutuyordu.

Bildiğim tek şey, artık ona hiç düşünmediğim kadar güvendiğimdi. Ertesi günkü ay tutulmasında çukurotu toplama planımdan bahsetmeliydim. Belki de ormana güvenli bir şekilde girip çıkmamı sağlayabilirdi.

Ama güvenli olmadığını söylerse onunla tartışacak gücüm kalmamıştı. Peri kralı ve kalenin etrafındaki orman hakkında söylediği onca şey aklıma geldi. Böyle bir durum söz konusuysa muhafızlarının hayatını ya da kendininkini annem için tek bir çiçek bulmak uğruna harcayacağını sanmıyordum. Sonuçta annemi bir daha göremeyebilirdim, iksir de işe yaramayabilirdi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Göz kapaklarım kurşun gibiydi, kirpiklerimi aşağı doğru çekiyordu. Şaraptan ve bu gece öğrendiğim bilgilerin saldırısından sonra beynimde bir ağırlık oluşmuştu.

Kane, parmaklarını tembelce saçlarımda dolaştırdı, gözlerimle yavaş yavaş dönmekte olan zihnimi uykuya çekti.

Yarın ilk işim ona çukurotunu sormak olacaktı.

20

Beynimdeki sızlama, inanılmaz bir acı senfonisi gibiydi. Başım sanki üzerinde sakar ve sarhoş devlerin dans ettiği, odanın altındaki bir mahzendi.

İnleyerek yataktan kalktım, topallayarak banyoya gidip yüzüme ılık su çarptım. Yaz artık tamamen başlamıştı, saate rağmen ter içindeydim. Öğleden sonraya kadar uyumuş ve güneş batana kadar yataкта uzanmıştım. Hareket edemiyordum, önceki gece Kane'in hem mahzende hem de sonrasında söylediklerini düşünüyordum.

Halden'in zindanda sorduğu sorular artık çok bariz geliyordu. Gareth'in ona, Evendell'ı Lazarus'a satma planını anlatıp anlatmadığını merak ediyordum. Küçük bir yanını Halden'in her şeyi bildiğini ama yine de Gareth adına savaştığını söylüyordu.

Kaçmasına yardımcı olduğum için ezici bir suçluluk hissediyordum. En azından Kane seçimlerim için benimle alay etmemiş, cezalandırmakla tehdit etmemişti. Tam anlamıyla vatan hainliği yapmıştım fakat o benim adıma sinirlenmek dışında bir şey yapmamıştı. Beni geride bıraktıkları için sinirliydi.

Açıkçası benden fazla kızmıştı. Kane, Halden ve periler hakkındaki gerçekleri söylemeden önce bile Halden'a karşı hislerimin son birkaç aydır Kane'e karşı olan hislerim kadar güçlü olmadığını biliyordum. Gerçi bu hislerin bazıları saf, katıksız

KATE GOLDEN

nefretti ama yine de daha güçlüydü. Kehribar'dan uzakta biraz zaman geçirmemin ardından, sarı saçlı çocuğa karşı hayatım boyunca hissettiğim duyguların tamamen değişmiş olması inanılır gibi değildi. Bir zamanlar aklımdan hiç çıkmayan yoğun hisler artık belirsiz anılara dönüşmüştü, tıpkı okuduğu ilk kitabı ya da yediği ilk çikolatayı hatırlayıp ondan daha iyisi olmadığını düşünen insanlar gibi. Önceki hayatımın hangi yanlarının benzer bir farkındalıkla karşılaşacağını bilmiyordum.

Batan güneşle birlikte uyandığımda Kane tahmin ettiğim gibi gitmişti, bunu görünce sevindim. Mari ile konuşmam gerekiyordu. Hâlâ burada olduğumu bilmiyordu. Halden ve diğer askerlerle kaçtığımı sanıyordu. Ona Kane'in anlattıklarını söylemem, neredeyse öpüştüğümüzü de anlatmam gerekiyordu. Mari'yi tanırıyorsa ikincisi daha çok ilgisini çekecekti.

Leigh olsa çok heyecanlanırdı. Abbington'da hoşlandığı çocuk haklı olabilirdi. Kanatları olmayabilirdi ama bu krallığın muhtemelen her köşesinde periler vardı. Leigh'i düşününce kanım dondu.

Annem, ay tutulması. Siktir, çok uyumuştum.

Siktir, siktir, siktir.

Ay tutulması bu geceydi. Çantamı kapıp aceleyle eğitimde giydiğim deri zırhı üzerime geçirdim. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Şaraptan o kadar sarhoş olmuş ve karanlık bir kralla yaşadığım yarı romantizme o kadar dalmıştım ki, neredeyse annemin hayatını kurtarma fırsatını kaçıırıyordum.

Odaklanmam gerekiyordu.

Bu akşam başarısız olursam, gelecek sene ayın tekrar tutulmasını beklerken kendime kızacak bol bol zamanım olacaktı.

Hemen Kane'i bulmam gerekiyordu. Dün gece bana karşı dürüst olmuştu, şimdi dürüst olma sırası bendeydi. Beni çukurotunun yetiştirdiği yere götürmesi için yalvaracaktım. Gece ormana tek başıma girecek kadar cesur değildim, beni oraya güvenle ulaştıracağına inandığım tek kişi oydu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Taht odasına geldiğimde muhafızlar bana soğuk bakışlar attı. Onları suçlamıyordum, önceki gece üç mahkûm kaçmıştı. Ben olsam ben de gergin olurum.

“İyi akşamlar. Kral ile görüşmek istiyorum. Arwen Valondale’in geldiğini söyler misiniz?”

“Kendisi burada değil, Leydi Arwen.”

“Onu nerede bulabilirim? Ya da Komutan Griffin’i?”

Boyu daha uzun olan muhafız, bıyıklı muhafıza baktı. Bıyıklı başını iki yana salladı.

“Karanlık Kale’de değiller, leydim,” dedi boyu uzun olan.

Mideme taş oturdu.

“Neredeler? Ne zaman dönecekler?”

Sonra hatırladım. Kane, Halden’in izini süreceğini söylemişti.

Siktir.

Fazla şarap içmek bir kez daha düşmanım olmuştu.

Bıyıklı, bir hayvan korkutmaya çalışıyormuş gibi bacaklarını açıp ellerini beline koydu.

“Bence gitseniz iyi olur.”

Onlarla tartışabilir, daha fazla bilgi vermeleri için yalvarabilirdim ama zamanım azalıyordu. Geri dönüp eczaneye doğru koştum.

Küçük odadaki tüm lambalar sönmüştü.

“Dagan!” diye bağırdım fakat ahşap duvarlardan sekip yankılanan sesim bana yalnız olduğumu söylüyordu. Zaten onu ikna etmesi zor olurdu.

Boyalı pencerelerden gökyüzünde yükselen çarpık aya baktım. En fazla bir saat vaktim vardı. Gümüş ay ışığı, gözümün ucunda bir şeyin parlamasına sebep olduğunda arkamı dönüp baktım. Dagan’ın kılıcı ile kını dolapta duruyordu. Sabah dersimi kaçırdığımda kılıcını burada bırakmış olmalıydı. Hem dersi kaçırdığım hem de yapmak üzere olduğum şey için özür dilemeyi aklıma not ettim. Ağır silahı aldım, sırtıma astım ve ahıra doğru koşmaya başladım.

KATE GOLDEN

Ahıra ulaşınca atlardan birini dışarı çıkardım, toprak patika-
daki toynak seslerinin benim duyduğum kadar yüksek olmadığı-
nı umdum. Gözlerimi kısarak aydınlık geceyi taradım ama birkaç
muhafızdan başka kimseyi göremedim. Kuzey kapısı, kale giri-
şinden çok daha küçüktü çünkü ormanın daha yoğun bir kısmı-
na bakıyordu. Ormanların arkasında ise dağlar uzanıyordu, yani
düşmanların bu taraftan gelmesi çok daha zordu.

Hızlı düşünmem gerekiyordu. Ay gökyüzünde yükseliyordu,
atla birlikte kapıyı koruyan altı kadar muhafızı nasıl geçebileceği-
mi bilmiyordum. Tek başıma geçmenin bir yolunu bulabilirdim
ancak ata binmem mümkün değildi.

Belki de bunu kullanabilirdim, atı saklamak mümkün değildi.
Yem görevi görebilirdi. Açıklığa yetişmek için koşmam gereke-
cekti, yine de şansım vardı. Hiç düşünmeden atın kulağına fısıl-
dayarak özür diledim ve arkasına vurdum.

Korkudan hızla koşmaya başladı. Muhafızlar peşinden koştu.
dizginlerini tutmaya çalıştılar ama zavallı hayvan o kadar kork-
muştu ki yakalamak mümkün değildi. Ahıra döndüğünde ona
kötü davranmayacaklarını umdum.

Tek bir muhafız kaldığında -diğerleri kaçak kısrağı yakalama-
ya çalışıyordu- koşmaya başladım. Beni yakalamadan önce me-
tal kapıdan geebilirsem izimi kaybettirebileceğimi biliyordum.
Oniks askerleri atlarına binip peşime düşene kadar çukurotunu
alırdım. Sonuçlarına daha sonra katlanabilirdim.

Hızla ilerledim, kalenin gölgesinde kalan karanlıklara saklan-
dım. Neredeyse kapıya varmıştım ki ayağım kaydı, ileri doğru
yalpaladım. Bileğimin üstüne düştüm ve ani bir acıyla sızladığını
hissettim.

Ancak bunu sonra düşünmem gerekecekti.

Arkama baktığımda çimenlerin içine metal, dikenli bir tuzak
konduğunu gördüm. Kuzey kapısını çevreleyen bahçeye saıl-
mışlardı. Daha az muhafız olmasına rağmen koruma yüksek se-
viyeyeydi. Tahmin etmem gerekirdi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Ayağa fırladım.

Kalbim bir anda mideme kadar indi.

Muhafızın hemen önündeydim. Mari'nin, Halden'ı ziyaret etmeme yardım ettiği gün zindanın başında bekleyen pembe ynaklı, sarı sakallı adamdı.

Kendimi yakalanıp kaleye götürülmeye hazırladım. Zindanlara bile götürülebilirdim.

Ağzımı açtım, karşı çıkmaya hazırlanıyordum. Sonra tereddüt ettim.

Yüz ifadesine baktım. Boş bakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Gerçi *bana* bakmıyordu. Neredeyse... orada *yokmuşum* gibi bakıyordu.

Kir içinde, bileğimi tutarak önünde durmuyormuşum gibi kaşlarını çatı ve düştüğüm yere doğru bir şeye baktı. Kafa karışıklığı ile metal tuzağa tekme attı. Şansım nasıl bu kadar yaver gitmişti bilmiyordum ama bekleyip sorgulayacak zamanım yoktu. Kapıdan geçip açıklığa doğru koşmaya başladım.

Koşarken farkına vardım, Mari'nin büyüünün etkisi geçmemişti. 'Basit gizleme büyüü' dediği şeyin biraz fazla etkili olabileceğini söylemem gerekiyordu. Briar'ın tılsımı yüzünden mi olmuştu? Belki de o büyüü tılsımı Kane'in çalışma odasına geri götürmenin zamanı gelmişti.

Gölgeli Orman gece çok daha korkutucuydu. Çarpık dallar canavarımsı gölgeler yaratıyor, dikenli çalılar üstümdeki deri giysiye batıyordu. Ayrıca hava çok daha soğuktu. Yazın ortasında olmamıza rağmen büyüü, antik Gölgeli Orman gece buz gibiydi, ayak bileklerim etrafında soğuk bir sis oluşmuştu. Tilki kürkünü getirmiş olmayı diledim. Böylece hem bedenimi ısıtır hem de rahatlatırdı. Küçük bir kız gibi karanlıkta göremediğim şeylerden korkuyordum. Buraya gündüz de geldiğimi, güvende hissettiğimi hatırlatmaya çalıştım ama hiç yardımı olmadı. O sırada güvendedeydim çünkü etrafım muhafızlar ve atlarla sarılıydı. O adamlar beni koruyabilirdi. Tabii bir de Kane.

KATE GOLDEN

Tüm gücümle koştum, ciğerlerimdeki hava çekildi. Korkunun en iyi çaresi hızla koşmaktır.

Yine de düşüncelerim krala döndü. Benden yapmamamı istediği şeyi yapmış, o yokken gecenin bir vakti ormana kaçmıştım. Artık kaçmayı planlamıyor olsam da bana kızacaktı.

Düşmüş bir ağaç gövdesinin etrafından dönüp açıklığa ne kadar yaklaştığımı hatırladığımda, içim yine zayıflık hissiyle dolmuştu. Hayatımın yarısından fazlasını zayıf ve suçlu hissederek geçirmiş gibi hissediyordum. Küçük bir yanım, Karanlık Kale'de kalmanın bunu değiştirme fırsatım olabileceğini düşünüyordu. Her adımımıyla sırtıma vuran Dagan'ın kılıcının çıkardığı tok ses, bu içgüdümün doğru olabileceğini gösteriyordu.

Gerçi kılıcı kullanmak zorunda kalmak istemiyordum. Dagan dışında herhangi bir şeyle ilk defa dövüşmüş olurdum. Dagan çok sıcaakkanlı bir insan olmasa da beni öldürmek istemiyordu. Ayrıca yanımdaki ona aitti, bana değil. Ağırlığı benim kılıcımın en az iki katıydı ve iki elle kullanmam gerekiyordu, kendi kılıcımı ise tek elle kullanabiliyordum. Burktuğum bileğim yüzünden kılıcı savurmanın ne kadar zor olacağını düşünmek bile istemiyordum.

Ciğerlerim koşmaya eskisi kadar alışık değildi, açıklığa geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Islak çimenler, soluk ay ışığı altında parlıyor ve ağaçlar iç içe girmiş siyah bir örümcek ağına benziyordu. Bu sefer kuzey kapısından gelmeme rağmen bu karanlık labirentte yolumu bulacak kadar şanslıydım. Şimdi meşec ağacını bulmam gerekiyordu ama her yer aynı görünüyordu. Ay tutulmasına birkaç dakika kalmıştı, zamanım azalıyordu.

"*Kanlı Taşlar*," dedim nefes nefese. Buraya kadar zamanında gelip elim boş dönemezdim.

Arkamdaki dikenli çalıların içinden yükselen sulu bir şapırtı sesi, gecenin sağır edici sessizliğini böldü. Heykel gibi hareketsiz kaldım ve başımı çevirip kulak kabarttım. Bir hayvanın geceye yenik düşmüş bir şeyi -ya da birisini- yediğinde çıkardığı o sesi duyunca tüm bedenim irkildi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Yere yatıp dört ayak üstünde çalılara doğru emekledim. Derimi çizen dallar ve süngerimsi yosunlar arasından ilerledim, ta ki çalının dikenleri arasından bir geyik ölüsü görene kadar.

Önümdeki manzara karşısında sessiz bir çığlık boğazımda tıkanıp kaldı.

Geyiğin yerde yatan vücudu, aslana benzeyen iki canavar tarafından parçalanıyordu. Bunların *chimera* olduğunu hemen anladım, oldukça saldırgan bir türdü. Gece avlanan bu yaratıklara daha önce hiç rastlamamıştım ama Mari'nin favori kitaplarından birinde görmüştüm; *Oniks'in En Çirkinleri*.

Boncuk gözlerinin gözbebeği yoktu. Vahşi, hırıltılı burunları vardı. Uzun dişleri ağızlarından dışarı uzanıyordu, üstleri salyayla et kaplıydı. Yüzleri o kadar yağlı ve tehditkâr, çarpık pençeleri o kadar kir ve kan kaplıydı ki midem saf korkudan altüst oldu. Kusacakmış gibi hissediyordum.

Geri çekilip dün gece içtiğim şarabı kusamadan nerede yemek yediklerini fark ettim. Zavallı geyik, tanıdık meşe ağacının köklerinin üstünde yatıyordu.

Siktir.

Zihnimi zorladım. *Taşların lanetlediği* o kitapta *chimera* hakkında ne yazıyordu?

Mari, o gün kütüphanede durmadan konuşmuştu, *chimera* bölümünden sadece birkaç cümle okuyabilmişim. Bu canavarlar hakkında bilgi edinmek yerine Mari'nin Gölge Orman'da en sevdiği yüzme yerini öğrenmişim. Yazın çok sıcak olduğunda babasıyla birlikte gidiyorlardı. Önümdeki canavarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Owen'ın yanına bir iki hayırsever asker aldığını biliyordum çünkü ormanlar güvenli değildi. Mari'nin en sevdiği muhafız ona “zeki örgülü” diyordu çünkü o zamanlar saçlarını örüyor...

Taşlar aşkına.

Buydu işte.

Su. Su güvenliydi, *chimeralar* yüzemiyordu.

KATE GOLDEN

Gözlerim, aylar önce Kane'in beni geçirdiği ağaç kaplı patikaya yöneldi. Bu benim için bile aptalca bir plandı ama başka çarem yoktu. Bu canavarların meşe ağacından uzaklaşması gerekiyordu, yoksa çukurotu yeşerdiğinde alamazdım. Geri dönüp vazgeçemezdim, annemi bir daha görürsem korktuğum için hayatını kurtarma fırsatını kaçırdığımı bilerek yüzüne bakamazdım.

Kılıcı sırtımdan indirip önümdeki çalının altına ittim. Sırtımdayken yeterince hızlı koşamazdım ve döndüğüm zaman çukurotunu bulabilmem adına iyi bir gösterge olurdu. Eğer dönebilirsem tabii. Dürüst olmak gerekirse, bileğim sakatken kılıcı kullanmam zaten mümkün değildi. Dagan'ın kılıcı olmasa düşünmeden ormanda bırakırdım. Bir değil, iki korkunç yarattığı yenip Dagan tarafından öldürülürsem yazık olurdu.

Kane'in bana gösterdiği patikadan ilerledim, sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve *chimeralara* dönüp ısıklık çaldım. Tiz ses, ıssız ormanda yankılanarak küçük hayvanların kaçışmasına neden oldu. Acımasız iki hayvan dönüp bana baktı, gözlerinde kafa karışıklığı ve açlık vardı.

Daha küçük olan minik sivri kulaklara sahipti ve yelesi birbirine girmişti, dik boynuzlarıyla beni işaret ederek yavaşça yaklaştı. Saldırgandan çok meraklı görünüyordu. İhtiyacım olan da tam olarak buydu. Birkaç taş alıp kafasına önce bir, sonra iki kez taş attım. Patisiyle çıkık kaşlarına dokundu ve hırlayarak hızlandı.

Sonra koşmaya başladım.

21

Bir zamanlar Kane ile zevkle yürüdüğüm yapraklı labirente hızla ilerliyordum. Çiğli örümcek ağları ve sıska dalların arasından o kadar hızlı koşuyordum ki kalbim beynimde atıyordu. *Chimeraların* arkamdaki ağır ayak seslerini duyabiliyordum.

Onları suya sokmam yeterliydi, sonra dönüp çukurotunu alabilirdim.

Sonunda göle ulaştım.

Arkama dönüp yarattığın üstüme atlamasını bekledim.

Uzun sürmedi, *chimera* hırladığında ay ışığı kemik beyazı dişlerinden yansıdı. Ciğerlerimdeki tüm nefes boşaldı, üstüme saldırdığında kürkünü yakalayıp onunla göle atladım.

Soğuk su beni felç ederken, bir anlığına kıpırdayamadım. Hissedebildiğim tek şey buz gibi soğuk suydı, o kadar dondurucuydu ki alev alev yakıyordu. Zihnim ve bedenim katıksız bir hareketsizliğe gömüldü. Nefes alamıyordum hatta kıpırdayamayacak, düşünemeyecek kadar şok olmuştum. Ama yapmam gerekiyordu.

Başımı zorla boğucu soğuk suyun yüzeyine çıkarıp nefes almaya çalıştım. Bir dalga beni tekrar suyun altına ittiğinde ağızım, ciğerlerim ve burnum su doldu. *Chimera* kıvranıyor, gölün suyunun yarısını taşıyordu. Dondurucu su beni kayalara doğru sürükledi. Taşa çarptım, nefesim kesildi ve tekrar su yüzüne

KATE GOLDEN

çıktım. Yağmurda kalmış bir sinek gibi karanlık dalgalara karşı savaşıyor, tutunabilecek bir şey arıyordum.

Neden bu kadar soğuktu? Buraya birkaç ay önce gelmiştim, hem de bahar aylarıydı ve su harikaydı. Ormanın büyüklü olduğu nu biliyordum ama Mari'yle Kane haklıydı, Gölgesi Orman, gece gelinecek bir yer değildi.

Bir dala uzanıp kendimi sudan çıkardım, bileğimdeki acı tüm bedenimin titremesine neden oldu. Ağzımdan buz gibi su çıktı-ğında nefes almaya çalıştım.

Korkunç, acı dolu bir çılgılık duyunca kendime geldim.

Göle baktım ama *chimera* baygındı, muhtemelen çoktan ölmüştü. Biri gitmiş, diğeri kalmıştı. Bu sesi çıkaran şeyden kaçmak için hızlı davranmam gerekiyordu. Ya da bu sese neden olan şeyden.

Deri giysilerim sırlıslam olmuş, yosun kaplanmıştı. Açıklığa koştum, tir tir titreyen kemiklerimi ısıtabileceğimi umuyordum. Ay ışığında bana doğru yaklaşan büyük, yağlı formu güçlkle seçebildim.

O ses bir kez daha karanlıkta yankılandı, canavarın ağzından boğuk bir kükreme çıkmasına sebep oldu. Bu diğer *chimera*'ydı. Eşi öldüğü için kederle bağıırıyordu.

Diğer yöne koştum, göle doğru dönmeyi hedefliyordum.

Fakat çok yakındaydı. Bana yetişmeden suya ulaşmam mümkün değildi. Kendimi saldırısına karşı hazırladım.

Saldırmadı.

İkinci yaratık yanımdan geçip giderek suya atladı. Endişeyle inledi ve baygın eşini uyandırmak için pati atmaya başladı ama soğuk suyun etkisine yenik düşüp çırpınmaya başladı.

Gidebilirdim. Meşe ağacına dönebilirdim. Tüm risklere rağmen planım işe yaramıştı, ay tutulması olmadan çukurotuna ulaşabilirdim. Aya baktım. Hâlâ vaktim vardı. Belki de birkaç dakikam vardı.

Su yüzüne çıkan hayvandan dehşet verici bir çılgılık daha yük-

ONİKSİN ŞATAĞI

seldi, yüzmek ve eşimi kurtarmak için acınası bir şekilde kıvranıyordu. Boğuk inlemesi ağaçlarda yankılandı, daha sonra boğulma sesleri çıkararak dibe battı.

Kanlı Taşlar:

Yapmak üzere olduğum şeye inanamıyordum.

Suya tekrar daldım.

Bir kez daha tenim acıyla sızladı. Suyun ne kadar soğuk olduğunu bildiğim için bu sefer dalmak bin kat daha kötüydü. Hâlâ baygın olan ilk *chimera*'ya doğru yüzdüm. Neyse ki su, hayvanı kaldırıyordu böylece onu kıyıya çekebilmiştim. Devasa vücudunu toprağa doğru ittim ve çimenlerin üstüne yuvarladım.

İkincisi daha zor olacaktı. Çırpınmakta olan *chimera*'ya doğru yüzdüm, devasa ön patilerinin altına girmeye çalıştım ama etrafa delice savurduğu pençesi yüzüme çarptı. Elmacıkkemiğimde ani, alev alev yanan bir acı hissettim. Dışımı sıkıp soğuk suyun derinliklerine daldım.

Sessizlik etrafımı sarmıştı.

Hayvanı ileri iterek sığ tarafa götürmeye çalıştım. Var gücümle ittim, ayaklarım gölün yosun kaplı zeminine değiyordu. Sonunda hayvan pençelerini kullanıp kendini gölden çıkardı, öksürerek suyla yarası sindirilmiş bir geyik kustu. Koku mide bulandırıcıydı ama kusacak zamanım yoktu.

İlk *chimera* nefes almıyordu.

Hızla yanına gittim ve kalp masajı yapmaya başladım. Ancak ellerim kürküne değdiği anda anlamıştım.

Hayır, hayır, *hayır*.

Çok geçti.

Gözyaşlarımı tutup hayvanın yelesine elimi koyarak mırıldanmaya başladım. Dagan'ın yönergeleri açıktı, ne düşündüğüme değil ne hissettiğıme odaklanmam gerekiyordu. Ya da neyden korktuğuma.

Pişmanlık hissediyordum. Mideme batan bir iğne kadar derin, acılı ve spesifik bir pişmanlıktı. Korkudan neredeyse iki masum hayvanı öldürmüş olmanın pişmanlığını yaşıyordum.

Avuçlarımdan altın bir ışık yayıldı. *chimera*'nın ciğerlerinde, ki suyu labirentten çıkarır gibi çekmeye başladım. Cesaret kazanarak ellerimi yutağına doğru götürdüm. *Chimera*'nın boğazını incelediğim sırada ellerimden yayılan ışık daha da güçlendi. Tüm dikkatimi toplayarak suya odaklandım. çekip çıkarmaya devam ettim.

İkinci hayvan da yanımıza gelmişti. Etrafımızdaki ağaçları sarsan bir kükreme ile yaklaşıyordu.

Ama korkacak zamanım yoktu.

"Yaşayacak." dedim takırdayan dişlerle. Beni anlayamadığının farkındaydım. "Beni parçalamazsan onu kurtarabilirim," dedim ve parmak uçlarımda biriken gücü hayvanın göğsüne yönelterek ciğerlerindeki suyu tamamen dışarı yönlendirdim.

Diğer *chimera* beni süzdükten sonra başını eğdi. Yavaşça eşinin yanına yattı, burnunu eşinin sırtı ile yer arasına sokarak hafifçe inledi.

Son bir kez daha ittim ve *chimera*'nın ağzından iğrenç bir su fışkırdı. Hemen eğildim. Yan dönüp nefes almaya çalıştığı sırada ben de tuttuğum nefesimi verdim. Hissettiğim rahatlama avuçlarımda katı bir ağırlık gibiydi. Somut ve dokunulabilirdi.

Kanlı Taşlar'a şükürler olsun.

Kurtardığım *chimera* yavaşça dört ayağı üstüne kalkıp ıslak kürkünü sallayarak kuruttu. Eşi burnunu ona sürüp yaladı, sonra ormana doğru döndü. Gitme zamanımın geldiğini anladım, onlara son bir kez baktım ama ters yöne koşmaya başlamışlardı bile. Büyük *chimera* bir kez dönüp baktı ve melankolik, beyaz gözleri bir saniyelikliğine benimkilerle buluştu.

Artık kesinlikle zamanım kalmamıştı. Ay tutulması gökyüzünde yükseliyor, tüm ormanı huzursuzluk veren bir maviye boyuyordu. Gücümü kullanmak bedenimi zayıf düşürmüştü, yine de açıklığa doğru koştum ve Dagan'ın kılıcının parıltısını görünce döndüm. Geyik ölüsünü kenara çektim, altımdaki çukurotu yapraklarının parmaklarımin ucunda baş döndürücü nilüferlere

ONİKSİN ŞAFAĞI

dönüştüğünü gördüm. Olabildiğince yaprak toplayıp hepsini çantama tıktırdım. Ay tutulması aniden sona erince yapraklar yok oldu. Çarpık ağaçlar bir kez daha soluk, gölgeli ay ışığının etkisine girmişti.

O kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim.

Başarmıştım.

Donuyordum, tekrar ısınmak için altı yedi defa sıcak bir banyo yapmam gerekecekti. Sırılsıklamdım, kir içindeydim, yüzümden kan akıyordu ve bileğim çok fena burkulmuştu. Önceki gece şarap konusunda verdiğim korkunç karardan hâlâ midem bulanıyordu ama hayattaydım.

Ayrıca çukurotunu bulmuştum.

Anneme yıllardır ilk defa umut verebileceğimi düşününce duygularım kabardı. Bedenim bir hıçkırıyla sarsıldı ve iki büküm olup ellerimi dizlerime koydum. Geri dönme zamanı gelmişti.

Dagan'ın kılıcını alıp ayağa kalktım. İşte tam o sırada gördüm.

Hayal bile edemeyeceğim kadar korkunç bir yaratıktı.

Sarı, yarığa benzer gözleri vardı. Hırlayan, tükürük saçan ağzı sivri dişlerle doluydu. Burnu ıslaktı. En kötüsü de şiddete düşkün, sinirli bir adamın geniş bedeni ve cüssesine sahip olmasıydı. Kaskatı kesildim, tüylerim diken diken oldu, kanım donmuştu. Ellerimle birlikte kalbim de titriyordu, buna rağmen arkamı dönüp tüm gücümle koştum.

Kurtadam peşimden dört ayağının üzerinde koşuyordu. Diz, dirsek ve tuhaf açılardan oluşmuş gibiydi. Bu olağandışı görüntüyü muhtemelen asla unutamayacaktım. Tükürüğüm boğazıma takılınca nefesim kesildi ve gözlerim yaşlarla doldu. Koştum, koştum, koştum. Eklemlerim, bacaklarım, ciğerlerim dehşetle sızlıyordu. Bu şekilde ölemezdim.

İzimi kaybettirmek umuduyla aniden sağa döndüm ama hırıltılan peşimden gelmeye devam ediyor, meşe ve çamların oluşturduğu labirentte beni takip etmeyi başarıyordu. Bir kez daha sağa

KATE GOLDEN

döndüm fakat aradaki mesafeyi rahatlıkla kapatıyordu. Çarpık dalların üstünde tökezleyip kaymaya başladım, arkamı döndüğümde gözlerinde ilkel bir zevk gördüğüme yemin edebilirdim. Avını kovalamaktan zevk alan bir avcıydı.

Ona izimi kaybettirmem mümkün değildi.

Bu ormandan canlı çıkmamın tek yolu vardı.

Olduğum yerde durdum, Dagan'ın kılıcını çekip canavara doğrulttum.

Ciğerlerim yanıyordu.

Yaratık aniden durmaya çalıştığında kılıcı savurdum. Boynunu ıskaladım, kılıç kol kaslarına isabet etti. Canavar inledi, sonra bana kükredi. Ağlayacak, bağırarak ya da yalvaracak nefesim kalmamıştı.

“Aptal çocuk!” Sesi metale sürtülen jilet gibiydi, insanlık dışı ve iticiydi. Konuşabildiğini fark ettiğimde şoktan çılgılık atarak geriledim, kılıcı hâlâ ona doğrultuyordum.

Ne zaman bu dünyanın tehlikelerini anladığımı düşünsem bir yenisiyle hatta çok daha korkunç olanıyla karşılaşırıyordum.

Canavar bana doğru atılıp beni yere yapıştırdı; nefesim kesilirken omurgam yerdeki taşlara çarptı. Boğazım ağlamaktan paramparça olmuştu, öfkeli, vahşi ve keder dolu bir şekilde ağlıyordum.

Bedenimdeki tüm güçle onu iterek pençelerini bedenime geçiremeden ayağa kalktım. Kılıcı bir kez daha kaldırdım, Dagan olsa duruşumu beğenmezdi. Yorgunluktan ve burkulmuş bileğimden dolayı kılıcı daha çok sopa gibi tutuyordum.

Kurtadamin yüzü buruştuğunda *kurt gibi sırtlamak* lafının nereden geldiğini anladım. Komiğine gitmişti. “Bir kurdun konuşmasını beklemiyor muydun?” dedi.

Cevap vermeye çalıştım ama bana yaklaştığı sırada bir şey söyleyemediğimi fark ettim. Çılgılık atmak istiyordum ancak boğazımdan sadece bir inilti çıktı. Titreyen avuçlarım, kılıcın deri kabzası etrafında terlemeye başlamıştı.

ONİK SİN ŞAFAĞI

“Söylediklerinden daha sert çıktın ama ben icabına bakarım. Tadını şimdiden alabiliyorum,” dedi kurt ve uzun, köpeksi diliyle havayı yaladı.

Bu kaba dilinin kemiklerim üstünde dolaştığını düşününce ürperdim.

Kurtadam yine üstüme atıldı, bu sefer ıskalamamıştı. Pençeleri saçımdan bir parça kopardığında acıyla bağırdım, bu canavarı daha da heyecanlandırıyor gibiydi. Bir kez daha saldırdığında bedenimi yosunlu toprağa savurdu. Omzum ve dirseğim acıyla sızlıyordu. bileğim zaten çok acıyordu. Kurdun nefesi yüzüme çarptığında büyüden çok daha güçlü bir koku aldım, metalik ve buruk bir kokuydu.

Bir anda hayatta kalamayacağımın farkına vardım.

Yaratık düşüncelerimi okumuş gibi geri çekilip şiddet dolu bir kükremeyle başını indirdi. Jilet gibi keskin dişlerini karnıma geçirecekti. Gözlerimi kapattım.

Ölümümün hızlı olacağını umuyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen, *lütfen*...

Ama acı hissetmedim.

İstirapla bağırان bir hayvanın sağır edici çığlığını duydum.

Önümdeki görüntüyü kavramakta zorlanıyordum. Gri ve altın renkli kürkler bir yumak halinde yerde yuvarlanıyor, kükreyip inleyen, kanlı bir karmaşa yaratıyordu. *Chimera*. Kurtadama saldırarak hayatımı kurtarmıştı. Şimdi ise o canavarın pençelerindeydi. Köpek kavgası gibiydi ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki araya giremiyordum. Doğru anı bekleyip ileri atıldım, kılıcı gri kürke batırarak kurdu bir ağaca yapıştırdım.

Chimera yere düştü, keçiye benzer boynuzlarından biri kopmuştu, boynundaki yaradan ise kan fışkırıyordu.

Hayır! Boğazımda bir çığlık düğümlendi.

Kurtadam şeytani bir kakhaha attı, sivri dişlerini gösterip önümde yükseldi. Ayaklarımın dibinde nefes almaya çalışan, benim için canını feda eden hayvana baktım.

KATE GOLDEN

Chimera için cesur birine dönüşecektim, en azından gerçek-ten öyle olana kadar. Bedenimi canavarın yönüne çevirdim, kılıc-omuz seviyesine kaldırıp kurda doğru savurdum. Geri çekilerek saldırımı savuşturdu, sonra üstüme atladı ama bedenim kendi kendine cevap verdi. Haftalarca aldığım eğitim -döktüğüm ter-ler, ellerimde çıkan nasırlar, ağrıyan kollarım ve kararlılığım- bir anda birleşerek kapıyı açan bir anahtara dönüştü. Kılıcı tekrar tekrar savurdum. Omzuna, boynuna ve koluna sapladım. İncelmeleri bana güç vermeye başladı, kılıcımın her isabetiyle cesaret kazanıp güçleniyordum. Kılıç elimde hafifliyordu. Daha ileri atılıyor, vücudumun bir uzantısı haline geliyordu.

Öfkemin bir uzantısı olmuştu.

Dagan gibi hareket ettim, dikkatli adımlar atarak canavarın etrafında daire çizdim. Üstüme atladığında kılıcımı yukarıdan aşağı indirdim ve pençelerinden biri vücudundan ayrıldı. Acıyla bağırduğunda sesini kemiklerime kadar hissettirdi.

Kendimi durdurmam mümkün değildi.

Geniş, açık alan parlıyordu. Etrafımızı saran loş, sarı ışıktaki canavarı daha iyi görebiliyordum. Alnımdan terler akıyordu ama anlam veremediğim bir esinti beni hem ısıttı hem de serinletti.

Daha uzun hissediyordum. Daha acımasız. Daha eksiksiz.

Kurtadamın gözlerinde korku gördüğüme yemin edebilirdim. Bir kez daha üstüme atıldığı sırada tüm gücümle ileri doğru hamle yaparak kılıcımı salladım. Kılıç, kabzaya kadar göğsüne saplanmıştı.

Sanki kadim bir gücü varmış gibi çılgınlık atarak boğuldu ve son nefesini verirken pençelerini bana doğru savurdu. Bana değdi mi bilmiyordum. Dönüp *chimera*'ya doğru koştum, kanlı kılıç hâlâ elimdeydi. Altın renkli hayvan inliyordu, ormanın nemli yaprakları üstünde yatmış kan kaybediyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım. "Bir şeyin yok."

Bu büyük olan *chimera*'ydı. Bana yardım etmek için gelmişti. Neredeyse ölümüne sebep olduğum halde eşinin hayatını kurtar-

ONIKSİN ŞAFAĞI

dığım için bana iyilik yapmıştı. Benim için ölmesine izin vermezdim. Gözlerimden dökülen yaşlar kürküne düştü.

Gözlerindeki ışık yok oluyordu, yeterince zamanım kalmamıştı.

Elimi *chimera*'nın boynundaki yaranın üstüne koyup gözlerimi kapattım. acısına odaklandım. Ama çok yorgundum. zayıf düşmüştüm. Güçlerimi eşinin üstünde kullanmışım, sonra da zorlanmışım. Hiçbir şey çıkmıyordu, parmaklarım bile sızlamıyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen," dedim. Kimce ya da neye dua ettiğimden bile emin değildim.

Dagan ile pratik yaptığımız günü düşündüm. Etrafımdaki havadan sıcaklık ve ışık çektiğimi hatırladım. Ormanı az da olsa aydınlatan ay ışığını parmaklarıma çektiğimi, bedenimden geçip hafifçe inleyen hayvana yönlendirdiğimi hayal ettim.

Altımda gün doğumu gibi bir parıltı belirdi. Cesaretlenerek zayıflığıma karşı savaştım, havaya ve gökyüzüne daha çok odaklandım. Onun gücünü kullanabilirdim. İsteddiğimi yaptırabilirdim. Parıltı daha da güçlendi. *Chimera*'nın ciğerlerinin bir kez daha havayla dolduğunu duyabiliyordum.

Fakat orman çok fazla ısınmaya başlamıştı.

Bu hiç mantıklı değildi.

Yaz ayındaydık ama Gölge Orman bütün gece buz gibiydi. Ellerim titriyordu, altımdaki zemin sarsılıyor gibiydi. Toprak hareket mi ediyordu? Hayır, ağaçlar hareket ediyordu. *Chimera* kalkmıştı ve merakla bana bakıyordu. Boynu...

İyileşmişti. Yarası kapanmıştı. Peki ama nasıl?

Tüm vücudum şiddetli bir rahatlamayla sarsıldı. Daha dikkatli bakmaya çalıştım ama hayvanın kaba, bal rengi kürkü ay ışığına karışıp bulanıyordu.

Midem bulandı. Vücudumdan yapışkan bir şey akıyordu. *Chimera*, kıllı burnuyla beni dürtmeye çalıştı ancak geriye doğru düşerek patırtıyla yere kapaklandım.

KATE GOLDEN

Ters giden bir şey vardı.

Milyonlarca kilometre öteden birisi adımı seslendi.

Chimera, ağaçlardan yankılanan sesi duyunca ormanda kayboldu. Ona veda etmeye çalıştım.

Bir adamın belirsiz figürü hızla yanıma yaklaştı, tanıdık sedir ve deri kokusu burnuma doldu. Ellerini ağırlık gibi göğsüme bastırıyordu.

“Hayır, bu bir veda değil,” dedi figür bana ama sesi panik doluydu. “İyileşeceksin.”

Acı dolu gümüş gözleri ve kasılmış çenesi yavaş yavaş belirginleşti.

Kane.

Kaskatı kesilmiş parmaklarımın tuttuğu kılıcı almak için her birini tek tek, dikkatle açtı ve kılıç yere düşerek metalik bir takırtı çıkardı. Ona baktım, şaşkınlık içindeydim. Nereden çıkmıştı?

Kralın arkasında en az yedi atlı vardı, hepsi kılıçlarını çekmişti. Kane’in gözleri kocaman açılmış, çenesi kasılıp kalmıştı. Kollarını sıkıca göğsüme sarıp sırtımı destekledi.

“Beni bırakma, Arwen. Duyuyor musun?”

Güldüğümde göğsümde ıslak, balgamlı bir şey hissedip öksürdüm. Ağzımı sildim. “Ne kadar dramatiksin, kral...” derken elimdeki kırmızı lekeyi görünce kelimeler boğazımda kaldı.

Aşağıya baktım. Kane’in parmakları arasındaki göğsümünden kan akıyordu. Elini hafifçe kaldırdım ve parçalanmış, yarılmış derimin altında kendi köprücük kemiğimi gördüm.

Her şey bulandı, aniden ortaya çıkarak geçit vermeyen karanlığa yenik düşeceğimi hissettim.

22

Amansız, dayanılmaz bir acı bedenimde dolaşarak beni uyanmaya zorladı. Derin bir nefes alıp güçlükle yutkunurken kirpiklerime tuz damladı. Ağzımda madeni para tadı vardı.

Etrafımda kum fırtınası gibi hareket eden şekilleri güçlükle seçebiliyordum. Islak bez taşıyan kadınlar ve bileğimi saran bir adam vardı. Birisi yüzümü dikiyordu. Derimi çeken iğne, göğsümde alev gibi yanıp gözlerimin arkasında gürleyen acıyla karşılaştırıldığında hafif bir sızı gibi kalıyordu.

Zihnimin ağlarla kaplanmış, rasyonel bir tarafı beni iyileştiren kişi kalenin şifacısı mı diye merak etti. Kahkaha attığımda işine odaklanan insanlar şüpheyle birbirlerine baktıktan sonra daha hızlı çalışmaya başladılar.

Avucumu göğsüme bastırmaya çalıştım ama yanımdaki kadın elimi tutup duruyordu. Önemli değildi. Gücüm kalmamıştı. Tüm şifa yeteneklerimi *chimera* üzerinde kullanmıştım. Bu olay ne zaman olmuştu?

Gözlerimin kapanmasına güçlükle engel olabiliyordum, etrafımı saran perdenin arkasını görebilmek için elimden geleni yaptım.

Bu odaya daha önce hiç girmemişim, etraf koyu mavi perdeler ve deri mobilyalarla doluydu. Birkaç siyah mumun kıvrımlı fitilleri yanıyor, etrafa loş bir ışık saçıyordu. Tanıdık, evimi hatırlatan bir koku aldım ama ne olduğunu çıkaramadım.

KATE GOLDEN

Etrafla taş vazolara konmuş zambaklar vardı. Bunlar nereden gelmişti? Narin çiçeklerin beyaz rengi loş ışıkta parlıyordu.

Çok güzeldi.

Ayrıca rahatsız edici derecede sıcaktı.

Hava bir milyon derece olmalıydı, boğuluyordum. Düzelmeye çalıştım. Temiz havaya ihtiyacım vardı, hem de hemen.

Ilık, geniş eller beni yatmaya zorladı.

“Kıpırdamamaya çalış,” diye mırıldandı Kane, sesi çelik kadar sertti. “Az kaldı.”

İnleyip yüzümü diğer tarafa çevirdim. Sersemlemiştim, ayrıca midem bulanıyor, başım dönüyordu. Bedenimi hem sıcak basıyordu hem de çok üşüyordum. *Susadım.*

“Ben getiririm,” dedi ve tanıdık kokusu kayboldu, gittiğini fark edince boğazım düğümlendi. Birkaç saniye sonra döndüğünde elindeki bardağı kuru, çatlamış dudaklarıma nazikçe dayadı.

Göğsümde ani, keskin bir acı hissettim ve acıdan nefesim ke-sildi.

“Canımı yakıyorsun!” diye kükredi Kane birisine bakarak. Ancak acıdan bulanık gözlerim hiçbir şey göremiyordu. Su bardağının yere çarpıp kırıldığını duydum.

“Zehri çıkarmamız lazım, kralım. Başka çaremiz yok.”

“Lütfen,” diye yalvardı. Gerçekten *yalvarıyordu*. “Lütfen, o zaman hızlı halledin.”

“Çalışıyoruz ama...” dedi bir kadının sesi. Konuşmasındaki korku bulaşıcıydı, zaten titremekte olan kemiklerime işlemişti.

“Hayır,” diye fısıldadı Kane. Neredeyse ağlıyordu.

“Geç kalmış olabiliriz.”

Hayatımda hissettiğim en ağır, en dayanılmaz acı göğsümü delip kalbime saplandı. Sanki ayak parmaklarıma oradan da ruhuma kadar ulaştı.

Fazla sıcak odada acı dolu, boğuk bir çığlık attım. Kaşlarımdan dökülen terler gözlerimi yakıyordu.

Dayanamıyordum. Dayanamıyordum. Dayanamıyordum.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kane, "Hayır!" diye kükredi ve bu sefer siyah bir gölgenin izleri yatağın ince kumaşını kapladı, tüm ışığı yok edip odayı zifiri karanlığa gömdü.

Hayaletler acımı bir anda dindirdi. Hissettiğim o katıksız acı artık bir hiçliğe dönüşmüştü. *Hissiz, soğuk bir hiçlik.* Rahatlama ve kafa karışıklığıyla Kane'e uzandım ama gözlerim aniden kapanınca bulduğum tek şey uykunun hızlı, yoğun rahatlamasıydı.

Sırtımda keskin bir acı hissettim. Gözlerimi açtığımda tanımadığım bir yerde olduğumu gördüm.

Ya da daha kötüsü, fazla tanıdık bir yerdi... yıllardır görmediğim bir yer.

Powell'ın alet kulübesinin koyu ahşap zeminine bakıyordum. Kapıya ya da pencerelere bakmanın anlamı bile yoktu. Kilitli olduklarını biliyordum, içeride kapana kısılmıştım. Kendimi bir darbeye daha hazırladım ama darbe gelmedi. Başımı kaldırdım ve anında pişman oldum. Powell başımda dikiliyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti, hırlıyordu ve kemerini havaya kaldırmıştı.

"Zayıf kız," dedi ağzından tükürükler saçarak. Gözyaşları yanaklarıma dökülüyordu, burnumda sümük birikiyordu.

"Bu hafta sana üç kez mutfakta oyun oynamamanı söyledim." Sesi kulübenin soğuk, boş duvarlarında yankılanıp gürliyordu. Başımı saklamak istemiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. İçime çekildim, sırtımdaki ağrının yakında geçeceğini umdum. Konuşmamam gerektiğini biliyordum.

"Sinirlerimi zorluyorsun. Başka şekilde anlamıyorsun," dedi. Haklıydı. Bana berbat biri olduğum için zarar veriyordu. Neden daha güçlü, daha zeki olamıyordum? Hakkımda söylediği her şeyin doğru olmasını kaldıramıyordum.

"Sen bu ailenin zehrisin, Arwen. Anneni öldürüyorsun."

Tekrar vurmak için elini kaldırıncaya bağırdım, ona durması için yalvardım ama sesimi kimse duymadı.

KATE GOLDEN

“Şşş. Arwen. Kimse canını yakmıyor. İyileşeceksin.”

Hıçkıra hıçkıra ağladım, acıya rağmen bedenim titriyordu.

Lütfen dur, diye düşündüm. *Artık dayanamıyorum.*

“Dur ne? Arwen?” Sesi endişeli geliyordu. Korkmuştu.

Fakat ben de korkuyordum.

Yatak ipek banyosu gibiydi, beni çarşafarla yıkayıp bedenimin ağırlığını yok ediyordu. Yatağın etrafında ince kumaştan cibinlik vardı, arasından parıldayan ışıklar görünüyordu. Şömi-neyi fark etmemiştim ama perdelerin arasından ışık saçan kıvrak, hareketli alevler içimi rahatlatmıştı. Bir enstrümandan yavaş bir ninni yükseliyordu. Büyüleyici ve akılda kalıcı bir melodiydi, notaları odada ay ışığı huzmeleri gibi uçuşuyordu. Şarkı söyleyesim gelmişti. Belki de ağlamak istiyordum.

“Uyanmışsın,” dedi Kane, sesi odanın göremediğim bir köşesinden geliyordu.

Yumuşak sesini duyduğumda gözlerim doldu.

Melankolik şarkı sona erdi ve Kane’in yere bir şey koyduğunu duydum.

Bayılmadan önce ne görmüştüm? Etrafımda toplanan, beni uykuya sürükleyen siyah sis benzeri dumanların görüntüsü bulanıktı ama gördüğüme emindim. Daha önce hiç öyle bir şey hissetmemiştim. Ne büyü gibiydi ne de bir iksir gibi. Bir şey ruhu- ma sızıp acımı rahatlatmıştı sanki. Bir çeşit karanlık, sapkın bir merhametti.

Kane yavaşça yanıma gelip serin avucunu alnıma koydu. Çok hoş bir histi. Sanki evcil bir hayvanmışım gibi eline doğru sokuldum, sıcak yüzümü tenine sürttüm.

“Senin için çok daha iyi bir şeyim var.”

Temasımız kesilince inledim. Yatak sarsıldı ve Kane yanıma oturdu, vücudumu kendine doğru çekip başıma soğuk kompres yaptı. Cennette gibiydim, kompresi boynum, omzum ve kollarımda gezdirmesi için başımı çevirdim.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Gözlerim aniden açıldı. “Üstümde ne var?” dedim. kelimeleri net söyleyemediğimin farkındaydım.

Kane kıpkırmızı kesildi. *Çok tatlıydı.*

“Teşekkür ederim, kuşum. Benim gömleklerimden birini gi-yiyorsun. Başka bir şeyim yoktu.”

Yüzümü vücuduna yaklaştırıp, ağrıyan bileğimi göğsüne bas-tırdım.

“Sıcaksın,” dedim.

“Senin kadar sıcak değilim. Ateşin daha geçmedi.”

Mırıldandım.

“Arwen,” diye devam etti. “O gece neden ormana gittin?” du-raksadı. Zavallı gözleri kederliydi. “Seni kaybedebilirdim.”

Bileğimi çok narin bir şey tutar gibi kaldırdı. Kalbim tekledi.

“Seni bulmaya çalıştım,” dedi ve başımı kaldırdığımda yü-zünün acı dolu olduğunu gördüm. Sağlam elimi çattığı kaşlarına doğru uzatıp şakağına dokundum. “Sorun değil, ihtiyacım olanı buldum.”

“Neye ihtiyacın vardı?”

“Annem için. Onu iyileştirmek için.”

Kane başını salladı ama söylediklerimi anlamadığı belliydi. “Uyu, küçük kuşum. Ben yanındayım.”

Ben de uyudum.

Ürperip nefes nefese uyandım. Etrafa bakıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım fakat bu korkunç seslerin benden çıktığını fark etmem çok sürmedi. Öğlen saatiydi ve kendimi do-muz çevirme gibi hissediyordum. Çarşafllara dolanıp yuvarlan-dım, beni yutan çarşaf dağından kurtulmanın yolunu arıyordum. Sert bir vücuda çarptım ve tanıdık kokusundan Kane olduğunu hemen anlamıştım. Terli bir sedir ağacı gibi kokuyordu. *Viskiyle yıkanıp aleve verilmiş bir ağaç gibi.*

“Demek banyo yapmam lazım,” dedi uykulu bir sesle.

KATE GOLDEX

Bunu yapmamam gerekiyordu. ateşim olduğu için düşüncele-
rimi ağzımdan çıkanlardan ayıramıyordum. Sersemlemiş bir hal-
deydim ve her şey birbirine karışıyordu. galiba sayıklıyordum.
Lanet olsun bu ateşe.

Kane'in kahkahası altımızdaki yatağı sarstı. *Of.* Bunu da mı
yüksek sesle söylemişim?

"Neden yatağımdasın?" diye sordum. Sinirle söylemek iste-
mişim ama sesim kaybolmuş bir çocuk gibi çıkmıştı.

"Aslında sen benim yatağımdasın."

Geri adım atmadım. "Neden senin yatağındayım?"

Kane tekrar kahkaha attı. neşeli ve içten gürlemesi benim ser-
semlemiş yüzümde de çarpık bir gülümseme oluşturdu.

"Geri döndüğüne çok sevindim, bir nebze bile olsa."

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama yine de gülümsedim. "Bir
şey değil." dedim.

"Yemek yiyebilecek misin?" diye sorup yiyecek bir şeyler
bulmak için yataktan inmeye çalıştığı sırada, kollarımı ve bacak-
larımı kullanarak ona sarmaşık gibi sarıldım.

"Gitme," dedim. Acınası bir haldeydim, sorun değildi. *Ölü-
ken bunu kabullenebilirdim.*

"Ölü değilsin, Arwen."

Tabii ki öyleydim. *Zihnimi okıyor, ayrıca pantolonum da yok.*

"Zihnini okumuyorum, yüksek sesle söylüyorsun. Ayrıca
pantolonun yok çünkü çıkarıp duruyorsun," deyip yeri gösterdi.
Gösterdiği noktaya bakınca pantolonumun orada olduğunu gör-
düm. Yerde iç çamaşırı olmadığı için Taşlar'a içimden şükrettim.
Yine ona doğru sokuldum.

"Seni sonsuza kadar böyle tutamam," dedi. Bedeni kasılmıştı.
Rüya görüp görmediğimi anlayamıyordum. "Ama bırakamıyo-
rum da."

"O neydi?" diye sordum. "Şey..." Nasıl açıklayacağımı bil-

ONIKSİN ŞAFAĞI

miyordum. Odayı yaşayan gölgeler gibi dolduran çarpık karanlığı düşünüyordum.

Ancak Kane anlamıştı.

“Seninle her şeyi paylaşmak istiyorum, Arwen... fakat daha çok canını yakmaktan başka bir işe yaramaz.”

Tek gözümü açıp ona baktım. Pencereden dışarı bakıyor, ormanın arkasında kaybolan güneşi izliyordu.

“Düşündüğünden daha güçlüyüm.”

“Hayır, kuşum. Hepimizden daha güçlüsün. Böyle düşünmeyen tek kişi de sensin.”

Sakar devler geri dönmüştü ama bu sefer yanlarında dans etmeyi bilmeyen arkadaşlarını da getirmişlerdi. Şakaklarını ovup yutkunmaya çalıştım, ağzım pamukla dolu gibiydi. Ne var ki görüşüm ve düşüncelerim berraktı, ateşim sonunda geçmişti.

Doğrulup gerindim. Parmaklarımdan boynuma kadar, bedenimdeki tüm eklemler çatırdayarak rahatladı.

Midem kazınıyordu.

Yataktan çıktım. Çıplak ayaklarım serin, ahşap zemine değdiğinde buram buram zambak kokan odayı süzdüm. Demek Kane’in odası burasıydı. Beklediğimden daha renkli bir yerdi. Mavi renkli tuhaf kırlentler ve yoğun, mor perdelere eşlik eden ahşap zemin koyu renkteydi. Taş duvarlar, dolup taşan rafların arasından görünüyordu. Bana bahsettiği tarihi kitaplar başucunda üst üste dizilmişti. Yaşanmışlığı çok olan erkeksi bir odaydı. Bir zamanlar düşündüğüm kadar soğuk ve steril değildi.

Balkon kapıları açıktı, dışarı çıkıp temiz havayı ve güneş ışığını fırtınada solmuş bir çiçek gibi içime çektim. Kollarımı başımın üstüne kaldırdığımda esinti kalçalarımı yalayıp geçti.

Doğru. Pantolonum yoktu.

Tekrar içeri girdim ama deri pantolonumun üstü kir, kan ve göl suyuyla o kadar kaplanmıştı ki tamamen sertleşmişti. Tekrar giymek istemedim.

Sayvanlı karyolanın arkasında içi çoğunlukla siyah, krallara layık elbiselerle dolu bir dolap vardı. Odanın diğer köşesinde ise boy aynası yer alıyordu. Kendimi en kötü olasılığa hazırlayıp aynaya yaklaştım.

Bazı açılardan beklediğim kadar kötü değildi. Bacaklarım birkaç morluk ve yara dışında iyi sayılırdı. Kıcımla karnımın büyük bir kısmını kapatan iç çamaşırı giydiğim için memnundum. Kane'in büyük, siyah gömleği üstümde elbise gibi duruyordu, gönül rahatlığıyla iç geçirdim. Edepli olmak konusunda bir puan kazanmıştım.

Diğer açılardan ise her şey çok kötüydü.

Yüzüm korkunç görünüyordu. Aklını kaçırmış bir bataklık cadısına benziyordum. Gözlerimin her zamanki zeytin rengi görünmüyordu. Tenim fazla solgundu ve dudaklarım çatlamıştı. Yanağımdaki dikiş, yüzümü tıpkı bir sur gibi ikiye bölüyordu. Altdudağımda ise patlamanın yaşandığı geceden bir morluk vardı. Bileğim bile sargılara rağmen morarıp şişmişti.

Avucumu yanağıma götürüp derin bir nefes aldım, tekrar kapanan derimin bıraktığı tatlı acıyı hissedebiliyordum. Hâlâ çok zayıftım ama iyileşme sürecini az da olsa hızlandıracak gücüm vardı. Birkaç gün sonra fark edilmeyecek hâlâ gelecekti. Ancak en kötüsü bu değildi.

Gerçek hasarı görme vakti gelmişti.

Kane'in gömleğinin düğmelerini açmak kolay olmuştu, aynaya bakmaya korkuyordum. Kendini beğenmiş biri değildim ama kurtadamin açtığı yarayı ömrüm boyunca taşıyacağımın farkındaydım.

Bandajları açtığımda köprücük kemiğimden göğsümün üst kısmına kadar uzanan bir kesik gördüm. Şifacılar çok güzel dikmişlerdi. Onlara teşekkür etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Hayatımda ilk defa yaralandıktan sonra birisi beni iyileştir-

ONİKSİN ŞAFAĞI

mişti. Yaralarımı iyileştirmekle tek başıma uğraşmamak tuhaf bir rahatlıktı.

Dikişlere baktığımda kendi köprücük kemiğimi gördüğümü hatırladım. düşmemek için süslü gardıroptan destek aldım. Midesi kolay kolay bulanan biri değildim, profesyonel fikrime göre başım susuzluktan dönüyordu. Yatak odasına girdiğimde Kane'in yatağa kahvaltı tepsiyi koyduğunu gördüm.

"Uyanmışsın," dedi çıplak bacaklarına bakarak. Neredeyse gülecektim. Arsızca vücuduma bakıyor olması artık hastası olmadığımın bir işareti olmalıydı. Utanarak darmadağın olmuş saçıma dokundum.

"Evet," dedim. "Bu nedir?"

Yatağa oturup isyankâr saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına attım. Tamam, ona güzel görünmek istiyordum. Tarak kullanarak saatlerce ateşli, terli ve yaralı Arwen'ı gördüğünü unutturabilirdim belki.

"Kahvaltı. Yaran nasıl?"

"Rahatsız ediyor," diye itiraf ettim. "Ama ateşimin çıktığını düşünürsek beklediğimden iyi. Canavarın pençelerinde nasıl bir zehir vardı bilmek bile istemiyorum. Teşekkür ederim, Kane. Her şey için."

Sadece başını salladı.

Önümdeki yemekler ağızımı sulandırmıştı. Üç haşlanmış yumurta, iki somun karanfilli ekmek, ballı tereyağı, dilimlenmiş bir elma ve domuz kavurması. Resmen salyam akıyordu.

Açık konuşmak gerekirse, ağız sulandırıcı tek şey kahvaltı değildi. Kane resmen yenecek kadar tatlı görünüyordu. Gömleğinin düğmelerini iliklememişti. Koyu, kıvrımlı göğüs kıllarını görebiliyordum. Siyah buklelerini geriye taramıştı, çenesinde ise hafif bir sakal vardı. Onu daha önce hiç sakallı görmemiştim. Çenesini elimle kavramak için duyduğum şiddetli isteği bastırmaya çalıştım.

23

Karanlık Kale'nin bahçeleri, zayıf düşmüş gözlerimi sevindiren bir manzaraydı. Beklediğim gibi gardenya ve leylaklarla dolu kafesler, içleri suda süzülen çiçeklerle dolu simsiyah fıskiyelerin etrafını sarıyordu. Kadifemsi mor güller çarpık, siyah voodoo zambaklarıyla yan yana yeşeriyordu, başımızın üstünde ise zarif menekşelerle mor salkımlar vardı. İsimlerinin yarasaotu, yılan-yastığı ve örümcek orkidesi olduğunu öğrendiğim çiçeklerden bol bol yetişiyordu. Manzaranın güzelliği gotikti, onu sevmeyi öğrenmiştim. Bir yanım bu kalede dehşet dışında bir şey olduğunu en başından beri biliyor muydu diye merak ettim.

Kane yanımda yürüyordu ama ben aramızdaki mesafeyi koruyordum. Canımı yakmayacağını biliyordum, daha yeni hayatımı kurtarmıştı.

En azından huzursuz hissettiğimi söyleyebilirdim. Kafam karışık, korkuyordum; sanki bilmek istemediğim bir şeyi öğrenmek üzereydim. Fakat artık çok geçti. Bilmemeyi tercih eden, saf gibi herkesin onunla ilgilenmesini bekleyen ve onun adına karar verilmesini isteyen Arwen...

Eskiden böyle biri olduğumu düşününce midem bulandı.

Yavaşça hareket ediyor, huzurun ve ötüşen kuşların tadını çıkarıyorduk. Hızla banyo yapıp temiz bir elbise giydikten sonra akşamın erken saatlerinde buluşmuştuk.

Henüz tek kelime etmemişti.

"Cevap istiyorum. Kane," dedim kaba bir şekilde. Fakat bu doğruydı. Bu kadarı da fazlaydı.

"Biliyorum." Gözlerindeki kararlılık yok olmuştu. "Biraz... düşünmem lazım."

Tamam. Sabredebilirdim.

Sessizlik içinde bahçede ilerledik ve aynı kasvetli çiçeklerin yanından tekrar geçtiğimizde aklıma bir şey geldi. "Odandaki beyaz zambaklar," dedim.

Soru sayılmazdı ama yine de cevap verdi.

"Sana evini hatırlatır diye düşündüm."

İçim sızladı. "Hatırlattı. Teşekkür ederim."

Tereddüt etti. "Umarım mutlu anılardır?"

Bu soru üstüne düşündüm. "Çoğunlukla."

Cevap vermeyince başımı kaldırdım. Tuhaf bir şekilde bana odaklanmıştı.

"Ne oldu?"

"Uyurken birine durması için bağınıyordun. Canavarı görüyorsun diye düşündüm ama bir adamın adını söyleyip durdun," dedi. Alıştırma alıştırma söylemek için elinden gelenin en iyisini yaptığının farkındaydım ancak gözleri simsiyah olmuştu. "Banyonda yaralarını gördüğünden beri bu konu hiç aklımdan çıkmadı. Arwen, biri canını mı yaktı?"

Sesindeki nezaket nedense midemi bulandırmıştı. Artık kurtarılmak istemiyordum. Birinin bana acımasını istemiyordum.

"Hayır. Yani, evet. Uzun zaman önceydi, çok küçükken. Şimdi iyiyim," dedim ve bana bakmasını izledim. "Gördüğün gibi," dedim aptallık ederek.

Kane, dağları devirmeye hazır gibi duruyordu.

"Kim?" dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

Bunu uzun süredir kimseye anlatmamıştım. Aslında Ryder dışında kimseye söylememiştim. Belli bir yaşa geldikten sonra bu anılar başka birinin hayatı gibi gelmişti. Ryder'a, bunları Leigh'e ve anneme asla anlatmaması için söz verdimiştim.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Doğruya karşılık doğru istiyor olabilirdi.

Kendimi hazırladım.

“Üvey babam Powell beni dövüyordu. Nedenini bilmiyorum. Onun çocuğu olmadığım için benden nefret ediyordu galiba. Çok iyi bir neden değil tabii. Ama bazen insanlar başka birinin canını yakmak için bahane arıyor. Ailemin haberi yoktu.”

“Nasıl?” diye sordu.

“Annem hep hastaydı, babam olmadan yaşayamayacağını biliyordum. Sırtına bunu yüklemek istemedim. Leigh çok küçüktü. Ryder ile Powell da birbirini çok seviyordu. Kırık kemiklerimi ve yaralarımı hızla iyileştirebiliyordum.”

“Peki, o zavallı herif şimdi nerede? Ailenle birlikte mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yıllar önce öldü. İnme geçirdi.”

“Yazık,” dedi Kane parlayan gözlerle.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

“Piç herif paçayı kurtarmış,” dedi ve başını eğdi, çenesi kassılmıştı. Cevap vermediğimi görünce ekledi. “Bu acıyı tek başına çekmek zorunda olduğun için üzgünüm. Acı çekmek zorunda kaldığın için üzgünüm.” Sesinde yine o acılı nezaket vardı.

“Teşekkür ederim.” Ciddiydim de. “Ama sıra sende. Artık beni oyalama,” dedim ve kendimi hazırladım. “Gördüğüm şey neydi?”

Kollarını göğsünde birleştirdi, bunu yaptığını hiç görmemiş-tim. Kollarını bağladığı kadar hızlı bir şekilde çözdü. Elini simsiyah saçlarında gezdirdi.

Cevap vermesi için boğazını sıkma isteğimi bastırmaya çalıştım.

“Öncelikle belirtmek istiyorum,” dedi. “Çok içmiştin.”

Söylediği şeyin anlamını açıklaması için bekledim.

“Şarap mahzeni söylemek için uygun bir zaman değil gibi hissettirdim. Ayrıca...” dedi iç geçirerek. “Seni korkutmak istemedim.”

Sözleri ters etki yaratmıştı, midem korkuyla düğümlendi ama ifademe yansımasına izin vermedim.

KATE GOLDEN

“Peri kralına karşı yürütülen isyanı hatırlıyorsundur,” dedi ve başımı evet anlamında salladım. “Âlemi kurtarmak isteyen küçük bir grup tarafından düzenlenmişti. Aşılmaz duvarları yıkıp içindekileri kurtarmak için. Bu isyan girişiminin lideri... Lazarus’un oğluydu.”

“Peri kralının oğlu kendi babasını tahttan indirmeye mi çalıştı?”

“İki oğlu da çalıştı ama evet, isyanın lideri en küçük oğluydu.”

Küçük, zayıf bir dehşet dalgası başımdan aşağı yavaşça inmeye başladı. “Bunun gördüğüm şeyle ne alakası var?” diye sordum.

Kane çenesini kasti, gözleri utançla dolmuştu. “Bendim. Ben Lazarus’un oğluyum, Arwen.”

Kulaklarımdaki uğultudan onu duyamıyordum.

“Arwen?” dedi Kane bana bakarak.

Kane *peri* miydi?

Çocukken korktuğum varlıklardandı. Kamp ateşi başında bir birimizi korkutmak ve şaşırtmak için anlattığımız hikâyelerdeki şeydi. İki gün önce önümde durduğunu görene kadar var olmadığına emin olduğum -hiç şüphesiz emin olduğum- şey miydi?

Kelimeler ağzımdan döküldü. “Kendi babana karşı mı savaştın?”

Kane’in gözleri kararlılıkla benimkilere bakıyor, bir şeyler arıyordu. “Denedim ancak başarısız oldum.”

Yüzündeki ifadeden bir şey anlamak mümkün değildi. Titreyen ellerimi eteklerime sakladım.

“Hayatımın en kötü hatasıydı. Benim ve en sevdiklerimin her şeyine mal oldu. Birçoğunun canına mal oldu.”

Acısı ve öfkesi, suya dökülen mürekkep gibi su yüzüne çıkıyordu.

Sevdiklerinin canını yaktığını söylemişti ama bu...

“Lazarus’tan aklının almayacağı kadar nefret ediyorum. Kay-

ONİKSİN ŞAFAĞI

bettiklerimizin intikamını alacağım, bu ölümlü kıtayı kurtaracağım. Arwen. Yapmak zorundayım. Konu *yapabilir miyim* değil, *ne zaman* yapacağım.”

Başımı eğerek salladım. Ona inanıyordum, inanmamam mümkün müydü? Hiç bu kadar kararlı birini görmemiştim.

Ayrıca hâlâ sersemlemiş haldeydim.

“Adamların senin ne olduğunu biliyor mu? Krallığının haberi var mı?”

Sakinleşmek ister gibi titrek bir nefes aldıktan sonra başını iki yana salladı.

“Yani ben yataktayken...” dedim ve “ölmek” kelimesini yuttum. “Gördüğüm ışıltı mıydı?”

“Evet. Her perinin ışıltısı farklı bir varyasyona sahip, her zaman öyle görünmüyor. Benimkinde... bir karanlık var. Annemin cadı soyundan aldığım bir şey. Gücü olabildiğince az kullanmaya çalışıyorum.” Yüzündeki tiksintiyi saklamakta hiç başarılı değildi.

“Ama dün gece kullandın. Hem de benim üstümde,” dedi.

“Acına, ıstırabına son vermek için. Evet,” deyip berrak gözlerle bana baktı. “Yine olsa yine yaparım. Yüz kez olsa yüz kez yaparım.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Sadece başını salladı.

Şakaklarımı ovup önümüzde uzanan çite baktım. Hafif bir yaz esintisi eteklerimi ayak bileklerimin etrafında savurdu.

Kane’in muhtemelen yüzlerce yıldır yaşadığını yeni fark etmiştim. Son birkaç gündür edindiğim bilgiler ve narin fiziksel durumum beni zihinsel bir çöküşe doğru sürüklüyordu.

“Şaşırtıcı derecede iyi tepki verdin,” dedi.

Ona doğru döndüm. Genç yüzüne, pürüzsüz tenine, biçimli çenesine baktım. “Kaç yaşındasın?”

Eliyle gülümsemesini kapatmak için sakalını ovdu. “İki yüz on beş civarındayım.” Ağzım açık kaldı. “Açıķçası bir süre sonra takip etmeyi bıraktım.”

Başımı sallayıp beynimdeki düşünceleri harekete geçirmeye çalıştım. “İsyan ne zaman oldu? Oniks Krallığı’nı ne zamandır yönetiyorsun?” diye sordum.

“Periler Âlemi’nden kurtarabildiğim diğer perilerle birlikte kaçtığımdan beri elli sene geçti. Oniks Krallığı’nı o zamanki kraldan devraldım. Yaşlı bir adamdı ve vârisi yoktu. Bahsettiğin “kişiliği” -gizemli kişiyi- en yakın danışmanlarımla birlikte, tam da bu nedenden dolayı yarattım.”

“Böylece kimse görünüşünü bilmiyor ve yaşlanmadığını anlamıyor.”

“Doğru,” dedi.

“Peki müttefikler? Kral Eryx ve Prenses Amelia?”

“Onlar biliyor. Hem soyumdan hem de Lazarus’un yapmak istediklerinden haberleri var. Ona karşı savaşmak istiyorlar. Evendell adına.”

Tüm kıtayı bekleyen felaketi hatırlayınca kanımın buzlu suya döndüğünü hissettim. Gerçekten kaçacak bir yer yoktu. Herkesi kurtarmak mümkün değildi.

Ne olursa olsun, kim kazanırsa kazansın, çok fazla insan hayatını kaybedecekti.

Düşüncelerimi anlamış gibi yüzünü ekşitti. “Pek zamanımız kalmadı. Lazarus savaşa hazırlanırken Peri Âlemi’nden peşime adam yolluyor,” deyip yutkundu. “Ormanda sana saldıran da onlardan biriydi.”

Adım atmak üzereydim ki donup kaldım. “O kurt... Perilerin askeri miydi?” diye sordum. Peri öldürdüğümü düşünmek iğrenç bir şaka gibiydi. “Mümkün değil.”

“Çok güçlü perilerin hayvana dönüşme becerisi var. Çok nadir bir özellik ve kullanmak için inanılmaz miktarda ısıltı gerekiyor. Lazarus bu kadar güçlü bir askerini kaybettiği için mahvolmuştur. Ordusunda en fazla yüz peri kalmıştır,” dedi Kane, gözlerinde gördüğüm şey gurur mu diye merak ettim.

“Gölgeli Orman’da adamlarını öldüren de mi oydu? Birlikte gittiğimizde?”

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Evet. Ayrıca revirde söylediğin gibi ‘beni ısırın’ şey de oydu.” O günü hatırlayıp gülümsedi. “Babamın askerleri aylardır peşimde.” Kimsenin açıklamadığı o gizemli yaralar... Lance’in ısırtığı, ilk gece Barney’nin yarası... “Yerimi bildirmesinler diye olabildiğince öldürmeye çalışıyoruz ama sonsuza kadar devam edemeyiz.”

Kane’in peşine düştüklerini düşününce yüzümün rengi soldu.

“Maalesef daha kötüsü de var.”

Kendimi hazırladım. “Bunu söyleyeceğini nasıl anladım acaba?”

“Kehribar Krallığı, Lal’ı ele geçirdi.”

Tüm bahçe kalbimle birlikte durdu. Ailem oradaydı.

“Ailem Lal’a doğru yelken açmıştı. En azından oraya gitmeyi planlıyorlardı. Beni oraya götürmen lazım, onları bulmalıyım.”

Kane’in ifadesi yumuşadı. “Casuslarım çok yaklaştı. Aileni bulur bulmaz seni onlara götüreceğim. Ama Lazarus’un saldırmaya yetecek güveni toplamış olmasından korkuyorum. İki ölümlü ordusu var,” deyip kollarımı tuttu. Bana dokununca irkilmedim, bunu fark ettiğinde gözleri yumuşar gibi oldu. İri elleri tüm vücuduma ısı saçıyordu. “Burada bir gün daha kalamazsın, Arwen. Bu kale artık ne senin için ne de başkası için güvenli değil. Peşime düştü. Çok yakında burada olacak, eminim.”

Güçlkle yutkundum. Lazarus, Kane’i ele geçiremezdi, bunun dışında aklımda hiçbir düşünce kalmamıştı. Onu ele geçiremezdi.

“Bildığın gibi, Yılantaşı ve Oniks müttefik oldu. Bu akşam Yılantaşı’nın başkenti Siren Koyu’na gitmen gerek. Orada güvende olursun. Griffin seni götürür.”

“Griffin mi?” dediğimde midem düğümlendi. “Peki ya sen?”

“Gelebildiğim zaman geleceğim.”

Sonra beni bıraktı ve onu kış gününün ortasında özlenen bir sıcaklık gibi özledim. “Nereye gidiyorsun?”

“Bence bugünlük bu kadar dürüstlük yeter.” Gülümsemeye çalıştı ama gözlerine yansımıyordu.

KATE GOLDEN

“Her şeyi anlattın, değil mi? Artık sır kalmadı? Artık böyle yaşayamam. Kane. Özellikle de şimdi. Her şeyi söylediğini bilmem gerek.”

Alnımı hafifçe öptü. Duyularım sedir ağacı ve keskin bir nane kokusuyla doldu.

“Evet.”

Göğsümden beklemediğim bir yük kalktı. Haftalarca önce bana başkalarına güvenmediğini, bana da güvenemeyeceğini söylemişti. Fakat dayanılmayacak kadar yavaş olmasına rağmen bana içini dökmüştü. Sırf benim için fikrini değiştirdiğini, bu yükleri onunla taşımama izin verdiğini bilmek beni paramparça etmişti.

O kadar derin bir iç geçirdim ki ciğerlerim acıdı.

Çitin etrafından döndüğümüz sırada birkaç askerin sıralanıp bizi beklediğini fark ettim. Başlarında Griffin duruyordu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Şimdi mi?” dedim ve tanıdık bir panik midemi bulandırdı. Onu bırakmaktan çok korkuyordum. Kane’e karşı hissettiğim duyguların büyüklüğünün altında sular altında kalmış gibi boğuluyordum. Neredeyse yere düşecektim, bunca zamandır bu duyguları hissedebileceğimi bile düşünmemiştim. Powell’ın bana yaptıkları yüzünden mahvolduğumu, böyle hislerin yanına bile yaklaşamayacağımı düşünmüştüm. Yine de ona rağmen...

Kane, itiraz edeceğimi görünce kaşlarını hüzünle çattı. “Evet, şimdi.”

“Bir dakika,” dedim. Hızla çarpan kalbimi kontrol altına alamam gerekiyordu. “Mari de benimle gelebilir mi, lütfen?” Bu kale ele geçirilecekse onu burada bırakamazdım.

“Griffin’i gönderip onu aldirtırım.”

Beni yakından izlerken kaşları tekrar çatıldı, ifadesinde bir iç çatışma vardı.

Artık ne kadar acınası, ne kadar zayıf ya da ne kadar korkmuş görüldüğüm umurunda değildi. Ölümcül, nefes kesici bir peri

krala âşık olmak o kadar saçma bir şeydi ki... “Seni bir daha görebilecek miyim?”

Ağlayacak gibi hissediyordum.

Kane bana kalbimin paramparça olduğunu duyabiliyormuş gibi baktı. “Umarım, kuşum.”

Uzandım ve çenesiyle boynunu kaplamaya başlamış olan koyu sakallara, ardından gözlerinin altındaki hafif torbalara dokundum. Çok kötü bir durumda olduğunu ancak şimdi anlamıştım.

Dikkatle, ben vahşi bir hayvanmışım gibi elini yanağıma değdirdi. Aniden ayakkabılarını çok ilginç bulan askerleri bile neredeyse görmüyordum.

“Sana son bir şey daha söylemem lazım,” dedi.

Gözleri yüzümden ayrılmadı.

“Hayatının kardeşininkinden önemsiz olduğunu söylediğim gün yanılmışım. Buraya gelmeyi seçerek kahramanlara yakışır bir cesaret gösterdin. Korkusuzluk ve cesaret gerektiren bir şeydi. Ben uzun bir süredir kralım ve böyle bir kahramanlığı en iyi askerlerimde bile nadir görüyorum, hatta görmüyorum.”

Gözlerim, biriken yaşların arasından onunkilerle buluştu.

“Seni kurtaracağını düşünmediğin halde olağanüstü bir cesaret gösterdin. Farkında ol veya olma, içinde vahşi bir güç var. Arwen. Ryder’a, Dagan’a, bana ya da başka kimseye ihtiyacın yok. Unutma. Sen tek başına yetersin.”

Gözleri bir dua gibiydi, aynı anda hem yıkıcı hem de güçlendiriciydi. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum, parmakları hâlâ nemli olan saçlarımla oynuyordu. Kane bana yakından baktı, kaşlarını çatmıştı. Çekingen bir şekilde diğer elini bileğime sardı. Gözleri emin olmak ister gibiydi, şüpheye yer bırakmamak için benimkileri arıyor, benim de isteyip istemediğimi görmek istiyordu. İlayatımda hiçbir şeyi bu kadar istemediğimi görebildiğini umdum.

Titrek bir nefes verip beklenmedik bir içtenlikle dudaklarını benimkilerle birleştirdi.

KATE GOLDEN

Dudaklarımı onunkiyle buluştuğu sırada ağzımın içine doğru boğuk bir şekilde inledi, günlerdir nefesini tutuyor gibiydi. Belki de yıllardır bu anı bekliyordu. Anlayabiliyordum. Dudaklarımı saran dudaklarını hissetmek, kollarında olmak, onun da aynılarını hissettiğini bilmek hayal edebileceğim her şeyden daha güzeldi.

Ağzı yumuşak, ıslak ve arayış içindeydi. Acele etmedi, dudaklarıyla benimkilerin tadını çıkarıp nazikçe sardı. Vücudumdaki tüm sinir uçları ürperdi. Elleri saçlarımı biraz daha sıkı kavrayarak beni kendine çektiğinde bedenim alev aldı ve ağzına inledim. Altdudağını dişlerimin arasına alıp emdim. O kısık, hırıltı dolu erkeksi seslerinden bir tane daha çıkarsın istiyordum. Ciğerlerimdeki havadan bile çok istiyordum.

İhtiyacımı hissediyormuş gibi beni daha sert öptü, kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Artık nazikten çok aç bir öpücüktü, daha çaresizdi. Elini belimden çekip yüzüme götürdü, çenemi yüzüne doğru yaklaştırdı ve dilini ağzımın içinde gezdirdi. En sonunda inlediğimde, bana bastırduğu göğsünün şeytani bir gülüşle titrediğini hissettim.

Sonra her şey bir anda sona erdi.

Geri çekildi, dudakları yaralanmış ve aralıktı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bana öyle bir özlemle baktı ki zaten titreyen dizlerimde hiç güç kalmadı. Yokluğunu altımdan çekilen bir sandalye gibi hissediyordum. Temas yoksunluğuyla sarsıldım, hızla uzaklaşmasını izledim.

24

Canlı canlı pişiyordum. Oniks yazları acımasızdı ve basık arabanın içindeki sıcaklık daha da artıyordu. Griffin ile dört askeri, Mari'yle bana Yılantaşı'nın başkentinin arabayla bir hafta mesafede olduğunu söylemişti. Henüz ikinci günümüzdeyken çok daha uzun zaman geçmiş gibi hissediyorduk.

Griffin'e neden ejderhayla gitmediğimizi sorduğumda, her zamanki duygusuz sesiyle, ejderhanın 'ulaşım aracından çok Oniks'in gücünün sembolü' olduğunu söyledi.

Ejderhayla gitsek bu kadar sıcak olmazdı.

Mari uyurken arabanın camlarından Oniks'in manzarasını izledim. Karanlık Kale'yi özlediğimi fark etmek beni şaşırtmıştı. Belki de havadaki leylak kokusunu ya da dövme demirden şamdanlarla süslü gotik kütüphanesini özliyordum. Taş üstündeki gardenyaları... Kadife sandalyeleri ve Kane'in gülümsemesini.

Eczanedeki işimi, muhtemelen bir daha görmeyeceğim onca yüzü özliyordum. Dagan'ın çatık kaşlarını, perilerden biriyle savaştığımı ve bana öğrettikleri sayesinde kazandığımı düşünmeden edemiyordum. Ona savaşımı anlatma fırsatı bulacak mıydım acaba? Benimle çok gurur duyardı. Ona veda etme fırsatı bile bulamamıştım.

Kane gittikten sonraki anlar çok belirsizdi. Griffin benimle birkaç asker yollamıştı. Az sayıdaki eşyayı bir çuvala doldur-

KATE GOLDEN

muş. odamda telaşla dönüp durmuştum. Çukurotu hâlâ çantamın içinde güvendeydi, kaleden çıkmadan önce ilaç için gerekli malzemeleri eczaneden almayı başarmıştım.

Arabadaki ilk gecemizde Mari'ye her şeyi itiraf ettim. tüm olayları ustalıklıca sindirmişti. Kıtayı bekleyen felaketi, peri tarihı dersini, kurdun açtığı korkunç yarayı, Kane'in ölümsüzlüğünü ve insan olmayışını konuştuk. Sonra da zihnimin müstehcen köşelerinde bunlara rağmen onu çırılçıplak soyup baştan aşağı yalamak istediğimi anlattım.

Mari tabii ki her zamanki neşeli halinde değildi. Savaşın ilerlediğini duyunca -perilerle ilgili olan kısımlar gizleniyordu- babası, kardeşi ve altı çocuğunu almak için başkentin yakınılarındaki küçük bir kasabaya gitmişti. Mari, Yılantaşı'nda onunla görüşecek miydi bilmiyordu, bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Ama en çok Kane'i özlüyordum. Daha iki gün olmuştu ve aslında kendimi onu özlemeye hazırladığımı farkındaydım. Babasına karşı olan savaş bu kadar yakinken benimle Yılantaşı'nda kalmaya gelmesi pek mümkün görünmüyordu. Kalbimde bir çukur açılmıştı, içinde boğulduğumu hissediyordum.

Araba yavaşlayıp durdu ve bizi sallayarak beni özlemimden, Mari'yi de uykusundan çekip aldı. Güneş batmıştı, tuhaf ve çarpık bir hanın önünde duruyorduk.

"Neredeyiz?" diye seslendim pencereden.

"Yılan Pınarı, sessiz olun," dedi Griffin atını bağlayıp içeri girmeden önce.

"Ne kadar dediğim dedik birisin," dedi Mari kırmızı buklelerini sallayarak. Uyuduğu için saçları dağılmıştı, yırtık bir sayfa kenarına benziyordu. "Kitapları verir misin? Bir de pelerinimi? Hadi acele et," diye ekleyip akşamın boğucu sıcağına adım attı.

Gözlerimi devirdim.

Hanın içi fırın gibiydi, ayrıca huzursuz edici derecede boştu. Griffin, Mari ve ben, sallanan ahşap bir masada geç bir akşam yemeği yedik. Horlayan palabıyıklı yaşlı bir adamı ve beşinci içkilerini bitirmek üzere olan iki yerli çocuk dışında yalnızdık.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Bu kitapta peri topluluğu hakkında birkaç şey söyleniyor ama güç kaynağından bahsedilmiyor,” diye devam etti Mari. yemeğinin yanına açtığı deri kaplı kitaba bakıyordu. Perilerin geçmiş hakkında öğrendiği yeni bilgiler onu çok mutlu etmişti ve seyahatin uyumadığı her dakikasını araştırma yaparak geçiriyordu.

“Sessiz ol lütfen,” dedi Griffin. Çenesi kasılmıştı, şakaklarını ovdu. Anlaşılan Mari’den pek hoşlanmıyordu. Periler hakkındaki bazı sorularımızı cevaplaması için ona başvurduktan sonra, Mari’nin Lazarus ve Peri Âlemi’ni bildiğini itiraf etmek zorunda kalmıştık. Bunu öğrendikten sonra Mari’ye olan antipatisi büyümüş gibiydi. Böyle bir savaş başlamak üzereyken kralın sevgiliyle onun arkadaşına bebek bakıcılığı yaptığı için dargın mıydı acaba?

“Biliyorum, biliyorum... kitap kavramını anlamam zor,” dedi Mari. “Bunlara *kelime* diyoruz.” Yavaşça telaffuz edip bana dönerek. Gülmemi gizlemek için patatesimden bir ısırık aldım.

“Senden istediğim tek şey bunları gizli tutman. Bu bilgileri öğrenmemen gerekiyordu,” dedi Griffin bana manidar bir bakış atarak. “Her an herkes öğrenebilir.”

Mari sahte bir samimiyetle başını salladı, kahverengi gözleri büyüyüp masum bir ifade takınmıştı. “Haklısın. Galiba arkamızdaki uykucu düşman için çalışıyor. Bravo, Komutan.”

Griffin yemeğine baktı, muhtemelen hayatında verdiği tüm kararları sorguluyordu. Ona *Mari’yi de aldığın için teşekkür ederim* dercesine gülümsedim. Griffin yemeğini bırakıp masadan kalktı.

“Mari, neden ona gıcıklık yapıyorsun?”

Mari başını kitabından kaldırıp ağzına bir kaşık yemek aldı.

“Amacım o değildi.”

Ona sert bir bakış attım.

“Neyse,” diye kısık sesle devam etti. “Kane’in söyledikleri içinden en çok ilgini çeken neden ısıltı oldu, anlamadım. Burada onun hakkında hiçbir şey yok.”

Kahretsin. "Olay da bu. Tüm olasılıklara rağmen bu kralı yensek bile..."

"Pek muhtemel olduğunu düşünmüyorum."

Ona sert bir bakış daha attım.

"Pardon." diye ekledi.

"Başarsak bile cehennem gibi bir âlemde yaşayan yüz binlerce ölümlü ve peri var. Bu doğru değil. Işıltı hakkında daha fazla bilgi edinmeden âlemlerini kurtarmamız veya onları buraya getirmemiz mümkün değil."

Tabağımı ittim. Aniden iştahım kapanmıştı ve nişastalı, taneli lapa hiç hoşuma gitmemişti.

Mari bana şüpheyle baktı. "Bu konular ne zamandan beri umurunda ki? Bu âlemin varlığını daha beş gün önce öğrenmedin mi?"

Ona cevap veremiyordum, emin değildim. Çaresizlik hissi çok tanıdık bir duyguydu. Oniks'e gelene kadar hayatım boyunca hissettiğim bir şeydi ama ailem olmadan yaşamayı öğrenmiştim. Kılıç kullanmayı, cesur olmayı öğrenmiştim. Perilerin gönderdiği bir askerin saldırısından kurtulmuştum. Artık Kane bana güveniyor, sırtını yaslıyordu. Adına tükenmek bilmeyen pozitiflik demişti fakat tüm çaresizliğime rağmen içimde yeni bir duygu filizleniyordu.

Belki de bu umuttu.

Yama işi yorgan tenimi rahatsız ediyordu ve yatak naftalinle ekşimiş çarşaf kokuyordu. Daha rahat olur mu diye yana döndüm.

Pek öyle olmamıştı.

Yastığın hangi tarafını çevirirsem çevireyim sıcaktı, hanın basık havası beni boğuyordu. Botlarımı giyip nereye gittiğimi bilmeden dışarı çıktım.

Dışarıdaki hava yüzümü saran serin bir el gibiydi. Kara buğday ve kesilmiş çimenlerin kokusunu içime çektim. Oniks'in kaba topraklarına biraz âşık olmuştum. Limonçiçeği, leylak, lavanta. Çocukluğumun geçtiği kasabanın yapışkan, tatlı kokuları bunların yanında rahatsız edici geliyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Hanın kuyusundan su çekip avucuma alarak yüzüme çarptım. Metale sürten metal sesini duyunca şaşırdım, döndüğümde uzakta savaşıyor iki adam gördüm. Birisi merhamet dilenmeye başlayınca bacaklarını kendiliğinden hareket etti.

Henüz sabah olmamıştı, bu yüzden gözlerimi ovuşturup loş ışıkta görmek için gözlerimi kısıtım. Onları durdurmak için kullanabileceğim bir çeşit silah aramaya başladım. Uzun bir odun parçasından başka bir şey göremiyordum.

Bununla idare etmem gerekecekti.

Adamlara doğru koştum, elimdeki sopayla kavgayı ayırmaya hazırlanıyordum ki bir erkek kahkahası duydum.

Neredeyse gülünç bir şekilde nefes verdim.

Griffin'in üstü çıplaktı ve ter içindeydi. Sarı saçları alnına yapışmıştı. Karşısında ise pırasa saçlı, genç bir asker vardı. Griffin'e doğru atıldı. Griffin yukarıdan gelen darbeyi kolayca savuşturup kılıcının kabzasıyla adamın yüzüne vurdu.

"Ah!"

"Konuşmayı kes, mesafeye odaklan. Çok yaklaşıyorsun." dedi Griffin. Beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Günaydın, şifacı," dedi ve bir sonraki saldırıyı eğilerek savuşturup diğer eliyle adamın karnına vurdu. "Hançerim olsaydı şu an ölmüştün, Rolph."

Rolph kılıcını bırakıp yakındaki bir saman balyasına yığıldı. "Tamam. Öldüm," dedi.

"Bu ne böyle?" diye sordu Griffin ama Rolph çoktan kuyuya doğru yürümeye başlamıştı. Su alıp zedelenen gururunu tamir edeceği belliydi.

"Ona biraz daha anlayışlı yaklaşabilirsin," dedim yerdeki kılıcı alarak.

"O zaman nasıl öğrenecek?"

Kılıcı elimde çevirdim. "Mari'ye de daha anlayışlı yaklaşabilirsin."

Griffin'in oyunbaz enerjisi bir anda dağıldı. "Öyle mi söyledi? Ona sert mi davranıyordum?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben öyle söylüyorum."

Griffin cevap vermek yerine sadece homurdandı.

Elimde çelik tutmayı özlemiştim. Kılıç tuttuğumda hissettiğim gücü özlemiştim.

"İddiaya var mısın?"

Griffin terli kaşlarından birini kaldırdı. "Kralımızla çok vakit geçirmişsin." Bir saniye sonra ekledi. "Söyle bakalım."

"Sana bir kere dokunabilirsem, ne kadar basit olursa olsun Mari'ye iyi bir şey söyleyeceksin. Samimi bir iltifat olacak."

Griffin gözlerini devirdi. "Çocuk muyuz biz?"

Sırtım.

"Tamam. Peki, dokunamazsan ben ne kazanacağım?"

Bir süre düşündüm. "Griffin, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ne istersin?"

"Bu akşam yemekte sessizlik istiyorum. Siren Koyu'na kadar size bebek bakıcılığı yapacaksam en azından dayanılabilir olsun."

"Çok kötüsün. Ayrıca çok da sıkıcısın."

Şimdi sırtma sırası Griffin'deydi. "Sırmı küçük detaylarda."

Ben cevap veremeden kılıcını kaldırıp üstüme atıldı. Onu yapabildiğim kadar savuşturmaya çalıştım ama kollarıma, karnıma ve sırtıma birkaç darbe almıştım. Anlaşılan Griffin daha önce eğitilmişti, saldırısı o kadar becerikliydi ki kılıç hızla yaklaştığı halde hafif bir sızıdan fazla hasar vermiyordu. Griffin'in dövüş stili, Dagan'dan çok daha hızlı ve çevikti; kılıcını sağ elinden sol eline atıyor, alçak darbelerimin üstünden zıplıyordu.

On dakika sonra bacaklarımda ayakta duracak hal kalmamıştı. "Tamam... tamam," dedim nefes nefese. "Yeter."

Griffin bana sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Sinirlenmiş bir at gibi yüzüme düşen saçları üfl dedim. Griffin güldü. "Çok üzülme. Beklediğimden daha iyisin. Yaşlı adam sana iyi ders vermiş."

"Kane mi söyledi?"

Griffin başını salladı ama gözlerinde anlam veremediğim bir şey vardı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Git temizlen. Bir saat içinde yola çıkacağız.”

Homurdandım. *Güçlü, cesur ve peri öldüren Arwen’a bak.*

“Biraz daha pratik yaparsan çok daha iyi olabilirsin. Çalışmak istersen haberim olsun.”

Duraksadım. “Benden nefret ettiğini sanıyordum,” dedim.

Griffin’in ifadesi neredeyse hiç değişmedi ama gözlerinde bir ciddiyet belirmişti.

“Hayır, şifacı. Senden nefret etmiyorum.” İç geçirip yanımdaki saman balyasına oturdu. Güneş yeni doğuyordu, ılık huzmeleri altın sarısı saçlarına düştü.

Aklıma bir düşünce geldi, aylardır aklımı kurcalayan bir soruydu.

“Revirdeki o gün neden Kane’in peşinden geliyordun? Kaçak bir mahkûm değildi.”

Komutanın yanaklarında pişmanlıkla dolu bir gülümseme belirdi. Gülümsediğini görmek hâlâ tuhaf geliyordu.

“İyileşmesi gerekiyordu ama sana kim olduğunu söylemesini istemiyordum. Kavga ettik,” dedi ve olayları hatırlayınca çenesi kasıldı. “Elimden kaçtı.”

Aniden kakhaha attım. “Onu *kovaladın* mı?”

Griffin artık gülümsemiyordu. “İşim kralımı korumak. Sen...” dedi ve çenesini kaşıyarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “Onun için tehlikelisin.”

Homurdandım. “Tabii. Büyük Kane Ravenwood, Abbingdonlu Arwen tarafından yenilecek. Çok korkunç.”

Griffin ayağa kalktı. “Bu dalga geçilecek bir konu değil. Lazarus’un karşısına çıktığında tek bir zayıf noktası bile olamaz ama sen onun zayıf noktasısın. Evendell için daha büyük bir tehlike olamaz.”

O gece yine boğucu bir araba yolculuğunun ardından farklı, küçük bir hana gittik. Buranın sahibi tatlı, iri bir aileydi. Hepsinin üstünde yoğun bir pastırma kokusu vardı.

Akşam yemeği tuhaf geçti. Muhafızların geri kalanı hanın yanmayan şöminesi başında oturmuş, -ki içerisi tek bir alev için

bile çok sıcaktı- bira içip hikâyeler anlatıyorlardı. Üçümüz ise agresif bir sessizlik içinde yemeğimizle oynuyorduk. Mari'nin sessiz akşam yemeği bahsi konusunda mutsuz olduğunu söylemek hafif kalırdı. Yılantaşı'na gidince üç yeni kitap alacağıma dair söz vererek onu ikna etmek zorunda kalmıştım.

Sessizlik sağır ediciydi ama masamdaki ikilinin birbirlerine attığı bakışlar çok daha kötüydü. Mari, Griffin'e ıslanmış bir kedinin öfkesiyle bakıyordu. Griffin ise kibirli bir sakinliğin vücut bulmuş hali gibiydi, bu da Mari'yi daha çok kızdırıyordu.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Yemeğimi olabildiğince hızlı yedim. Mari, Griffin'e uzun uzun baktı ve sonunda öfkesi başka bir şeye dönüştü. Bakışları değiştiğinde Griffin'in huzuru şüpheye döndü.

Ne olduğunu sormaya cüret edemedim.

Mari aniden kıpkırmızı kesilip yemeğine baktı. Kötü pişmiş domuz eti son bir dakika içinde çok ilginç bir hal almış gibiydi. Kendi yemeğimle onunkini karşılaştırdım ama bir fark göremedim.

Griffin'e baktım. Mari'nin kaçırdığı çikolata rengi gözlerine pişmanlığa benzer bir ifadeyle bakıyordu.

Sonra birden boğazını temizledi.

"Saçların göz kamaştırıyor. Fırtınadan sonra çıkan güneş gibi."

Mari'nin ağzı açık kalırken Griffin aniden ayağa kalktı, fazla uzun bacakları masaya çarparak yemek takımının sallanmasına sebep oldu. İki gecedir masadan erken kalkıyordu.

"Bu... neydi şimdi?" diye sordum. Mari benden bile daha şok olmuş görünüyordu.

Onunla tanıştığımdan beri ilk defa, "Hiçbir fikrim yok," dedi Mari. Hatta belki de hayatı boyunca ilk kez söylemişti. Parmağını buklelerinde gezdirdikten sonra yemeğine devam etti.

25

Gözlerimi açmadan bile deniz kıyısına geldiğimizi anlamıştım. Arabanın camından tuzlu bir esinti geliyordu ve sıcaklık yirmi derece kadar düşmüştü.

“Taşlar’a şükürler olsun,” diye uykulu bir sesle mınıldandım.

“Arwen, kalk!” Mari’nin sesi uzaktan geliyor gibiydi. Tek gözümü açtığımda arabanın yan tarafına uzanıp başını camdan çıkardığını gördüm. Güneş ışığında dışarıyı rahat görebilmek için gözlerini kısmıştı.

“Çok güzel,” dedi.

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım, sonra yanına sıkıştım.

Manzara karşısında kalbim göğsümde parlayarak dışarıdaki güneşe uyum sağladı.

Yılantaşı, hayal bile edemeyeceğim kadar yeşildi, nefes kesici bir yerdi. Bir kez daha Evendell hakkında ne kadar az şey bildiğim gerçeği mideme yumruk gibi inmişti.

En yüksek tepenin üstüne kurulmuş kale ahıra benziyordu. Bambu sütunlar, büyük, sazdan bir kapı ve kilometrelerce, göz alabildiğince uzanan egzotik, yeşil topraklar. İneklere, atlara, keçilere baktığım sırada havadaki deniz ve mabet ağaçlarının kokusunu aldım. Kale kapılarının arkasındaki yeşil tepeler denizdeki dalgalar gibi uzanıyordu, hepsinin üstü tropik çiçeklerle kaplıydı. Artık bunların da isimlerini öğrenmem gerekecekti.

KATE GOLDEN

Şehir kalenin dışına taşıyor, ağaçlarla tepelerin arasına karı-şıyordu. Giderek yoğunlaşan binaları seçmek için gözlerimi kıs-manı gerekmişti. Sanki, Siren Koyu kralın kalési etrafına değil de kale şehrin etrafına yapılmıştı. Görebildiğim kadarıyla şehir hayalimdeki kalabalık başkentten çok Abbington gibi bir yerdi. Hasır çatılardan dumanlar çıkıyordu, tavuklarla atlar gıdaklayıp kişniyordu. Aileler, çocuklar ve kafalarında kova ya da sepet ta-şıyan kadınlar etrafta geziniyordu.

En çok hayranlık uyandıran manzara daha yakındaydı, ara-banın sağ tarafında uzanıyordu. Kraliyet evinin birkaç kilometre aşağısında bir kumsal vardı.

Abbington'daki liman en fazla yalos ve pelikanlar için kurul-muş kirli, balık kokan bir yerdi. Her boydan ya da çeşitten gemi limanda toplanmıştı, az sayıda dişi olan balıkçılar ise kalan yerle-ri işgal ediyordu. Kardeşlerimle birlikte kırk dakika yürüyüp buz gibi suya girdik, günbatımında ise marinanın altında kaybolan güneşe doğru yürüyüp eve dönerdik. Bacaklarımız ağrırdı, gü-neşten yanardık ve üstümüz deniz suyuyla alabalık kokardı.

Burası bambaşka bir şeydi. Hilal şeklindeki koyun etrafı al-çak uçurumlarla çevriliydi. Kıyıya vuran zümrüt rengi dalgalar açık pembe kumlarla dolu kumsalı yalıyordu. Uçurumların öte-sinde bir yağmur ormanı vardı, bu ormandaki dikenli ağaçları daha önce hiç görmemiştim. Serin bir esinti, nemli hava ile bir-leşerek tenimi gıdıkladı. Atmosferin tadına bakmak istiyordum.

"Hadi," dedi Mari. Araba durur durmaz beni tutup çektişirdi. Askerlerin peşinden kale kapılarına gittik.

Prinses Amelia'yı görmek beni beklediğimden daha çok ra-hatsız etmişti. Beyaz-sarı saçları, bol giysilerinin üzerine dökü-lüyordu. Bej bir kumaş parçası göğsünü kapatıyor ama karnının sıkı, bronzlaşmış tenini açıkta bırakıyordu. Aynı havadar malze-medey yapılmış eteği, düşük belinden yere kadar uzanıyordu.

İnanılmaz bir vücudu vardı, ince kumaş onu gören herkesin bunu bilmesini sağlıyordu. Eski sevgilisiyle flört ederek müttelik

ONİKSİN ŞAFAĞI

oluşu ve Kane'in dilini ağzımda hissetmemin arasında bir yerde. ezeli rakibim olduğuna karar vermiştim. Belki de o kadar dramatik değildi fakat öyle olmaya çok yakındı.

Yanında babası, Kral Eryx duruyordu. Kızıyla aynı açık renkteki saçlara ve parlak, sıcak kehribar rengi gözlere sahipti. Ayçiçeğinin tonlarındaydı, tıpkı kızıninkiler gibiydi.

Eryx gür bir sesle, "Hoşgeldiniz, Komutan Griffin," dedi.

Griffin eğildi, biz de aynısını yaptık.

"Komutan," dedi Amelia sıcakkanlı bir şekilde. Griffin bir kez daha eğilip prensesin elini öptü.

Eryx bu hareketten zevk almış gibiydi.

"Hâlâ eşiniz yok mu, sevgili komutan?"

Amelia gözlerini o kadar şiddetli bir şekilde devirdi ki ben bile korktum. Ama Griffin istifini hiç bozmadı, yüzü bile kızarmadı. "Gündemdeki olaylarla biraz fazla meşgulüm, Majesteleri."

Eryx dostça gülümseyip kurnaz bir kakhaha attı. "Anladım. Kendinizi bu denli adamanıza minnettarım, sanırım herkes adına konuşuyorum. Kehribarlı piçleri yendikten sonra da Amelia burada bekliyor olacak. Her zamanki gibi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi o kadar zor tuttum ki neredeyse şaşılı olacaktım. Amelia'yı pek sevmiyordum ama babasının onu damızlık bir hayvan gibi sunmasından da hiç hoşlanmamıştım.

"Zor bir kızdır fakat Yılantaşı prensi olmak hoşunuza gider sanırım." dedi ve kakhahası bir öksürüğe dönüştü. Griffin'in anlamsız gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

Göz ucuyla Mari'ye baktım, yüzünde acılı bir ifade vardı. Daha fazla sohbet etmeden -tabii Eryx'in zevksiz tekliflerine sohbet denirse- havadar sarayın içine girdik. Griffin, Eryx'in peşinden başka bir koridora geçti.

Prens ne bana ne de Mari'ye bakmadan ortadan kayboldu.

"Çok sinir bozucu bir kız, değil mi?" diye fısıldadı Mari.

“Tahmin bile edemezsin.”

Açık uçlu konaklamamız için hepimize özel oda tesis edilmişti. İçeri girdiğimde tik ağacından yapılma yerleri ve sayvanlı yatağı görünce abartılı bir şekilde ağzım açık kaldı. Işıldayan, turkuaz renkli koya bakan devasa pencerelerden gelen esinti saç-larımı okşuyordu. Parlak kırmızı kanatlı egzotik bir kuş pencere-nin pervazına kondu.

Yumuşak, beyaz pamuktan yapılma çarşafların üstünde gerin-dim ve rahatlayarak bir şarkı mırıldandım. Artık han yoktu, bo-ğucu sıcaklık da yoktu. Belki sonunda iyi bir uyku çekebilirdim.

Ancak henüz dinlenemezdim. Mari’ye üç kitap sözü vermiş-tim ve bu sözümü tutacaktım. Ayrıca Yılantaşı kütüphanesini görmek için sabırsızlanıyordum. Karanlık Kale’nin kütüphanesi olağanüstüydü, üstelik orası sadece karargâhtı. Burası Yılanta-şı’nın başkenti Siren Koyu’nda bir saraydı. Belki de kütüphane-lerini lagünün’ içine yapmışlardı.

Kalede gezmeye başladım. Her santimetresi sarmaşıklar, yas-tıklar ya da özenle işlenmiş boncuklarla süslenmişti. Kanvas şez-longun tozunu alan hizmetkârlardan birine kütüphanenin yerini sordum. Bütün hayatım boyunca küçük bir kasabada yaşadktan sonra birkaç ay önce mahkûm olmak, şimdi de kraliyet ailesinin misafiri olmak tuhaf bir şeydi.

Nereye gidersem gideyim, Siren Körfezi’ne çarpan dalgaların sesi hoş bir ninni gibi peşimden geliyordu. Kütüphanenin bam-budan yapılma kapısını açıp, zırlı pantolon ve miğfer takmış üstsüz Yılantaşı askerlerinin yanından geçtim. Gövdeleriyle kol-ları özenle işlenmiş dövmelerle kaplıydı, tıpkı ellerinde tuttukları uzun mızrakları gibiydi.

Kütüphane sade bir yerdi, renkli kitaplar ve parşömenlerle doluydu. Odanın ortasında sıcak bir şömine vardı, etrafı beyaz yastıklarla çevriliydi. Yine de odanın asıl dikkat çeken noktası

* Lagünler, bir akarsuyun veya denizin moloz, kum ve çakılları kıyıdaki bir körfeze ya da koya taşmasıyla oluşur. (e.n.)

ONİKSİN ŞAFAĞI

sıcak şömine ve başına toplanmış birkaç okur değildi; el değmemiş koya bakan geniş balkonuydu. Sakin, kristal gibi sular kıyıya vuruyordu. Sol tarafta, yelkenlerinde Yılantaşı'nın yeşil sembolünü taşıyan en az on beş büyük gemi vardı. Güneş gökyüzünde alçalıyor, dalgaların üstüne vurarak ışıltılar saçıyordu.

Böyle bir okyanusu görmeden nasıl yirmi yıl yaşadığımı hakkında en ufak fikrim yoktu, bir daha görmeden nasıl yaşayabildim onu da bilmiyordum. Işıldayan güneş, renkler, dokular ve dalgalar... Gerçek olduğuna bile inanamıyordum. Kıtanın diğer ucunda olmak hem özgür hem de çok korkmuş hissetmeme neden oluyordu. Korkuma rağmen her zaman etrafımda olan panik hissinden eser yoktu.

Kendimi manzaradan uzaklaştırmak, direğe sarılmış bir sarmaşığı çözmek gibiydi. Sonunda tarih yazılı kısma ulaşım üç kitap seçtim: birisi peri mitolojisi üzerineydi, bir diğeri büyü kitabı, bir tanesi de çeşitli hayvanlar ve beslenme alışkanlıkları hakkındaydı. Arkadaşımı tanıyordum.

Ayrıca Kane'in söylediği onca şeyden sonra ben de periler hakkında bilgi toplamak istiyordum. Babasını yenmek istiyorsa bilgiye ihtiyacı olacaktı. Daha elli yıl önce çok büyük bir kayıp yaşamışken, kalan son safkan periyi yenme olasılığının ne kadar düşük olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Çıkarken botanik raflarına baktım ve *Krallıklara Göre Evrendell Bitki Örtüsü* isimli bir kitap aldım. Bu kitap benim içindi.

Kitapları Mari'nin odasının önüne bıraktım çünkü akşam yemeğinden önce uyuyacağı aklıma gelmişti. Sonra odama döndüm. İpeksi çarşafın altına girmiştim ki uyuma fırsatı bulamadan kapı çalınınca tekrar kalktım.

“Gir.”

Prences Amelia içeri girip yatağa oturdu. Yanında kibarca oturmak için panikledim, ardından reverans yapmaya çalıştım. Pek hoş bir görüntü değildi.

Bana küçük düşürücü bir bakış attı. “Ne yapmaya çalışıyor-

KATE GOLDEN

sun bilmiyorum ama... zahmet etme. Akşam yemeği için sana elbise getirdim.” dedi ve bana üstündekine benzer bir şey verdi. Çok ince, açık mavi kumaştan yapılmıştı. Hiçbir yerimi kapatmayacak gibi görünüyordu. “Oniks’teki trajik derecede koyu ve ağır giysiler buraya uygun değil.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedim. “Sormadan edemeyeceğim, misafirlere elbiselerini hep siz mi getirirsiniz?” Neden bu kadar çıkıştığımı bilmiyordum. Bu kadına güvenmiyordum. Bana nazik davrandığı için şüphem daha da artıyordu.

Bana gözlerine yansımayan özenli bir gülümseme sundu.

“Düşmanın olduğumu düşündüğünü biliyorum, Arwen. Kralını yatağa atmaya, elinden almaya çalıştığımı düşünüyorsun. Ya da aklından geçen basit problemler neyse onlara kapılıyorsun. Sana bir nasihat vermek istiyorum. Kadın kadına.”

Azarlanan bir çocuk gibi birleştirdiğim ellerime baktım. Kralı birçok kez yatağa attığını söylemeye cesaret edemedim. Bu konuşma onun için mi daha rahatsız edici olurdu, yoksa benim için mi emin değildim. Uzun, mücevherlerle süslenmiş parmaklarından birini çenemin altına koyup yüzümü kendine çevirdi.

“Kane Ravenwood sana tüm gerçekleri söylemedi.”

İki kez göz kırptım.

“Kalbinle hareket etmemeni öneririm,” diye devam etti. “Aklını ve ruhunu kullan. Zeki bir genç kıza benziyorsun. Büyüsüne bu kadar kolay aldanma.”

Kane’in sırlarını tahmin ettiğinden daha iyi bildiğimi söylemek üzereydim ki kalkıp odadan çıktı ve kapıyı arkasından nazikçe kapattı.

Sinirlenerek dudaklarımı birleştirdim.

Tamamen yanılıyordu. Birkaç gün öncesine kadar söylediklerine kesinlikle katılırdım. Ama Kane sonunda bana güvenmişti, benimle en karanlık sırlarını paylaşmıştı. Tıpkı benim de onunla paylaştığım gibi... Amelia kışkırtıyor olabilirdi, gerçekten yardım etmeye çalışıyor da olabilirdi fakat artık önemi yoktu. Kane’i bir

ONİKSİN ŞAFAĞI

daha görebilecek miyim bilmiyordum ve ayrı olduğumuz sürece ona olan inancımın sarsılmasına izin vermeyecektim.

Prensesin *elbise* olarak değerlendirdiği kumaş parçalarına baktım. Onun kadar ince değildim, vücudumu göstermeye onun kadar meraklı da değildim. Tamamen soyunup beyaz kumaşı üstüme geçirdim. Parıldayan, incecik kumaşlar boynumu ve belimi sarıyor, karnımı açıkta bırakarak erimiş krema gibi yere süzülüyordu. Daha önce yatak odamın dışında hiç bu kadar az şey giymemiştim.

Aynaya baktığımda iğrenç hissedeceğimi düşünüyordum ama aniden içim tuhaf bir güçle doldu. Aslında çok hoş görünüyordum.

Saçımı başımın üstünde topuz yapıp siyah bir kurdeleyle bağladım. Beni Oniks'ten çıkarabilirlerdi fakat Oniks'i içimden çıkaramazlardı.

Kapım gıcırdayarak açıldığında Mari ya da Amelia'yı göreceğimi düşünerek döndüm.

Onların yerine karşımda şaşkına dönmüş bir halde duran Kane vardı.

"Siktir," diye homurdandı.

Onu gördüğüme o kadar şaşırmışım ki ben de kabaca konuştum. "Pardon?"

Kane boğazını temizledi. "Merhaba," dedi yüzü kızararak. "Çok güzel... Yani, o kadar... Merhaba," dedi. Kendi ağzından çıkanları anlamıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Buradaydı.

Yılantaşı'ndaydı.

Hayattaydı ve beni gördüğüne sevinmişti. Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Sana da bir o kadar merhaba." Onu eşikten içeri çektim, ardından parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. Tıraş olmuştu ve pürüzsüz çenesi dudaklarımın altında sıcacıktı.

"Ne zaman geldin?" diye sordum sesimdeki hırıltıyı fark etmeden.

KATE GOLDEN

Elleri. belimi sıkıca kavrasa da beni kendinden uzakta tutuyordu. "Biraz önce. Sana bir şey göstermem lazım."

Yüzüm düştü. "Şimdi mi?"

Kane dişlerini o kadar sıkı ki, herhangi bir taşı bile kırabilecek gibi görünüyordu. "İnanmayacaksın ama evet."

Elimi tutup beni ahşap merdivenlerden indirip büyük koridora götürdü. İçerisi taze pişmiş balıkla narenciye kokuyordu. Midedem guruldadı. Etrafımız Yılantaşı soyluları ve komutanlarıyla çevriliydi. aklıma kralın elini bırakmam gerektiği geldi.

Ancak *onları* gördüğümde aklımdaki tüm düşünceler yok oldu.

26

Ailem tam karşımda duruyordu. Biraz hırpalanmışlardı, üstlerinde asla giyeceklerini düşünmediğim Gamet elbiseleri vardı. Annem, Leigh ve Ryder, Griffin ve Mari ile ahşap bir masaya oturmuş, gülüşüp yemek yiyorlardı. Yüzüm buruştu, gözlerimden dökülen yaşlara engel olamadım.

Yanlarına koşup Leigh'in üstüne atladım.

"Ne oluyor..." dedi ama ben olduğumu fark edince sevinçle bağırdı. Küçük kollarını bedenime sarması şiddetle ağlamama neden oldu. Daha sonra her yerini inceleyerek gerçekten sağlıklı olduğundan emin olacaktım.

"Seni çok özledim. Seni seviyorum fakat nefesimi kesiyorsun!"

Yüzüne iyice bakabilmek için onu bıraktım. Onu son gördüğümünden beri zayıflamıştı ama neşeyle gülümsüyordu, yüz ifadesi çöken yanaklarını aydınlatmıştı.

Sonra yanıma gelip beni kollarına alan Ryder'a baktım.

Beni bıraktığında incecik elbiseme bakıp yüzünü ekşitti. "Tıpkı bir deliye benziyorsun."

Yaşlı gözlerime rağmen gülüp ona daha sıkı sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim. Geri çekilip sesimi yükseltmeden konuşmaya devam ettim. "Onları korumuşsun."

"Tabii ki. Asıl *sen* ne yaptın?"

“Çok uzun hikâye.”

Sonra annemin yanına gittim. Leigh ile Ryder kadar iyi görünmüyordu. Geçen aylar onu yaşlandırmıştı, narin ve yorgun görünüyordu. Eğilip ona sarıldım.

“İnanamıyorum. Seni bir daha göremeyeceğim sanıyordum,” dedi nefes nefese.

Kalbim göğsümde fırtınadan sonra yükselen güneş gibi yükseldi. Parlak, ısıtılı ve berraktı. Ona daha sıkı sarıldım. “Biliyorum,” dedim. “Çok özür dilerim.”

Bu halde ne kadar kaldık bilmiyordum. Sırtım ağrımaya başlayınca onu bırakıp masaya oturdum.

Gözlerim Kane’i aradı ama Amelia ve Eryx ile odadan çıktığını gördüm. Neşe ve şaşkınlıktan cesaret alarak arkalarından koştum.

“Hey! Bekle!” Onlara yetişip Kane’in gömleğini çektim, diğer elimle de gözlerimi siliyordum. “Nereye gidiyorsun?”

Amelia babasının yanından bana şüpheci bir ilgiyle bakıyordu ama umurumda değildi. Bu gece uğraşamazdım. Kane bana gözlerinde sevgiyle bakarken, gülmekten yanaklarını acırken başka hiçbir şey umurumda değildi.

“Yalnız kalmak istersiniz diye düşündüm. Gitmeden önce halletmem gereken işler var.”

“Plan yapmamız gereken bir savaş var, Leydi Arwen,” dedi Amelia. Biçimli, ifadesiz yüzü aşağılamayla bana bakıyordu.

“Evet, tabii ki,” diyerek Kane’e döndüm. “Bunu ne kadar söylesem az kalır, bizi kavuşturduğun için teşekkür ederim.”

“Söz vermiştim,” derken gözleri ışıldıyordu.

“Lal’den buraya nasıl bu kadar hızlı geldiniz?”

Başını yana yatırdı, soruma soruyla karşılık vermeye hazırlanıyor gibiydi.

“Ejderha mı?” dedim çok normal bir şeymiş gibi.

Biraz gülümsedi. “Evet,” deyip cv sahiplerimizden biraz uzaklaşarak, “Annen mi, yoksa küçük kız mı daha heyecanlandı emin değilim,” diye ekledi.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Ryder?”

“Galiba kustu.”

Yüksek sesli bir kahkaha attım ve Kane mutluluğumu görünce gözleri yumuşadı.

“Ne zaman gidiyorsun?”

Eryx’e doğru döndü. “Yarın sabah.”

“Peki,” dedim. “Savaş planlaması yapan meşgul kralların da yemek yemeye ihtiyacı var. Bize katılmak ister misin? Annem çok olur,” dedim gülümseyerek.

Her zamanki kurda benzer çekiciliğinden yoksundu ama üzgün de görünmüyordu. Daha çok kararlı gibiydi ki bu çok normaldi, durumun ciddiyetinin farkındaydım. Ancak şu anda hiçbir şey benden ailemi görmenin mutluluğunu alamazdı.

Amelia ile Eryx’e baktı, ikisinin de siniri yüzlerinden okunuyordu. Sonra gözleri ailem, Mari ve komutanının oturduğu mum ışıklı masaya gitti.

“Tabii,” dedi.

Yemek olağanüstüydü.

Buraya gelirken yaptığım çukurotu karışımını anneme verdim. Tadını beğenmemiştii ama sırf yemek sırasında bile yüzünün rengi yerine gelmişti.

Ailem, karanlık kralın huzurunda oldukları için gergin olsalar da Kane uslu duruyordu. Herkes ona yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Tabii ki ilk sırada Leigh vardı, cesur bir kızdı. Sonra annem, Kane’e sorular sormaya başladı. “*Omuzlarında bütün bir krallığın yükünü taşımak nasıl bir his? Neden olduğun ölümler her gün vicdanını sızlattıyor mu?*” Çok hoş yemek sohbetleri sayılmazdı. Sürekli ona bakarak sorularının hoşuma gitmediğini anlatmaya çalışmıştım.

En azından onun yaklaşımı Ryder kadar kötü değildi. Masaya dönüşümüzü tuhaf bir ifadeyle izlemişti ve oturduğumuzdan beri konunun peşini bırakmamıştı. Annemin sonraki sorusunu bölerek kendisi başka bir soru sordu. “Evet, Kral Ravenwood,” diye

KATE GOLDEN

sordu eline bir ekmek parçası alarak. “Kardeşimle nasıl arkadaş oldunuz?” Ona pis bir bakış attım. Arkadaş olmak kelimesini vurgulaması hoşuma gitmemişti.

Kane kendine has, kurda benzeyen sırıtişıyla cevap verdi. Gerginlik yüzünden sekiz ton kızarmıştım. “Çaldığın para karşılığında kalemde şifacı olmayı kabul etti. Ona teşekkür borçlusun.”

Bu sefer kızarma sırası Ryder’a geçmişti. “Majesteleri, ölüm ya da kalım meselesiydi. Siz de aileniz için aynısını yapardınız, değil mi?”

“Benim bir ailem yok, o yüzden bilmiyorum,” dedi Kane bir şey yokmuş gibi. Sözlerini duyunca kalbim üzüntüyle sızladı. Yüzümdeki ifadeyi görünce ekledi. “Ama öyle diyorsan, öyledir.”

“*Kanlı Taşlar*,” diye mınıldandı Ryder biraz geri çekilerek.

“Konuşmana dikkat et!” diye tısladı annem.

Gülümsemeden edemedim. Saçma katılığına bile özlemiştim.

Mari’nin de birçok sorusu vardı. Genellikle Abbington ve oradaki insanların yanlış bildiklerini soruyordu. Leigh ona hemen ısınmıştı. İkisi birlikte komedi gösterisi gibiydi. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar, başka kimsenin komik bulmadığı şeylere deli gibi gülüyorlardı.

“Öyle deyince aklıma bir şey daha geldi,” dedi Mari, anneme dönerek. “Acaba...”

“Kadının balığı boğazında kalacak. Bırak da rahat rahat yesin,” dedi Griffin hoş bir ses tonuyla ama Mari ona korkunç bir bakış attı.

“Çok üzgünüm, Komutan. Sohbet konusunda ne kadar başarılı olduğumu unutmuşum. Saçma iltifat etmek ister misin?” diye sordu Mari.

Bir anda kakhahalara boğuldum, neredeyse masaya papaya döküyordum. Kıkırdamaya başlayarak Kane’in kolunu tuttum. Kane de gülmemek için kendini zor tutuyordu. Göz ucuyla Ry-

ONİKSİN ŞAFAĞI

der'in tek kaşını kaldırıp bize baktığını gördüm. Hemen elimi kralın kolundan çektim.

"Merak etme, Kızıl. Bence sorgulanmak hoşuna gidiyor. Değil mi anne?" dedi Ryder.

Annem gülümseyip ağzını açtığı sırada Griffin araya girdi. "Bilemiyorum, Kızıl. Bence çocuk kibarlık etmek için öyle dedi."

Mari homurdandı, Ryder ise Griffin'e gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmamıştı. "Ben çocuksam sen ne oluyorsun. Komutan?" diye sordu.

"Erkek," dedi Griffin yemeğine dönerek, bu konuşmadan çoktan sıkılmıştı bile.

"Hiç fark etmedim," dedi Ryder. Mari ile ben tekrar kahkaha-lara boğulduk.

Soluma baktığımda Leigh ve Kane'in sohbete daldıklarını gördüm. Leigh, hararetili mimikler ve karmaşık el hareketleriyle bir şey anlatıyordu. Kane'in de hakkını vermem gerekiyordu. Onu dikkatle dinliyor, eline dayadığı başını sallayarak hikâyesini anlamaya çalışıyordu.

Bu tuhaf gruba baktım, sanki kalbim patlayacak gibi hissediyordum. Hepsinin bir arada olması hayal edebileceğimden çok daha güzeldi.

Akşam yemeği bittikten, hepimizin midesi rom ve karbonhidrat dolduktan sonra annemin kalkmasına yardım etmek için yanına gittim. Kolaylıkla ayağa kalktığını görünce şok oldum.

"Anne!" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmamıştım bile.

Başta yavaş yürüdü fakat sonra dengesini bulup eskisi gibi yürümeye başladı. Adımları yavaş ama kararlıydı. Hatta alımlı olduğunu bile söyleyebilirdim. Leigh ve Ryder onu şaşkınlıkla izlediler. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Bu gece mutluluk gözyaşı dökme rekorunu kıracaktım.

"Arwen... ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ben de. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Aklım eskisi kadar karışık değil."

"Demek onları ateşten söylememişsin," dedi Kane.

Arkama dönüp ona baktım, gözleri yıldız gibi ışıldıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. O gece ormanda yaptıklarım inanılmaz derecede aptalcaydı. Diğer yandan bu gece annemin yüzündeki ifadeyi görmek için değerdi.

"Ne diyor?" diye sordu annem kaşlarını kaldırarak.

"Hiç. Hadi seni odana götürüyüm," dedim ve Kane'e döndüm, çoktan aklımı okumuştum.

"Gitmeden önce seni görmeye gelirim. Bu akşam ailenle olmanın tadını çıkar."

Minnettarlıkla başımı salladım.

Merdivenleri yarıladığımız sırada annem bana döndü. "Demek bir kralla yatıyorsun. Ne haber ama!"

"Anne!" desem de gülümsemeden edemedim.

Güldü. "Dalga geçiyorum. Ama seni sevdiği, çok sevdiği belli."

Kalbimde tanıdık bir sızı hissettim. "Öyle bir şey yapmıyoruz," deyip koluna girdim. Birlikte meşalelerle aydınlatılan koridora geçtik. "Ama ben de onu seviyorum. Oniks'e geldiğimden beri bana hep kibar davrandı. Onca olaya, tüm o risklere rağmen. Yani..." dedim ve kelimelerimi topladım. "Kendi çapında kibar diyebilirim."

Annem cıklayarak elime dokundu. "Tüm o karamsarlığının ardında çok düşünceli birine benziyor," dedi. Bu sefer gülme sırası bendeydi. Kane bunu duysa çok sevinirdi.

"Geçtiğimiz aylar çok kolay olmadı ancak iyi yanları da vardı. Karanlık Kale'nin bahçesindeki çiçekleri görsen bayılırdım. Hiç bu kadar tuhaf renkler görmemişim."

Hafifçe gülümsedikten sonra odasına birkaç basamak kala durdu. "Arwen, Ryder eve dönüp etraftaki kanları görünce sana bir şey olduğunu düşündük. Geri dönmene izin verdiğim için kendimi suçladım, gecelerce uyuyamadım," deyip elimi tuttu. "Ama seninle o kadar gurur duyuyorum ki anlatamam, kızım."

Elini iyice sıkıttığım sırada kaşlarım çatıldı. "Neden?"

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Kral, Lal’da bizi bulduğunda Ryder için yaptıklarını anlattı. Hepimiz için nelere katlandığını söyledi. Oniks karargâhında kaç askeri iyileştirdiğini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyorduk. Hayatta olduğundan bile emin değildik. Fakat bir yanım başının çaresine bakacağını biliyordu. Belki de böyle bir şey gerekliydi. Üstüne çok titrediğim için korkuyorum. Dünyanın ne kadar karanlık bir yer olabileceğini çok iyi biliyorum.”

Aklıma Bert, kurtadam ve Halden’in yalanları geldi. “Minnettarım. Dış dünyadan haberim olsaydı kendime cesur olma fırsatı tanımayabilirdim,” dedim.

Annem başını iki yana sallayıp beni kollarına aldı. “Kızım olduğun için çok şanslıyım. Dünya senin gözlerinden bakınca çok daha güzel bir yer.”

Başımı omzuna koymak, rahatlatıcı ellerini sırtımda hissetmek bana evde olduğumu düşündürdü. “Sana benziyorum sanırım,” diye göğsüne doğru mırıldandım.

“Kibar kızım benim. Kimsenin bu huyunu elinden almasına izin verme. İçinde parlayan ılık asla sönmesin.”

Boynu ile omzu arasındaki çukurda başımı salladım, cırcır böceklerinin ve ağustosböceklerinin vızıltıları sarılmamızı koza gibi kaplıyordu. Yaşanan bunca şeyin arasında -Kane’i aylarca, belki de yıllarca göremeyeceğimi fark etmem, peri kralının açmaya hazırlandığı savaş- anneme ne kadar ihtiyacımı olduğunu fark etmemiştim. Onu bırakmayı hiç istemiyordum.

Beni daha sıkı kavrayıp, “Galiba yarın körfezde yüzmeye gideceğim. Ne dersin?” dedi.

Yanağımdan tek bir damla yaş süzülüp elbiseme düştü. “Harka bir fikir. Ben de sana eşlik edeyim.”

27

Gözlerimi bir dakika daha açık tutamayana kadar bekledim. Kane'in ziyareti için yaktığım mumlar çoktan erimiş, fitilleri sönmüş ve odayı mavi, siyah tonlarına boyamışlardı. Sabah gitmeden önce yanıma geleceğini düşünmüştüm fakat henüz gelmemiştii, göğsümdeki sızıya karşı dayanmaya çalıştım. Ben çocuk değildim. O bir kraldı ve tahmin edemeyeceğim kadar büyük bir savaşıa girmek üzereydi, durum bundan çok daha kötüye gidecekti.

Gelip de şeyine... yani bana veda etmekten çok daha önemli işleri vardı.

Onun gözünde ne olduğumu bilmiyordum.

Sevgili olmadığımız kesindi ama arkadaştan da fazlasıydık.

Geceliğimi giyip yorganın altına uzandım. Uyku hoş bir ilaç gibi beni dinlendirici bir sise sürüklüyor, duygusal açıdan kafa karıştırıcı düşüncelerden uzaklaştırıyordu.

Tanıdık, odunsu köknar kokusuyla uyandım ve şaşkınlığım yerini sıcaklığa bıraktı. Yüzümü Kane'in göğsüne gömdüğüm sırada içimdeki sıcaklık giderek büyüdü.

Buradaydı, yatağımdaydı.

Ona daha fazla sokuldum.

Daha önce hiç sarılmamıştık, tabii ölüm döşğinde olduğum zaman sayılmazsa. Hatırladığım kadarıyla o sırada pek romantik

KATE GOLDEN

gelmemişti. Bir süre sırtıma koyduğu, beni kendine çeken güçlü ellerinin tadını çıkardım.

“Çok rahatsın.” diye mırıldandım.

O da kulağıma bir şeyler mırıldanarak cevap verdi ve elini nazikçe sırtımda gezdirdi. Dokunuşları göğüs uçlarımin sertleşmesine neden olmuştu. Memelerim büyüyerek geceliğimin ipek kumaşına yapıştı.

Parmağı kuyruk sokumuma değdiğinde ürperdim ve göğsü karanlık bir kıkırtıyla titredi. Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım. Bana bastırđıęı bedeni rahattı ama en az benim kadar nefes nefesdi. Gözleri arzuyla dolu sonsuz havuzlara dönüşmüştü.

“Gelmeyeceksin sandım.”

“Kaçımamın imkânı yok,” dedi ve yüzüme düşen birkaç tutam saçı kulağımin arkasına attıktan sonra elini çıplak kalçamda gezdirdi. Kaba, sıcak dokunuşları bedenimi alev alev yakıyordu. Onu parçalamak istiyordum, dokunuşunu her yerimde hissetmek istiyordum. Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki ikimizin de giyinik olduğu her an bir felaket gibiydi.

Olağanüstü kibarlığı beni öldürüyordu.

Gözlerim dolgun dudaklarına odaklanırken kendiminkileri araladım, nefesim kesilmişti.

Bana yaklaştı ve elini yavaşça kalçamdan aşağı indirdi, geceliğimi çok az sıyırdı. Dudakları çok yakındaydı...

O kadar yakındı ki...

Parmakları kalçakemiğimde aniden durdu ve yavaşça geri çekildi. Çenesi kasılmış, göz bebekleri büyümüştü.

“Ne oldu?” diye sordum, nefesim kesilmişti.

“Geceliğinin... altında bir şey yok.”

Kıpırmızı kesildim, nasıl olduysa yüzüm daha da ısınmayı başarmıştı. “Evet.”

“Neden?”

Kafa karışıklığına gülmeden edemedim. “İç çamaşırımla uyumuyorum. Neden bilmiyorum. İstersen giyebilirim?”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Karanlık, zalim bir kahkaha attıktan sonra derin ve acılı bir şekilde iç çekerek sırtüstü döndü. Ardından koluyla gözlerini kapattı.

“İyi misin?” Nefes nefeseydim ama atmosferdeki bu değişim kafamı karıştırmıştı.

“İyi olmaya yakın bile değilim. Galiba aklımı kaçırıyorum.”

Biraz daha yanına yaklaştım, nefeslerim hâlâ düzensizdi. Sıcak boynuna tek, hafif bir öpücük kondurdum. Duyularım kınaçiçeği ve deri kokusuyla doldu, tenine bastırduğım dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı.

Boğuk, vahşi bir şekilde inleyerek hızlıca yataktan kalktı.

Yatakta doğrularak tek kaşımı sorgulayan bir biçimde kaldırdım. “İstemiyor musun gerçekten?” diye sordum mahcup olmuş bir şekilde.

“İstedığimi biliyorsun,” dedi dişlerini sıkarak. “Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.”

“Başka biriyle yatmamı istemezsin yani?”

Şaka yapıyordum ama gözleri alev alev oldu ve öfkeyle yanıma geldi. Dağları devirmek üzereymiş gibi bir hali vardı.

Dilimi ısırıldı.

“Arwen, sen...” diye başladı, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken söyleyecekleri canını yakacakmış gibiydi. “Sen benim değilsin. Bana ait değilsin. Kiminle istersen onunla zaman geçirebilirsin. Tek istediğim sana hak ettiğin saygıyla davranmaları. Ben de hayatımın geri kalan her günü kalplerini sökmeyi düşünmemek için elimden geleni yaparım.”

Gülümsememi gizlemeye çalıştım. Kane’in kıskançlığını hayal etmeye bayılıyordum. Sapkın bir şeydi ama güçlülükle kontrol ettiği öfkesi beni çok heyecanlandırıyordu.

Aptal kral, sanki gözüm ondan başkasını görürmüş gibi.

“Bunu hiç düşündün mü?”

Tek kaşını kaldırdı. “Başka biriyle olduğunu mu? Gözlerimi yerinden çıkarırım daha iyi.”

Kahkaha attım. “Hayır, nasıl olacağını. İkimizin...”

“Tabii ki.” derken sesi kısık bir hırıltıya dönüşmüştü.

Hayatımda duyduğum en erotik sestti.

Yanıma yaklaştı. “Ormandan birlikte döndüğümüz günden beri başka bir şey düşünemedim. Her gece uzun bacaklarını, kulsursuz göğüslerini, çekici gülüşünü hayal edip kendimi sertçe okşadım.” dedi. Ardından saçımın bir telini alıp parmaklarının arasında döndürdü. “Seni üstümde hayal ediyorum ve tatmin olmam utanç verici derecede kısa sürüyor.”

Nefes nefese kalmıştım, elimi bacaklarımin arasına götürüp bedenimde artmaya başlayan gerginliği boşaltmamak için kendimi zor tutuyordum. Bakışlarımdaki kontrolsüz arzuyu görmüş olacaktı ki sert ve şiddetli bir şekilde iç geçirdi. Saçımı bırakarak odanın diğer tarafındaki sandalyeye yürüdü.

Acınası görünüyordu, ayrıca çok da yorgundu.

“Arwen, veda etmeye geldim.” Beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Biliyorum.”

“Ve bu...” dedi arkamdaki yatağı göstererek. “Adil bir veda şekli olmaz.”

Homurdanarak kollarımı belimde bağladım. “Bana patronluk taslama. Ben yetişkin bir kadınıım. Bu kararları kendim verebilirim.”

Duraksadı, elini saçlarında gezdirdi. “Kendim için söyledim. Ben bencilin tekiyim, unuttun mu? Sana sahip olduktan sonra seni bırakırsam ölürüm.”

“Ah,” dedim biraz şaşkın bir halde. “Belki de veda etmene gerek kalmaz?”

“Anlaşmamız sona erdi. Artık güvendesin, ailene kavuştun. Annen iyileşiyor. Senin için daha iyisini isteyemezdim. Onlarla burada uzun ve sağlıklı bir hayat yaşamana yetecek kadar para verebilirim. Seninle kalarak yaptığım tek şey hayatını tehlikeye atmak olur.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Haklı olduğunu biliyordum. Siren Koyu'nda ailemle mutlu bir hayat kurabilirdim. Bunu zihnimde canlandırabiliyordum. Leigh tavuk ve inek bakardı. Annem sonunda sağlığına kavuşur, eskisi gibi yemek yapıp mutfakta dans ederdi. Ryder ahşap işine, ben de şifacılığa devam ederdim. Belki bir gün tropik bir çiçekçi bile açabilirdim. Kane'in birkaç yılda bir ziyarete gelme şansı olursa bunun gibi geceler geçirebilirdik. Gizli ay ışığı altında birbirimize sokulurduk, gün doğmadan önce krallığına geri dönerdi. Ta ki ben yeni biriyle bir hayat kurana kadar. Başka biriyle...

Bundan daha iyisini nasıl isteyebilirdim? Kendimin ve ailemin güvenliğinden fazlasını istemeye hakkım var mıydı?

Ancak istiyordum.

Onu istiyordum. Tamamıyla. Her zaman. Tercihen sonsuza kadar. Ona olan duygularımın gerçekliği, benliğime bir tsunami dalgası gibi çarparken neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Anlaşmamız," dedim sözlerini tekrarlayarak. "Neden kalmama izin verdin? Askerlerini iyileştireyim ya da kardeşimin borcunu ödeyeyim diye değildi. Beni yakınında tutmak istediğin için miydi?"

Kane gözlerini ovuşturdu. "Artık önemi yok," deyip kapıya doğru döndü. Amansız bir panik hissettim. Onunla geçireceğim son anlar bunlar mıydı? Bu şekilde bitemezdi.

Yataktan kalkıp kapıya ulaşmadan önüne geçtim, kalbim kulaklarımda gürliyordu.

"Gitme," diye fısıldadım.

Gözleri çok sertti. "Arwen, yapamayız."

Ama geçip gitmek için bir hamlede bulunmadı, bu yüzden parmak ucumda yükselerek yüzünü nazikçe ellerim arasına aldım.

"*Senin* olmadığımı söyledin. Ama... olmak istiyorum," deyip güçlükle yutkundum. "*Senin olmak istiyorum, Kane.*"

Gözleri ateş ve acıyla parlıyordu.

Ben daha fazla ısrar etme fırsatı bulamadan dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

KATE GOLDEN

Ağzımın içine inleyerek bana doğru yığıldı, öpücüğün yarattığı rahatlamadan bacaklarında kuvvet kalmamış gibiydi. İnlememi bastırarak ellerimi geniş omuzlarına sardım, ensesindeki ince saç tellerini avuçlarımın içinde hissedebiliyordum. Sert, şiddetli nefesler alarak altdudağımı emmeye başladı. Vahşi, huzursuz ve açtı.

Sonunda, sonunda, *sonunda...*

Biraz önce çok nazik olan, yataktayken kalçamda gezinen elleri şimdi tüm vücudumu kavıyordu. Parmaklarının olmasını istediğim yerlere çok yaklaştığını bilmek vücudumu alev alev yakıyor, ona olan ihtiyacımı artırıyordu.

Dudaklarının tadı -tatlı viski ve topraktan yeni toplanmış nane benziyordu- dayanılır gibi değildi, içinde kayboluyordum. Bahçedeki yumuşak, sade öpücüğüyle hiç alakası yoktu. O öpücük arayış içinde, dikkatli ve özenliydi. Bu ise...

Sertleşmiş göğüs ucumda tek parmağını gezdirdi. Boğazımdan yükselen kısık tıslama bir ürpertiye dönüştü. Parmakları belime kadar indi ama daha aşağı ilerlemedi.

Daha fazla, lütfen...

Gömleğini çekiştirdim. Tenini hissetmem, tadını almam gerekiyordu. Öpücüğümüzü bozarak tek bir hareketle keten gömleğini çıkarıp attı. Ona arsızca bakarken nefesimin kesildiğini hissettim. Biçimli, bronzlaşmış teni ay ışığında bile parlıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım. Hiç utanmıyordum. Söylediğim şey doğrudu.

"Konuşana bak," dedi ve bana hayretle baktıktan sonra gözleri vahşileşti. Kıçımı tutup beni kaldırdı, dudaklarımı acımasız bir şekilde öpüp başımı eliyle koruyarak beni yatağın yanındaki duvara yapıştırdı. Aletini karnımda hissediyordum, taş gibi sertti ve pantolonundan öskeyle çıkmaya çalışıyordu. Sırtına, boynuna, çenesine tımaklarımı geçirdim. Parmaklarım kendi kendine hareket ediyordu.

Ama hâlâ daha fazlasını istiyordum.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Bedeni ve arkamdaki serin duvar kâğıdı arasında sıkışıp kalmak istiyordum. Lezzetli ağırlığının altında, kitaplarımın arasında kuruttuğum çiçek gibi ezilmek istiyordum. İhtiyacım artıyor, bedenim yanıyordu. Çiftleşme dönemindeki kediler gibi ona sürünüyordum.

Dudaklarımı bırakıp boynuma tüy kadar hafif öpücükler kondurarak aşağı indi. Parmaklarım ipeksi saçlarına dolandı ve ağzından hoş bir inilti yükseldi. Bu ses göğüslerimin sızlayıp ağrmasına neden oldu. Kalçalarımı kalın aletine bastırıp bacaklarımı ona daha sıkı sardım. Geceliğimin tek tarafını açıp omzumu ısırdı.

“Daha fazla,” diye yalvardım.

“Beni tahrik etme,” diye mırıldandı. Köprücük kemiğimi ısırtıp, tenime öpücükler kondurarak ipeksi kumaşın altındaki göğüslerime kadar indi. Geri çekildi ve şaşkınlıkla parmağını göğsümdeki yaranın üzerinde gezdirdi.

“Çok hızlı iyileşiyor.”

“Bazen böyle oluyor,” dedim ama Kane düşüncelere dalmıştı.

“Sandım ki...” dedi ve sesi çatlayınca kalbim duracak gibi oldu. “Seni kaybettiğimi düşündüm. Yemek yiyemedim. Uyumadım. Hareket edemedim.” Dudaklarında üzgün bir gülümseme belirdi. “Tıraş olamadım.” Sonra bana hayranlığa benzer bir ifadeyle baktı. “İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemedim.”

Bu sözleri üstüne odadaki atmosferin değiştiğini hissettim. Aramızdaki elektrikten ve duygulardan o kadar uzun süredir kaçınıyorduk ki, hislerimizi ifade etmek imkânsız gibi gelmeye başlamıştı. Gözleri yıldız gibi ıslı ıslı parladı, bir an zayıf nefeslerimizden başka bir şey duyamadım.

Yeni yarama öpücük kondurarak beni boğazımda düğümleyen kelimeleri söylemekten kurtardı. O kadar dikkatle öpmüştü ki neredeyse ağlayacaktım. Dudakları göğsümden aşağı inerek geceliğimin ipek kumaşının üzerinden devam etti. Ta ki kumaşın

altından sertleşen mememin ucunu bulana kadar. Sivri dişlerinin dokunuşu nazikti, boğazımdan vahşice bir inleme yükseldi.

"İşte böyle." Eliyle diğer göğsümü tutup hafifçe ovdu. Başımı geri yatırdım, gözlerim arkaya doğru kaydı. Dudağımı ısırıp başka saçma sesler çıkarmamaya çalıştım. Bacaklarımda arasındaki sızı artık acıya dönüşmek üzereydi.

Dudaklarını tekrar benimkilerle buluşturup beni yatağa taşıdı ve üzerime çıktı. Öpücüklerini yavaşlatmaya, çenemle boynumun her açısına tapmaya çalışıyordu ama onu hiç hissetmediğim kadar güçlü bir arzuya öptüm. Ona duyduğum ihtiyaç rayından çıkmıştı, çaresizce hareket etmeme neden oluyordu. Muhtemelen dudaklarını yaralamıştım.

Alev alev yanan arzumun verdiği cesaretle tek bacağımı beline doladım ve yan dönerek üstüne çıktım. Ağzımın içine doğru inleyip büyük ellerini kalçamın etrafına sardı. O kadar büyüktü ki başparmakları neredeyse göbek deliğim altında birleşiyordu. Bir eli mememi kavrayıp hafifçe ucunu okşadı, ben de üstünde inledim.

Titrek bir alev gibi tutuştuğumu hissediyordum.

"Tadını çıkarmamı zorlaştırıyorsun, kuşum," diye şaka yaptı. Sesi dumanlıydı ve gözleri vahşice bakıyordu.

Ona aldırış etmeden çıplak göğsüne öpücükler kondurup tuzlu, tatlı teninin tadını çıkardım.

Saf ay ışığı gibi bir tadı vardı. Karanlık, şehvetli ve son derece çekiciydi.

Beline geldiğimde ellerim pantolonunun iplerine yöneldi ve Kane inledi. Çıkardığı sesler kasıklarımın gerilmesine neden oluyordu.

Ama ellerimi tutarak beni durdurdu. "Tamam. Tat almak yok."

Ben karşı çıkamadan şeytani bir gülümsemeyle bedenimi çevirip göğsüne bastırdı. Sırtım onun göğsüne yapışmıştı. Bir elini karnıma dolayarak beni iyice kendine çekti. Diğer eli ise ipeksi kumaşın altına girip göğüslerimin yumuşak derisini buldu, ikimiz de gerilerek birbirimize kenetlendik.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kane küfredip dudaklarını boğazıma yapıştırdı. “Düşündüğünden bile iyisin. Onca ay seninle olamayacağımı düşündüm. hayatımda yaşadığım en büyük işkenceydi. Yüzümü o güzel kalçalarının arasına bastırmak istiyorum.”

Sözleri beni benden alıyordu. Sırılsıklam olmuşum, ritmik bir şekilde ona sürtünüyordum. Elini daha aşağı indirmesini istiyordum.

Aklıma çok hain bir fikir geldi.

“Aslında,” dedim nefes nefese. “Birlikte ata bindiğimiz o gün aklına müstehcen şeyler gelen tek kişi sen değilsin.”

Kane arkamda kaskatı kesildi, sonra titrek bir nefes verdi. Eli hâlâ geceliğimin altından göğsümü tutuyordu. Kendimi aletine sürtüyor, arzuyla inliyordum.

“Bu cümleyi bitirmemeni yasaklıyorum.”

Dudaklarımda hafif bir gülümseme oluşurken ona tekrar sürtündüm. Acımasız bir şekilde hırladı ve elini kaldırıp geceliğimi sıyırdı.

“Ben banyo yaparken içeri girdiğini hatırlıyor musun?”

Hafifçe güldü. “Nasıl unuturum? Elinde şamdanla çok tatlıydın,” dedi ve belimde yavaş daireler çizirken boynumu emdi. “Sana o kadar yakın olmak... Bedeninin çıplak, sıırılsıklam olduğunu bilmek acının ta kendisiydi,” diye fısıldayıp geceliğimin kumaşını karnıma kadar çekti.

“O sırada,” dedim aldığım kesik nefeslerin arasından. “Kendime dokunuyordum. Boşalmak üzereydim.”

Zevkle hırladı ve kalçalarını kığıma bastırdı.

Kollarında o kadar güçlü hissediyordum ki harikaydı.

“Lütfen durma.” Sesi artık bir fısıltıdan bile azdı. Bacaklarını açıp yavaş yavaş kalçalarımın arasında gezindi. Kadınlığımda biriken ıslaklığı görünce durdu. “Siktir. Benim için ne kadar ıslanmışsın. O gün ne düşünüyordun, güzel kuşum?”

“Seni,” dedim kısık bir sesle.

Bu onu çileden çıkarmaya yetmişti. Beni kendine doğru çevi-

KATE GOLDEN

rip sertçe öptü. Dili ağzımı yavaş, sert bir şekilde araladı. Beni daha sert öpmezse boğulacak gibiydi. Sanki ben oksijeniymişim gibi... Sonunda parmaklarını hafifçe aşağı indirip bunca zamandır beklediğim noktaya geldiğinde gözlerim karardı. Hafif okşamaları ürpermeme, her bir kasımın kasılmasına neden oluyordu.

Öpüşürken nefes verdi, sesi boğuluyor gibi çıkmıştı ama parmakları durmak bilmiyordu. Okşuyor, masaj yapıyor, beni bir enstrüman gibi çalıp şarkı söyletiyordu. Çok az kalmıştı ve daha hiç...

Sonunda bir parmağını içime soktu ve başparmağı daire çizmeye devam edince hafif bir çığlık attım. İkimiz de bu zevk ile iç geçirdik. Onu daha sert öptüm, parmağı içime girip çıkarken benim ellerim de onun göğsünde dolaşıyordu.

Yavaş, kontrollü hareketlerle devam ediyordu, çok yoğun-du...

"Daha fazla alabilir misin?" diye sorduğunda arzuyla inledim.

Evet, evet, lütfen, evet. Daha fazla.

İkinci parmağını soktuğunda kıvrandım, içimi doldurdukça ürpererek inliyordum. Parmaklarını derinlerime saplıyor, dudaklarımdan nefesimi ve iç çekişlerimi söküp alıyordu.

"Arwen," diye hırladı. Neredeyse ölüyordum. Bağırıp kıvrınarak kendimi ona teslim ettim, her şeyden çok istediğim rahatlamayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Gürleyen topların sesi bizi şiddetle sarsarak sevişmemizi yarıda böldü. Başımı kaldırıp Kane'e baktım, ılık hızıyla yataktan kalkıp pencereye koştu.

"Giyin," dedi boğuk bir sesle. "Hemen."

Kıpkırmızı kesilmiş bir halde, hâlâ tutmayan dizlerimle toparlanıp yataktan indim. Mavi Yılantaşı elbisesinden bahsettiğini düşünmüyordum, bu yüzden deri giysimi arayıp geceliğimi çıkardım ve ipek kumaş ayaklarım etrafında yere düştü. Geceliğin ipleri parmaklarımdan arasında uçuşurken kale bir top atışıyla daha sarsıldı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kane odanın diğer tarafına geçip gömleğini giydi, yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim kadar keskin ve karanlıktı.

Sormadan da cevabımı anlamıştım. “Ne oluyor?”

“Kale saldırı altında.”

Sonra çığlıklar duyuldu.

28

Patlamalar odayı dalgalı denizdeki bir gemi gibi sarsıyordu. Koridorlardan korku dolu çığlıklar yükseliyordu, tavandan tozlar ve moloz parçaları düşüyordu.

“Hadi,” dedi Kane. “Yanımdan ayrılma.”

Kane’in peşinden loş ışıklı koridora çıktım, ciğerlerim içine hava alamıyordu. Oniks muhafızları kapımın önünde krallarını bekliyordu. Bizi yıkıntıların arasından çekip aldılar.

Hareket etmek bir yana, nefes bile alamıyordum. Ailemi bulmam gerekiyordu.

“Ailem.”

Etrafımızdaki paniklemiş sesleri bastırarak, “Biliyorum,” diye bağırdı. “Odaları bu köşeyi dönünce.”

Titrek ışıklar patlamalarla birlikte sallanıyor, koridorda korkunç gölgeler yaratıyordu. Odadan odaya koşuşturan hizmetkârlarla soyluları ancak göz ucuyla görebiliyordum. Hindistan ceviz ve okyanus tuzunun rahatlatıcı kokusu, damarlarımda dolaşan korkuya karşı büyük bir zıtlık yaratıyordu.

Burada böyle bir şey yaşanmamalıydı.

Gecikmiş bir dehşet hissettim. Elimi Kane’in elinden çekip hızla ağzıma götürdüm. Arkamızdaki muhafızlar aniden durdu, birbirlerine çarpıldılar.

KATE GOLDEN

“Yaralı mısın?” dedi Kane. Yüzümü ellerinin arasına alıp neden bağırdığımı anlamaya çalışıyordu.

“Bu benim suçum.” Hareket edemiyordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Halden’a, Kral Eryx için ziyafet verdiğini söyledim. Müttefik olmak istediğini anlattım.”

Tüm bu insanları ölüme mahkûm etmiştim. Hatamın bu kadar büyük olacağını nasıl...

Kane başını iki yana salladı.

“Beni dinle. Senin hatan değil, o topları ateşleyen adamların. Zaman kaybedemeyiz.”

Haklı olduğumu biliyordum. Ailemi bulmamız gerekiyordu. Ama suçluluğum her şeyi yok ediyordu ve korkmuş yüzlere baktıkça iliklerime kadar işliyordu. Duman kokusu aldık. Pencere-lerden, dışarıdaki dikenli ağaçların alev alev olduğunu gördüm. Yanımdan yükselen tiz bir çığlık neredeyse kulak zarımı patlatıyordu.

“Bu insanlara yardım etmemiz lazım,” dedim titreyen kordorda koştuğumuz sırada.

“Edeceğiz.”

“Kehribar’ın ordusu nasıl bu kadar güçlü olabilir? Tüm kaleyi nasıl ateşe verebilirler? Mümkün değil.”

“Evet, değil. Bu Lal’ın ordusu.”

“Topları durdurabilir miyiz?”

Kane sinirden delirmiş gibi görünüyordu. “Beni endişelendiren toplar değil. Semenderler.”

Rotamı değiştirerek en yakındaki pencereye yaklaştım ve ormanı yakan şeylere ilk kez baktım. Devasa, sivri dişli sürtün- genler kumsalda geziyordu. Uzun boyunları onları tıpkı bir yılan gibi gösteriyordu ama kalın bacaklarıyla kertenkele gibi hareket ediyorlardı. Her bacağın ucunda insan etini ıslak kâğıt gibi paramparça edebilecek pençeler vardı. Sırtlarında hem Lal hem de Kehribar askerleri olan semenderler kaleye doğru ilerliyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Verdikleri her nefesle ağızlarından alev püskürtüyorlar, önlerindeki her şeyi küle çeviriyorlardı.

Yılmadan hareket eden Yılantaşı askerleri kalenin etrafında konumlanmıştı. Ancak mızrakları yerde sürünen ve alev püsküren sürüngenlere karşı gelemiyorlardı. Alev topları dans ederek Yılantaşı askerlerini geçiyor, kalenin dış cephesine çarpıyordu.

Kaleyi sarsan buydu, semenderlerin alev toplarıydı. Kapana kısılıyor ve yakılıyorduk. Canlı canlı yanacaktık.

“*Kanlı Taşlar*,” diye fısıldadım. Kane elimi tutup beni ileri doğru sürükledi.

Diğer odalara olabildiğince hızlı koştuk. Önce Ryder’ın odasına geldik. Kane kapıyı çaldı.

“Kapıyı aç, biziz!”

İçeriden ses gelmeyince panikle doldum.

“Kapıyı aç. Hemen!” dedim.

Kane, hiç kimsede görmediğim bir kuvvetle omzunu kapıya indirdi. *Peri gücü*. Kapının menteşeleri koptu ve gümbürtüyle yere düştü.

İçeride annem ve Ryder’ın çekmeceli dolabın arkasında saklandığını gördük.

“Taşlar’a şükürler olsun,” dedim yanlarına koşarak. “Neden cevap vermediniz?” Annemin gözyaşları içindeki yüzüne baktığımda göğsüm panikle şişti. “Ne oldu?”

“Leigh odasında değil,” dedi.

Ryder’a döndüm.

“Onu bulacağız fakat bu katta değil,” dedi. Sakin görünüyor-du ama kardeşimi tanıyordum. Kocaman açılmış gözleri dehşetini ele veriyordu.

Kane elini omzuma koyup hafifçe sıktı. “Herkesi taht odasına götürmemiz lazım. En güvende olacağınız yer orası. Küçük kıızı bulmadan gitmeyeceğiz,” deyip anneme baktı. “Yemin ederim.”

Son hız taht odasına ilerledik. Annemin bu kadar hızlı hareket edebilmesine hayret etmiştim. Bunca yıl geçmesine rağmen hastalığının tedavisi vardı.

KATE GOLDEN

Taht odası Yılantaşı askerleri tarafından sıkı sıkıya korunuyordu. Yaklaşır yaklaşmaz Kane'i görüp kapıları açtılar. İçeride Kral Eryx, Prenses Amelia ve hem Yılantaşı hem de Oniks yetkilileri vardı. Komutanlar, generaller ve teğmenler odada hezeyanlı bir dans içindeydi. Askerlerle muhafızlara emirler yağıdırıyorlardı. Herkes bağırıyordu, başım dönmeye başlamıştı.

Taşlar aşkına, Leigh neredeydi?

Mari bir köşede oturmuş, dizlerini göğsüne çekmişti. Griffin ise birkaç metre ötede bir Yılantaşı komutanıyla konuşuyordu.

Mari'nin yanına koşup yere çömeldim.

"Kutsal Taşlar adına, sana bir şey olmamış!" dedi ve kollarını boynuma sardı. Tarçın kokusunu içime çektim, ağlamamak için çabalıyordum. Eğer ağlamaya başlarsam kendimi durduramazdım.

Griffin'in yanındaki iri adamı hemen tanımıştım. Bu Barney'ydi. Üniforması hâlâ biraz küçük geliyordu, heykel kadar hareketsiz duruyordu. Onu başımla selamladığımda o da bana karşılık verdi, endişesi yüzüne gölge düşürmüştü.

Bir kılıca ihtiyacım vardı sadece, sonra kardeşimi aramaya çıkabilirdim. Birkaç dakika önce odaya taşındığı belli olan eğreti masanın üstünde haritaların, lambaların ve silahların arasında parlayan bir kılıç gördüm.

Kılıca yaklaşma fırsatı bulamadan Kral Eryx'in sesi odada yankılandı. "Korktuğumuz başımıza geldi. Lal ve Kehribar, Lazarus'a katıldı. Gün doğmadan krallığı ele geçirecekler."

Saldırıyı daha biraz önce kendi gözlerimle görmüştüm. Buna rağmen saf, her şeyi yok eden bir korku gözlerime bir perde indirdi.

Ardından Eryx'in derisi kırış kırış olan generali konuştu. "Tek kaçış yolumuz kalenin altındaki mağaralar. Oradan kumsalla çıkabiliriz," dedi ve Kane ile Oniks askerlerine döndü. "Siren Koyu'ndaki kale, körfezi çevreleyen uçurumların tepesinde. Gemilerimiz, uçurumların kumla buluştuğu noktada bağlı duruyor. Dışarı çıkmanın en hızlı yolu mağaralar."

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Dışarı çıkmak mı? Karşı koymayacak mıyız?” diye sordu Prenses Amelia.

Kral Eryx ona acımasız bir bakış attı. “Kılıç elimizde değil. O olmadan Lazarus ile savaşmanın anlamı yok. Kazanamayız.”

“Kumsala gidemeyiz, askerler oraya konuşlanmış durumda,” dedi cılız bir Yılantaşı askeri.

“Gemilerimiz de orada. At sırtında ya da yürüyerek kaçmamız mümkün değil. Kalenin etrafındaki palmiye ağaçlarını ateşe verdiler,” dedi general.

“Körfezden nasıl geçmişler?” dedi Amelia öfkeyle. “Muhafızlarımız neredeydi?”

“Majesteleri,” dedi cılız adam. “Tüm muhafız gemilerimizi batırdılar. Gözcü kulelerimizin hepsini ateşe verdiler. Beklediğimizden çok daha büyük bir birlikle geldiler.”

Peri Işıltısı kullanıyorlardı, nedeni buydu. Amelia da bunun farkındaydı.

Yılantaşı’nın hazırlanmak için dakikalar değil de aylarca süresi olsa bile Lal, Kehribar ve Lazarus’a karşı koyamazlardı.

Amelia, Eryx’e tiksintiyle baktı. “Söz konusu halkımız, baba. Bu kıtadaki tek görevimiz onların güvenliğini sağlamak.”

Eryx ise Kane’e döndü. “Gerekeni yap ama Amelia ve ben bir saat içinde gemimize binmiş olacağız. Ailemden geriye kalan tek kişinin canlı canlı yanmasına izin veremem.”

“Baba!”

“Sus, Amelia!” diye kükredi ve kızarmış yüzünden tükürükler saçtı. “Bu konu tartışmaya açık değil.”

Bu konuşmaları daha fazla dinleyemezdim, Leigh’i bulmam gerekiyordu.

Mari’nin itirazlarına rağmen ayağa kalktım, kalbim boğazımda atıyordu.

Kane’in kızgın gümüş gözleri hemen benimkilerle buluştu.

Amelia daha fazla itiraz edemeden, “Griffin,” diye araya girdi Kane. “Eryx, Ameila ve askerleriyle birlikte git. Yanına alabildi-

KATE GOLDEN

ğın herkesi al. Hepsini gemilere bindir. Ben Leigh'i bulup sizinle buluşurum."

"Sen benim kralımsın. Seni bırakıp gidemem," dedi Griffin. açık yeşil gözleri sertleşmişti. Bir anlığına gözleri Mari'ye döndü, sonra tekrar Kane'e baktı.

"Söylediğimi yapacaksın," diye ısrar etti Kane ve taht odasındaki muhafızlara döndü. "Hepiniz söyledikimi yapacaksınız. Kimse benimle gelmeyecek. Gidin."

"Ben geleceğim," dedim. Peşinden gidip yanımdaki masadan kılıcı aldım.

Karanlık bir kahkaha attı. "Kesinlikle olmaz."

"Ben olmadan onu asla bulamazsın. Onu en iyi tanıyan kişi benim."

Annem, tartışmayı sessizce izleyen Ryder'a sarılıyordu.

Kane beni süzdü, gözleri etrafımızı saran alevler gibi ışıldıyordu. "Hayır, Arwen. Sana bir şey olursa..."

"İzin vermezsin," dedim ve elimdeki kılıca baktım. "Ben de vermem."

Ona karşı çıkma fırsatı vermeden anneme, Ryder'a ve Mari'ye hızla sarıldım. "Griffin'in yanından ayrılmayın. Gemilere binin. Hemen arkanızdan geleceğiz," deyip taht odasından çıktım, Kane hemen arkamdaydı.

"Nereden başlayalım?" diye sordu Kane. Yere düşmüş bir heykelin etrafından dolandı.

Birisinin onu götürdüğünü ya da daha kötü bir şeyin olduğunu düşünemezdim. Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. "Kaçıysa eğer yüksek bir yere çıkmıştır. Tırmanmayı çok sever."

İnce, spiral merdivenlerden kalenin çatısına doğru ilerlemeye başladık.

"Leigh!" diye seslendim. Kane de beni tekrarladı. Tüm katlara baktık. Her odayı hatta her nişi aradık. Uzun dakikalar geçti ama ondan hiçbir ize rastlayamadık. Yıkım, çaresizlik ve ölüm dışında bir şey yoktu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kalenin içi dumanla dolmaya başlamıştı. Yavaşça yıkılmakta olan bir salonu incelerken öksürmeye başlayıp gözlerimi ovdum.

Kane'in beni izlediğini hissettim.

"Sakin söyleme."

"Gemilere gitsen daha iyi. Sana oraya kadar eşlik edeyim, sonra dönüp Leigh'i ararım."

"Hayır..."

Yanıp kömüre dönen bir ahşap parçası yerinden çıkarak, şaşırtıcı bir hızla bize doğru düşmeye başladı. Geriye sıçrayıp kalbimi tuttum. Ciğerlerime nefes çekmeye çalıştım, sonra da şiddetle öksürdüm. Hava değil, duman solumuştum.

"Arwen!" diye kükredi. "Ölürsen ne Leigh'i ne de başkasını kurtarabilirsin."

Gözlerimi kapattım ve yüzümün buruşmasına engel olmaya çalıştım. Şu anda yıkılamazdım. Onu kollarımda tutmak, iyi olduğunu bilmek istiyordum. *Lütfen*, diye yalvardım Taşlar'a. *Lütfen Leigh'e bir şey olmasın*.

"Ahıra bakmayı deneyelim. Hayvanları çok sever. Belki ata binip kaçmaya çalışmıştır."

"Hayır," diye hırladı. "Kale surlarının dışına çıkamazsın. Dışarısı asker ve semender kaynıyor."

"İster gel, ister gelme. Gideceğim. Tek başıma gitmekten senin gibi bir peri ile gitsem daha güvende olurum. Sence de öyle değil mi?"

Bıkkınlıkla elini saçında gezdirdi. İkimizin de saçı kül kaplanmıştı, tavandan yere yağmaya devam ediyordu. Bana katılıyor olmalıydı çünkü başını sertçe salladıktan sonra elimi tuttu ve birlikte kalenin arka kısmına doğru koştuk.

Sıcak, nemli gece keder ve yıkımın senfonisiyle yankılanıyordu. Kehribar, Yılantaşı, Oniks ve Lal askerleri, yere dökülmüş balın üstüne üşüşen karıncalar gibi toplanmıştı. Ahırların olduğu tepelere doğru koştuk. Kendi ailelerini arayan -ve kaybeden-onca insanı düşünmemeye çalıştım. Hepsinin benim suçum olduğunu düşünmemeye çalıştım.

KATE GOLDEN

Ahır görüş mesafesine girince hızla koşmaya başladım.

"Arwen!" Kane'in sesi gecede yankılandı ama ben tüm gücümle koşmaya devam ettim. Etrafta asker ya da insan yoktu. Fazla sessizdi.

Tüm kabinlere, tüm kapıların arkasına baktım.

Ahır boştu.

"Atlar nerede?" dedim nefes nefese. Kane yetişmişti, biraz nefeslenip etrafına baktı.

"Belki de kâhya yangını görünce atları serbest bırakmıştır."

"Hayır, ben bıraktım," dedi köşeden gelen kısık bir ses.

Hissettiğim rahatlama o kadar şiddetliydi ki neredeyse nefesim kesilmişti. Ağlamamak için kendimi tuttum. Leigh, bir saman balyasının arkasından başını çıkarıp kollarıma koştu. Tüm bedeni hissettikleriyle titriyordu. Onun için kendimi tutmaya çalıştım ama çoktan ağlamaya başlamıştım. İki yanağımdan da gözyaşları dökülüyordu.

"Burada ne yapıyordun?" dedim gözyaşlarımı silip bal rengi saçlarını okşayarak.

"Uyuyamadım. Ejderhayı arıyordum."

Ayak seslerini duyunca omurgamdan enseme kadar tüm kaslarım gerildi.

"Gel," diye fısıldadım ve Leigh'i ahşap bir kabinin arkasına çektim. Kane karşı kabinin arkasına saklandı.

Kehribar zırhı giyen bir asker tek başına ahırda geziyordu. Gözlerimi kapatıp Leigh'i göğsüme bastırdım ve nefesimi tutmaya çalıştım.

"Halden!" dedi Leigh. Ardından kollarımın arasından kurtulup ona doğru koştu.

29

Kanlı Taşlar:

Halden, Leigh'i kol boyu mesafede tuttu. Gözlerinde şaşkınlık vardı. "Leigh? Burada ne arıyorsun?"

Leigh kekeledi, sesi kaleden yükselen katliam sesleri tarafından bastırılıyordu. Halden hızla parçaları birleştirdi ve ahırda beni aramaya başladı. Artık saklanmanın anlamı yoktu. Kabinin arkasından çıktım.

"Arwen," derken yüzü sertleşti. Leigh bir Halden'a bir bana baktıktan sonra yüzü düştü. Çok zeki bir çocuktü.

Geri geri çekilerek tekrar arkama geçti.

Yalvarmam gerektiğini biliyordum. "Lütfen. Bırak da gidelim."

En az benim kadar korkuyormuş gibi başını iki yana salladı. "Neden benimle buluşmadın? Onun yüzünden..."

"Halden..."

"Burada, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Ağzımdan çıktığı an inandırıcı olmadığını fark etmişim. Yalan söyleme konusunda eskisinden çok daha iyiydim ama beni çocukluğumdan beri tanıyan birini kandıracak seviyede değildim.

Halden'ın gözleri neredeyse keder doluydu. "Seni asla bırakmaz."

Midem düğümlendi, boğazıma yükselecek gibi hissediyor-

KATE GOLDEN

dum. Halden bir nefes alıp bana doğru yürüdü ve kılıcımı çektim. Leigh tam bağırcağken kendini son anda durdurdu.

"Haklısın," dedi Kane'in soğuk, kadifemsi sesi karanlıktan yükselerek. "Akıllı çocuk." Ellerini kaldırarak ortaya çıktı.

Olamaz, olamaz, *olamaz*.

Halden'in Kane'i Lazarus'a götürmesine izin veremezdim. Halden kılıcına uzandı ama Kane başını iki yana salladı. "Seninle dövüşmek istemiyorum."

Kılıcımı sıkıca tuttum. "Yalvarıyorum, Halden. Kimse bilmez. Bırak da gidelim."

"Yapamam."

Yüzü gölgede olduğu için pişman olup olmadığını anlayamıyordum.

"O zaman beni al," dedi Kane. "Onları bırak. Seve seve babamın karşısına çıkarım."

Bedenim ürperdi ama ağzımı açmadım. Kendime, Kane'e bir şey olmayacağını söyledim. Sonuçta o bir periydi.

Halden biraz kıpırdadı, işkence gibi bir duraksamadan sonra, "Onu da yapamam," dedi.

Kane başını salladı, yüzünde korkunç bir kararlılık belirmişti. "Demek biliyor."

"Ne biliyor?" diye sordum. Sesim tiz, bana ait değil gibi çıkıyordu. Leigh arkamda kıpırdamaya başladı.

İkisi de bana cevap verme fırsatı bulamadan Kane hırslayarak Halden'in üstüne atladı. Şiddetle yuvarlanarak arkamızdaki saman balyalarının içine girdiler. Leigh çılgık atıp koşmaya başladı, beni de arkasından sürüklüyordu. Fakat ahırdan çıktığımız sırada durup Leigh'i belkemiğime yapıştırdım.

Yakınımızdan bir grup asker geçiyordu, palmiyelerin arasında devasa bir kamp ateşine dönüşmüş kaleye doğru ilerliyorlardı. Leigh başını kaldırıp baktı, gözlerinde hiç görmediğim kadar korku vardı.

"Şşş," dedim. Dudaklarım kuru havadan çatlamaya başlamıştı

ONİKSİN ŞAFAĞI

bile. Askerler yanıımızdan geçtiğı sırada kıpırdamadan bekledik. nefes almaya bile cesaret edemiyorduk.

Leigh gözlerini kapattı.

Askerlerin görüş alanından çıktıktan sonra yavaş yavaş ahıra doğru ilerledim.

İçerideki manzara daha da kötüydü.

Halden'in bölüğü onu bulmuştu ve Kane dizlerinin üzerindeydi. Altı Kehribar askeri tarafından tutuluyordu.

Dövülmüş yüzüne baktığımda kalbimin kulaklarımda paramparça olduğunu hissettim. Ne yapacağımı düşünmeden Halden önümde belirip kollarımı tuttu, kılıcımı yere düşürdü. İki asker Leigh'i benden uzaklaştırdı ve Leigh çığlık atmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Son sarılmamızın böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi Halden boynuma sokularak. Midem bulandı.

"Bunu nasıl yaparsın? Sana ne oldu?"

"Bilmem, belki de hiç..."

Saf öfkeden ve söylediklerine duyduğum tiksintiden güç alarak başımın arkasını burnuna yapıştırdım.

Kafatasım tatmin edici bir çatırtı ile sarsıldı ve botumun topuğunu ayağına bastırdım. Halden boğuk bir inilti çıkarıp beni bırakınca kılıcıma atıldım.

Homurdandı, yüzünden musluktan akar gibi kan dökülürken bağıırıyordu. Kanı parmaklarının arasından akmaya başlamıştı.

Bu görüntü çok hoştu. Her bir damlası ayrı güzeldi.

Kılıcımı yerden alıp Kane'in sağ kolunu tutan muhafıza doğru hamle yaptım. Beni yakalamaya çalışan diğer askerleri atlatım. Kılıcımı Kane'in kolunu bükmeye çalışan adama savurdum. Ya Kane'i bırakıp eğilecekti ya da kafası kopacaktı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ilk seçeneğı tercih etti. Kane'in elini son saniyede bırakıp kılıç darbemden kaçtı.

İki asker daha bana yaklaşp saçlarımı, kollarımı ve belimi tutarak beni ahır zeminindeki kirli samanlara yatırdılar.

KATE GOLDEN

Ancak Kane ihtiyacı olan fırsatı bulmuştu.

İnledim, sırtıma dizlerini bastırıp boğazımı eziyorlardı. Kane'in tek eliyle onu tutan adamları dağıtmasını izliyordum. Rahatlıkla, vahşi bir zevkle yapıyordu. Ahşap ahır çatırtılar, kıtırtılar ve kırılma sesleriyle yankılanıyordu. Bir anlığına kurtulabildiğimde gördüğüm tek şey baygın Kehribar askerleri olmuştu.

Kane, beni tutan iki adamı rahatlıkla üstümden kaldırıp ikisini de arkamızdaki duvara fırlattı. Adamlar mide bulandırıcı bir gümbürtü ile duvara yapıştı. Kılıcımı üçüncü askerin kalçasına saplayıp Halden'a doğru koştum.

"Arwen..." diye yalvardı yattığı yerden.

Küllü botumu şakağına o kadar sert indirdim ki bayıldı. Gözlerime kırmızı bir perde inmişti. Bir daha ismimi ağzına almasını istemiyordum.

Kane, Leigh'e benden önce ulaştı. Kardeşimi tutan iki adam onu hemen bıraktılar. Kane'in devasa, korkutucu formundan çekkindiler.

"Aferin," dedi öfkeyle ve Leigh'i kollarına aldı. "Çok zekisiniz." Ardından bana doğru dönüp, "Hadi," dedi.

Halden'in baygın vücuduna bir kez daha baktıktan sonra Kane'in peşinden koştum.

Kaleye doğru ilerledik ama...

Kale gitmişti.

Tamamen kül soluyarak öksürdüm ve boğazım kasıldı.

Tüm kale alevlerin içindeydi, çökmeye başlamıştı. Simsiyah duman ve küller, tepelerin üstünde fırtına bulutu gibi yükseliyordu. Çatırdayan ahşap sesleri gecede yankılanıyordu.

Ama görüntüye bakacak zamanımız yoktu.

İki semender bize doğru tehditkâr bir şekilde yaklaşıyordu, üstlerindeki Lal askerleri hayvanları bize doğru yönlendiriyordu.

"Bu taraftan," dedi Kane hızla.

Ter içindeydim, öksürüyordum. Dönüp arkama baktım.

Hataydı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Ahırın arkasından bir grup asker daha bize doğru yaklaşıyordu. hepsinin üzerinde Kehribar üniforması vardı. Kararlı bir şekilde bize doğru yürüyorlardı, yanlarında en az elli bölük daha vardı. Halden ve adamlarından kurtulduğumuz anda görülmüş olmalıydık. Köşeye sıkışmıştık.

Ağlamaya başladım.

Kaçmamız gerektiğini biliyordum ama gidecek bir yer yoktu.

Siktir, siktir, siktir.

Kane, teslimiyete benzer bir ifadeyle başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Uzun bir nefes verdi.

“Üzgünüm,” dışında başka bir şey söylemedi.

Tek eliyle Leigh'i kendine bastırdı ve diğer elini askerlere doğru uzatıp gözlerini kapattı.

Karanlıkta güçlükle görüyordum. Havaya yükselen dumanlar ise önümdeki manzarayı aydınlatan ay ışığını kesiyordu. Buna rağmen zift gibi siyah bir gölgenin, sanki canlıymış gibi askerlere doğru uzandığını gördüm. Sessizce kıvrılarak kollara ayrıldı ve tüm askerler karanlık, çarpık hayaletler tarafından boğulmaya başladı. Merhamet dileyen acı dolu çığlıklar yükseldi ama Kane yılmadı. Daha çok odaklanıp karanlık, dikenler, gölge ve toz yarattı. Adamlar öksürmeye, boğulmaya başlamıştı. Hepsi tek tek yere düştü. Kane hiç kıpırdamasa da çenesi çelik gibi kasılmıştı, gözlerinde acımasız bir ateş vardı.

Kanım damarlarımda donup kaldı, hıçkırıklar boğazıma dizildi. Onun ne olduğunu biliyordum. Neler yapabileceğini tahmin etmem gerekirdi.

Yine de yırtıcı, ölümcül gücünün dehşetine hazırlıklı olmam mümkün değildi. Bir sürü adam aniden ölmüştü.

İçgüdüsel bir şekilde geri çekildim.

“Kaç,” dedi iki elini kullanmak için Leigh'i yere bırakarak. “Kumsala gidin.”

Kane'in ne olduğunu biliyordum. Doğasını kabul etmiştim.

Ancak toprağın içinden çıkan acımasız, dikenli hayaletler tüm

KATE GOLDEN

askerleri öldürmüştü. Hayır, parçalamış ve çürütmüştü. Canlılardı, öfke doluydular ve öldürmeye hazırlardı. Sonra bir anda rüzgârda savrulan küllere dönüşmüşlerdi.

Ciğerlerimde hava kalmadı. Midem dalgalı bir denize dönüştü. “Gidin!” diye bağırdı.

Hareket etmem gerekiyordu. Hareket *etmemiz* gerekiyordu.

Döndüm, Leigh’in elini tuttum ve Kane’in söylediğini yaptım. Ondan uzaklaşıp güvenlik umuduna doğru olabildiğince koştum. Semenderler hâlâ kaleye gitmemizi engelliyorlardı, bu yüzden kumsala çıkan mağaraların girişini de kapatıyorlardı. Fakat zifiri karanlık bir dalga halinde önümüzdeki semenderlerin üstüne çöktü. Hayvanlar devasa bir gölge dalgasında boğulmaya başladı. Kendilerini korumak için ateş püskürdüler. Leigh’i kollarımla koruyup eğildim, ateş bize hiç ulaşmadı. Havada küle dönüşüp ay ışığı, karanlık ve ölümle aydınlanan çimenli tepelere hastalıklı bir kar gibi yağdı.

Koşmaya devam ettik, yanmış kalenin kalıntılarından gökyüzüne yükselen dumanları geçip kumsala yöneldik.

Kehribar ve Lal askerleri her yerdeydi. Cephanelik ve demirci atölyesinden yalvaran insanları topluyorlar, havada yankılanan çığlıklardan zevk alıyorlardı. Çimenlerle toprağın arasında kan gölleri oluşmuştu. Hava yağmurluymuş gibi içlerinden şapırtıyla geçiyorduk.

Çığlık atan insanların, yanan binaların, savaşılan askerlerin ve kılıç savaşlarının arasından geçtik. Bu vahşet bir yana, yaşananları Leigh’in aklından hatta kendi aklımdan silmem bile imkânsız olacaktı.

Kollarıyla bacakları kesilmiş bir ceset görünce Leigh’e gözlerini kapamasını söyledim. Ama kapatmayacağını biliyordum.

Bunu peri kralı yapmıştı. Toprak, çiçekler ve tuzlu sudan oluşan bu huzurlu başkenti yok etmişti. Kanlı, küle dönmüş bir ka-
buğa çevirmişti.

Ölmesi gerekiyordu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Yaptıkları için ölmesi gerekiyordu.

Kane hesabını soracaktı.

Sonunda kumsalı gizleyen taşlı çıkıntıya ulaştık.

“Peşimden gel,” diye fısıldadım Leigh’e. Kalbim boğazımda atıyordu, körfezi çevreleyen mağaralarda ilerlemeye başlamıştık. Ayaklarımız üşüyordu, bileklerimiz tuzlu sudan ve kaba kumdan kaşınıyordu. Sessiz mağaralarda dalgaların sesi ve uzaktan yükselen savaş naraları dışında tık yoktu. Bir de bizim zayıf, çaresiz nefeslerimiz vardı.

Bir mağaranın sonunda kumsalın uzandığını gördüm. Askerler kumun üstünde savaşıyordu. Artık yıpratıcı hale gelmiş metal sesleri şiddet dolu bir koro gibi beynimi sarsıyordu. Düşman askerler, körfezin diğer ucunda bir çeşit kamp kurmuştu; kampın etrafı toplar ve ateş püskürten canavarlarla doluydu.

Bu kampı geçebilirsek yelkenlerini açmış gemilere ulaşabilirdik. Uçurumun altındaki sığ sularda bekliyorlardı. Ama Siren Körfezi’ni dolduran tüm gemilerde Kehribar’ın yapraklı amblemi vardı. Yılantaşı gemileri neredeydi?

“Diğerlerini batırmışlar sanırım,” dedi Kane. Şaşkınlıktan neredeyse başımı arkamdaki taşa çarpıyordum.

Nereden gelmişti?

Kollarımı boynuna sarıp güvende olduğu için sevinme içgüdüm, tuhaf gücünün hafızası tarafından bastırıldı. Bir adım geri gittim. Leigh da benimle aynı şeyi hissediyor gibiydi, az da olsa arkama geçti.

“Benden korkuyorsunuz,” dedi karanlık bir ifadeyle. Soru sormamıştı ama yine de nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum. Güçlülükle yutkundum. “Onların gemilerinden birini almamız lazım.”

“Peki ya diğerleri?”

“Eminim onlar da bunu düşünüyordur.” *Tabii buraya kadar geldilerse.* Cümleyi tamamlamasına gerek yoktu.

Gözlerimi kısıp karanlığa baktım. Ay, okyanustaki dalgala-

KATE GOLDEN

ra solgun ve ısıltılı bir yansıma bırakıyordu. Kumların üstünde, gözlerimizin önünde gerçekleşen katliamla tuhaf bir zıtlık yaratıyordu. Göz ucuyla denizin yakınlarında bir hareketlenme gördüm.

Gördüğüm şey savaşın kaosu değil, okyanusun üstünde yükselen, kendi kendine ilerleyen bir çapaydı.

“İşte,” dedim Kane’e onu göstererek. “Bu Mari olmalı.”

Tek kaşını kaldırarak bana döndü. “Kızıl kız cadı mı?”

Of. Bu konuşmayı yapmak için vakit yoktu. “Evet, Briar Creighton’ın tılsımı da artık çalışma odanda değil. Ayrıca evcil *strix*’in neredeyse ölüyordu,” dedim.

Başka zaman olsa, Kane’in yüzündeki şaşkınlıktan büyük zevk alırdım. “Ne?” dedi başını sallayarak. “Palamut mu? O kimseye zarar vermez ki.”

Sır saklamakla ilgili iki çift söz etmek istiyordum ama önce güvenliğimizi sağlamalıydık. İkiyüzlülük derslerini sonra düşünebilirdim.

Elini yüzünde gezdirdi. “Briar’ın tılsımında büyü falan yok. Efsaneden ibaret.”

“Peki, o tılsım nedir?”

“Çok hoş ve pahalı bir mücevher.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yani Mari’nin yaptığı tüm büyüler...”

“Hepsini kendi yapıyor,” dedi ve sesi mağara duvarlarında yankılanırken eğilip Leigh’i kaldırdı. “Hadi gidelim.”

Ancak Leigh geri çekildi.

Araya girdim. “Ben taşırım.”

Kane’in çenesi sertleşti ama gözleri odaklanmıştı. “Tamam. Ben arkanızdan geliyorum.”

Derin bir nefes alınca ağzıma okyanusun tadı geldi, botlarımdan altındaki ıslak kumları hissettim.

“Bir şey daha söyleyeceğim,” dedi Kane kısık bir sesle. “Ak-lınızı kollayın. İkiniz de. Düşüncelerinize hâkim olun.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Midemde biriken şüpheden neredeyse kusacaktım. “Neden?” diye sordum.

“Burada mı bilmiyorum ama Lazarus zihin okuyabiliyor. Sizi bulması için ona herhangi bir şey vermeyin.”

Harika. Panik, korku ve öfkeden tir tir titredim.

Gemiye ulaşmamız gerekiyordu.

Leigh’i kollarıma alıp yavaşça hareket ettim. Kayaların, uçurumların ve dalların arkasına saklandım. Düşman kampına yaklaştığımızda içeride daha önce görmediğim gümüş zırhlı askerler olduğunu fark ettim. Midem dehşetle ekşidi.

Zihnimi boşalttım.

Bulutlar, boşluk. Hiçlik. Hiç kimse. Sessizlik.

Çok yakındaydık. Birkaç metre ötedeki palmye ağacının arkasında bir tutam kırmızı saç görünce içim umutla doldu. Sadece birkaç adım kalmıştı...

“Nereye gidiyorsunuz?” dedi ipeksi, son derece ölümcül bir ses. Tınısında tuhaf bir rahatlık vardı.

30

Karanlıkta, etrafımızı sarmış olan gümüş zırhlı askerler efsanelerdeki devlere benziyorlardı. At sırtında oturmuş, üstümüzde yükseliyorlardı. Leigh'i kendime çektim ve titreyen bedeninin kalbimi paramparça ettiğini düşünmemeye çalıştım.

Kılıcımı çekmeye fırsatım olmadan arkamdaki gümüş zırhlı askerlerden biri kollarımı tuttu. Kıvrandım. Morumsu karanlıkta, dengesiz kumlar üstünde Leigh'i bırakmamak için tekmeler atıp çırpındım.

"Onun kılına dokunayım demeyin," dedi Kane arkamdaki askerlere bakarak. Ancak üstüne yağdırdıkları yumruklarla dizlerinin üzerine çökmüştü. Çatırtı seslerini duyunca yüzümü ekşitip öğürdüm.

Leigh'i kollarımdan çekip aldılar, kıvranıp çılgınlık atıyordu. Buza benzeyen gümüş zırhlı askerler ikimizi de yere bastırıyordu. Sayıları bizden çok fazlaydı.

Yaşlı, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam kum üstünde yürüyerek yanımıza geldi ve bize baktı. Aynı biçimli çene, bir camı kesecek kadar çıkık elmacık kemikleri ve gümüş grisi gözleriyle aradaki benzerlik görmezden gelinecek gibi değildi. İçten içe kim olduğunu biliyordum. Bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Görüşüm bulanıklaştı.

KATE GOLDEN

Adam, kuma kan tükürmekte olan Kane'c döndü. "Hiç mektup göndermedin. Hiç ziyarete de gelmedin. Seni tanımasam beni özlemediğini düşünceğim," dedi.

Dehşet, tıpkı Kane'in çenesinden akan kan gibi başımdan aşağı akmaya başladı.

Lazarus Ravenwood. Peri kralı.

Hepimizi yok edecek olan adam.

Kane babasına baktı ama cevap vermedi.

Kalbim, midem öfkeyle doldu ve şaşkınlıkla korkunun yarattığı soğuk tabakayı silip attı. Amansız, alev alev bir öfke damarlarımda dolaşıyordu. Beni tutan peri askere karşı kıvrandım.

Bu adamı Kane öldürmese bile ben öldürecektim.

Arkamızdaki karanlık okyanusun ardından yükselen güneş, öfkemi yansıtarak etrafa kızgın ışıklarını saçtı. Güneş ışığı Kane'in gözlerini aydınlattı ve orada ilk defa gerçek bir korku gördüm. Elleri titriyordu, engel olmak için onları yanında yumruk yapmıştı. Zihnimi o kadar yoğun bir dehşet sisi kapladı ki başka bir şey düşünemez oldum.

Lazarus bana döndü. Gri saçları kısa kesilmişti, teni pürüzsüz ve bronzdu. Üstündeki elbise ise bu âleme ait olmayan kumaşlarla parlıyor, rüzgârda savruluyordu. Oğlu gibi uzundu ama daha yaşlı, daha zayıf görünüyordu. Çok yaşlı olduğu belliydi ama yüzü sadece zarif ve olgun bir güzelliğe sahipti. Kaliteli bir şarap gibi yıllanmış, biçimli ve çekici bir güzellikti. Diğer yandan gözleri... dipsiz kuyu gibiydi. İçleri bomboştu.

Bana yaklaştı, tek parmağını yüzüme uzatıp yanağımda gezdirdi. Midem bulandı ve Leigh yanımda inlemeye başladı.

Bu adamı *paramparça* edecektim.

"Ne kadar da enerji dolusun. Kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Sakin dokunma ona," dedi Kane. Her kelimesi bir öncekinden daha sert çıkmıştı.

"Hep böyle duygusaldın zaten," dedi Lazarus oğlunu azarlayarak. "Suikastçıma âşık olman benim suçum değil."

ONİKSİN ŞAFAĞI

.Ne?

Çatılan kaşlarımı düzelmeye zorladım ama yeterince hızlı hareket edememiştim.

“Görüyorum ki kız arkadaşına dürüst davranmamışsın.”

Heykel gibi hareketsiz kaldım.

Suikastçı mı? *Daha fazla* yalan olması nasıl mümkün olabilir-di? *Hâlâ* anlamadığım şeyler mi vardı?

Hayır. Doğru olamazdı. Yalan söylüyordu, bizi birbirimize düşürmeye çalışıyordu.

Yine de Kane’in yüzüne bakamadım.

“Aferin sana, kız arkadaş. İlk içgüdün doğruydu.”

Beynimi susturmam gerekiyordu. “Kes şunu,” diye tısladım.

Ama peri kralı bir kez daha oğluna döndü.

“Neden beğendiğini anlayabiliyorum. Şahane bir şey. Bunca yıllık arayışa rağmen tam da hayal ettiğim gibi.”

Midem halat gibi düğüm düğüm oldu. *Ne demek istiyordu?*

Kane ölümcül bir şekilde üstüne atılsa da askerler onu tekrar dizleri üstüne çöktürdü.

“Durun!” diye bağırıp onlara doğru ilerledim. Ancak daha fazla sayıda asker etrafımı sardı, ellerimi ve kollarımı geri çekip başımı tuttular.

Kıvranıp ısırmaya çalıştım, tek bir kasımı bile hareket ettirmek için tüm gücümü kullandım. Bu askerler daha önce hiç görmediğim türden bir güce sahipti. Kollarını bedenime çelik birer kelepçe gibi sarmışlardı. Lazarus, hareket edemeyen halime bakarak gülümsedi.

Gözleri yırtıcı, merak dolu bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü.

“Onun saçının bir teline zarar verirsen...” diye hırladı Kane. “Seni küle çeviririm. Canını bir kez bağışladım. Bu hatayı bir daha yapmam.”

Lazarus, Kane’in tehdidine hiç aldırmış etmemişi.

“Sen öyle mi hatırlıyorsun, oğlum?” diye sordu ve askerlerin birinden tam olarak göremediğim bir şey aldı.

KATE GOLDEN

Elindekini görmek için başımı zorladım. Bir anda boğuk bir çığlık atarak ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım.

Elinde tuttuğu şey parlak bir gümüş hançerdi.

Kane, arkasındaki adamların elinden kurtulmak için çırpındı. Gerçekten *çırpındı*. İçim dehşetle sızladı. Gözlerinin içine bakamıyordum. Korkusunu görmek istemiyordum. Ben...

"Oğlum sana kâhinin kehanetinden bahsetmedi mi? Çok şaşırdım," dedi kral. Kuduz bir hayvanmışım gibi bana yavaşça yaklaşıyordu. "Seni sadece bunun için kullanacağını bilmen gerekiyor. Babasını sonsuza kadar yenebilmesi için sadece bir araçsın, o kadar."

Başımı askerin elinden kurtarıp Kane'e döndüm. "Ne demek istiyor? Bana anlatmadığın şey nedir?" Sesim saf bir korkuyla titriyordu. Bu bir ağıttı. Bir çığlıktı. Bir yakarıştı.

"Üzgünüm, Arwen. Çok üzgünüm..."

Bu bilgileri zihnimde oturtmama yardım edecekmiş gibi başımı salladım. Söylenenlerin hiçbiri mantıklı gelmiyordu. İçim gözyaşları ve panikle dolmaya başlamıştı, ihanet yanaklarımı ısıtıyordu. Peri kralı gözlerini kapatıp kehaneti ezbere okumaya başladı.

*"Taşların kutsadığı ışıltılı bir dünya,
Bir krallık yok olacak küçük oğluyla.
Küllere, kemiklere dönüşen bir şehir.
Gökten düşen yıldız yanında savaş getirir
Doğacak peri soyunun son saf kızı,
Kalbinde bulacak Güneşin Kılıcı'nı.
Çeyrek yüzyıl sonra, savaşta buluşacak baba ve çocuk,
Anka kuşunun kanatları altında haşlayacak son dövüş.
Bir kral ancak onun elinden ölür
Seçim yapmanın yükünü bilen bir kadın,
İki âlemi de kurtarmak için verilen bir ödün.
Yoksa hiçliğe karışır bir âlem bütün.
İki saf peri de tadacak felaketi, ikisi de düşecek.
Çok yazık, herkesi kurtarmak için başka çare yok."*

ONİKSİN ŞAFAĞI

Gözlerinde neşe vardı. “Biraz sefil bir şey değil mi? ‘İkisi de ölecek.’ Yazık. Bence çok iyi arkadaş olabilirdik.”

Düşüncelerimi toparlayamıyordum. Kafam çok karışmıştı, midem bulanıyordu. Ben...

Bana yalan söylemişti. Yaşadığımız her şeyden sonra.

Kehanet...

Sonunda, *sonunda* her şeyi eksiksiz anlayınca damarlarımda soğuk bir sakinlik hissettim. Kane’in bana asla söylemediği, gizem perdesi ardında saklamaya ve gizlemeye çalıştığı şey buydu.

Bert’in beni Karanlık Kale’ye getirmesinin tek nedeni buydu. Kane’in beni kalede tutmasının nedeni de.

Asla anlayamadığım güçlerim...

Ama Kane anlamıştı.

Önümde duran bu adamın sonunu getirmek kaderimde yazılıydı. Peri kralını yok edecektim.

Çünkü son safkan peri *bendim*.

Ve benim kaderimde de ölmek vardı.

Lazarus gümüş hançerini bana doğrulttu. “Yakında hepsi bitecek, Arwen. Karşı koymamaya çalış.”

Leigh ve beni tutan adamlara karşı savaşmaya başladım. Leigh’in ağlaması içimi paramparça ediyordu.

“Hayır!” diye kükredi Kane.

Yerden karanlık, dalgalanan bir güç fışkırdı ve tıpkı bir fırtına gücüyle Kane’i tutan peri askerlerini dağıttı. Gümüş zırhlı askerler onu yakalamak için hamle yaptı ama güçleri -alev dalgaları, mor ışıklar, parıltıyan aynalar- onun zehir siyahı gölgelelerine karşı çıkamıyordu. Kane aralarından kurtulup saf, sonsuz bir nefretle babasına doğru atıldı.

Ölümcül, siyah dumanlar ellerinden ve sırtından kanat gibi püskürdü. Neredeyse peri kralına erişmek üzereydi.

Neredeyse.

Ancak Lazarus döndü, elini sallayarak havada bir buz sarkıtı oluşturdu ve buz parçası Kane’in göğsüne saplandı. Bacakları gücünü kaybedip korkunç bir iniltiyle kuma yığıldı.

KATE GOLDEN

"Kane!" diye bağırdım, sesim bana ait değil gibiydi.

Kane acıyla inliyordu. Yapışkan, koyu renkli kanı parmaklarının arasından akıyordu. Buz parçasını göğsünden çıkarmak için uğraşsa da başarılı olamadı. Yerde sürünmeye, beni tutan askerlerin elinden kurtulmaya çalıştım. O kadar şiddetli ağlıyordum ki bağırıyordum. Gücüm parmak uçlarımdan sızlıyordu. Onu iyileştirebilirdim, onu kurtarabilirdim...

Fakat bir santim bile hareket edemiyordum. Peri askerleri başımı yere bastırıp Kane ve Lazarus'tan ters yöne çevirince ona bakamadım bile.

Leigh'in bunları görmesini istemiyordum. Başımı iki yana salladım. Düşünemiyordum, nefes alamıyordum...

"Lütfen," diye yalvardım.

"Arwen..." diye inledi Kane karanlığın içinden. Kendi kanıyla boyanmıştı, askerler onu bir kez daha yakalamıştı. Gözlerinde sonu gelmeyen, katıksız bir öfke vardı. Ve acı.

Bir de keder.

O kadar kederli bakıyordu ki paramparça olmuşum.

Bana doğru uzandı ama çok fazla asker ona engel oluyordu, elleri kan içindeydi. *Kan kaybediyordu*, oluk oluk kan akıyordu.

Lazarus önümdeydi, parıldayan gümüş hançeri çekmişti. Kendimi kaçınılmaz acıya hazırladım.

Şiddetli bir rüzgâr ve metale çarpan kıvılcım sesleriyle geriye doğru savruldu. Leigh ile birlikte bizi tutan askerlerin üstüne düştük.

İçim rahatlamayla doldu.

Özgürdük. Kurtulmuştuk.

Doğrulduğumda gözlerim hâlâ bulanıktı, Kane'in yok olduğunu gördüm.

Kumda durduğu yerde biraz önce onu tutan üç askerin *kavrulmuş* cesetleri vardı.

Beni Oniks'e getirdikleri gece bindiğim ejderhayı gördüm.

Kalbim buz tuttu.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Pürüzsüz, siyah hatları ve parıldayan pullarına baktım. Bunu en başından beri anlamamış olmam çok saçma ve komikti. Kane, ejderha formunda da aynıydı. İmkânsız derecede güzel, şeytani bir güce sahip korkunç bir hayvandı.

Lazarus da hiç tereddüt etmeden değişti.

Dönüşümünün şiddeti gözlerime kum saçtı, ışıltının acı tadı ağzıma gelirken öksürdüm. Leigh'i kollarımla korudum.

Lazarus'un dönüşmüş formu iğrenç, gri pullu bir ejderhaydı. Kane'in ejderha formundan yarı yarıya daha büyüktü, ayrıca en az iki kat daha korkutucuydu. Kane'in ejderha halinde biraz sıcaklık ve insanlık vardı ama Lazarus tam anlamıyla bir canavardı. Soğuktu, duygusuzdu. Şiddetten başka bir şeye sahip değildi.

Uzun sırtında sivri dikenler vardı, salladığı kuyruğu yükselen güneşin ışığında parlıyordu. Pullu göğüs kafesinde çarpık, pembe bir yara vardı. Ağzındaki sıralı dişler kalabalık, tehlikeli bir mağaradaki sarkıtlar gibi parlıyordu. Taze kan kadar kırmızı gözleri bana bir kez baktıktan sonra Kane'e odaklandı. Pençelerini savurarak Kane'in ejderha formunu ağzına alıp gökyüzüne yükseldi.

Savaştan mahvolmuş kumsala baktım ve doğan güneşe doğru başımı kaldırdım. Korkunç bir domino etkisi gibi, etrafımızdaki peri askerlerin birkaçı da form değiştirip onların peşinden yükseldi.

Sfenksler, hydralar**, harpieler***...*

Kane'in bahsettiği tüm peri askerleri krallarının peşinden gitti.

Kane'in hiç şansı yoktu.

Doğan güneşin saçtığı soluk ışığa karışan yıldızlar arasında korkunç, inanılmaz bir savaş yaşıyordu. Ancak bekleyip olacıkları izlemeye niyetim yoktu.

Kılıcıma uzanıp Leigh ile etrafımızı saran askerlere saldır-

* Gövdesi aslan, başı çoğunlukla insan ya da kuş olan mitolojik varlıklardır. (c.n.)

** Dokuz başlı deniz yılanı olan mitolojik varlıklardır. (c.n.)

*** Bir kuşun gövdesine sahip kadın başlı mitolojik varlıklardır. (c.n.)

dım. Sayılarının çok fazla olduğunu biliyordum. Yine de demek zorundaydım.

“Yanımdan ayrılma,” diye bağırdım Leigh’e. Ardından kılıcımı peri askerlerden birinin boynuna sapladım.

Karşı darbeleri savuşturup engelledim. Bir askerden diğerine geçiyordum.

Fakat ters giden bir şeyler vardı.

Nedense kimse bana dokunmuyordu.

O kadar iyi değildim. Bunlar peri askerlerdi, var olan en ölümcül insanlardı ayrıca savaşmak için eğitilmişlerdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Leigh fısıldayarak.

“Kılıç kullanmayı öğrendim. Uzun hikâye.”

“Onu sormuyorum.”

Sonra fark ettim.

Yürüdüğümüz sırada ayağımızın altındaki kum içine çöküyordu. Bize dokunmaya çalışan tüm askerler cam kadar ince, koruyucu bir ışık huzmesi tarafından geriye doğru savruluyordu.

“Bunu ben yapıyor olamam,” dedim ama sesim fısıltıdan bile kısıktı. *Doğacak peri soyunun son saf kızı*. Kurtadamla dövüşüğüm sırada hissettiğim sıcak parıltı ve gücü hatırladım. “Bekleyip şansımızı zorlamanın anlamı yok.”

Kılıcımı kınına sokup Leigh’i kollarıma alarak gemiye doğru koşmaya başladım. Etrafımızdaki altın ışık, kumsalın soluk mavi ışığı üstüne doğan ikinci bir güneş gibiydi.

Tüm krallıkların ve ülkelerin askerleri arasından geçtiğimiz sırada, “Kral ne olacak?” diye bağırdı Leigh.

“Hangisi?”

“Senin kralın!” diye bağırdı.

“Bırak onu,” dedim. Kane’i düşününce içim öfkeyle doluyordu. Tanıştığımız ilk andan itibaren bana yalan söylemişti.

Beni kullanmıştı.

Hayatta kalırsa onu kendi ellerimle boğacaktım.

Gemiye ulaştığımızda Leigh koşarak güverteye çıktı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Herkes oradaydı.

Annem ve Ryder'ın, ne kadar rahatladıkları yüzlerinden anlaşılıyordu.

Leigh onların kollarına atladığında paramparça olmuş kalbimin küçük bir kısmı iyileşti.

Leigh'i göğsüne bastırırken, "Taşlar'a şükürler olsun," diye mınıldandı annem.

Güverte, ölü Kehribar askerlerinin bedenleriyle doluydu. Biz Lazarus'un elindeyken Griffin ve Eryx gemiyi ele geçirmiş olmalıydı. Başarılarını görünce içimde bir zafer edası hissettim.

Ancak Yılantaşı ile Oniks askerleri, Lazarus'un askerlerinin gemiye binmesini güçlükle engelliyordu. Kılıçlar çınlayıp askerler bağırırken Amelia ve Mari halatların çözülmesine, yelkenlerin ayarlanmasına yardımcı oldu. Kulaklarımdaki alevli kükemeler semenderlerin yaklaştığını işaret ediyordu.

Elimizdeki çelik silahlarla ateşe karşı savaşmamız mümkün değildi.

"Demir alman lazım, hemen!" diye seslendim gemiye kaptanlık eden Oniks askerine. Güneş gökyüzünde yükselmeye başlamıştı, peşimizden gelmemeleri için karanlığa ihtiyacımız vardı. Zırhlı pantolon giymiş, üstü dövmelemlerle kaplı genç bir Yılantaşı askerinin çapayı yukarı çekmesine yardım ettim. Griffin, kaptana sinyal verdi ve gemi gıcırdayarak hareket etmeye başladı. Ailemin bağrıışlarına aldırış etmeden karaya doğru koştum.

Her ne kadar sesleri kalbimi paramparça etse de...

Her ne kadar tuzla buz olsam da...

Yardım etmem gerekiyordu, bir şeyler yapmalıydım. Sığ suya atladım, ayaklarımı yere sıkıca basıp diğer Oniks savaşçıların yanında durdum ve kılıcımı kaldırdım.

Yanıma iki pençeli ayak indi.

Elimdeki kılıcı hemen ona doğrulttum ama deniz rengi, camı andıran gözlerini hemen tanımıştım.

KATE GOLDEN

“Griffin’ mi? Gerçekten mi?”

Devasa, tüylü canavar başını salladı. “Ailem çok yaratıcı değildir.”

Griffin hızla hareket etti, devasa kanatlarıyla askerleri etrafa saçtı ve aslana benzer dişleriyle kafalarını kopardı. Kanları yüzüne sıçırıyordu ama umurumda değildi. Hatta hoşuma gidiyordu. Katliama ve yıkılmış pullu canavarların vücutlarına baktığımda gördüğüm tek şey huzurlu Siren Mağarası şehrine yaptıklarıydı.

Her birini tek tek öldürecektim.

Darbeleri savuşturup saldırdım ama sığ suda hareket ettiğim için yavaşlıyordum. Kılıcımı daha güçlü savaşçılara karşı savurmak da beni yormuştu. Yüksekten Kane’in ejderha formunun kükrediğini duydum, önümüzdeki askerleri yakıyordu. Gri ejderha ise peşinden geliyordu. Yanmış et kokusunu alınca midemdekileri altımızdaki sığ kuma çıkaracak gibi oldum. Revirde o kadar zaman geçirmeme rağmen yanmış insan cesetlerine karşı duyarlılığım hiç değişmemişti.

Askerler hâlâ gelmeye devam ediyordu.

Kılıcımı savurup homurdandım. Kılıçları, alevleri ve yumrukları güçlkle savuşturdum. Işığın loş olması hoşuma gitmişti. İçinde savaştığımız okyanus suyunun ne kadar kırmızıya döndüğünü görmek istemiyordum. Bir Lal askeri yaklaşarak kılıcımı benimkine savurdu. Blok yapıp döndüm ama savunmamı aşmayı başardı. Adam kılıcını bana saplamak üzereydi ki göz ucuyla gördüğüm Barney, askerin göğsünü ikiye ayırdı.

“Teşekkürler,” dedim nefes nefese.

Cevap olarak üstüme atlayıp beni sığ suya yatırdı, kendi vücuduyla beni koruyordu.

“Hey!”

“Gemiye binmeniz lazım, Leydi Arwen.”

“Bu insanları ölüme terk edemeyiz,” diye homurdandım ağırlığı altından.

* Yunan mitolojisinde aslan ile kartalın karışımı olan, uçabilen bir yaratık. (ç.n.)

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Başka seçeneğimiz yok.”

Barney’nin haklı olduğunu biliyordum.

Sayılan çok fazlaydı. Canavarları, ayrıca perileri vardı. Daha ılıltı bile kullanmıyorlardı. Kılıçları, okları ve topları Siren Mağarası’nın yarısını yok etmeye yetmişti. Barney üstümden kalkıp gökyüzüne bakarak ısıklık çaldı. Bir dakika bile geçmeden çarpık pençeler ikimizi de alıp deniz boyunca taşıdı ve gemiye bıraktı. Rüzgâr yüzümü yalarken, Griffin’in kanatlarının kuvveti güverte-deki bazı Yılantaşı askerlerinin koşarak kaçmasına neden olmuştu.

Kıyıya doğru dönüp baktım. Bazı askerler hâlâ kalçalarına kadar gelen suda savaşıyordu ama düşmanlarımızın çoğu geri çekiliyor gibiydi. Bir an, çocuksu bir iyi niyetle gitmemize izin verirler mi diye merak ettim. Evimden, kaleden, sonra da buradan çıkarılmak... En eski arkadaşımı kaybetmek ve Kane ile aramızda yaşanabilecekleri yok etmek bir ömür boyunca yeter mi diye düşündüm.

Bunun yerine semenderlerin düşmanların oklarını yaktığını, gemimizi alevli metal yağmuruna tuttuklarını korkuyla izledim. Gemideki herkes saklanacak yer aradı. Ryder ve ben, Leigh ile annemi kapıp güvertenin altına inmek için koştuk.

Büyük bir gürültüyle kaptan köşküne girdik.

Rutubetli odanın kokusunu içime çektim.

“Ucuz atlattık,” dedi Ryder yarası var mı diye kontrol ederken. Hiçbir yerinin kopmadığını görünce yere yatıp derin nefesler almaya başladı.

Leigh benden uzaklaşarak, “*Kanlı Taşlar*,” diye nefes verdi.

Böyle bir şey söylediği için annemin ona kızmasını bekledim.

Ölüme bu kadar yaklaşmış olmamıza rağmen azarlamasına engel olamazdı.

Ama hiçbir şey demedi.

Karanlık bir soğukluk -saf dehşet- boğazımı gıdıkladı.

Arkamı döndüm, alımdaki yıpranmış ahşaplardan güç alıp doğruldum.

KATE GOLDEN

Annem hâlâ yerdeydi, kalbine ok saplanmıştı.

“Hayır!” diye çığlık attım.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

Onu kollarıma alıp sarsarak bağırdım. Kalbim kulaklarımı sağır edecek gibi atıyordu, ürperiyordum.

“Arwen, iyileştirebilirsin değil mi?” dedi Ryder annemin diğer yanına geçerek. “Anne, anne! Bizi bırakma.”

“Anne?” Leigh ona sıkıca sarıldı ve kalbim atmayı tamamen kesti.

Onu tuttuğum an anlamıştım. Midem bulandı, gözlerim kararı, nefes alamıyordum. *Nefes alamıyordum.*

Güçlerim, annemin üstünde hiçbir zaman işe yaramamıştı.

Yine de denedim, avuçlarımı kana bulanmış bluzuna bastırdım. Tüm enerjimi ona yönlendirdim. Dagan’ın öğrettiği gibi gökyüzünü, havayı ve atmosferi düşündüm. Son bir nefes alır gibi etrafımdaki her şeyi içime çekmeye çalıştım. Nabzım sızlıyordu, bedenim ağrıyor ve başım çatlıyordu. Beklemeye devam ettim. Gücümün etkisiyle tendonlarının, kaslarının ve derisinin okun etrafında tekrar kapanmasını bekledim. O kadar zorlanıyordum ki sinir hücrelerim titriyor, çenem kasılıyordu. Kan oluk oluk akmaya devam etti, hiçbir şey olmadı.

“Çok, çok üzgünüm. Yapamıyorum. Hiç olmadı...” diye ağladım.

“Arwen,” dedi annem fısıltı gibi bir sesle. “Biliyorum.”

Daha şiddetli ağlamaya başladım. Ne güç ne cesaret ne de umut bulabiliyordum. Yarası çok ciddiydi. Ryder’in yüzü buruşmaya başlamıştı. Leigh’e sıkı sıkı sarılıyordu ama Leigh heykel gibi hareketsiz duruyordu, rengi solmuştu. Gözlerinde biriken yaşlar dehşetinin tek işaretiydi.

“Ben yaptım. Hepsi benim hatam,” diye ağladım.

“Hayır. Hayır, Arwen.” Islak bir şekilde öksürdü. “Ne olduğun hep biliyordum ancak seni yine de sevdim.”

Karmakarışık olmuş, paniklemiş zihnimde kafa karışıklığı ve şok çarpıştı.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Nasıl bilebilirdi? Tekrar öksürünce soru boğazımda yok oldu. Çok az vakti kalmıştı.

“Seninle gurur duyuyorum, Arwen. Hep duydum, her zaman da duyacağım. Nerede olursam olayım,” dedi ve yüzümü boynuna gömdüm. Leigh’in ile Ryder’in yüzlerindeki ifadeden daha büyük bir acı, daha güçlü bir keder olamazdı.

“Güzel yavrularım,” diye fısıldadı. “Birbirinize dikkat edin. Zamanı gelince...”

Son sözünü bitiremeden vücudu rahatladı.

Sonrasında duyulan tek ses ağlamalarımıza aitti.

Annem ölmüştü.

Onu tamamen hayal kırıklığına uğratmışım.

Güneş, pastel renkli bulutlu gökyüzünde doğuyordu. Altımızdaki sakin sular bizi sarsıyor, sakin ve ritmik bir melodi çalıyorlardı.

Annem ölmüştü.

Bunu kaldıramazdım. O kadar güçlü değildim.

Ryder’in buruşturduğu yüzü, annemin hareketsiz bedeni üstünde paramparça oldu. Leigh ise şok olmuş halde bakmaya devam ediyordu. Bilincinin açık olduğunun tek göstergesi yavaşça akan gözyaşları ve düzensiz nefesleriydi. İkisine de uzanmak istiyordum. Onlara sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ancak konuşmak bir yana, güçlkle düşünebiliyordum.

Yalan söyleyecek gücüm de yoktu.

Bacaklarımı hissetmediğim halde ayağa kalktım. Kalbim boğuk bir patırtıyla atıyordu, zihnim açılmıştı. Ryder arkamdan bir şey söylemiş olabilirdi. Seslenmiş olabilirdi. Emin olmam mümkün değildi.

Kaptan köşkünden sersemlemiş bir halde çıkıp geminin burunda durarak kıyıya baktım. Güverteye hâlâ oklar yağıyor, si-per almaya çalışanları ısıkalyordu ama hiçbirisi bana değmedi. Lal ve Kehribar gemileri bizi dalgalı suların üstünde takip etmeye

KATE GOLDEN

devam ediyordu. Semenderler kumsaldan çekiliyor, arkalarında katliamın kalıntılarını bırakıyorlardı. Zırh kalıntıları, yere düşmüş silahlar, kanla boyanmış kumlar... Üstümüzdeki karanlık gökyüzü, sabah yağmurunu getiren mor bulutlarla doluydu. Kanatlı hayvanlar havada savaşıyordu, pençeleriyle pulları sislerin arasında çarpışıyordu.

İçimi saf, alev alev bir öfke kaplamıştı. Beni baştan aşağı doldurmuştu. Öfke ve kederle titriyordum.

Ancak korkmuyordum.

Ruhumdan işlenmemiş, acımasız bir güç akmaya başladı. Gözlerimden, avuçlarımdan ve kalbimden fışkırıyordu. Sanki bir baraj kırılmıştı, içimden aktığını hissedebiliyordum. Gücü kontrol edemeyip çılgık attım. O kadar zorlandım ki ciğerlerim yanmaya başlamıştı.

Beyaz ışıkla birlikte bıçak kadar keskin rüzgârlar denizi yarıp askerleri yok etti. Kehribar ile Lal, denizdeki gemiler ve kumsaldaki bölüklerin hepsi altın rengi sıcak bir titrek ışıkla parlamaya başladı. Çığlıkları bana güç veriyordu. Acıları benim ruhum olmuştu. Hepsini içtikçe içtim.

Kollarımı gökyüzüne kaldırarak etrafımdaki havayı çektim. Yağmurlu hava, şimşek, bulutlar. Damarlarımı, ciğerlerimi ve gözlerimi doldurdular. Gökyüzündeki korkunç, kanatlı canavarları tek tek denize düşürdüm. Ta ki deniz kırmızıya boyanana, dalgalar kanlarıyla yükselene kadar. Güvertedekilerden yayılan korkuyu hissedebiliyordum. Sevdiklerim dahil herkesin çılgınlıklarını duydum.

Ancak durdurmam mümkün değildi.

Siren Mağarası'nın masum vatandaşlarını düşündüm. Ölmüşlerdi, yaralanmışlardı, evlerinden olmuşlardı. Ne kadar adaletsiz olduğunu düşündüm.

Leigh ve Ryder'ı annemsiz düşündüm. Kralın açgözlülüğü yüzünden yaşamak zorunda kaldıkları dehşetleri. Kâbuslarla, gözyaşlarıyla geçirecekleri onca geceyi...

ONİKSİN ŞAFAĞI

Powell'ı düşündüm. Giysilerinin mide bulandırıcı kokusunu. Kulübesinin küçük, dar odasını. Hem kemeri hem de kelimeleriyle savurduğu her darbenin ne kadar canımı yaktığını. İstismarının bana nelere mal olduğunu. Fazla korunmuş, acınası hayatımı...

Annemi düşündüm. Neredeyse tek başına yetiştirdiği tatlı çocukları, yaşadığı ufak hayatı. Tüm hayatı boyunca yaşadığı acı ve zorluğu, sağlığına kavuşma fırsatından oluşunu. Şifacılıkla kutsanan kızının onu asla iyileştirememesini. Onursuz, acılı, anlamsız bir şekilde ölüşünü...

Sonra da kendimi düşündüm. Yaşadığım tüm istismarları, manipülasyonları, darbeleri ve hakaretleri. Çocukluğumu ve geçtiğimiz birkaç yılı şekillendiren onca şeyi. Korku ile harcanan, dışarıdan saklanarak geçen, yalnız kalmaktan korkan ama hep yalnız olan hayatımı. Yaşanabilecek başka şeylerin nasıl olabileceğini gösteren tek kişinin bana ihanet edişini. Öleceğimi söyleyen kehaneti...

Sonunda bu dünyadaki görevimi bütünüyle anlamıştım ve bu ölmekti.

Bağırıp içimi döktüm.

Acımı parmaklarımdan, kalbimden ve ağızımdan akan güce kattım.

Bedenim güçle titredi. Yıkıyor, yok ediyor ve asla sonu gelmiyordu. Acımı göklere bağırıp düşman askerlerinin üstüne acımasız bir alev yağmuru çağırdım.

Dünya fazla zalimdi.

Kimse bir gün daha yaşamayı hak etmiyordu.

Hepsini yok edecektim.

Herkesi...

"Seni kurtaracağımı düşünmediğin halde olağanüstü bir cesaret gösterdin."

"Korku adını verdiğimiz şey aslında güçtür; bunu iyilik için kullanabilirsin."

KATE GOLDEN

"İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemedim."

"Sen parlak bir alevsin, Arwen."

"Ne olduğunu hep biliyordum ama seni yine de sevdim."

Güverteye yığıldım, gözlerimden yaşlar akıyordu ve nefes nefese kalmıştım.

31

Alnımda soğuk bir kompres vardı. Öfkeli sabah güneşi omuzlarıma vurup tüylerimi diken diken ediyordu.

“İşte,” dedi tanıdık, yumuşak bir ses. Gözlerim uykudan ve kederden ağırlaşmıştı. Gözlerimi kırparak Mari’nin nazik, endişeli yüzüne baktım. Kırmızı bukleleri üstüme sarkıyordu. Yavaşça doğruldum, başım çatlıyordu. Hâlâ geminin güvertesinde olduğumuzu fark ettim. Güneşin gökyüzündeki konumuna bakılırsa saatlerdir baygındım.

Dönüp denize baktım, tuzlu suyun yüzüme çarpmasına izin verdim. Yılantaşı gözden kaybolalı çok olmuştu. Hiçbir yerden kara görünmüyordu.

Ben...

Düşünemiyordum bile. Ne yaptığımı hatırlamak istemiyordum.

Ne kaybettiğimi.

“Peşimizde kimse yok,” dedim.

“Senin... saldırıdan sonra,” deyip durdu. Doğru kelimeleri arıyormuş gibiydi. “Takip edebilecek kimse kalmadı. Kral Ravenwood’un başkentteki cadıları burada değil, ben de gemiyi gizleyecek bir büyü bulmak zorunda kaldım. Orduları tekrar toparladıklarında en azından izimizi bulamayacaklar.”

Başımı salladım, uyuşmuştum.

KATE GOLDEN

Kane'in gemide olup olmadığını sormayacaktım...

"Evet," dedi soğuk kompresi alıp tekrar suya batırarak. "Peri-sin. Bunu bana söyleyebilirdin," dedi ve bana kırıldığını sesinden anladım.

"Bilmiyordum."

Başımı kaldırıp güneş ışığına karşı gözlerimi kısıtım. Bu ses Ryder'a aitti. Leigh'in elinden tutuyordu. Kız kardeşimin yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Onu hiç bu kadar soğuk görmemiştim.

"Nasıl oluyor da sen saf peri oluyorsun ama biz olmuyoruz? Annemiz aynı kişiydi," dedi. Onun da ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar ciddiye. Ne olursa olsun içinde parıltıyan o sonsuz ışık yok olmuştu.

"Bilmiyorum," dedim. Sesim bir yakarış gibi çıkmıştı.

Mari'nin yardımıyla ayağa kalktım ve yavaşça onlara doğru ilerledim. İkisinin de irkilmediğini gördükten sonra onlara sarıldım.

Uzun bir süre öylece kaldık.

Babalarımız farklı olsa da hiçbir zaman üvey kardeşim olduklarını düşünmemiştim.

Babamın kim olduğunu bilmiyordum, çocukken annem ondan hiç bahsetmemişti. Sonunda, iki sene kadar önce ağzından laf almayı başarmıştım. Abington'ın dışındaki bir handa, başka bir krallıktan bir adamla tanıştığını söylemişti. Hangi krallık olduğunu hatırlayamıyordum.

Annesini kaybettiği için acısını içkiyle bastırıyormuş. Adam onu neşelendirmiş ve dansa götürmüştü. Ertesi sabah adamın kulübesinde uyanmış fakat adam ortada yokmuş.

Onu bir daha hiç görmemiş.

Babamı böyle düşünmek istemiyordum, o yüzden onun hakkında hiç düşünmemiştim.

Aklımı ne kadar zorlarsam zorlayayım, bu adamın benim peri olmamla bir alakası olmadığından emindim.

ONKİSİN ŞAFAĞI

Ben son *saflık* periydim. Hem annemin hem de babamın *saflık* olması gerekiyordu. Yani ya annem tüm hayatı boyunca peri olduğunu gizlemişti ya da gerçek annem değildi.

Artık kardeşlerimden başka ailem kalmamıştı, en yakınlarım onlardı. Muhtemelen ikisiyle de kan bağı yoktu. Annemi kaybetmenin kalbimde açmış olduğu yara, beni doğuran kadının o olmadığını fark etmemle birleşerek kalan irademi de yok edecek güce ulaşmıştı.

Sarıyor olmamıza rağmen kendimi onlardan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim, aylar sonra ilk defa kavuşmuştuk. Kim olduğumu öğrendikten sonra kendime o kadar yabancı ve uzaktım ki, artık kendim gibi hissedemiyordum. Bu histen nefret ediyordum.

Ama en çok Kane'den nefret ediyordum. Nerede olduğundan emin değildim, kendime babasıyla olan savaşından kurtulup kurtulmaması umurumda değil, dedim.

Neden umurumda olacaktı ki?

Kardeşlerimi bırakıp fazla parlak güverteye baktım. Birkaç asker yaralılarla ilgileniyordu ama çoğu kişi güvertenin altına inmiş gibi görünüyordu.

Kaptan köşkünden yükselen küçük ayak sesleri kasvetli düşüncelerimi dağıttı.

"Resmen korkağız, başka açıklaması yok!"

Arkamı döndüğümde Amelia, Eryx, Griffin ve Barney'nin sırayla güverteye çıktığını gördüm.

Kane yoktu.

Midemi düğümleyen duygu rahatlama mıydı, yoksa keder miydi emin değildim.

Her biri bana baktı, Amelia'nın bakışları buz gibiydi. Kral Eryx'in bakışlarında ise hafif bir merak vardı, Barney'nin bakışları sempati doluydu. Griffin'in bakışları her zamanki gibi ifadesizdi. Gözlerinin üstümde olduğunu fark edince göğsümün derinliklerinde hafif bir utanç kıvılcımı hissetmiştim. Ancak bu duyguyu yaşayamayacak kadar uyumuş, yorgun düşmüştüm.

KATE GOLDEN

"Amelia, başka çaremiz yoktu," dedi Kral Eryx tekrar kızına dönerek. "*Hayatta kalmamız gerekiyordu.*"

Amelia ona döndü. "Halkımızı acıya terk ettik," dedi nefretle. Resmen bağıırıyordu.

"Bazılarını diğer gemilere bindirdik, onlar..."

"Ben bindirdim. Senin yaptığın tek şey kaçmak oldu."

"Daha önemlisi," dedi Kral Eryx vurgusuyla onu susturarak. "Hayatta kaldık, böylece savaşa devam edebiliriz."

"Şimdi nereye gideceğiz? Kaçmaya devam mı. edeceğiz?" diye öfkeli bir sesle sordu.

Kral Eryx, Griffin'e baktı ama Griffin cevap vermedi. Bunun yerine geminin burmuna döndü.

Kane, karanlık ve intikama susamış bir ölüm iblisi gibi gölgelerin arasından belirdi.

"Sitrin Krallığı'na gideceğiz."

Hayattaydı.

Kalbimin parçalandığını duyar gibi oldum.

Mahvolmuştu. Kollarında ve boynunda kesikler vardı. Bir gözü morarıp kapanmış, dudağı yarılmıştı. Rüzgârda savrulan gömleği altında alelacele sarılmış bir göğüs yarası vardı. Eğreti sargılar parlak kanla kaplıydı.

Kane hemen bana odaklandı. Gözleri endişe doluydu.

Bakışlarımı ondan çekip önümde uzanan tuzlu, dipsiz suya odaklandım.

"Kuzgun gönderip geldiğimizi haber veremeyiz, Kral Ravenwood," dedi Eryx.

"Bizi seve seve karşılayacaklarını ummaktan başka çaremiz yok."

Griffin bu söz üstüne karanlık bir kahkaha attı. "Karşılamayacaklar."

"Biliyorum," dedi Kane ölümcül bir sakinlikle.

Karşısındaki topluluğun yanından geçip çekingen bir şekilde yanıma yaklaştı. Gözlerinden daha fazla kaçamayacağımı fark edince ona doğru döndüm.

ONİKSİN ŞAFAĞI

“Nasılsın, kuşum?” Yüzü pişmanlıkla dolup taşıyordu ama sesi içki gibiydi. Bir anlığına rahatlatıcı hatta zevk vericiydi. Sonrasında ise acı bir tat bırakıyordu.

“Benimle konuşma.” Bunların hepsi elbette onun suçu değildi. Yine de duygusal açıdan o kadar yıkılmışım ki acısını birinden çıkarmam gerekiyordu. Bunu en çok hak eden de oydu.

Ryder, koruyucu bir şekilde önüme geçip kollarını bağladı.

“Bize biraz izin ver, Ryder,” dedi Kane, gerçekten ölümcül görünüyordu.

Ryder bana baktı ve başımı şiddetle iki yana salladım. O adamın yakınında olmak istemiyordum.

“Sanmıyorum, Majesteleri,” dedi Ryder. Elinden geldiğince kibar davranmaya çalışıyordu. Kane duraksadı, sonra başını sallayarak anladığını gösterdi.

“Kaybınız için çok üzgünüm,” dedi üçümüze birden. Leigh gözlerine bile bakmıyordu.

Güvertenin sol tarafına doğru ilerledi. Önce Ryder’a, sonra Mari’ye baktım. İkisi de gözlerime bakmıyordu. Akıllarından ne geçtiğini tahmin edebiliyordum. Eninde sonunda Kane ile konuşmam gerekecekti. Gemi çok büyük değildi.

“İçeri girelim. Açım,” dedi Mari. Ryder peşinden giderken bir kez daha bana baktı.

Leigh’in başını öpüp kalan tüm gücümü topladım. “Birazdan geleceğim.”

Griffin, Eryx, Amelia ve güvertedeki diğer askerler tartışmalarına devam etmek için geminin burnuna geçmişlerdi.

Belki de Kane ile aramdaki gerginliği hissedip yanımızda durmak istememişlerdi. Onları suçlayacak değildim. Birkaç kişi dışında güvertenin bu tarafında Kane ve benden başka kimse yoktu. Sessizce durduk, dalgaların gemiye vurmasını gereğinden uzun bir süre dinledik.

“Son safkan peri benim,” dedim.

Kasıldı ama cevap verdi. “Evet.”

KATE GOLDEN

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Doğru olduğunu bilmeme rağmen bunu söylediğini duymak iliklerime kadar sarsılmama neden olmuştu.

“Griffin de peri.”

“Öyle.”

Yanaklarım yandı. Griffin, Dagan, Amelia... Gerçek doğamı benim dışımda kaç kişi daha biliyordu?

“İkiniz de form değiştirebilen perilersiniz,” dedim. “İlk gece beni Karanlık Kale’ye uçuran ejderha sen miydin?”

“Evet,” deyip dalgalandan denize döndü.

“Peki, Güneşin Kılıcı? Kehanette adı geçen?”

Bana doğru döndü. Gözleri bir şeyle doluydu... Keder miydi? Acı verici bir pişmanlık mıydı? Fark ettiğim anda ifadesini saklayıp çenesini kastı.

“Halden’in hazine odamdan çalmak istediği ama yıllar önce çalınan şey. Lazarus’u öldürebilen tek silah. Tabii senin elindeyken,” deyip sertçe yutkundu. “Karanlık Kale’ye muhtemelen peri isyancılarını öldürmeye geldi fakat nasıl olduysa kılıcın bende olduğunu duydu. Açık konuşmak gerekirse, kılıç şu an her yerde olabilir.”

Kalbim kulaklarımda atıyordu. “Kalbimde değil mi? Kehanet öyle diyordu.”

“Sorduğum birçok bilge bunun mecazi olduğunu düşünüyor. Bu konuyu sakın Amelia ile konuşma. Seni kesip içine bakmaya çok istekli.” Gözlerindeki bakış öldürücüydü, şaka mı yapıyordu anlayamadım.

“Yani gerçek bir periyim, tıpkı senin dediğin gibi.” Bu sözler hâlâ inanılmaz geliyordu. “Senin gibi bir melez nasıl ışıltı kullanabiliyor?”

“Ben melez değilim. Melezler, soylarında çok az peri kanı olan ölümlülerdir. Özellikle aramazsan anlaşılmıyor bile. Genellikle çok güzel, çok güçlü oluyorlar ya da çok uzun süre yaşıyorlar. İki çeşit peri var. Periler; Griffin, ben, askerler ve diğer tüm

ONİKSİN ŞAFAĞI

Peri Âlemi'nde sıkışıp kalmış olanlar. Ölümlülerle binlerce yıldır evlendiğimiz için hepimizin soyunda ölümlü kanı var. Diğer tür ise safkan peri. Yani sadece sen ve Lazarus."

"Ama nasıl? Ben Abbington'da doğdum ve annem ölümlüydü." diye söylenmeye başladım. "Kardeşlerim de..."

"Emin değiliz."

İçimi dehşet kapladı. "Biz ikimiz... akraba olabilir miyiz?"

Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Hayır, kuşum. Sen son safkan peri kadını öldükten çok daha sonra doğdun. Doğumun bir mucize, başka bir açıklaması yok. Babam bile nasıl olduğunu anlayamadı."

"Yani Halden'in... görevi perileri öldürmek değildi. Aslında aradığı..."

"Sendin, evet. Kehanetteki periyi arıyordu."

Dehşet yüzüme tokat gibi indi.

Halden.

Halden.

Ahırda beni öldürecekti.

Kane biraz daha yaklaştığında gardımı kaldırdım. "Arwen, çok ama çok üzgünüm. Her şey için. Senden sakladığım her şey için. Seni bulmasına izin verdiğim için." Yüzündeki acı dolu ifade, kumsaldayken tam zamanında form değiştirmese olacakların farkında olduğuna işaret ediyordu.

Ciğerlerim sıkıştı. Göğsümü sıkıştıran hava yanmaya başladı. Kendime nefes vermeyi hatırlattım. "Belki de en başından anlamam gerekirdi," dedim. "Yeteneklerimi bir türlü anlamamıştım, fazla kullanınca neden yok olduklarını da." *Chimera*'yı iyileştirdikten sonra kendimi iyileştiremediğim geceyi hatırladım. "Dagan. Beni eğitmesini sen mi söyledin?"

"Gençken Peri Âlemi'nde yıllarca babamın kişisel muhafızlığını yaptı. Ayaklanmadan sonra Oniks'e geldiğinde emekli oldu. Ama kıtada seni eğitebilecek en iyi kişi o. Hem kılıç hem de ışıltı kullanma konusunda."

Dagan becerilerimi, nereden güc çekebileceğimi biliyordu. O da bana yalan söylemişti. İçimde öfke, aşağılanma ve umutsuzluk savaş veriyordu. Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Amelia haklıydı. Aptallık etmiştim.

“Sana hiç yalan söylemedim demiştin. Bana *her şeyi* anlattığını söyledin.” Dönüp ona bakmadan edemedim. Gümüş grisi gözlerinin tekrar kederle dolmasını izledim. “Bilmeye hakkım vardı, Kane.”

Paramparça olmasına çok az kalmış gibiydi. Bana doğru uzandı ama sonra vazgeçip elini tekrar cebine soktu. “Başkalarının öğrenmemesi gerekiyordu. Canını yakmak için bir nedenleri daha olacaktı. Lazarus’un bütün ordusu neredeyse yüz yıldır onu öldürebilecek son safkan periyi arıyor.”

“*Palavra*. Beni silah olarak kullanmak istedin. Bunları bana anlatırsan, Lazarus’u yok etmenin bana neye mal olacağını söylersen...” diyerek yutkundum. “Kaderimde yazılı olanı anlatırsan intikam almana asla yardım etmeyeceğimi biliyordun.”

Bu kelime dilimi acıtiyordu. Kane üzgün görünecek kadar yüzüzdü ama hiçbir şey söylemedi.

İçim öfkeyle dolup taşı. Ağladığımı görmeyecekti.

Titreyen ellerimi yumruk yapıp arkamı döndüm.

“Gerçek doğamı ne zamandan beri biliyordun?” diye sordum boğuk ve kısık bir sesle.

Elini saçında gezdirdi. “Bert, Barney’yi iyileştirdiğin gün aradığımız kişi olduğunu anlamıştı. Seni kaleme uçurduğum sırada içinde bir ışık olduğunu gördüm, peri olmaman mümkün değildi.” Uçuşu hatırladım. Ejderha formundayken ona karşı hissettiğim tuhaf bağlantıyı düşündüm.

“Neredeyse yüz yıldır sabah kalktığımda aklımda tek bir düşünce oluyor. Tek bir tane. Son safkan periyi bul. Kehaneti gerçekleştir. Babamı öldür. Benim için çok değerli olan insanların hepsi onun ellerinde öldü. Aynısı Dagan ve Griffin için de geçerli. Ona karşı ayaklandığımız gün onları hayal kırıklığına uğrattım ve bedelini hepimiz ödedik.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Kalbim duracak gibi oldu. Dagan'ın ailesini öldüren Lazarus muydu?

“Başladığımız işi bitiremezsem bu fedakârlıklar anlamsız kalacak. Günümüzde bile milyonlarca hayat onun yüzünden bir çölde kapana kısılmış durumda. Zalim bir kralın nasıl olduğunu bildiğini sanıyorsun ama hiçbir fikrin yok, Arwen. Hem de hiç. Lazarus'u durduramazsak bu kıtadaki tüm ölümlüler anlamsız yere ölecek.

“Bunların hepsini bilmeme rağmen, yarıştığımız o gün...” Yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Beni büyüledin. Senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Saldırıya uğradığın gece...” Dönüp ona baktım, artık başka yere bakamıyordum. “Yapamaya-cağımı anladım. Tüm Evendell'in iyiliği için bile olsa. Seni ve aileni hayatınızın geri kalanını güven içinde geçirin diye kavuşturdum.”

Kalbim parçalanıyordu.

“Beni duyuyor musun?” Kane kendini daha fazla tutamayarak sonunda hezeyanlı bir şekilde elini bana doğru uzattı. “Seni korumak için tüm dünyayı feda etmeye hazırdım!”

“Dokunma bana.” Geri çekilip altımızda dalgalanan uçsuz bucaksız denize döndüm. Kendime verdiğim söze rağmen gözümünden tek bir damla yaş aktı.

“Seçim şansını elinden almaya çalıştım, bu yüzden özür dilerim. Ama Lazarus'un sana dokunmasına izin vereceğime ölürüm daha iyi. Bunu bilmeni istiyorum.”

Yemini üstüne bedeninden güç saçmaya başladı. Artık ondan korkmuyordum. Kendimden korkuyordum. Ölmekten korkuyordum. Yaşamaktan korkuyordum. İçimde git gide büyüyen güçten korkuyordum. Her duyumu kalın bir çaresizlik perdesi örttü, boğuluyordum. Bu yeni gerçekliğin içinde kapana kısılmıştım.

Onun yüzünden.

Tüm hayatımı yaşayıp kaderimi asla öğrenemeyebilirdim. Ölmek zorunda kalmazdım.

KATE GOLDEN

Ancak artık Lazarus'u öldürebilecek tek kişi olduğumu ve o ölürse benim de öleceğimi biliyordum. Hayatımı bunları öğrenmeden yaşamayı tercih ederdim.

Başka seçeneğim yoktu.

"Bu savaşı sonlandırmana yardım edeceğim. Güneş Kılıcı'nı buluruz, ben de onun kalbine saplarım. Lazarus'un öldürmek istediği insanları koruyacağız. Peri Âlemi'ni kurtaracağız. Kaybettiklerinin, Dagan'ın, Griffin'in ve diğer herkesin intikamını alacağız. Başladığın işi bitireceğiz, Kane."

"Hayır," derken sesi çatladı. "Seni kaybedemem. Ben..."

"Bu senin kararın değil."

"Arwen..."

"Benim adıma yeterince karar verdin."

Sert bir rüzgâr, saçını biçimli yüzüne savurdu. Onu daha önce hiç bu kadar zayıf görmemiştim. Neredeyse sarılacaktım. *Neredeyse.*

Ancak geri çekildim.

Tuzlu su ve yağmurlu havayı derin bir nefes alarak içime çektim.

"Önceden olsa teslim olabilirdim. Yalnız kalmaktan korktugum için seni affedebilirdim. Bana söylediklerini yapabilirdim. Gelecekteki dehşetleri düşününce sana ihtiyacım olduğunu hissedebilirdim. Ama... bana yalan söyledin. Beni kullandın. Sen..." Kendimi toparladım. "Bu şekilde seninle olamam, Kane. Artık olmaz."

"Lütfen," dedi. Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

Başımı iki yana salladım. Paramparça oluyordum, yıkılıyordum. Annem ölmüştü ve benim...

Artık önemi yoktu.

Gözlerini sildi. "Nasıl istersen," dedi. Güvertenin diğer tarafına geçip alt tarafa inerek gözden kayboldu.

Gözlerimi önümdeki dalgalara çevirdim. Mavi sulardaki dalgalar takip edemeyeceğim bir tempo tutuyordu, karmaşık ve ke-

ONİKSİN ŞAFAĞI

sik bir şeydi. Geminin gövdesi altında tuhaf bir dansla sallanıyordılar. Bu görüntü, daha önce hiç fark etmediğim kadar güzeldi.

Yanılmıştım. Bu zalim bir dünya değildi.

Veya öyleydi ama aynı zamanda harikaydı.

Son birkaç ayda dünyada var olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla güzellik, neşe ve umut görmüştüm. Bunlardan fazlası da vardı. Çok fazla insan, sevgi ve olasılık vardı. Bunca şeyin tek bir kişi tarafından yok edilmesine izin veremezdim. Bir peri olsam da olmasam da.

Evendell adına bunu yapabilirdim. Ailem için. Mari için. Hem peri hem de ölümlü olan tüm masumlar için. Bu kılıcı bulabilirdim. Kalbimi paramparça etmiş adamın yanında savaşabilirdim. Güçlü olabilirdim.

Kurtarmam gereken bir dünyada yaşıyordum, her ne kadar sonrasını göremeyecek olsam da.

*Kane ve Arwen'in ilk buluşmasını Kane'in
gözünden görmek için sayfayı çevirin.*

KANE

Beş Ay Önce

Bu krallıktan nefret ediyordum. Her bir karışından. Aldığım her nefesle damağım muskatla doluyordu. Çok fazla mısır vardı. Ayaklarımın altında çatırdayan, dökülmüş bronz yapraklar bitmek bilmiyordu. Hanlarda tek bir çeşit bira vardı. Elma ve tarçından yapılan koyu bir biraydı. O kadar tatlıydı ki insanın dişleri sızlıyordu.

Düşününce bile dişlerim kamaşmıştı.

Kehribar Krallığı'ndan saatler önce gitmek istemiştim. Ancak Bert, yakındaki Abbington denen köyde Barney'ye yardım bulma konusunda ısrar etmişti. Generalini kaybettiği için ona bir saat tanımıştım.

Adamlarımın avlanıyor olması benim hatamdı.

Zihnimde babamın yüzü canlanınca aşağıya inip sonbahar ağaçlarına yaklaştım. Kanatlarımı erken akşam havasına açtım ve pullarım arasından ısıklık çalarak geçen rüzgârın alev alev yanan kanımı rahatlatmasına izin verdim.

Bu şekilde form değiştirmenin ısıltıyı boşa harcamak olduğunu biliyordum. Bölüğü krallığıma götürmeme bir saat vardı. Bert, Barney için revir bulabilirse daha uzun bile sürebilirdi. Ancak ordumun bir bölümünün daha öldürülmüş olduğunu görmek

KATE GOLDEN

öfkemi alevlendirmişti. İçimde biriken huzursuzlukla ne yapacağımı bilemiyordum.

Az kaldı. Kızı bulmam yeter.

Bu mantra artık beni pek rahatlatmıyordu. Belki de yirmi yıldır söylediğim içindi.

Yıldızın düştüğü o geceden beri.

O anı dürbünle izlemişim gibi berrak bir şekilde hatırlıyorum. Yirmi yıl önce, derin uykumdan çıldırmış gibi uyanmıştım. Ter içindeydim ve nefes nefeseydim. Kalbim ikiye ayrılmış gibi göğsümü tutuyordum. Tökezleyerek balkona çıkmıştım, buz gibi hava yüzüme çarpıyordu. Tam o sırada görmüştüm. Parlak, bembeyaz bir yıldız dağların arkasına iniyordu. Zifiri karanlığın içinde tıpkı bir kanvasa damlatılan bembeyaz bir boya damlası gibiydi.

Kehanetin sözleri uyku mahmuru zihnimde yankılandı. *Gökten düşen yıldız yanında savaş getirir.*

O zamanlar hevesli bir çocuk gibiydim, saf bir şekilde kan dökmek ve savaşmak için bekliyordum. Son safkan perinin kalemin kapılarında belireceğini sanıyordum. *Geldim! Beni kurban edin!*

Ama hiçbir şey olmamıştı.

İçimde tarifi olmayan bir his vardı, dünyamızın yapısında tanımlanamayacak küçük bir değişiklik olduğunu hissediyordum.

Kehanetin bahsettiği peri kızı için yirmi sene beklerken, üst düzey subaylarımın cinayetlerini araştırmak zorunda kalmıştım. Hepsi babam tarafından gönderilen askerlerin elinde ölmüştü. Askerlerin görevi beni öldürmek miydi, yoksa bana meydan okumak mıydı ya da dikkatimi dağıtmak mıydı bilmiyordum.

Bu geceki cellat özellikle vahşi davranmıştı. Ölen generalin akciğerlerindeki ve boynundaki deliklere bakılırsa, boynuzlu bir şeye dönüşebiliyordu. Pençeleri de olabilirdi. Barney'nin bağırsakları resmen paramparça olmuştu.

ONİKSİN SAĞI

Bağırsaklarının Kehribar toprağı üzerine dökülmesi gözümün önüne geldiğinde benim de midem bulandı.

Barney iyi bir adamdı. Onu neredeyse umursuyordum.

Konusu açılmışken...

Bölüğümün aşağıdaki açıklıkta yürüdüğünü görünce inişe geçtim. Açıklığa doğru rahatlıkla alçalırken serin akşam havası burnumu yaktı. Patırtıyla yere indim, etrafıma saçılan toprak ve taşlar duman gibi bir perde oluşturdu.

Ve perde aralandığında...

Önümde duruyordu.

Karanlıkta parlayan bir alev gibi beni çağırıyordu.

Çenesi, hoş burnu, dolgun ve yuvarlak dudaklarına ay ışığı vuruyordu. Endişeli kaşların, birbirine girmiş kestane rengi saçlarına baktım. Büyük, zeytin rengi gözleri benimkilerle buluştu. Parlıyorlardı, bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyorlardı. Beni kendisine doğru çekiyordu.

"Öküzü iyileştirdik," dedi Bert. Sesini kısmıştı ama fısıldamıyordu. Alkollü nefesi burun deliklerimi yaktı ve dikkatimi kızın kederli yüzünden aldı. Yanımızdaki askerler, yarı bilinci açık Barney'yi sırtıma yükledi. Bağırsakları sarılmıştı, bezlerin altından kırmızılık görünüyordu. Tıpkı masa örtüsüne dökülen şarap gibiydi.

"Sanırım iyi olacak."

Dudaklarım kıvrılırken hırladım.

Teğmen iyi bir lider ve becerikli bir askerdir. Ancak Tanrılar aşkına, ondan nefret ediyordum. Korkak, yağcı herifin tekiydi.

"Ama daha iyi bir şey buldum, kralım. Daha önce hiç böyle bir şifacı görmedim. Barney'ye yaptığı şey büyü değildi. Parmaklarından nektar gibi bir şey döküldü. Galiba aradığınız şeyi bulduk."

Adamlarımın geri kalanı açtığım kanatlarıma binerken kızı bir kez daha inceledim.

KATE GOLDEN

Alımlı bir yüzü vardı. Narin köprücükkemikleriyle omuzlara sahipti. Yanakları kızarmıştı.

Aslında, daha yakından bakınca çok... berbat görünüyordu.

Tabii ki hâlâ çok güzeldi. Onunki gibi bir güzellik korku, pislik veya kan ile lekelenemezdi. Ama baştan aşağı üçüne de bulanmış durumdaydı.

Ayrıca üstünde pek bir şey yoktu. Belki de hayat kadınıydı? Şaşmazdım. Kehribar erkeklerinin onunla birlikte olmak için kova dolusu altın vereceğinden emindim.

Durumu ne olursa olsun, gerçek acı verici derecede açıktı. O kadar netti ki ciğerlerimdeki havayı yok etmişti. Çoğu insan safkan perileri yalnızca görünüşlerinden ayırt edemezdi ama ben safkan peri bir babayla büyüdüğüm için onu görmek, yabani otlar arasında gül görmek gibiydi. İçindeki ısıltı neredeyse parlıyordu. İstese tüm açıklığı aydınlatabilirdi.

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım.

Bunca zaman sonra...

Gerçektir.

Ve buradaydı.

Ayaklarını yere bastırıyor, inleyerek iplerinden kurtulmaya çalışıp korkudan titriyordu.

Benim yüzümden.

Benden korkuyordu.

"Sorun yok. Canını yakmaz," dedi Barney sırtımdan, hâlâ sarı gılı yarasını tutuyordu.

Kelimeleri kızı rahatlatmışa benzemiyordu. Yanıma gelirken tıpkı bir hayvan gibi inleyip kıvranıyordu, biraz daha arkadaş canlısı görünmeye çalıştım. Neden bilmiyordum ama tehditkâr görünmekten hoşlanıyordum. Ejderha formumun sağladığı birçok avantajdan biri de buydu. İnsanların yüzündeki ifade, kaçıp saklanmaları... en azından önümde diz çökmelerinden iyiydi. Barney'nin söylediği gibi, benim gibi biri için daha uygundu.

Sonunda şişmiş, kırmızı gözleri benimkilerle buluştu. Bakış-

ONİKSİN ŞAFAĞI

larında yıllardır hiç görmediğim kadar çok keder vardı. Ceylan gibi parlayan gözleri melankoli dolu havuzlara benziyordu. Aklima büyüdüğüm kalenin dışındaki ormanlar geldi. Öyle ki an-nemin koridorları saran parfümünün kokusunu alabiliyordum. Olağanüstü bir histi.

Sırtıma bindi ve bu his bir anda yok oldu.

“Kaçmaya falan çalışma, kızım.”

Askere bakıp gözlerimi devirdim. Bulutlara kaçacak hali yoktu.

“Gidecek hiçbir yerim yok,” diye çıkıştı kız.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Herkes binince gökyüzüne çıkarak geceye karıştı, eve dönmeye hazırdım. Uzun bir gece olmuştu ve biliyordum ki...

Bana dokununca neredeyse yüzlerce metre aşağıdaki yere çakılacaktım. Devasa ejderha formuma, üstümdeki bir düzine adama rağmen onun parmaklarını omurgamda saf bir demir gibi hissedebiliyordum. Narin parmak uçları sırtımda geziyordu, bu his pençelerime kadar ulaşmıştı.

Ve *nabız*... pullarımda attığını hissedebiliyordum. Bir çocuğun terli elleriyle yakaladığı serçe gibi, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki ayakta tutmak için zorladığı vücudu titriyordu. Onun etkisinden kurtulmaya çalıştım ama başaramadım. Dokunuşunu hissetmek, nefesini duymak ve korkusunun ritmini dinlemek fazla kişiseldi.

Kehanetteki safkan peri kız olduğuna dair artık hiç şüphem yoktu. Başka bir şey olamazdı. Onun etrafındayken yaşadığım tuhaf fiziksel tepkiyi açıklamanın başka yolu da yoktu.

Bir şeyler içmem lazımdı.

“Şaka yapıyorsun.”

“Yapmıyorum. Burada. Kalede.”

“Bunca zaman sonra.” dedi Griffin. Başını iki yana sallayıp Palamut’un küçük deri topunu attı. Çalışma odasında dört ayak ilerleyen Palamut, topu sivri dişleriyle ısırdıktan sonra maun kıtaplığın altına yuvarladı. Topun içindeki hava tıslayarak sönünce omuzları pişmanlıkla düştü, baykuşa benzer kanatları beceriksizce raflara çarptı.

Gülmek için kendimi zor tuttum. Tipik bir evcil hayvan değildi. Ölümlü bir kral için uygun olmadığı da kesindi. Fakat bu kemikli ve korkutucu *strix*, çocukluğumdan beri benimleydi. Onu arkamda bırakmaya içim el vermemişti.

Palamut, sönmüş topu Griffin’e getirip hevesle cıyakladı.

Sönmüş topu bu sefer daha yükseğe atarak, “Kehribar’da ne yapıyormuş?” diye sordu Griffin.

“Hiçbir fikrim yok,” deyip içimi bitirdikten sonra kadife kaplı sandalyeme yaslandım. Viski boğazımı yakmış, karmaşık zihnimi rahatlatmıştı.

“Bu arada, Gül’ün en büyük suç örgütü için altın saklayan bir adam yakaladık. Hepsi hırsız ve silah kaçakçısı. Güneşin Kılıcı kıtanın bu tarafında bir yerde satılıyorsa haberi olacaktır.”

Güneşin Kılıcı, bir peri tarafından kullanıldığında akıl almayacak bir güce sahipti. Ama bir ölümlünün elinde metal parçasından farkı yoktu. Buna melezler de dahildi. Yine de aptal, aç gözlü insanlar, yüzyıllardır bu kılıcı arıyordu. Gerçekten kullanamayacaklarının farkında bile değillerdi.

Bu aptallardan biri de zindanlarımdaydı. Midem umutla doldu, gecem çok iyi geçiyordu. “Harika. Onu işkence odasına alalım.”

Griffin’in kaşları çatıldı ve kömür rengi koltukta arkasına yaslanıp topu ona getiren Palamut’u görmezden geldi. “Ağzından laf alamadan ölür. Adam on beş yıldır kıtanın suç başkentini yönetiyor. Ölüm dışında her şeye dayanacak kadar güçlü.”

Soğuk bardağımı bırakıp düşünceli bir şekilde elimi yüzümde gezdirdim. İdeal bir durum değildi ama bir çözüm bulabilirdim.

ONİKSİN ŞAFAĞI

Adamın ağzından başka bir yolla laf almam gerekiyordu. Belki de onun durumunda biri olarak.

Başka bir mahkûm olarak.

Beni bağ kurabileceği biri gibi görebilirdi. Hatta hava atabileceği biri gibi. Mahkûmlar hep hava atmak istiyordu. Belki zindandaki adamlardan birine rüşvet verip doğru soruları sormasını sağlayabilirdik.

Ancak kız... O da zindanda olacaktı.

“Ben gidip konuşurum.”

Griffin başını eğip bana baktı. Çalışma odasından odama açılan kapıya doğru ilerledim. Gümüş yüzüklerimi çıkardım ve dolabımın derinliklerinden eski bir avcı kürkü aldım.

“Yani, tam olarak kendim gibi değil,” diye seslendim. “Birazdan geliyorum.”

İtiraz etmesine fırsat vermeden çıktım. Koridora ilerledim, muhafızlarımın yanından geçtim ve kalemin taş basamaklarından inmeye başladım. Saat geç olmuştu, bu yüzden kalede birkaç muhafız dışında kimse yoktu. Her açılan kapıyla bana selam veriyorlardı.

Kılıca dair bir ipucu bulmuştuk, son safkan peri elimdeydi ve düşünebildiğim tek şey onu tekrar görmektir. Ona bir kez daha bakmak istiyordum. Bunca yıl sonra onu bulmuş olmanın verdiği heyecanla doluydum. Sonunda babamın hayatına son verip tüm Lumera'yı kurtaracaktım.

Öyle olması gerekiyordu.

“Kralım,” dedi zindanın başında bekleyen genç muhafız saygılı bir şekilde eğilerek.

“Bu gece değilim, Toole. Bu akşam ben de mahkûmum, anladın mı?”

“Tabii ki, Majesteleri. Anladım, tabii ki,” dedi ve kararlı baş sallayışlarını durdurup bir anda yüzünü ekşitti. “Ama... aslında anlamadım.”

KATE GOLDEN

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Aşağı inmeme gerekiyordu. Kız hücreye kapatılmamışsa bile muhtemelen birazdan kapatılacaktı. "Griffin'in Gül'den getirdiği adam hangi hücrede?"

"On yedi numarada, kralım."

"On altı boş mu?"

"Evet ama..."

"Güzel. Şimdi beni zorla indirip hücreye at," dedim. Toole'un kafa karışıklığına ayıracak zamanım yoktu.

"Kralım..."

"Hemen," dedim ve sesim öfkeyle çıkınca Toole söylediğimi yaptı. Spiral merdivenlerden aşağı indik.

Zindanın havası o kadar yoğundu ki neredeyse rutubet ve pislik tadını alabiliyordum.

"İçeride çürü, pislik!" dedi Toole. Beni abartılı bir şekilde hücreye atmıştı. Oyunculuğu her ne kadar kötü olsa da rolüne bağlılığı hoşuma gitmişti. Toole koridordan dönerken bana hevesli bir şekilde gülümseyince yüzümü ekşitmemeye çalıştım.

Hücre çok kötü değildi. Açık konuşmak gerekirse gri taşlar, loş lamba ışığı ve duvarlardan akan pis su benim karanlık, nemli ruhumla çok uyumluydu. Griffin duysa kendime acıdığım için benimle dalga geçerdi ama doğrudu. Ben böyle bir yere aittim. Köşedeki örümceğin çalışmasını bile beğenmiştim. Ağları narin, çirkin bir dekor yaratıyordu.

Koridoru taradım. Peri kız yoktu. En azından şimdilik. Ancak yan hücremde Gül'den gelen adam vardı, köşeye kıvrılmış horluyordu. Belki bir taş bulup kafasına atabilirdim.

"Hayır, bekle. Ben buraya giremem."

Ah. Tam zamanında.

Öne doğru eğilip gölgeli koridora baktım.

"Canını yakmayacağım. Sadece teğmen seninle ne yapacağına karar verene kadar burada kalacaksın," dedi Barney'nin sesi.

"Kilitli bir yerde kalamam. Lütfen. Şifacılar nerede kalıyor?"

ONİKSİN ŞAFAĞI

Gülmeden edemedim. Bu büyüleyici peri kızı biraz lükse düşkündü.

Barney, kızı koridorda sürükleyip onu sert bir şekilde yanındaki hücreye attığı sırada kaba bağrışlar taş duvarlar ve zemin-den yankılanıyordu.

"Memelerini göster, yavrum! Yıllardır burada tıkalı kaldım!"

"Bacaklarını açsana güzelim!"

Bu hayvanları buraya zincirlediğimi, bir daha gün yüzü görmeyeceklerini bilmek içimde sapkın bir tatmin duygusu oluşturdu.

"Bekle!" diye bağırdı kız, Barney'nin arkasından. Ağlıyordu, nefes nefese kalmıştı.

Biraz dramatik davranıyordu. Kaç yaşındaydı? Düşen yıldız doğumunun habercisiyse eğer yirmi olmalıydı. Köşeye çöküp dizlerini göğsüne çekti. Ciddi ciddi titriyordu, nefesi düzensizdi. Derdi neydi? Kullanabileceği bir gücü olması lazımdı. Henüz ısıltı kullanmamış olmasına şaşırılmışım. Son safkan peri olması-na rağmen hiç karşılık vermiyordu.

Belki de kendi gücünden haberi yoktu. Kehanetten, Peri olduğundan... Kehribar Krallığı'nda onu eğitecek bir peri nüfusu yoktu. Peri ırkı Evendell'da tükenmiş sayılırdı.

Başımı arkamdaki taşlara yasladım.

Eğer hiçbir şeyden haberi yoksa onu nasıl bizim için savaşmaya ikna edecektim? Kaderinde ölmek olduğunu nasıl söyleyecektim?

Kızın boğuk, kısık hıçkırıkları hücremde yankılandı. Artık gerçekten nefes alamıyordu. Biraz daha yakından baktım.

Panik atak geçiriyor gibi görünüyordu. Kardeşim Yale'e olan gibiydi.

Dagan onu derin nefeslerle yatıştırıyordu ama ben farklı bir yöntem tercih ediyordum. Yale'in ihtiyacı olan tek şey dikkatinin dağılmasıydı. Bedenini değil, başka bir şeyi düşünmesi gerekiyordu.

Fakat bunun onunla alakası yoktu.

Kıza yardım etmeyecektim.

Endişeliydi o kadar. Bir şey olmayacaktı.

Doğru zaman değildi.

Onu Lazarus'a karşı savaşmaya ikna etmek için tek bir fırsatım vardı. Kendimi ve planımı kusursuz bir şekilde konumlandırmam gerekiyordu. Ayrıca diğer hücrede uyuyan yarım akıllıdan bilgi almam lazımdı. O daha önemliydi. Kızı sadece gözlemlemek istemiştim; onunla konuşmayacaktım, ne kadar acınası görünürse görünsün. Nefes almakta ne kadar zorlanırsa zorlansın. Yere ne kadar gözyaşı dökerse döksün. Nefesleri ne kadar aceleci, zayıf, acı verici derecede korkmuş çıkarsa çıksın.

Onunla konuşma, onunla konuşma, onunla—

“*Kanlı Taşlar*,” diye küfretti.

“Çok fazla konuşuyorsun.”

Lanet olsun.

Kız başını kaldırdı, çikolata rengindeki saçları yüzüne düştü ve gözyaşlarının ıslattığı yanaklarına yapıştı. Hâlâ nefes başına para veriyor gibi soluklanıyordu. Ama şimdi utanmış gibi de görünüyordu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı.

“Biraz... fazla dramatik değil mi?”

Ne yapıyorsun? Kızı rahat bırak.

Kaşları çatıldı ve hızla atan kalbini durdurmak ister gibi göğsüne bastırdığı elini çekti.

“Özür diledim işte, daha ne istiyorsun?”

Şaşkınlıktan ağzımdan bir kahkaha yükseldi ve merakla öne doğru eğildim. Demek küçük sinekkuşunun pençeleri de vardı. “Ağlamayı bırakıp biraz huzur versen fena olmaz.”

“Bitti,” diye geriye doğru adım attı. Derin, yavaş bir nefes alıp elini ıslak taşa bıraktı. “İnsan her gün hapse atılmıyor,” Başını kaldırdı. “Belki... senin için öyledir ama benim için öyle değil.”

ONİKSİN ŞAFAĞI

Dikkati dağılıyordu. Güzel. Peri kızına yardım etmek iyi bir şeydi. Fedakârlığı ile yardım edeceği onca kişi adına yapılan bir ödemeydi. Açıkçası elimden gelenin en azıydı.

“Bazılarımız burada uyumaya çalışıyor. Dramatik hareketlerin ve göğsünü yırtana kadar bağırmanın durumunu değiştirmeyecek.” deyip duraksadım, ağzıma gelen cümleyi söylemeli miyim diye düşündüm. “Gerçi memelerin de bakılmayacak gibi değil.”

“İğrençsin,” dediğinde sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Görüyorum ki aramızda parmaklıklar var diye cesur davranıyorsun.”

“Hayır. Sadece dürüst oluyorum.”

Panîği hafıflemiş gibi görünüyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle silmişti, burnundan yavaş nefesler alıp veriyordu. Emin olmak için daha yakından bakmam gerekiyordu.

Ayağa kalktım ve kasılmış kemiklerimin çıtladığını hissettim. Ellerimi başımın üstünde birleştirip gerindim, neredeyse tavandaki küfe değişiyordum. Önceden hücrelerin rahat olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Şimdi kendimi tavuk kümesine kapatılmış gibi hissediyordum.

Zindanlarımız arasındaki demir parmaklıklara yaklaşarak peri kızına baktım. Bu açıdan çok küçük görünüyordu. Narin ve kemikliydi. Böyle bir kadın babamı nasıl yenecekti? Pek mümkün gibi görünmüyordu.

Bir kolumu parmaklıklara dayayarak yaralı bacaklarına ve çıplak ayaklarına baktım.

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu kısık bir sesle.

Tam tersini yapıyordum. “Öyle bir şey.”

“Başaramadın. Korkutmayı yani.”

“Ne cesur bir kızsın,” diye mırıldandım. Ayrıca ona inanıyordum. Cesaret, babama karşı kullanabileceği tek silahı olabilirdi. “Güzel. Belki artık uyuyabilirim.”

Bunlar yarının problemleriydi. Bu gece iyi olacaktı ve

KATE GOLDEN

Gül'den gelen suçluyla arkadaş rolü yapacak zamanım vardı. Birazdan hücreden çık...

"Zalimliğim biraz klişe."

Neden bu kadar cesurdu? Beni süzmeye başlamıştı. Kendime engel olamadım ve eğilerek ben de onu incelemeye başladım. Büyük, zeytin rengi gözleri uzun ve geniş kirpiklerle çevriliydi. O da benim gözlerime bakıyordu. Dudaklarıma, çeneme... Kanım kaynamaya başladı.

"Neden, mahkûm olduğum için mi?"

"Ne?"

Yanakları kızarınca gülmemek için kendimi zor tuttum. "Klişe olduğumu söylemiştin."

"Evet. Zalim, karanlık mahkûm," dedi omuzlarını silkerek. "Artık eski tadı yok."

"Kalbimi kırıyorsun," diye dalga geçtim. Ancak o da buradaydı, değil mi? "Aynısı senin için de geçerli değil mi?"

Kaşlarının arasında çok tatlı, minik ve sinirli bir kırışıklık oluştu ama sessiz kaldı. Belki de hakkımdaki varsayımlarına rağmen aynı zindanda oluşumuzu sevmemişti. Bu kız biraz saftı. Gelecekteki şeyler için -cesareti bir yana- daha kıvrak zekâlı olması gerekecekti. "Biraz toparlanman lazım, kuşum. Herkes çamur rengi saçlı ve al yanaklı balkabağı çiftçisi değil. Benim gibi piçler endişeleneceğin son şey olmalı."

"Kehribar'dan geldiğimi nereden biliyorsun?"

Siktir. Belki köylü giysileri onu ele verirdi. Bedenini inceledim ve neredeyse çıplak olduğunu hatırladım. Kirilenmiş beyaz atletli Barney'nin kanyla kaplıydı. Uzun bir yün etek giyiyordu. Utanarak kollarını göğsünde birleştirdi, yanakları utançtan kıpkırmızı oldu.

Utaniyor muydu?

Çıplak mı hissediyordu?

Belki de hayat kadını değildi. O zaman...

ONİKSİN ŞAFAĞI

Mantıksız öfkeme karşı çenemi kastım. “Giysilerinin geri kalanına ne oldu?”

Güçlkle yutkundu. “Uzun hikâye.”

Bu kızın istismara uğramış olması bir anda çok rahatsız edici gelmişti. *Hem de çok.* “Zamanım var.”

“Bluzumu birine yardım etmek için kullanmam gerekti.”

Ürperdiğini ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görünce kendime engel olamadım. “Üşüyor musun?”

Neyim ben, annesi mi?

“Evet,” dedi dürüstçe. “Sen üşümüyor musun?”

“Sanırım alıştım. Al.” Avcı peleriniimi çıkarıp katlayarak aramızdaki parmaklıklardan uzattım. Gözleri büyürken hızla ekledim. “Dişlerinin takırdamasına dayanamıyorum. Sinirimi bozuyor.”

Karşılık vermeden kürkü aldı ve sahip olduğu en güzel şeymiş gibi etrafına sardı. Sıcaklıktan neredeyse gözleri kocaman açılırken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Pelerin ona iki beden büyüktü ama sanki ona özel yapılmış gibi içine sokulmuştu.

Çok... rahat görünüyordu. *Sıcacık.*

Bu akşam Bert’in eline düşmesi, baştan aşağı yara bere içinde olmasına ve dikenli bir yaratığın sırtından inip hücreye gelerek yaşadığı tüm dehşetler, *sıcak* olduğu sürece çekilebilirmiş gibi duruyordu.

Güvende.

Bu görüntüyle birlikte göğsümde oluşan his...

Tanrılar aşkına.

Boku yemiştım.

